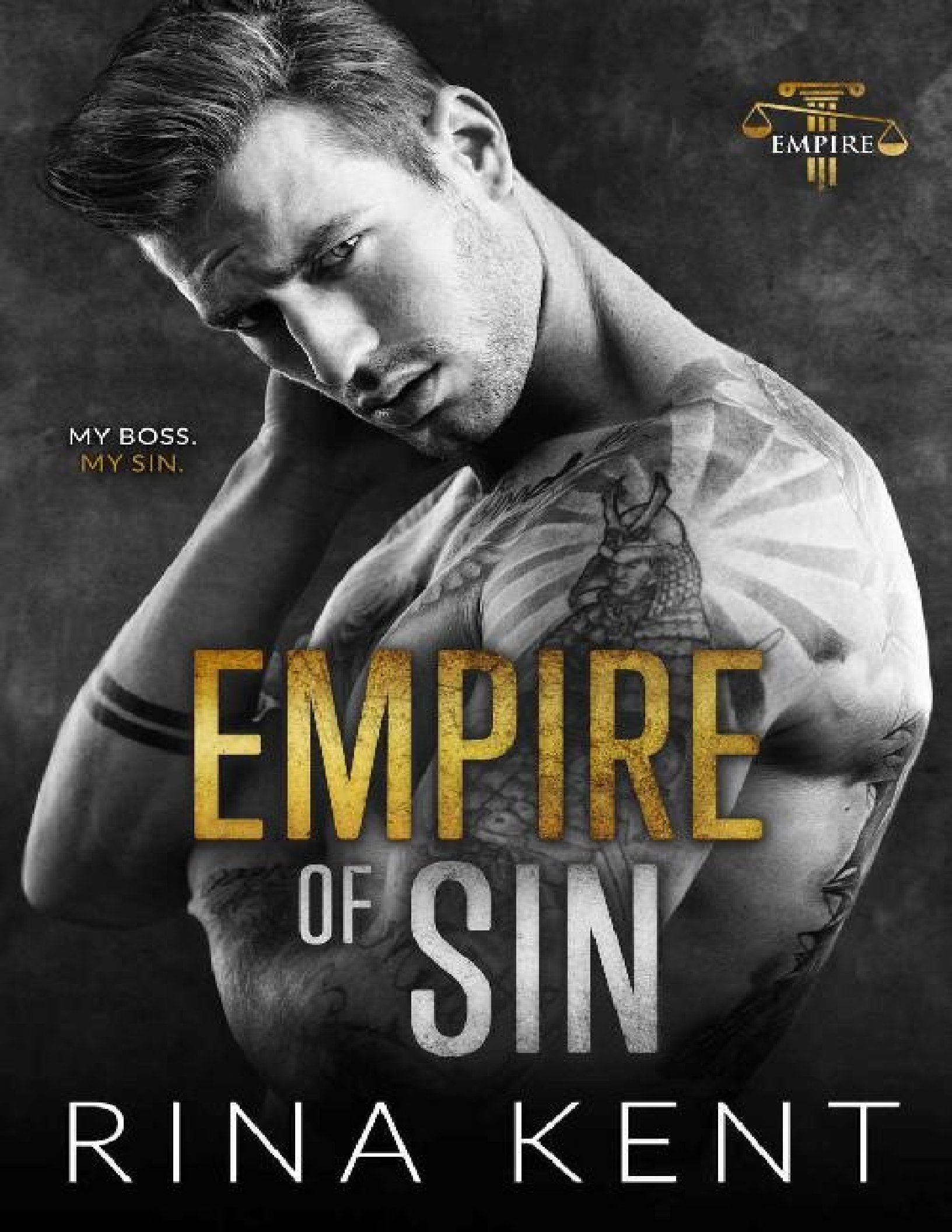

EMPIRE
MY BOSS.
MY SIN.
EMPIRE
OF SIN
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

GÜNAH İMPARATORLUĞU

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İMPARATORLUK SERİSİ
KİTAP 2

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Günah İmparatorluğu Copyright © 2022 by Rina
Kent Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yazar
tıkanıklığına
Siktir , sürtük.
Ben kazandım.
Sen kaybettin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Bu kitap diğer kitaplarım gibi karanlık değil, ancak çok fazla endişe ve birçok karakterin destansı bir çatışmasıyla dolu.

Günah İmparatorluğu tam bir STANDALONE'dur.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Benim patronum. Benim günahım.

Ben tek gecelik yaşayan biri değilim. Bunun
olmaması gerekiyordu, tamam mı?

Birkaç içki ve günahkâr bir İngiliz aksanından sonra bir yabancıyla yataktayım.

Tabii ki sabah ilk iş oradan ayrıldım çünkü ben sorumlu bir yetişkinim.

İkili hayatımı gizli tutmak için ihtiyacım olan yeni bir işi olan bir yetişkin.

Aslında sorumlu olmadığımı çok az biliyordum.

Çünkü yatakta bıraktığım yabancı mı? Evet, sonuçta o bir yabancı değil. O benim yeni patronum.

Knox Van Doren çekici bir gülümsemeye sahip olabilir, ancak tüm bunların altında gerçek bir kötü adam gizlidir.

Ve her kötü adam gibi, günahımı bana karşı kullanacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

Anastasia - Slash & Myles Kennedy & The Conspirators Nothing Else Matters - Metallica
Smells Like Teen Spirit - Nirvana
Lonely Nights - Scorpions She's Gone - STEELHEART
Affedilmeyen - Metallica
Sayfayı Çevir - Metallica
This I Love - Guns N' Roses Hey You - Pink Floyd

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

1
ANASTASIA

Bu gece, birini sikeceğim.

Kim olduğu umurumda değil.

Neresi olduğu umurumda değil.

Kaybolmadan önce yapılacaklar çıkarmam gerekiyor.

Benim gibi iyi kızlar sevişmeyi ya da yabancı biriyle yapmayı düşünmez. Bize her zaman bacaklarımızı kapalı, kalbimizi mühürlü ve beynimizi uykuda tutmamız öğretildi.

Oh, ve biz lanet edemeyiz. Biz

de yaşayamayız.

Bizler sadece fırsat çıktığında kullanılacak değerli stoklarız.

Benim gibi iyi kızlar kesinlikle sakladığından daha fazla göğüs dekoltesi gösteren kışkırtıcı kırmızı elbiseler giymez. Böyle şeyler almamıza bile izin verilmiyor.

Ama yaptım. Gizlice. Kimse bakmazken.

Şimdi onu giyiyorum, uyluğumun ortasına kadar inen ve sırtımın yarısını açıkta bırakan kırmızı elbiseyi. Doğaçlama yaptım ve askıları arkada birleştirmek için zarif bir zincir kullandım ve şanslı kelebek motifimi ona bağladım - annemin de gideceğim yerden farklı bir yere kaybolmadan önce bana bıraktığı tek şey.

Her hareketimde, çıplak sırtıma değen kolyenin rahatlatıcı soğukluğunu hissediyorum. Normal insanlar soğuktan nefret eder ama ben teselli buluyorum. Muhtemelen bunun Rus genlerimle bir ilgisi var. Amerika'da doğmuş ve tüm hayatım boyunca burada yaşamış olsam da kökenlerim asla değişmeyecek.

Normal Amerikan yaşam tarzını benimsememe bile izin verilmedi. Eğitim mi? Evde eğitim. Eğlence? Güvenlik tehlikesi. Arkadaş mı? Onlar da ne? Kulüpler ve barlar mı? Evet, onlar bir seçenek değil.

Bu yüzden bir barda olmam tarihe kazınması gereken bir mucize. Adı Black Moon ve New Jersey'de bir arka sokağın sonunda yer alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evimi terk edip buraya gelmek için çok çaba sarf ettim, bu yüzden seyahatimin sonuç getirmesi gerekiyor.

Gerçek şu ki, bu konularda kesinlikle uzman değilim, ancak araştırmamı yaptım ve ayrıca güvenlik önlemleri ve buraya gelen insanlar hakkında bir fikir edinmek için sistemlerine girdim.

Güvenlik duvarlarında bulduğum sorunlara bakarak, yeterince iyi olduklarını söyleyebilirim.

Mekân, içeri girdiğim anda beni kendine çeken şık ve rahat bir atmosfere sahip. Dekor siyah ve koyu kahverengi ve ışıklar loş, müşterilere mahremiyet ve anonimlik hissi veriyor.

Benim için mükemmel.

Yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Hem de çok sayıda. Kafatasımı kazıyorlar ve gerçek kimliğimi ortaya çıkarmaya çalışıyorlar - hiçbir koşulda ortaya çıkmaması gereken kimliğimi.

Elim nemli bir hal alıyor ve hem titremesini hem de kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimi kaldırıp göğsümün üzerine koyuyorum.

Hepsi kafanın içinde, Ana. Gerçek değil.

Derin bir nefes alarak masalara doğru ilerliyorum ve günlerdir inşa ettiğim ve haftalardır planladığım özgüvenimi kaybetmemeye çalışıyorum.

Bu yönden plancıyımdır. Plansız hiçbir şey olmaz. Hangi bara gideceğim gibi küçük detaylar bile.

Black Moon üst düzey bir bar olduğu için biraz erken geldim, böylece hızlıca içeri girebildim.

Sandalyelerden birine tırmanıyorum ve barda, isim etiketinde *Simon* yazan barmenin tam karşısında oturuyorum. Kıvırcık saçları alnına dökülüyor ve kolları ön kollarını açıkta bırakacak şekilde kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyor. Bana büyüleyici bir sırıtış attığında, bu gece için seçimimi yaptığımı düşünüyorum.

İçimi küçük bir rahatlama dalgası kaplıyor. Daha fazla cesaret toplayıp başka birini aramak zorunda değilim.

"Size ne ikram edebilirim, bayan?"

"Votka martini. Duble olsun, lütfen." Cilveli görünmeye çalışıyorum ama işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yok. Bu işte gerçekten berbatım.

Ama daha önce çok fırsatım olmadı değil. İlk defa bir bara gidiyorum. Aslında, ilk kez evin dışına yalnız çıkıyorum.

Bu gece her şey için bir ilk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hemen." Meşgul oluyor ve omzunun üzerinden bana sesleniyor: "Votka seviyorsun sanırım?"

"Birazcık."

Tamam, bu beyaz bir yalandı. Her Rus votkayı sever klişesine uyacağımı hiç düşünmemiştim ama iki yıl önce on sekizinci yaş günümü kutladığımızda votka içmem gerektiği söylendi ve o zamandan beri başka bir tür alkol tüketmeyi reddediyorum.

Simon'ın dudaklarında votkayı bu kadar çok sevmemle eğlenmiş gibi bir gülümseme beliriyor. "Buralarda yeni misin?"

Kahretsin. Kahretsin. Beni anladı, değil mi? Herkes anladı. Eyalet dışında bir yer seçmiş olmam ya da sahte ehliyet ve yaşım önemli değil.

İnsanlar bana bir kez bakınca kim olduğumu ve geldiğimi anlıyor. Hiçbir makyaj ve kırmızı elbise benim kim olduğumu değiştiremez.

Kim olduğumu.

Belki de çok karmaşık hale gelmeden bu işi iptal etmeliyim. Belki planladığımdan daha erken dönebilirim ve-

İçimden başımı sallıyorum. Bu özgürlük için çok çalıştım. Şimdi hepsinden vazgeçmeyeceğim.

Bu yüzden göz temasını kesmeden önce barmene kısa bir süre bakarken sunabileceğim en iyi gülümsemeyi takınıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Sadece seni buralarda görmedim, hepsi bu."

İçimden titrek bir nefes çıktığında kaslarım gevşiyor.

Gördün mü? Önemli değil. Burada güvendeyim. Benim çevremden kimsenin buraya gelmeyeceğinden emin oldum.

Martini'yi önüme koydu. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler, Simon."

Sırıtıyor ve bir sohbet başlatmak üzere olduğunu anlıyorum. Bunu gözlerindeki rahatlıktan ve vücudunun bana doğru eğilmesinden anlayabiliyorum.

Beden dilini öğrenmek, hayatım boyunca yaşadığım dünyada bana verilen bir şey. Büyük ölçekte önemsiz olabilirim ama bu tür şeylerin farkındayım.

Simon konuşmak için ağzını açıyor ama diğer sandalyeler boş olmasına rağmen davetsiz bir misafirin hemen yanımdaki tabureye kaymasıyla konuşması yarıda kesiliyor.

Oh, lütfen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beynimin işleri bir sonraki seviyeye taşımaya istekli olduğu bir aşamaya gelmek için çok fazla planlama yapmam gerekti. Etrafımda insanlar varken iyi değilim.

Gözleri var. Ve çoğu yargılayıcı ve eleştirel ve her zaman beni yakalamaya çalışıyorlar.

Tamam, belki de değiller ama bunu mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. Çünkü yine gözlerini hissediyorum. Bir çift ya da belki iki.

Ve beni izliyorlar. Yakından. Dikkatle. Sanki dış görünüşümü yırtıp, kendimi sarmaladığım kabuğun içine bakabileceklermiş gibi.

"Macallan, sek."

Parmaklarım martiniyi sıkıca kavrıyor, sonra yarısını tek boşaltıyorum. O derin, alçak ve sakin ses tonu, dikkatli gözleri hissetmemin nedeni. Beni asla yanlış yönlendirmeyen kalbimin derinliklerinde hissedebiliyorum.

Planımda gözden kaçırdığım korumalardan biri mi? Hayır, bu mümkün değil. Hasta olduğumu ve sabaha kadar kimse beni rahatsız etmesin diye odamda uyuduğumu düşünüyorlar.

Saçlarımı bir perde gibi kullanarak daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyorum. Belli etmemeye çalışıyorum, bacaklarım titremiyormuş ve uçuş modum kıçımı kaldırıp buradan kaçmam için beni tekmelemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Yanımda oturan adamın sesi kadar derin bir varlığı var.
Orada öylece oturuyor olsa bile, sinir bozucu bir nitelik var.

Fiziksel görünüşünün bununla bir ilgisi var. Yakışıklı, şok edici bir . Haksız yere. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam.
-Buna aktörler ve süper modeller de dahil. Durup bakmanıza neden olacak türden bir fiziksel mükemmelliğe sahip.

Bu yetmezmiş gibi, uzun boylu, otururken bile bacakları uzun görünüyor ve omuzları kadar geniş ki Armani takımının ceketi gelişmiş kaslarına göre şekilleniyor.

İsterse beni kolayca alt edebilecek kaslar. Bu seçeneği düşünmemeliyim. Hayatımdaki tüm erkekleri göz önünde bulundurduğumda bu konuda endişeli olmalıyım, ama bu adamın beni bir kalp atışında alt edebileceği ve alt edeceği gerçeğini göz ardı edemem.

Kalçalarımı ani bir sıcaklık kaplıyor ve bu hissi kovmak için onları birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum. Başka bir şeye odaklanmalıyım, hissetmemem gereken sıvı ateş dışında herhangi bir şeye.

Ama daha kötü bir şeyle çarpıldım. Yüzü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

size çarpan bir güç. İçinde bir sertlik var, yakınında kim varsa elektrik çarpmak üzere olan bir elektrik zonklaması.

Patlamanın eşiğinde olan bir volkan.

Erkek güzelliğini hiçbir zaman tehlikeli bulmadım ve kim olduğum ve günlük olarak kimlerle karşılaştığım düşünüldüğünde bu bir şey söylüyor.

Ama onunki farklı. Tehlikeli olması gerekmiyor, farkındayım. Güzelliği ders vermek ya da birinin kafasını için orada değil. Tasarım bir takım elbise giyiyor ve Tanrı aşkına Macallan içiyor, bu da bir tür iş adamı olduğu anlamına geliyor. Bileğindeki kalın İsviçre saati küçük bir servete mal olmuş olmalı. Çok lüks.

O lüks biri. Ve hayatımdaki tüm erkekler gibi tehlikeli bir şekilde değil. Hayat.

Bunun yerine, güçlü ve düzgün bir şekilde. Viskisi gibi. Peki neden ondan yayılan tehlike?

Saçları açık renk ama benim neredeyse beyaz olan platin sarısı saçlarım kadar açık değil. Onunki biraz kestane rengi, biraz kumlu ve alnını ve öldürücü elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak şekilde şekillendirilmiş. Düz bir burnu ve ona keskin bir erkeklik veren kare bir çenesi var.

Sonra buldum.

Onu hayatımdaki insanlarla ilişkilendirmemin sebebi.

Gözleri.

Altın bir halkayla yeşilimsi, ya da belki de ela ve ışık eksikliği başka türlü görmeme neden oluyor. Her iki durumda da, bu gözler bir iş adamından başka bir şey olmaması gereken biri için çok yoğun.

bir ateş var.

Hareketsiz gibi görünen ama her an patlayabilecek bir sükûnet unsuru. Arka planda gelişen bir akım. Kenardan izleyen ve saldırmak için doğru anı bekleyen bir yırtıcı.

Ve onlar da bana bakıyorlar.

Kahretsin.

Bakışlarımı hızla martinime geri çekiyorum ve bitiriyorum. Simon'ın yaklaştığını fark edince, "Votka, sek. Duble olsun. Aslında üç olsun."

Son kısmı fısıldadım, sanki içki alışkanlıklarımdan utanıyormuşum gibi. Ve belki de biraz utanıyorum. Geceye sofistike ve martinilerle başladım, ama şimdi sadece votkamı istiyorum, çünkü az önce bana yabancı bir şey oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir yabancıyla uzun süreli göz teması kurdum. Bir *yabancıyla*. Ne oluyor lan?

Belki de şimdi koşmalıyım.

Belki de hayatımın bu aptalca kısmını gerçekleştirmeden ortadan kaybolmalıyım.

Plan.

Ne düşünüyordum ? Ben mi, tek gecelik ilişki mi? Ben olmalıydım yeteneklerimi abartmışım.

Simon bana içki getirmeden önce küçük bir tebessüm ediyor. İçkiyi bana uzattığında yarısını bitiriyorum, sonra da dikkatle diğer yarısına bakıyorum.

Özellikle de yanımda içkisini keyifle yudumlayan yabancıya göz atmamak için kendimi zor tutuyorum. Hareketleri yumuşak, *çok yumuşak*, tahtında uzanmış köylüleri izleyen bir aslan gibi.

"İzleyebilirsin. Benim için sakıncası yok."

İngiliz. Kulağımın dibinde konuşulan aksan günahkâr bir İngiliz aksanı ve şimdi tükürüğümde boğulmak üzereyim çünkü ailem dışında kimse bana bu kadar yakın olmamıştı.

Hiç kimse.

Ama kaçmak yerine donup kaldım. Daha doğrusu, ani saldırı karşısında *donup* kaldım. Mantıksal olarak, bunun aslında bir saldırı olmadığını ve abarttığımı anlıyorum ama beynim bunu kabul etmiyor. Durağan bir halde hapsolmuş durumda ve tek yapabildiğim başımı yavaşça kaldırmak.

Bu kadar yakın olmasına, gözlerinin dıştan çok içten parıldamasına hazır değilim. Ve neden yine bu kadar yakın? Ya da belki de kalp atışlarım boğazımda zonkladığı için hayal ediyorum. "Affedersiniz?"

"İzleyebilirsin dedim, güzelim. Bakmak için içkinden daha iyiyim." Kibirli.

Tamam. Mükemmel puandan bir puan düşülecek.

Yine de o yasadışı aksanıyla bana güzel dememeliydi. Benim bile onaylamadığım birkaç puan daha ekleyebilirdi.

"Votkamı çok severim ama teklifiniz için teşekkürler." Kendimden emin ve rahat görünüyorum ama aslında onun varlığıyla iliklerime kadar sarsılmış durumdayım.

Onun çıldırtıcı derecede çekici varlığı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımın alt kısmı kısa aralıklarla kasılıyor ve bunun alkolden kaynaklanmadığına bahse girerim.

"Bu senin içkinle yarışmak zorunda olduğum anlamına mı geliyor?" Konuşma tarzında benzersiz bir kalite var, biraz eğlenceli, biraz çapkın ve çok iddialı, bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum.

Neden bazı insanlar sosyal oyunu bu kadar iyi oynarken, benim gibi diğerleri kelimeleri zar zor çıkarabiliyor?

"Neden yapasın ki?"

"Sence neden? Dikkatini çekmek için." Sonunda sesi düşüyor ve benim de midem bulanıyor. Bu his o kadar yeni ki, anlayamıyorum.

Boynum ve yanaklarım ısınıyor ve kelebek kolye ucu tenimde lav gibi hissediyorum. "Dikkatimi çekmek mi istiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi?"

Viskisinden bir yudum alıyor, ama yutkunurken adem elmasının sallanmasından sonra yoğun gözleri uzun süre benimkilerden ayrılmıyor. Ben de ağzımda biriken tükürüğü yutmadan edemiyorum, sonra bir yudum daha alıyorum. Ya alkol sinirlerimi gevşetiyor ya da ona bakmaktan kendimi alamadığıma göre bende bir sorun var.

Benden farklı olarak kendi tenine güveniyor gibi görünmesine ya da her hareketini hissettiğim ama göremediğim kaynayan bir kontrolle gerçekleştirmesine.

İşini bitirdikten sonra, İngiliz yabancı dirseğini bara koyuyor, bu da ona yaklaşmasını sağlıyor. O kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alıyorum. Misket limonu, temiz çamaşır ve erkek miskinin bir karışımı. Güçlü değil, ama onun varlığı kadar huzur verici, beni duvarların içine hapsediyor.

Yan döndüğünde ve nefesi kulağımın kabuğunu sıyırdığında aramızdaki boşluk yok oluyor. Bu konuda ne kadar uzman olduğumu düşünürsek, uçuş moduna geçmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Ama bu gece değil.

Bu gece farklı.

"Seni kıvrandırmak gibi." Sözlerinin fısıltısı beni ürpertiyor. Tüm vücudumu saran bu ürpertiyi tüm çabalarıma rağmen bastıramıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soracak cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum.

"Oh, çok daha fazlasını yapabilirim." Kulağımın kabuğunu yalıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak için dilimi ısırıyorum.

Vay anasını. Sanki afrodizyak almış gibiyim. Bir dokunuş ve eriyorum. Bir dokunuş ve *bir şey* aramak için kalçalarımı kıpırdatıp sıkıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne, hiçbir fikrim yok.

Hayatım boyunca gizli kaldığım için her şey daha yüksek ve gerçek dışı geliyor. Sanki kendi bedenimi terk etmişim ve farklı bir gerçeklikte var oluyorum.

Tıpkı bu gece için planladığım gibi.

"Kaç yaşındasın?" Sorusu şehvetli, alçak perdeden ve beni tekrar ürpertiyor.

"Yirmi üç," diye yalan söylüyorum, çünkü otuzlu yaşlarının başında görünüyor ve ben çok genç görünmek istemiyorum.

"Hmm." Dili boğazımın çukuruna inerken sesinde bir titreşim var. Sanki amımı yalamış gibi, çünkü amım artık ıslak. Amım, boynum değil.

Tamam, belki boynum da, ama daha fazlası için zonklayan göbeğim.

Sanki bunun bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi dilini aynı noktada gezdiriyor ve ısırıyor.

Oh, lanet olsun.

Bunun için ne kadar çaresiz olduğumu görmesinden korkarak bacaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Kaybolmadan önce ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Bu, benim bu yanımı kullanarak beni kapımızı çalan ilk nüfuzlu adamla evlendirmeyi amaçlayan insanlara "siktir git "imdir.

Boğazıma saldırmaya devam ediyor ve eli sırtıma, çıplak sırtıma doğru kayıyor. Teni ateşe benziyor. Kavurucu bir ateş ve beni onunla eritmek, belki yüzümü kızartmak, belki de beni cehennem çukurlarına sürüklemek üzere.

"Peki ya sen?" Bu tür konuşmalarda beklenen şeyin bu olduğunu varsayarak soruyorum.

Gerçi parmakları aynı anda hem kelebek kolyemle hem de etimle oynadığına göre buna sohbet denemez.

"Yirmi sekiz."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve bunun yaşından çok dokunuşu ve sesiyle ilgisi var. Cidden, hiçbir ses onunki kadar günahkârca çekici olmamalı.

Sanki şeytan fısıldıyor ve beni lanetime sürüklüyor. "Senin adın ne?" Sıcak nefesi boğazıma değiyor ve

Sırtımdaki sahiplenici tutuş tüm vücuduma kıvılcımlar gönderdi.

Karıncalanıyorum, zonkluyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir şey için ağrıyorum.

Hayatımda mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır... isimler," diyebileceğimi düşünmediğim havalı bir sesle söylemeyi başarıyorum.

"Neden?" Boynumdaki bir noktayı ısırıyor ve irkilmeme neden olacak kadar sert. O kadar sert ki sırılsıklam olmuş kalçalarımı sıkıyorum.

"Çünkü anonimlik heyecan vericidir."

Tartışmasını, adımı bilmesini talep etmesini bekliyorum ve her ihtimale karşı bunun için sahte bir adım var, ama o tamamen farklı bir şey yapıyor.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasını ve kalbimin çarpmasını sağlayan şey.

Gülüyor, sesi alçak ve uğursuz ve boynuma karşı çok lezzetli. Geri çekildiğinde, yoğun gözleri karardı. Artık eğleniyorlar. Ya da belki de baktığım şey sadizmdir.

Genelde göz temasını bir saniyeden fazla sürdüremem ama onunkine hapsolmuş durumdayım.

Başka tarafa bakamıyorum.

Yapmayacağım.

Çünkü o bakışta kelimeler ve cümleler var. Belki de bir kitap ve tüm sayfalarını karıştırıp şifresini çözemesem de en azından deneyebilirim.

Denemek her şeyin ilk aşamasıdır.

Ancak tepkisinin ardındaki nedeni anlayamadığım için "Neden gülüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü az önce bir karar verdim, güzelim."

"Hangisi?"

"Seni becereceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2
ANASTASIA

Küçükken, kimsenin girip çıkamadığı bir ormanla çevrili bir evde yaşıyordum. Diğer evlerden çok uzaktaydı ve uzun ağaçları ve ürkütücü sesleriyle o ormanda yolculuk yapmak zorundaydım.

Zamanla ağaçları uğursuz olarak düşünmeyi bıraktım ve onları kucakladım. Ormanı kucakladım ve onu mistik bir hale getirdim, tıpkı annem söylediğinde dar yerlere saklanmayı kucakladığım gibi.

Saklanmaktan gerçekten hoşlanmıyordum, kısmen sonrasında ne olacağını bildiğim için, ama çoğunlukla beni boğduğu için. Yine de ormanı seviyordum. Beyaz, cadı gibi saçlarımı örmeyi, simlerle tozlanmış pembe elbisemi giymeyi ve yeşil cennette koşmayı seviyordum.

Ağaçlarla ve kayalarla konuştum çünkü kendimi bir peri masalının içinde sandım.

Peter Pan'daki Wendy gibi olduğumu ve kimsenin beni bulamayacağını, yakalayamayacağını ya da bana zarar veremeyeceğini düşündüm.

Orası benim dünyamdı ve sadece bana aitti. Varolmayan Ülke'de saklıydım ve kimse bana dokunamazdı.

Yenilmezdim. Ta
ki yenilmeyene
kadar.

Ta ki korsanlar beni bulup götürene ve annem gelemeyene kadar.

Son on beş yıldır korsanlarla birlikte orada yaşıyordum ve bu gece ilk kez kaçabildim.

Elbette, Peter Pan'ımı bulamadım. Kaptan Hook'un sinsi bir versiyonu da olabilir. Elbette, muhtemelen peri tozumu almama izin vermeyecek ve beni geldiğim yere geri atacak, ama en azından özgürüm.

Ben *benim*.

Sadece bir gece için olsa bile.

Ve beni becereceğini söyledi. Daha önce Black Moon Bar'dayken karar vermişti. Şimdi orada değiliz. Barın hemen yanındaki bir oteldeyiz. Adı Black Diamond.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu en değerli elmas türüdür ve birlikte yaşadığım adamlar dünyanın dört bir yanında bu elmasın ticaretini yaparlar. Sadece kârlı olmakla kalmıyor, aynı zamanda başkalarının da onların önünde eğilmesini sağlıyor.

Bu İngiliz yabancının da boyun eğip eğmeyeceğini merak ediyorum. Armani takım elbisesini kirletir, mükemmel saçlarını dağıtır ve lüks saatini hayatımdaki erkeklere kaptırır mı? Ya da belki onlarla dövüşür.

Onun bir kavgada olduğunu düşünmek beni farklı türde bir uyarılmayla ürpertiyor. Kulaklarımı ve boynumu emdiğinden ve o günahtan daha sıcak sesiyle fısıldadığından beri sürekli şehvetli bir pus içindeyim.

Oh, ve aksanı. Bu da pastanın üzerindeki krema. Bu yüzden onun hayatımdaki erkeklerden farklı bir kategoride olduğuna eminim. Onların aksanı onunkinden farklı. Daha az sofistike ve daha tehlikeli.

Yine de tehlikeli de olabilir, çünkü etrafımda yaşadığım erkeklerin hiçbirinin hayal bile edemediği şeyleri yapmayı başardı.

Beni ele geçirmeyi başardı.

Ya da yakında olacak.

Odaya adımımızı attığımız anda derin bir nefes alarak ona bunun tek seferlik bir şey olduğunu, isim vermeme kuralı gibi, birbirimizi bir daha hiç görmezsek daha heyecan verici olacağını söylüyorum.

Tek bir sikiş.

Bir an. Ve sonra

biter.

Ama nefesim kesilmekten başka bir ses çıkarma şansım yok. Çünkü kapı kapandığı anda beni etrafında döndürüyor ve vücudu beni kapıya yapıştırıyor. Göğsü omurgamda dalgalanıyor ve sırtımın küçük kısmına sert bir şey batıyor. Bir şey değil. Bu onun ereksiyonu, devasa ve hazır ve kutsal bok, az önce seğirdi mi?

Göğüslerim kapıya doğru kabarıyor ve ısınan yanağımı yüzeye koyarken nefeslerim hızlı ve koordinasyonsuz geliyor.

Sanki bu beni aşırı farkındalığa sürüklemeye yetmiyormuş gibi, parmaklarını saçlarıma doluyor ve uzun telleri yana doğru iterek sırtımı ve boynumu ortaya çıkarıyor, sonra elini enseme doluyor.

Onu çelik gibi kavrıyor, bana hareket edecek yer bırakmıyor ve bunun bilgisi mi? Tamamen onun merhametine kaldığım gerçeği, içimin derinliklerinden bir ürperti çekiyor. Uzun, tüketen ve beni sersemleten bir ürperti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buna teslim olmamam gerekiyor, değil mi? İstesem bile onun pençesinden kurtulamayacağım bilgisine.

Bunu istemek benim iyi kız genlerimde yok, ama bilinçaltımdaki titremelere engel olamıyorum.

Dişleri kulak mememi buluyor ve ısırıyor. Kolonyasının kokusuyla sarhoş oluyorum, tıpkı çocukluğumdaki o orman gibi gizli ama mistik bir niteliği var.

Mantıken, ondan ve bu işten uzak durmalıydım ama yapamam.

Uzak durmayacağım.

Onun acımasız tutuşu ve vahşi güzelliği tarafından rehin alındım. Bu geceye kadar etkilendiğimi bilmediğim türden bir güzellik.

Hala kulak mememi yalıyor, kemiriyor, diliyle saldırıyor, o sırada fısıldıyor, "Şimdi söyle bana güzelim. Tamamen yabancı biriyle bir otel odasına gelip adını sormamanın iyi bir fikir olduğuna inanıyor musun?"

Kahretsin.

Lütfen bana ailemi gerçekten tanıdığını söyleme. Bu beni bir tuzağa çekip ifşa etme girişimi mi?

Bu düşünceler beni ele geçirmeden önce onları durduruyorum. Sadece paranoyaklaşıyorum.

İşte bu . Paranoya ve onunla baş edememem. Bu

yüzden fısıldıyorum, "Hoşuma gitti."

"Nelerden hoşlanırsın?"

"Karşılıksız bağlanma kısmı."

"Bunu ben de seviyorum ama en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Ne?" Sesim çok soluk çıkıyor ve bu tamamen onun beni tutuşuyla, başparmağının nabız noktamı sıyırıp onu vurgularcasına aşağı itmesiyle ilgili.

"Ne istersem yapabileceğimi." Sesi boğuklaşıyor ve beni kıskıvrak yakalıyor ya da belki de bu onun sözleridir.

Belki de ikisinin bir kombinasyonudur.

Her iki durumda da, daha önce hiç deneyimlemediğim bir duruma hapsolmuş durumdayım ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyorum.

Tek bildiğim, adını bilmemek ve bunun tek seferlik bir şey olduğuna karar vermek tüm çekingenliğimi kaybetmeme neden oluyor.

"Bana izin , değil mi güzelim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet..." Sözümü kesiyorum çünkü kabul ettiğimde düşünmüyordum. Ya da belki de bütün gece boyunca düşünmedim. Suçu alkole istiyorum ama kimi kandırıyorum? Şu anda damarlarımdan akan votka değil. *Onun* yüzünden.

Onunla ilgili her şeyi.

"Güzel." Dilini kulağımın kabuğunda gezdirdi. "Şimdi söyle bana, bakire misin?"

Ani soru uzuvlarımı donduruyor ve nabzımın onun tutuşunun hemen altındaki damarlarımda kükreyip zonklamasına neden oluyor.

"Neden soruyorsun?" O kadar alçak sesle konuşuyorum ki beni

duyabilmesine şaşırıyorum. "Bakirelerle işim olmaz."

"Neden olmasın?"

"Onlar umursamadığım bir . Soruya cevap ver. Öyle misin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum ve umarım bunu başka bir şey değil de hislerimden çok bunalmışım gibi algılar.

Sanırım işe yarıyor, çünkü dizini kalçalarımın arasına itiyor. "Bacaklarını aç."

Onun varlığı arkamdayken, beni ele geçirmişken, beni rehin almışken bunu yapmak neredeyse imkânsız ama bacaklarımı biraz oynatmayı başarıyorum.

Bir eliyle ensemi tutmaya devam ederken diğer eli elbisemin altına uzanıyor ve muhtaç göbeğimi kavradığında bir nefes veriyorum.

"Siktir. Hazır gelmişsin."

Ses tonundaki tahrikten, hazırlıksız yakalandığında çıkardığı günahkâr sesten sinir uçlarım titriyor.

Ve o haklı, hazır geldim ve şu anda çıplak amıma dokunuyor. Külot giymemeye karar verdiğimde, hızlı bir şekilde sevişip eve gideceğimi düşünmüştüm. Planım hâlâ bu.

Ama içimden bir ses planıma uymayacağını söylüyor. Onu buldozerle ezecek, parçalayacak ve bana yedirecek, değil mi? Teninin tenime her dokunuşunda hissettiğim şey onun yoğunluğu.

Yoğunluk planlanamaz. Bu yüzden onu seçmemeliydim.

Ama yaptım ve istesem bile bunu durduramazdım. Ve

derin bir parçam bu seçeneği zaten reddediyor.

"Belki de eskortsunuzdur?" Parmaklarını ıslak kıvrımlarıma doğru kaydırarak onları daha ıslak ve hassas hale getiriyor. "Ama öyle olsaydın bunu söylerdin, değil mi?"

"Belki de bu gece ücretsiz iş yapıyorumdur."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu bir iğneleme olarak söyledim ama yine kıkırdadı. Keskin tarafları olmasına rağmen bu kadar çekici olabilmesi sinir bozucu. Böyle olmaması gerekiyordu. Çekici insanlar, hayatım boyunca tanıdığım erkeklerin yoğunluğuna sahip değildir.

Ve her ikisinin birleşimi tehlikeli, hatta korkutucu.

Ama vücudum bu gerçeği umursamıyor gibi görünüyor, çünkü parmağını içime soktuğu anda, bir inilti bastırarak parmak uçlarımın üzerine çıkıyorum.

Parmağını daha da derine sokarak, "Ağzın var senin," diye geveliyor.

"Evet ve onu kullanmaktan korkmuyorum." Pek sayılmaz ama bunu bilmesine gerek yok.

"Bu, aletimde boğulacağın ve o güzel boğazından aşağı boşalmama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

Boğuluyorum ama zar zor var olan salyalarımla. Bir karşılık vermeyi düşünürken bir parmağını daha sokuyor ve ensemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, hareket etmekten hatta nefes almaktan korkuyorum. Lanet . Dolu, o kadar dolu ki bu hisle patlayacağımı düşünüyorum. Bunu daha önce de kendime yapmıştım ama hiç bu kadar... bunaltıcı hissetmemiştim.

Sadece iki parmak.

Adamın kendisi kadar sert ve keskin parmakları. Ama tahrik olmamı daha da kötüleştiren şey, sanki buna hakkı varmış gibi boynumu tutması, nabız noktama bastırması, titrek ve kesik kesik nefes alışımı kontrol etmesi.

"Sana bir ipucu, gevezeleri sevmem," diyor rahatça parmaklarını içime sokarken, titrek nefes alıp verişlerimle ritim tutarak onları makaslıyor ve çaprazlıyor.

"Çok kötü; sende... bir tane var..."

"Hâlâ konuşabiliyorsan yeterince sert yapmıyorum gibi görünüyor." Bir parmağını daha içeri sokuyor ve ben çığlık atıyorum, ses otel odasının sağır edici sessizliğini deliyor.

Daha önce doyduğumu düşünüyordum ama şu anda patlamak üzereyim. Ve bu his, içimde o kadar derin ki onunla birlikte patlamak üzere olduğum düşüncesi beni orgazm etmeye yetiyor.

Vahşi ve acımasız, tıpkı onun gibi, gözlerindeki bakamadığım o ifade gibi, çünkü kırıldım ve göz teması kuramıyorum.

Ama zevkli dalgayı hissetmek, her saniyesinin, her küçük ayrıntının ve her uzun, derin itişinin tadını çıkarmak için bakmama gerek yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklar. Hala içime giriyorlar, orgazmı uzatıyorlar, on kat daha vahşi hale getiriyorlar.

Sanki daha önce hiç orgazm olmamışım gibi. Sanki vücudum bu tür bir orgazma hazırlanıyordu, kağıt gibi beklentilerimi paramparça eden ve peri masalı hayallerimi uçuran bir orgazm.

"Şimdi konuşmuyorsun, değil mi güzelim?" Sesinde bir sırıtma var ve bu beni kızdırmalı ama buna odaklanamayacak kadar zevk sarhoşuyum.

"Ben...yapabilirim..."

"Hmm." Parmakları içimden kayıyor ve ben daha sesimi çıkaramadan ensemden tutup beni kapıdan çekip çıkarıyor. Beni önünde dizlerimin üstüne çöktürdüğünde nefesim kesildi.

Bir saniye ona bakıyorum. Sadece bir saniye, ama ela gözlerindeki karanlık şehveti görmek için yeterli. Şimdi fark ediyorum ki, onların rengi bu. Çocukluğumdaki mistik orman gibi yeşil olmak yerine, ağaçların ve toprağın renginin bir karışımı.

Pantolonunun fermuarını sikini serbest bıraktığı için dikkatim dağılıyor. Vahşi bakışlarım şu anda oraya odaklanmış durumda.

Kalın, damarlı ve çok sert aleti. O kadar sert ki rengi değişmiş, morun bir tonuna dönüşmüş.

Büyüklüğü karşısında içimi bir endişe kaplıyor. Sadece küçük bir aleti olamazdı, değil mi?

Bunun tatmin edici olmamasına hazırdım. Sonuçta bu sadece bir görevdi ve umutlarımın yükselmesine izin vermedim. Ama sadece aletini görmek bile beni tekrar heyecanlandırmaya yetti. Az önce orgazm oldum ama vücudum hâlâ ondan daha fazlasını istiyor.

Ondan.

"Şimdi ne olacağını biliyor musun güzelim?" Keskin çenesinde bir gerginlik var ve eli sanki bir çeşit sabır çağrıştırıyormuş gibi boyunun etrafında esniyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ onun devasa ereksiyonuna bakıyorum. Nasıl bu kadar sertleşebildi?

"O ağzını işe yarar hale getirecek ve sikimi yalayacaksın."

Kalçalarım bu görüntü karşısında birbirine kenetleniyor ve dudaklarımı yalıyorum, sonra da dışarı çıkmak üzere olan şeyi durdurmak için dilimi ısırıyorum.

Ben iyi bir kızım ve iyi kızlar utanç verici sesler çıkarmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İyi kızlar da tek gecelik ilişki yaşamaz ama bu bir istisna.
Her şey değişmeden önceki son hoşgörüm.

İngiliz yabancı parmaklarını saçlarımın arkasına geçiriyor ve sikini ayrık dudaklarıma doğru yönlendiriyor. "Aç."

İstediğini yapmak yerine dudaklarımı tacının etrafına doluyor ve prekumu yalıyorum. Bunun üzerine inliyor, bu da hoşuna gittiği anlamına geliyor, bu yüzden dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve dişlerimle sıyırmamak için yanaklarımı oyarak daha fazlasını içine alıyorum.

Bunu nasıl yapacağım bana hiç söylenmedi, ama porno izleyerek edindiğim küçük bilgileri anın sıcaklığıyla karıştırmakta iyiyim. Şu anda yaptığım şey bu, umarım bunu yaparken anladığımı fark etmez.

Saçlarımdan tutarak beni sikinin üzerine itiyor ve tüm şüphelerim yok oluyor. Sanırım beni derin boğazlıyor ve aleti boğazımın arkasına çarptığında öğürme refleksime engel olamıyorum.

Çığlık atıyorum, sikinde boğuluyorum ve bununla bile onu tamamen içime alamıyorum, ağzıma sığdıramıyorum. Yine de deniyorum. Öğürme refleksimin beni yönetmesine izin vermek yerine, çenemi gevşetiyorum, yalamadan ve emmeden önce birkaç kez itmesine izin veriyorum.

Evet, onun kadar tecrübeli olmayabilirim ama bir başkası üzerinde güç sahibi olan tek kişi o değil.

Bunu ben de istiyorum.

Dilimi sürtünme için kullanarak sikini boğazımın derinliklerine her soktuğunda çıkardığı zevk homurtularını derinleştirmek istiyorum. Onları sertleştirmek ve onu bir karmaşaya dönüştürmek istiyorum.

Bu yüzden tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyorum ve çenemi mümkün olduğunca gevşetmeye ve o korkunç göz temasını kurmaya devam ediyorum. Ama şimdi, bu sadece bakışların buluşması ya da kırılganlıkların paylaşılmasıyla ilgili değil, bir meydan okuma.

Kalçalarını sallama ritmini yavaşlatırken göz kapakları düşüyor. "Boğazını sikmemi istemiyorsan bana öyle bakmayı kes."

Ağzımı oynatmayı tamamen bırakıyorum ve göz temasını sürdürüyorum.

Yap, gözlerimle söylüyorum. *Boğazımı sik.*

" olsun. Elimde vahşi bir tane olacağını kim bilebilirdi?" Bunu

sevdim. Vahşi olmak.

Ama bunu daha fazla düşünmeme kalmadı, çünkü şimdi içeri giriyor.

-Uzun, sert ve evcilleşmemiş. Ve ağzım, daha önce benim için parmaklarını kullandığı gibi, kendi zevki için, almak için orada.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de izin verdim.

Sadece bu değil, salyalarıma ve gözlerimi yakan yaşlara rağmen mümkün olduğunca çok yutarak onun egemenliğine giriyorum.

Bu iyi bir acı türü.

Şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu düşünmediğim türden. Duvarlarımı yıkan ve beni çıplak ve daha fazlası için susamış bırakan türden.

Peki ya tepkisi? Günlerce bunun tadını çıkarabilirdim. Alçak homurtularını ve derin iniltilerini sonsuza dek dinleyebilirim. Bu ses beni tahrik ediyor.

İşte o zaman dank etti. Onun

zevki beni tahrik ediyor.

Onun yakın olduğunu hissettiğimde düşüncelerim doğrulanıyor. Onu oraya götürmek istiyorum, bana yaptığı gibi onun da çözülmesini istiyorum.

Ve tam başaracağımı düşündüğüm anda, geri çekiliyor.

Sert siki ellerinde ve prekum ve tükürük ile parlıyor. Şu anda onun tadıyla yuttuğum tükürüğüm.

"Neden...?" Tek bir kelime çünkü görünüşe göre düzgün konuşma yeteneğimi kaybettim. Gırtlak sikişi böyle yapıyor sanırım.

"Küçük ağzını ne kadar de, kendimi amının içine boşaltacağım, güzelim."

İnlememek için dilimi ısırıyorum. Edepsiz konuşması en hassas yerime bir kamçı gibi iniyor. Cidden, bu kadar pis konuşmamalı ve sözlerini "güzel" diye bitirmemeli. Buna karşı bir kural olmalı.

"Yatak. Şimdi."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, emir içimde bir şeyleri çarpıtıyor.
O kadar ilkel ve çiğ bir şey ki, ona bir isim bulamıyorum.

Yine de buna odaklanmak yerine yatağa doğru kısa bir yolculuk yapıyorum. Ben daha yatağa ulaşamadan, elbisemin ince askısından tutup fermuarını indiriyor, sonra da elbisemi kollarımdan aşağı çekerek kelebek kolyemi uçuruyor.

Tam bir çekiş, hiç merhamet ya da yumuşaklık yok. Elinin tenimde gezinme şekli baskın olmaktan başka bir şey değil.

Ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekten çekinmeyen bir adam. Tıpkı benim hayatımdaki erkekler gibi.

O da muhtemelen en az onlar kadar tehlikeli.

Ama bunun bir önemi yok.

Ortadan kaybolduğumda kimse beni bulamayacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sütyen de giymediğim için karşısında çırılçıplak duruyorum ve bu daha önce kendime hiç izin vermediğim savunmasız bir pozisyon. Yine de kendimden şüphe etmeme izin vermiyorum.

Bu gece vücudumla ilgili. Sadece bu.

Beni döndürmeden parmaklarıyla bir meme ucunu yakalıyor ve büküyor, sonra sıkıyor, sonra tekrar büküyor.

Ayak parmaklarım, şu anda doğum günü kıyafetim dışında giydiğim tek şey olan topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor.

Sonra başka bir şey daha yapıyor; hâlâ arkamdayken elini boynuma doluyor ama nefes borumu ezmiyor. Biraz başım dönene ve tamamen onun emrine girene kadar parmaklarıyla yanlarımı sıkıyor. Sonra meme uçlarımla oynamaya devam ediyor. O kadar sıkılar ki acıtıyor ve amıma zevk sarsıntıları gönderiyor. Ya da belki de boğazımı sıkması buna neden oluyor.

Her iki durumda da o kadar uyarılıyorum ki, sesimi bastırmak ve küçük sesler çıkarmayı durdurmak çaba gerektiriyor.

"Konuşkan biri olarak şu anda çok sessizsin," diye düşünüyor. "Dilini mi ısırıyorsun?"

Deriyi kıracağımdan emin olana kadar dişlerimi daha da sıkıyorum.

"Sesini benden saklamanın faydası yok, güzelim." Dudakları tekrar kulağıma değiyor. "Çığlık atacaksın."

Tam hayır diyeceğim, benim gibi iyi kızlar çığlık atmaz, ama sonra bana karşı koyamayacağım bir emir daha veriyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Düşüyorum.

Aynen böyle.

Emir verme biçiminde bir şey var, itaat edilmesi gereken bir emir, yoksa ortalığı kasıp kavuracak.

"O göğüsleri yatağın üzerinde, bacaklarını iyice açmış ve kıçını
hava."

Bu görüntü karşısında yanaklarım alev alev yanıyor ama
Yerimi aldım.

Bir şeyin yırtıldığını duyuyorum ve yan döndüğümde onu sikine bir prezervatif geçirirken buluyorum. Tanrım. Bunu ateşli bulacağımı hiç düşünmezdim ama onda o kadar tahrik edici ki yutkunuyorum.

"Önüne bak, güzelim." alçalıyor ve ben otelin duvar kağıdına bakıyorum, kulaklarım ısınıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her türlü göz temasına karşı olması gereken kişi ama az önce kendi kuralımı unuttum.

Her iki bileğimi de tutup sırtımın alt kısmından kavrıyor, sonra yumuşak bir şey bileklerimi sarıyor. İşte o zaman çevresel görüşümden kravatını bir anlığına yakalıyorum.

Nedense şu anda tamamen onun merhametine kalmışım gibi hissediyorum ve güçlü parmaklarını kalçama sokup içeri girdiğinde bunu kanıtlıyor.

Buna hazırdım, hatta sırılsıklamdım ama o kadar ani oldu ki tüm vücudum öne doğru sarsıldı.

Yine de düşündüğüm gibi acıtmıyor. Keskin bir sızı var ama hızla kayboluyor, muhtemelen çok tahrik olduğum için patlamak üzereyim ya da belki de vücuduma o kadar dolanmış ki acının boyutunu hissetmem için yer yok.

Biraz geri çekiliyor, sonra

duruyor. Anladı mı?

Tabii ki söyledi. İngiliz yabancı ona yalan söylediğimi anlayacak ve duracak ve bu gece sona erecek. Varolmayan Ülke'ye yolculuğum daha başlamadan bitecek.

Ama görünüşe göre durum böyle değil, çünkü çekilmesinin tek nedeni tekrar sokmak. Bir elektrik şoku tüm bedenimi felç ediyor ve keşke tutunabileceğim bir şey olsaydı diyorum. Bağlı bileklerim herhangi bir şeye tutunmamı yasaklıyor ve bir şekilde bu, bileklerimin bağlı olduğu omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

Saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve göğsüm şiltenin üzerinde kalsa da başım yukarı kalkıyor, bu da hassas meme uçlarıma sürtünme sağlıyor. Bu hareket o kadar sahiplenici ki ağzımdan salyalar akıyor.

Ve bu sadece pozisyonundan dolayı değil. Onun çılgın ritmi. Daha derine, daha sert, daha kaba itiyor. Hız o kadar çılgın ve kontrolden çıkmış ki, havada sadece etin ete çarpma sesleri yankılanıyor. Bir de uyarılmamın özensiz sesleri.

Utanmalıyım ama utanmıyorum, biraz bile.

Benden nefret ediyormuş gibi beni sikerken tamamen bir yabancının merhametine kalmış durumdayım. Bana karşı kan davası güderken her parçama sahipmiş gibi beni beceriyor ve ben buna bayılıyorum.

Olması gerekenden daha çok seviyorum.

Yeni tanıştığım bir adama bu kadar kontrolü vermek delilik olmalı ama bu bir fantezi, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve fantezilerin sınırları yoktur.

Fantezilerin utancı yoktur.

Fanteziler tıpkı benim küçük bir kızken Wendy gibi davrandığım ve tüm ormanı seyircim olarak gördüğüm zamanlardaki gibidir.

Saçımı daha sert çektiğinde düşüncelerim dağılıyor ve sonra boynumda bir yanma hissi patlıyor. Isırdığını fark ediyorum. Dişleri derimin o kadar derininde ki, tam bacaklarımın arasında hissedebiliyorum.

Ağzımda salya birikiyor ve tam çığlık atacakken, beni soluk soluğa bırakan bir yoğunlukla derimi emiyor.

Bana ne yapıyor böyle?

Sorumun cevabını alamıyorum, çünkü bunu başka bir ağız dolusu et üzerinde tekrar yapıyor, sonra tekrar ve tekrar, ben sürekli bir şaşkınlık ve uyarılma durumunda olana kadar.

"çok sıkı, beni boğuyor, güzelim."

"Ağzım gibi değil mi?" Nasıl konuştuğumu bilmiyorum; titrek, göğüslerim yatağa değmiş gibi.

"Daha da iyi. Ve o ağız şimdi benim için başka bir şey yapacak."

"Ne...?"

Kıçıma tokat atıyor ve saçımı çekiyor. "Çığlık at."

Çığlığım havada yankılanıyor. Dilimi bile ısıramıyorum, çünkü ısırırsam kesip atacağım.

Vahşi orgazm beni bir kasırga gibi vuruyor ve ben onun elinde çaresizim.

Onun elinde.

Bu yüzden çığlık atıyorum ve bu gece ilk kez keşke adını bilseydim diyorum çünkü şu anda çığlık atmak istiyorum, iyi bir kızı ne kadar bozduğunu duymasını istiyorum.

İyi bir kızı ne kadar kötü yaptığını.

Beni daha da sert ve hızlı sikerken derin bir homurtu havada yankılanıyor, vahşi hızı her saniye artıyor. Beni yerinde tuttuğu için memnunum yoksa uzun zaman önce yan tarafa yığılırdım.

Sonra içimde hareketsiz kalıyor ve prezervatifin içinden sıcaklık hissediyorum.

Bir gülümseme dudaklarımı sıyırırken ve gözlerim düşerken hissettiğim son şey bu.

Uyumamam gerekiyor. Gitmeliyim ama aklımda başka bir fikir var ve gözlerimi açamıyorum.

"İyi misin?" Güçlü sesi puslu havamı dağıtıyor. "Evet, sadece

biraz uyumaya ihtiyacım var. Bana beş dakika ver."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir duraklama oluyor, bileklerimi çözmeden önce vücudunu benimkinin arkasına doğru itiyor.

İçimden yumuşak bir inilti yükseliyor ama kulağımın dibinde onun talepkâr sesini duyunca inilti kesiliyor. "Adın ne senin?"

Jane benim sahte adım, o yüzden öyle söylüyorum ya da fısıldar gibi "Anastasia" demeye çalışıyorum.

Uyandığımda bir ve yalnız değilim.

Oh, Tanrım.

Lütfen bana kalmadığımı söyle.

Yan tarafa bakıyorum ve dün geceki adamın yatağa yayıldığını, çarşafın sikini zar zor örttüğünü gördüğümde hızla göz kırpıyorum.

O çıplak. Her yeri çıplak.

Seviştiğimizde onu çıplak görmedim. Hayır,

seks değil.

Bu kesinlikle sikişmekti. Sert, çiğ ve ilkel bir sikiş.

Göbeğim hala hatırladıkça karıncalanıyor. Tıpkı geride bıraktığı izlerden dolayı morarmış boynum gibi o da hassas hissediyor ama buna odaklanmıyorum. Dikkatim çok daha önemli bir şey tarafından çalınıyor.

Dövmeler.

Ondan çok var.

Üst omzunda ve pazusunda, savaşa gitmek üzereymiş gibi tam, öfkeli görünümlü bir samuray var. Savaşçının yüzündeki detaylar çarpıcı, hatta unutulmaz.

Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, gözlerindeki karanlık bakışa, sanki o da göz temasından hoşlanmıyormuş gibi.

Nedense bu İngiliz yabancı kadar derli toplu birinin dövmesi olacağını düşünmemiştim ama dövmesi olduğunu görmek ona daha da gizem katıyor.

İş adamlarının genelde dövmesi olmaz, en azından benim bildiklerimin. Tabii geçmişi kafamda canlandırdığımdan farklı değilse.

Başımı sallıyorum.

Onu *gerçekten* ama *gerçekten* merak etmemeliyim. Tek seferlik bir şeydi ve artık bitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duvardaki saat sabahın üç buçuğunu gösteriyor. Gün doğmadan geri dönebilir ve odama gizlice girebilirim.

Yavaşça yorganın altından sıyrılıyorum ve irkiliyorum. O kadar ağrım var ki bir santim bile kıpırdamak acıtıyor.

Beni temizlemiş olmalı çünkü kalçalarımın arasında hiçbir şey yok. Kendi yapışkanlığım bile. Üstümü de örttü, bu yabancıdan beklemediğim nazik bir jestti. "Becer sonra bırak" tipinde bir adama benziyordu.

Belki de çok fazla anlam çıkarıyorum.

Yırtık elbisemi dikkatlice giyiyorum, birkaç saniyede bir karnım zonkladığında yüzümü buruşturuyorum. Harap olmuş elbisenin etrafından dolaşmak biraz zamanımı alıyor.

Kaba yabancı onu çıkarırken yırtmış olmalı.

Sadece hafif bir yırtık değil. Kalça kemiğime kadar uzanan uzun bir yara var. Bu şekilde dışarıda yürüyemem.

Ben de ceketini alıp giydim. Beni ve elbiseyi yutuyor ama hiç yoktan iyidir. Kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve bunu ya da birkaç saat önce olanları düşünmemeye çalışıyorum.

Bu işi daha da karmaşıklaştıracak. Ve benim karmaşaya ihtiyacım yok.

"Eminim sende bunlardan çok vardır, yüzden almamda bir sakınca görmezsin," diye fısıldadım. "Eğer sakıncası varsa, tek kırmızı elbisemi yırtmamalıydın."

Kıpırdamıyor bile ve ben neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Olmamalıydım.

Bilinçaltımda ona uzanıyorum ya da elim uzanıyor. Sadece bir kez saçına dokunmak, göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum.

Yer değiştiriyor ve elimi hızla geri çekiyorum. Ne düşünüyordum ki ben?

Ona dokunamam. Onu hafızamdan tamamen silmeliyim. Sadece kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için de.

Eğer ailem yaptıklarımızı öğrenirse, onu öldürürler. Sorgusuz sualsiz.

Bu yüzden yirmime kadar bakire kaldım.

Ama artık değilim.

Ve yakında özgür olacağım.

"Bunu listemden çıkardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Umarım bir daha karşılaşmayız."

Ve böylece topuklu ayakkabılarımı giyip sessizce odadan çıkıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3
KNOX

Ğ ışını gölgeleri beni ürkütüyor.

Hayalet gibi elleri boynuma uzanıyor ve boynuma bir geçiriyor. Çarpıtılmış ses fısıldarken soluk borum sarsılıyor ve parçalara ayrılıyor. "Bana bak."

Parmaklarım esniyor ama havamı çalan ellere uzanmıyorum. Eğer onlara dokunursam, gözlerimi açmaya zorlayacaklar, görmemi sağlayacaklar. "Bebeğim..." Ses şimdi daha az bozuk, ballı, neredeyse şarkı söylüyor. "Şu gözlere bir bakayım..." Yok artık.

Hayır.

Bakmazsam güvende olurum. Bakmazsam ne olacağını bilemem ve her şey daha hızlı biter.

Ya da hayalet gibi sert parmaklar boynuma çarpıp bana nefes aldıran tek şeye çarparken ben buna inanıyorum.

"Bakmazsan daha çok acıyacak." Ses hala ballı, soğuk, neredeyse yatıştırıcı ve arkasında neyin gizlendiğini bilmesem buna inanırdım.

"Hayır..."

"Knox, bana bak."

"Hayır."

"Sana vuracağım ve iz bırakacağından emin olacağım, seni küçük pislik."

"Hayır!"

İşte o zaman gözlerim açıldı.

Bir çınlama var, yüksek sesli ve sürekli ve hiç ara vermeden.

İlk başta, hepsinin kafamda olduğunu düşündüm. Çınlama. Kafatasıma çarpıyor. Lanet olası gölgeler.

Kafam, ara sıra beni ziyaret etmeye karar verdiklerinde, beni hâlâ ellerinde tuttuklarından emin olmak için gittikleri yerdir. O küçük

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Son yirmi yıldır içimde yavaş yavaş öldürdüğüm çocuk ölmedi.

Hala nefes alıyor, hala gözlerini kapatıyor ve geçmişin gölgeleri hakkında kabuslar görüyor.

Hâlâ şeytanlarıyla yaşıyor.

Ama çınlama kafamın içinde değil. bir yerden geliyor.

Telefonumdan.

Onu yan masadan kapıyorum, görüşümü karartmak için bir kolumu üzerine atıyorum. Kabus sonrası halimde ışık kör edici. Bir bakıma gölgelerimle bütünleşiyorum, karanlığa susamışım ve onun dışında var olamıyorum. Yani ışık ve ben hiçbir zaman yakın arkadaş olamadık.

"Sabahın bu saatinde beni aramak için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

"Majesteleri Kraliçe aradı ve "Lanet Fransızcanız için özür dilerim." dedi."

"Eminim sana gidip otuz bir çekmeni de söylemiştir."

Nefesi kesilmiş gibi yapıyor. "Ne cüretle onun ağzına böyle bir küfür koyarsın?"

"Aramanın ardında bir neden var mı Dan?" "Küfür!

Kraliçe'den daha önemli ne olabilir ki?"

"Uyku zamanım." Gerçi beni kabustan uyandırdı, bu yüzden gerçekten minnettar olmalıyım. "Şimdi, sen öldün mü?"

"Belli ki değil."

"Tehlikeli bir durumdasınız ve yardıma mı ihtiyacınız

var?" "Tam olarak değil."

"O zaman beni sabahın erken saatleri dışında ara. Eğer bundan önce acil bir durumla karşılaşırsanız 911'i arayın."

"Birincisi, siktir git. İkincisi, sanırım sana bugün belediye başkanıyla golf oynayacağımızı ve on beş dakika önce burada olman gerektiğini söylemiştim. Ve son olarak, daha sabahın körü değil."

Kolumu gözlerimden uzaklaştırıyorum ve telefonumdaki saate bakıyorum.

, saat onu geçti.

Uyuyan bir tip olmadığımı düşünürsek, bu yanlamasına bir sikiş kadar garip.

"Neredesin lan sen?" Daniel soruyor, sesi her geçen dakika daha sabırsız çıkıyor. İşler planladığı gibi gitmeyene kadar her şey eğlenceli ve oyundur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçi planlarının çoğu berbat ve bazen biraz düşüncesizce hareket ediyorlar, bu da günlük olarak çektiği insan sayısının çokluğunda bir rol oynayabilir.

O benim Amerika'daki tek İngiliz arkadaşım. Birlikte hukuk okuduk, birlikte mezun olduk ve şimdi birlikte çalışıyoruz.

Birlikte seviştik bile. O ve ben değil. Arada hep bir kadın vardı.

Bunu alışkanlık haline getirmiyoruz ama canımız sıkıldığında ve ekstra endorfine ihtiyaç duyduğumuzda yapabileceğimiz bir şey.

"Bir yerde..." Parmaklarımın arasından kayan ışık nedeniyle gözlerimi tekrar kısıyorum.

Gerçekten neredeyim ben? Kafamda bir parça eksik ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum.

"En azından Jersey'den döndüğünü söyle."

"Jersey mi? Evet, Jersey. Hayır, ben hala buradayım."

"Ne oluyor dostum? Dün gece bir müşteriyle görüştükten sonra dönmen gerekmiyor muydu?"

"Planlarımda bir değişiklik

oldu." "Peki ya golf?"

"Bunun için de bir plan değişikliği oldu." "Ne?"

"Golf sıkıcı, belediye başkanı da öyle. Şimdi, siktir git."

Aramayı sonlandırıyorum ve dün geceki kadını bulmayı umarak yan tarafıma bakıyorum.

Anastasia, adının Anastasia olduğunu söylemişti.

Gece bittikten sonra kafamdan silindikleri için genellikle isimleri umurumda olmaz ama anonimlik talep edenin o olması beni harekete geçiren şey oldu.

Genelde yapmazlar.

Genellikle onlara önceden bunun tek seferlik bir şey olduğunu ve sonra biteceğini söylemem gerekirdi.

Anastasia'yla bunu yapmak zorunda değildim, çünkü pratikte bunu talep eden oydu.

Heyecan verici

olduğunu söyledi. Ve

öyleydi de.

Seslerini tutmakta zorlanırken altımda tamamen uyumlu olması aletimin bir anda sertleşmesine neden oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çok fazla kadınla yattım -çok fazla, o kadar çok ki sayısını unuttum- ama hiçbiri beni tamamen dizginleyen kız kadar unutulmaz olmadı.

Sadece şikayet etmemekle kalmadı, aynı zamanda bundan zevk alıyormuş gibi sert, hızlı ritmime de kapıldı. Sanki buna doyamıyormuş gibi.

Barda olduğumuz zamandan beri onda bir şeyler olduğunu biliyordum ve bunu keşfetmeliydim, ellerimi ona götürmeli ve sonuna kadar görmeliydim. Dün gece New York'a dönmem gerekiyordu ama sonra onu becermeye karar verdim.

Buz gibi sarı saçlarını tutarken altımda kıvranmasını ve çığlık atmasını sağlamaya karar verdim.

Uzun zamandır yaptığım en iyi sikişti.

Belki bu yüzden, belki meraktan, belki de başka bir mantıksız nedenden, ama her zaman yaptığım gibi hemen gitmedim, özellikle de uyuyarak bana bir fırsat verdiği için.

Ama bazı nedenlerden dolayı, öylece çekip gidemedim.

Kısmen, çünkü dün geceki güçlü boşalmaya rağmen, aletim hala daha fazlasını istiyor. Bu yüzden bu sabah kaldığımız yerden devam etmeyi planlıyordum.

Ancak yatağın onun yattığı tarafını boş bulunca bu plan bozuldu. Elimi yattığı yerde gezdirdim ama soğuktu, demek ki bir süre önce gitmişti.

Huh.

Doğruluyorum, göz kapaklarımdaki tüm uyku

kayboluyor. O gitmiş.

Anastasia, kırmızı giyen ve geveze olan kız, artık burada değil. Normal

şartlar altında, . Aslında, artık burada olmadığına

Telefon numaramı isteyen ya da onu aramamı söyleyen yapışkanlardan biri yok.

Ama tek kelime etmeden çekip damarlarıma ateş kıvılcımları gönderdi.

Kadınlar beni bırakıp gitmez. *Asla.*

Ve yine de, bu Anastasia bunun hakkında iki kez

düşünmedi. Bu bir ilk.

Çarşafı iterek ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi giymeye zahmet etmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayağım bir şeye çarpıyor ve ne olduğunu incelemek için eğiliyorum. Dün gece krem beyazı sırtında sallanan kelebek kolyesi.

Bara adım attığımda gördüğüm ilk şey buydu. Soluk teninin üzerindeki mücevherli siyah kelebek kanatları dikkatimi çekti ve bırakmayı reddetti.

Sonra buzu andıran neredeyse beyaz saçları, yumuşak minyon yüzü ve dünyadan saklanırken onu yutmaya hazır görünen o kocaman okyanus mavisi gözleri.

Güzeldi ama alışkın olduğum kışkırtıcı, baştan çıkarıcı tarzda değildi. Aksine, zaman zaman naif görünüyordu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve talimatları bekliyordu.

İlk başta, bu masum hareketin sadece bir hareket olduğunu düşündüm. Ama ona dokundukça, çok az deneyimi olduğuna daha çok ikna oldum. Küçük ayrıntılardaydı - sikimi emmek için nasıl zaman ayırdığı ya da yaptığı şeyin onaylanmasını bekler gibi sık sık bana nasıl baktığı.

Eğer ve o aslında bir eskortsa, avukatlık lisansımı iptal edeceğim.
Yoksa onun için bir Oscar çalarım.

Yine de, hiçbir oyunculuk onun istemsizce titremesine ya da beni derin ve çiğ bir şekilde yutmasına ve hatta bundan hoşlanmasına izin veremezdi.

Hayatım boyunca şiddetli zevklere sahip olduğum için sert seks yapmam doğal, ancak bazı kadınlar bundan hoşlanmıyor ve işleri çok ileri götürmemek için yavaşlamam gerekiyor. Herkesin benim gibi berbat durumda olmadığını aklımda tutmak zorundayım, bu yüzden onlara biraz daha nazik davranmak zorunda kalıyorum.

Ama bunu onunla yapmak zorunda değildim.

Verdiğim her şeyi ve daha fazlasını aldı.

Hatta bu yüzden orgazm oldu ve hala kulaklarımda bir siren şarkısı gibi yankılanan o erotik şekilde çığlık attı.

Sonra da gitti.

Yan sehpaya koymadan önce elim kelebeğin üzerinde esniyor. İşte o zaman ceketimin olmadığını ama cüzdanımın içindeki her şeyle birlikte sandalyenin üzerinde olduğunu fark ediyorum.

Hırsız olsaydı paramı alması daha mantıklı olurdu ama o bir ceketi seçti - birkaç bin dolar değerinde ama yine de.

Bana fakir biri gibi gelmedi. İyi eğitimli birinin yumuşak, narin konuşması ve tavırları vardı, ama belki de bunların hepsi rol yapıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı sallayarak duş almak için banyoya gidiyorum.

Bakışlarım çöp kutusundaki prezervatife takılıyor ve duraklıyorum. Muhtemelen loş ışıklar ve uykulu olmam nedeniyle dün gece ona odaklanmamıştım.

Ama orada.

Kan.

Prezervatifin ve onu temizlediğim bezin üzerinde.

İlk başta içinde biraz direnç hissettiğimde, bunun bir ritim bulmadan önce yavaş yavaş veya tekrar tekrar girilmesi gereken bir tip olduğu için olduğunu düşündüm.

Ama durum öyle değil.

Bana yalan söyledi.

O lanet bir bakireydi.

Ve şimdi, onu bulup kimsenin, hiç kimsenin bana yalan söyleyemeyeceğini ve bunun yanına kâr kalmayacağını öğretmek istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

IKI HAFTA SONRA

Bugün, yeni bir insanım.

Artık korsanlar tarafından yakalanan ya da Peter Pan'ın gelip onu almasını bekleyen Wendy değilim. Artık tek yoldaşım rüzgârken o ormanda koşmayı hayal etmiyorum.

Şimdi istersem o ormana geri dönebilirim ama dönmeyeceğim çünkü artık benim için çok küçük.

Her halükarda, artık kapana kısılmış değilim ya da aptalca umutlar beslemiyorum. Kendi özgürlüğümü elimden aldım ve artık kimse beni bulamaz.

Kayıp Çocuklardan bazılarını geride bırakmış olabilirim ama onlar kalmak istediler. Alıştıkları tek şey karanlık olan birini ışığı görmeye zorlayamam. Belki seçtiğim yeni dünyada daha sağlam bir yer edindiğimde, onları gitmeye ikna edebilirim.

Tabii kendileri de korsan olmazlarsa.

Korsanların yaptığı budur. Sizi kontrol edemediklerinde, dönüştürürler. Bunu on beş yıl boyunca benim üzerimde denediler ama başarılı olamadan kaçtım.

Yani şimdi, ben sadece yeni bir periyim.

Bol kıyafetler giyen, saçlarını siyaha boyamış, kahverengi kontakt lensler takmış ve yüzümün çoğunu gizleyen siyah çerçeveli gözlükler takan biri. Onlar benim koltuk değneğim, gözlükler. Özellikle kalın camlı yaptırdığım için göz teması kuramıyorum ve kimse de benimle göz teması kuramıyor.

Ben güvendeyim.

Yeni iş yerimin girişinde kartımı okuturken bu bilgiye tutunuyorum.

Weaver & Shaw.

Sadece ulusal değil, uluslararası alanda da en prestijli hukuk firmalarından biridir. İşin en etkileyici yanı, iki kurucu ortak olan Nathaniel Weaver ve Kingsley Shaw'ın itibarlarını birkaç yıl içinde inşa etmiş olmalarıdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim geldiğim yerde herhangi bir üne sahip olmak, özellikle de insanların hakkında konuştuğu bir üne sahip olmak onlarca yıl alır.

Bu hukuk bürosunda durum böyle görünmüyor.

Araştırmamı yaptığımda, Weaver & Shaw'ın kendi alanında en çok aranan hukuk firmalarından biri olduğunu gördüm. Sadece iki acımasız kurucu ortağından dolayı değil, aynı zamanda diğer ortaklarının ve yardımcı avukatlarının ne kadar verimli olduklarından dolayı.

Weaver & Shaw, davaları kabul etme şekillerinden, onları işleme koyma yöntemlerine ve hatta avukatların çalışma şekillerine kadar hızlı tempolu bir firma.

Etrafımdaki her şey enerji dolu. Neredeyse herkesin kulağında bir telefon ve elinde başka bir şey var - evrak çantaları, dava dosyaları, kahve.

Elimde sadece askısı göğsüme yapışık dizüstü bilgisayar çantam var. İnsanlarla, gürültüyle ve göz temasıyla dolu bir yerde yolumu bulmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Mantıken daha küçük bir firmayı ya da W&S'nin başka bir eyaletteki veya ülkedeki şubelerinden birini seçmeliydim ama kendimce nedenlerim vardı.

Bir. New Yorktan ayrılmak istemedim. Birinden saklanmak için en iyi yer ? Tam burunlarının dibinde.

İki. Daha küçük bir firmanın iyi donanımlı IT departmanları olmaz ve ortadan kaybolma planlarım için buna ihtiyacım var.

Bu iki neden birleşince W&S'i seçmemin nedeni ortaya çıktı. Ve mülakat sürecinde İK departmanına epeyce kur yapmam gerekti.

Özgeçmişim dahi seviyesinde ve bu yalan değil. Gençken sınıf atladım ve bilgisayar mühendisliği derslerine katıldım. Yirmi yaşında olabilirim ama değerli becerilerim var ve adını vermeyeceğim büyük bir şirkette staj yaptım.

Yine de özgeçmişimde belirttim. Çünkü şimdiki ismimi oradan aldım.

Jane Summers.

İsmini vermeyeceğim o büyük şirkette stajyerdi ama üniversiteye ara verip dünyayı dolaşmaya karar verdi.

Bunu banyoda duyduğum rastgele bir konuşmadan anladım ve kimliğimi onun kimliği üzerine inşa ettim. O gidene kadar beklemek zorunda kaldım, sonra adını ödünç aldım.

Üzgünüm, Jane. Geri döner dönmez derslerinde sana yardım edeceğime söz veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her neyse, W&S'in İK kurulu yaşım nedeniyle pek ikna olmadı ve nasıl yapacağımı görmek için beni bir aylık deneme sürecine almaya karar verdiler.

Yaşın sadece bir sayı olduğunu kanıtlayacağım.

Geldiğim yerde inandığım birkaç şeyden biri bu.

Gözlüklerimi birkaç düzine kez düzeltmek ve göğsüme yüzlerce kez daha dokunmak zorunda kaldığım kalabalık bir asansör yolculuğunu atlattıktan sonra nihayet yirminci kattaki IT departmanına varıyorum.

Sessizliğin tatlı sesini duyunca uzun bir nefes veriyorum. Hızlı tempolu bir ritim ya da ayak sürüme yok.

Ve kesinlikle göz teması yok.

Sadece mermer zeminli ve koridorun sonundaki açık pencereden gelen göz kamaştırıcı doğal ışıklı temiz bir ofis var.

Bakışlarım ona kayıyor ve kaotik beynim eski bir motor gibi canlanıyor. Parmaklarım çantamın askısında titriyor ve kısa tırnaklarım avuçlarıma batıyor. O pencere neden açık? Bunun ne kadar riskli olduğunu bilmiyorlar mı?

"Sen Jane olmalısın."

Resepsiyon masasının arkasında oturan orta yaşlı kadının yumuşak sesiyle mini panik atağımdan irkiliyorum. Bilgi işlem departmanından birinin bana bina hakkında bilgi vereceğini söylemişlerdi.

"Evet, benim." Yavaş adımlarla ona yaklaşıyorum, ancak buradaki insanlardan birinin silahını çıkarıp tüm binayı vurmaya başlayacağını düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Bu benim geldiğim tehlikeli dünya değil.

"Adım Jill ve IT departmanının teknisyenler bölümünün sekreteriyim." Ayağa kalkıyor ve beni şaşırtacak şekilde benim boyumda. Herkes benden uzun olduğu için bu çok nadir görülen bir durum.

Her zaman.

Jill turuncumsu bir ruj ve ona uygun bir eşarp takıyor, ancak parlak renklerin bir hukuk bürosunda pek hoş karşılanmadığından emin olduğum için ceketinin içine düzgünce sıkıştırılmış.

"Burada çalışacaksın." Beni duvarda sayısız ekranın asılı olduğu açık bir alana götürüyor. Otuzlu yaşlarında görünen iki adam kendi çoklu ekranlarının önünde oturmuşlar bile.

Biri yüzünün bir parçası gibi görünen çerçevesiz gözlükler takıyor, diğeri ise lekeli -sanırım kahveyle- ekose bir pazen gömlek giyiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her ikisi de hızlı hızlı yazıyor ve ekranları izliyorlar ve ben anında bir aidiyet duygusu hissediyorum. Bir klavyenin sesi, kaosun ortasında bile beni her zaman huzurlu hissettirmiştir.

"Bunlar Chad ve Ben. Çocuklar, Jane bugün sizinle çalışmaya başlayacak."

Beni kabul etmiyorlar. Parmaklarını bile kıpırdatmıyorlar ya da o çok nefret ettiğim göz temasını kurmuyorlar.

Jill garipliği gizlemek için gülerek, "Onlar için endişelenme, onlar inek," diyor.

Ben de bir ineğim, bu yüzden ona güven verici bir gülümseme sunmuyorum ve bu onu anında rahatsız ediyor.

İnsanlar böyledir. Toplum ne isterse ona uymanızı ve yüzleşmekten kaçınmanızı beklerler. Ama göstermelik bir bebek olmaktan bıktım.

Bana uymayan ortamlara uyum sağlamak için kendimi eğip bükmekten bıktım.

Jill boğazını temizler. "Her neyse, kafeterya yedinci katta. Kartınız size yönetici ortakların ofislerinin bulunduğu en üst kat hariç tüm katlara giriş izni veriyor. Sizi özellikle istemedikleri ve güvenlik erişimi vermedikleri sürece oraya giremezsiniz. Bilgisayar sorunlarıyla ilgilenmek için ara sıra ortakların katına çağrılabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

Ve topuklarının şıngırtısı sessiz alanda bir filmin uğursuz müziği gibi yankılanarak oradan ayrılır.

İki adam hâlâ beni tanımıyor, ben de kapalı üç monitörün önündeki tek boş koltuğa oturuyorum.

Dizüstü bilgisayarımı göğsüme bastırıp dönerek onlarla yüzleşiyorum. "Yardımıma ihtiyacınız var mı?"

Bana bakmak için bir saniyeliğine tıkırtılarına ara veriyorlar. Gözlüklü adam, Chad, "Kıza ihtiyacımız yok," diyor.

Kahve lekesi olan Ben gülüyor. "Git bebeklerinle oyna, Sade Jane."

Tamam, yani onlar pislik tipler.

Genelde küstahlığa izin vermem. Bunu yapanlar bedelini korumalarımın gazabıyla öderler ama benim korumam yok ve bir daha da olmayacak.

Çünkü ben özgürüm.

Ve bu çocuklar benim bu kadar heyecanlanmama değmez. Artık ailemin onur kurallarına uymuyorum.

Kendiminkini takip ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de onları görmezden gelip sandalyeme yerleşiyorum. Sonra bilgisayarımı açıyorum, bana verilen giriş bilgilerini giriyorum ve BT departmanı başkanının bana bir e-postayla bıraktığı görevlere saldırmaya başlıyorum.

Kimsenin bana emir vermediği bu huzurlu ve sessiz ortamın verdiği hissi içime çekerken dudaklarım küçük bir gülümsemeyle aralanıyor. Özgür insanlar böyle yapar. Kendilerini geçindirmek için çalışırlar.

Bana verilen görevleri bitirmem uzun sürmüyor. İlk günümde bana kolaylık olmalılar, çünkü öğle yemeği vakti geldiğinde işim bitmiş oluyor.

Ben ve Chad çoktan gittiler, muhtemelen kafeteryada yemek yemek için. Anladığım kadarıyla W&S'deki neredeyse tüm çalışanlar orada yemek yiyor. Peki ya ben? Öğle yemeğimi orada yeme seçeneğini hiç düşünmedim bile. Tanımadığım bir sürü insan mı? Hayır, teşekkürler.

Çekmecemi açıyorum, sandviçimi alıyorum, paketini ve W&S'nin çalışan web sitesindeki bir turu takip ederken bir ısırık alıyorum. Benim gibi acemiler için bunu eklemelerini öneren kişiyi sevdim.

Bu sofistike bir yöntemdir ve İK çalışanlarıyla gereksiz yere temas kurulmasına gerek yoktur.

Bir an için tanıtım videosuna odaklanıyorum ama birkaç dakika sonra zihnim başka bir yere kayıyor.

Bir işe konsantre olduğumda bu düşünceleri engellemek kolay, ama şimdi beynim duraklamış durumda olduğu için onu başka bir yöne çevirmek imkansız.

Çünkü zaten orada, Black Diamond otelinde, bir İngiliz yabancının bekaretimi kabaca ve kendimi tutmadan almasına izin verdiğim yerde. Bir yabancının boynumda ve göğüslerimde fondötenle gizleyemediğim kızgın kırmızı izler bırakmasına izin verdim, bu yüzden bir süre eşarp takmak zorunda kaldım.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Keşke o gece Jersey'den
ayrılsaydım. Ama gitmedim.

Onun acımasız hızı ve cezalandırıcı bakışları hakkında rüyalar görüyordum. Boğazımı nasıl sıktığını, sonra nasıl becerdiğini, sonra tekrar sıktığını. Ben de o anları hayal ediyordum, şu anki gibi.

Ve bu beni her zaman heyecanlandırıyor ve ateşimi bir kademe yükseltiyor. Normalde bu duygularla daha sert bir şekilde mücadele etmeye çalışırdım, ama bunu yapacak gücüm yok gibi görünüyor.

Sanırım o gece olanları bir tür takıntı haline getirdim. Tek hayal
edebildiğim açık kestane rengi saçlar, yoğun ela gözler ve o kızgın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Samuray.

itişler kadar kızgın. Beni derin

boğazladığı kadar kızgın.

Şiddetten ve kaba muameleden zevk alan bir tip olacağımı hiç düşünmemiştim, ama daha iyi bilmeliydim.

Gerçekten, *gerçekten* .

Gençliğimden beri, alıkonulmak ve ırzıma geçilmekle ilgili kabuslar görüyorum. Sonra ter içinde ve bacaklarımın arasında garip bir hisle uyanıyorum.

İşte o zaman bunun gerçekten bir kabus değil, bir fantezi olduğunu anlamalıydım. Tehlikeli, ölümcül bir fantezi.

Kanıtı da bunu düşünmeden .

Planımın bir parçası değildi ama oldu ve şimdi bu anıdan kurtulamıyorum. Zamanın bana unutturması gerekiyordu, değil mi? Hatıralarımı ondan, onun duygusuz dokunuşundan ve kolonyasının kokusundan temizlemesi gerekiyordu.

Ama olan şey bunun tam tersi. O geceden beri, kontrol edemeyeceğim kadar büyüdü. Uyumadan önce hayal ettiğim ve sonra kimsenin ne düşündüğümü bilmemesini umduğum tabu bir konu haline geldi.

Ya da ne yaptığımı.

Bitti, Ana. Artık yeni bir insansın.

İşe geri dönerken kendime bunu söyleyip duruyorum. Herkesin erişebileceği bir güvenlik sistemi maketi oluşturarak etrafı karıştırmaya başladım.

Bu konuda iyiyimdir. Sistemler. Bu sadece planlarımı sağlam tutmanın mükemmel bir yolu değil, aynı zamanda içim kırık olmasına rağmen dışarıdan kusursuz görünmek için onları bir cephe olarak da kullanabilirim.

Büyükannem bir keresinde bana kusurlu insanların mükemmeli yarattığını söylemişti ve ben de onun sözlerini ciddiye almaya başladım.

Günün sonunda, insan kalabalığından kaçınmak için en son ben çıkıyorum. Neyse ki asansöre bindiğimde içinde kimse olmuyor ve rahatça nefes alabiliyorum.

Kapılar birkaç kat aşağıda açılıyor ve çok fazla insan olmaması için dua ediyorum. Sosyal anksiyetem ve ben bugün tam bir gün geçirdik ve sadece küçük dairemize geri dönüp sonsuza kadar saklanmamız gerekiyor.

Ya da en azından yarına kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarım son iki haftadır hayalini kurduğum kişiyle çakışınca dizüstü bilgisayar çantamın askısını tutuşum bozuluyor.

O otel odasında bıraktığım ama düşünmeden edemediğim yabancı.

Bir daha karşılaşmamam gereken tek gecelik ilişkim. Ve

gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5
ANASTASIA

Bu gerçek değil.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Ya da belki yine rüya görüyorum, hayali bir ana sıkışıp kaldım ve bu sabah hiç uyanmadım.

Ama önümdeki adama baktıkça bu durum daha da . Kaybolmuyor.

Neden ortadan kaybolmuyor?

Genelde şu sıralar ortadan kaybolur. Rüyalarımla bütünleşir ve beni rahatsız etmeyi bırakır.

şimdi değil.

Şimdi de benim asansöre geliyor. Oh, kahretsin.

Kaçma ihtiyacı beni bir anda vuruyor ve asansörden bir maymun gibi atlamamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Kapılar acımasızca kapandığında görevim aniden sona erdi. Artık arabada sadece o ve ben vardık.

Ve nefes alamıyorum.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Dinle, beyin, bu senin erimen için en kötü zaman. Bana yardım et, lütfen.

Burun deliklerimden derin nefes alıyorum ve ağzımdan birkaç kez nefes veriyorum. İşte bu kadar.

Kulaklarımdaki uğultu yavaş yavaş azalıyor ve yüzünü kapıya dönerek o yoğun göz temasını kesmesine yardımcı oluyor. Ya da belki de bunun yoğun olduğunu düşünen tek kişi bendim.

Telefonuna odaklanıp içinde görünen tek şey sırtı.

Hayattan ne kadar büyük göründüğünü, ne kadar geniş ve uzun olduğunu unutmuşum. Fiziksel olarak o kadar mükemmel ki, başka bir şeye odaklanmak imkansız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu. Üzerinde yine Armani takım elbise var, koyu gri, tıpkı içeri girdiğinde yüzünde beliren ifade gibi.

O zamandan bu yana sadece birkaç saniye geçti ama beni gördüğüne, göz teması kurduğuna yemin edebilirim. Beni tanımadı mı?

Farklı kıyafetler, saçlar ve kalın gözlükler yüzünden olmalı. Doğru ya. Anastasia'yı Jane'e benzetmesi mümkün değil. Artık aynı değiliz.

Dizüstü bilgisayarım büyüklüğünde bir tuğla midemin dibine batıyor ve bu tamamen mantıksız. Beni tanımadığı için böyle hissetmemeliydim. Aksine, bunu kutlamalıydım. Kendimi şanslı hissetmeliyim.

Ama tırnaklarımı avucumun içine geçirirken içimdeki son his bu.

Sonra ona, o geceki yabancıya bakıyorum ve bir kez daha heybetli varlığına vuruluyorum. Bir şekilde o zamankinden farklı görünüyor, daha ciddi, sert. Sıkışmış.

Ve onu becerirken verdiği baskın emirleri düşünmeden edemiyorum.

Ben.

O pis, kirli emirler bilinçaltımda beni

Kalçalar.

Bu görüntüleri uzaklaştırmak için içimden başımı sallıyorum.

W&S'de ne işi var ki? Lütfen bana sadece ziyaret için burada olduğunu ve benimle aynı binada çalışmadığını söyle.

Bu çok zalimce olurdu.

Tam her şeyi geride bırakmışken, bir şey beni takip etmeye karar verdi. Ve sadece bir şey değil. Bir şey.

New Jersey'de olması gereken İngiliz yabancı, beni anlamsızca becerdikten sonra onu bıraktığım yerde.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Sesinin derin tınısıyla irkiliyorum ve tüm vücudumda bir elektrik hissi zıplıyor. Neredeyse sesinin ne kadar hükmedici olduğunu, kulaklar için nasıl biraz yumuşak ve serin olduğunu unutuyordum.

Tanrım, neden aksanı var ki?

Bana soruyor, farkındayım. Ya öyle ya da var olmayan biriyle konuşuyor. Köşede gizlenen bir hayalet görmesi için dua ettiğimi fark ediyorum. Bu, alternatifinden daha az felaket olurdu.

İnkârın bir sonraki adımı: Asansördeki rastgele bir yabancıyı sadece merak ettiğini ummak.

Gerçi bana öyle bir tip gibi gelmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet," diyorum elimden sakin bir şekilde. "Ben... bugün başladım."

Lütfen, bırak gitsin. Lütfen.

Hâlâ bakmadan "Hangi departman?" diye sorduğunda duamın kabul olmadığı anlaşılıyor.

"IT."

"Adın ne senin?"

"Jane." Sesim şimdi daha alçak ve umarım bunu fark etmez, arkasındaki titremeyi hissetmez.

Ama yaptığı şey daha kötü.

Arkasını döndü.

Şu anda yüzünü bana dönmüş durumda ve ben de onu, yüzünü, keskin hatlarını ve bana dik dik bakan delici gözlerini tam olarak görebiliyorum.

O kadar sinir bozucu derecede güzel, o kadar yakışıklı ki buna karşı bir kural olmalı. Peki ya dik dik baktığında? Bu onu aynı anda hem açıklanamayacak kadar ateşli hem de korkutucu yapıyor. Dudakları da gözleri gibi onaylamayan bir çizgide.

"Bu doğru değil, değil mi? Eğer doğru hatırlıyorsam... adınız Anastasia."

Kahre

tsin.

Sikey

im.

Hayır.

Beni tanıdı. Tamamen farklı bir görünümde olsam bile beni tanıdı. Tanımamalıydı ama tanıdı. Ve lanet olsun, ona gerçek adımı söyledim mi? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim, nasıl?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Fiziksel olarak metal korkuluklara yaslanmama rağmen umursamazmışım gibi davranıyorum.

Ucuz bir taktik ama etkili olmalı. İnsanlar her zaman başkalarıyla karıştırılır. Bu da farklı olmamalı. Ayrıca, olduğum kişinin tam tersi olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bırakın birkaç saat geçirdiğim birini, yıllardır tanıdıklarım tarafından bile tanınmazdım.

Bana doğru adım atıyor, daha doğrusu sinsice yaklaşıyor, akıcı bir şekilde hareket ediyor ve neredeyse hırıltılı nefes almama neden olacak yırtıcı adımlar atıyor.

Ya da belki de gözlerimin içine bakıp durması, sanki tüm cephelerimi tek tek parçalıyor ve parmaklarını içimdeki kırık parçalara batırıyormuş gibi.

O zaman anladım, neden nefes nefese kaldığımı. Onun keskin ela gözleri tarafından canlı canlı yakılıyorum. Beni eziyor ve eritiyorlar ve ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onlara bakmayı kesmek için.

Ama yapamam.

Göz temasını kesersem, şu anda olduğumdan daha kötü bir tehlikeye girecekmişim gibi hissediyorum.

Dünyadan sakladığım bir yanıma el koymak için para kullanacağını.

Kendimden bile.

"Neden çok iyi biliyorsun." Elini yüzüme doğru uzatıyor ve ben irkiliyorum ama aslında yüzüme doğru gitmiyor.

Parmakları boğazımın etrafında bükülüyor ve diğer eli durdurma düğmesine ve başka bir şeye basarken pedleri boynumun etine batırıyor.

Ama ben buna

odaklanmıyorum.

Odaklanamam.

Tüm kanım elinin boğazımın kenarlarında olduğu yere hücum ettiğinde değil. Nefesimi kesmek amacıyla sertçe değil, ama o gecenin anılarını tetikleyecek kadar sert.

Bana dokunduğu, beni hareketsiz bıraktığı ve beni paramparça ederek ateşe verdiği anılar. Ve bu düşünceler şu anda beni rahatsız ediyor.

Beni parçalara ayırıyorlar.

Beni ateşe veriyorlar.

Kemiklerimi parçalıyor.

Ve sinir uçlarımı, özellikle de dokunduğu sinir uçlarını istila eden görüntüleri ya da tam gelişmiş sıcaklığı durduramıyorum.

"Beni tanımıyorsun, o yüzden bu sana ilk ve son tavsiyem. Benimle uğraşma. Sadece sen mahvolmakla kalmazsın, aynı zamanda seni parçalara ayırıp kalıntılarıyla ziyafet çekmekten de zevk alırım."

Tehdit altında yaşamaya alışkınım. Bana ültimatom verilmesine ve asla bir seçeneğim olmamasına. Ama onun bunu soğukkanlılıkla yapma şekli midemdeki perileri kesip atıyor. Şimdi siyaha döndüler, bu da kaçıp gitmem için bir işaret.

Ama yapamam.

Boğazımı vahşice tutmasıyla değil. İçinde bir kontrol, kaynayan bir sertlik var ve beni becerdiğinde deneyimlediğim baskınlıktan çok daha acımasız.

Bu seferkinde öfke ya da hoşnutsuzluk var. Belki ikisi de. "Şimdi bana adının ne olduğunu söyle. Gerçek olanını."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"J-Jane..." Kekelemek istememiştim ama kekeledim ve o da bunu duymuş olmalı çünkü boğazımı sıkıca tutuyor.

"Yalancılardan hoşlanmam, güzelim. Özellikle de işbirlikçi olanları."

"Ben... yalancı... ..." Bana inanmak zorunda. Aksi takdirde, kendim için çizdiğim yeni başlangıç geçersiz ve hükümsüz olacaktır.

Benim gerçekte kim olduğumu

bilemez. Kimse bilemez.

"Prezervatifin üzerinde bulduğum kanınız aksini kanıtlıyor."

O orada bir taş gibi hareketsiz dururken ben nefes nefese kalıyorum ve titriyorum, silah olarak kullanılabilecek soğuk bir taş.

"Bakire olmadığını sanıyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, tek kelime edemiyorum.

"Bakire olduğun ortaya çıktı ve az önce adın hakkında yalan söylediğine göre, yalan söylemeye alışkınsın demektir. Peki söyle bana, amacın ne? Neyin peşindesin Anastasia?"

"Jane... Ben Jane..."

"Demek Anastasia'ymış. Daha önce şüphelenmiştim ama şimdi Jane olduğunda ısrar ettiğine göre gerçek adının bu olmadığından eminim."

Oh, Tanrım.

Kim o ve bunu neden yapıyor? Bekaretim hakkında yalan söylediğim için mi?

Ama bu konuda bu kadar gergin, öfkeli ve şiddetli

olmamalıydı. "Bu isim değişikliği de neyin nesi Anastasia?"

Adımı her söylediğinde, içimde bir sarsıntı oluyor. Hızlı ve keskin ve beni boğazımı tutuşu kadar nefessiz bırakıyor.

Koluna dokunuyorum, var olmayan nefeslerimle boğuluyorum ama ona karşı

koymuyorum.

Eğer yaparsam, kendimi ele vermiş olurum.

Ayrıca, bana zarar verdiği için beni serbest ihtiyacım yok.

Daha çok, onun tutuşuna verdiğim tepki beni çok korkutuyor.

Beni bulmuş olmasından ya da yeni başlangıcımı tehlikeye atmasından daha çok korkutuyor.

Beni yavaşça bırakıyor ve ben de saldırıya uğrayan yeri tutuyorum, sertçe nefes alıyorum, asansörün sessizliğinde çirkin bir ses çıkıyor.

Buna odaklanmam gerekiyor ama tek yapabildiğim onun parfümünü içime çekmek, adeta ciğerlerime çekmek. Misket limonu ve erkek kokusu çok tanıdık. Tanıdım çünkü iki haftadır aklımdaydı.

"Sorularıma cevap vermedin Anastasia."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana öyle demeyi kes." Gözlüklerimi kalkan olarak kullanarak düzeltiyorum. "Adım Jane. Benim adım Jane."

Beni yine boğazımdan yakalamak üzere. Gözlerinin kararmasından anlayabiliyorum ve eğer yaparsa, bu sefer kaçış yolu bulamayacağım.

Kaçamayacağım.

Bu yüzden ailemde yaygın olan bir taktik kullanıyorum.

Dikkat dağıtma. "Bir fikrim var," derim.

"O da ne?"

Eğildim ve o ne yaptığımı anlamadan asansörün düğmesine bastım.

Kapı açıldığı anda dışarı fırlıyorum, var gücümle koşuyorum. Ama bunun sadece geçici bir kaçış olduğunu biliyorum.

İstemeden başlattığım savaş henüz bitmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6
KNOX

"Hey, Dan. Yalancıları cezalandırmanın en iyi yolu nedir?" "Biliyorsam ne olayım. Ben yalancıları cezalandırmam, onları beceririm."

Masamın üstünde oturmuş, asistanımın bana getirdiği çörekleri yiyen Daniel'a bakıyorum. O tam bir hırsız ve istediğini elde ettiği sürece başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor.

Onun için verimlilik her şeyden önce gelir ve diğer her şey ikincildir. "Neden yalancılarla sikişirsin ki?"

"Alo? Çünkü eğlenceli. Yalancılar genellikle en iyi sevişmelerdir çünkü neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu kabul etmemek için yumruğumu masanın üzerinde sıkıyorum. Neyin içinde olduğumu bilmemekten nefret ediyorum. Dan'in aksine, ben asla heyecan peşinde koşmam. Aslında, bunun denklemin bir parçası olmamasını tercih ederim.

Her şeyin kontrolüm altında olmasını tercih ederim. Geçmişte yeterince şeyimi gölgelere kaptırdım ve bunun tekrarlanmasına izin vermek her şeyi paramparça etmekle eşdeğer.

"Seni kullandıklarında neden bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun?"

"Onları sen de kullanıyorsun." Avucunu havada sallayarak kıçına vuruyormuş gibi yapıyor. "Ve sonra, "teşekkür ederim, iyi bir hayat dilerim, aşkım. ""

"Bu yine de kimseye beni kullanma hakkı vermez."

Kaşlarını kaldırıp beni inceliyor ve hatta çöreğini yemeye ara veriyor ki bu da başlı başına bir olaya eşdeğer. "Ne zamandan beri ahlak taşakları büyütüyorsun?"

"Bu ahlak değil. Bu aptal yerine konulmanın hakareti."

"Oh, lanet , bu çok iyi." Masamdan aşağı atladı. "Seni kim aptal yerine koydu? Onlara bir içki ısmarlamam lazım. Bekle bir saniye, bensiz becerdiğin biri mi? Yeniden yapmam lazım, benim de katılabileceğim bir tane."

"Hayır." Bu kelime o kadar kesin ve nihai ki beni şaşırtıyor.

Daha önce paylaşmaya hiç hayır demedim ve o da bunu biliyor, çünkü yanaklarını buruşturan sinir bozucu bir sırıtışla başını eğiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gamzeler.

Kadınlar buna bayılır. Nüktedanlığı, çekiciliği ve sohbet becerileri nedeniyle ilk başta onu çekici buluyorlar. Ben genellikle sadece gezintiye çıkarım. Benden etkilenmedikleri için değil, benden uzak durmaları gerektiğini düşündükleri için.

Yapılacak en akıllıca şey de bu.

Anastasia grubun en akıllısıydı, çünkü ben uyurken olay yerinden kaçtı. En başından beri, eski güzel sevişmelerin ötesinde bir şey hayal etmemişti.

Farklı koşullar altında bunu görmezden gelebilecek olsam da, patolojik bir yalancı olduğu gerçeği onun lehine değil.

Sadece bekaret konusunda değil, adı ve yaşı konusunda da yalan söyledi. Çünkü onunla asansörde karşılaştıktan sonra İnsan Kaynakları'ndan dosyasını aldım. Ve sürpriz bir şekilde, o gece bana söylediği gibi yirmi üç değil, sadece yirmi yaşındaydı.

Bir de tuhaf yeni görünümü var. Asansörün kapıları açıldığında, içerideki kişiyi neredeyse görmezden geldim, neredeyse ona bakmadım bile, çünkü benim ve Dan'in İngiltere'deki arkadaşlarıyla grup sohbetini kontrol etmekle meşguldüm.

Kısa bir saniyeydi, başımı ancak ama onu görmem için yeterliydi.

Ve onu tanımam uzun sürmedi. Jersey'li mavi gözlü, buz gibi saçlı kız.

Gerçi artık o masmavi gözlü, yumuşak görünümlü sarışın gibi değil. Siyah saçları var ve sihirli bir şekilde kahverengiye dönen gözlerini saklamak için kalın gözlükler takıyor.

Başka biri olsa, özellikle bol kıyafetleri ve yaydığı genel asosyal havasıyla görünüşüne aldanırdı. Ama makyajıyla yapamadığı bir şey var.

O gece boyunca ara sıra göğsüne dokunmak gibi bir alışkanlığı vardı, sanki etinin ve kemiklerinin altındaki bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. Ona baktığım anda bunu tekrar yaptı; elini göğsüne götürdü ve dondu kaldı.

Kısa, zarif çıplak tırnaklı aynı yumuşak eller, değiştiremezdi.

Yeni görünümü ve yalanları nedeniyle bir şeylerin şüpheli olduğunu düşünmemiş olsaydım, hayatı buna bağlıymış gibi asansörden kaçtığında bunu doğruladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve şimdi, bunun sonunu görene kadar durmayacağım. Onun, yalanlarının ve aldatmacalarının.

"Hayal mi görüyorum yoksa az önce paylaşmaya hayır mı dedin?" Dan, yemeğini yeni bitirmiş ve oyun havasına girmiş bir kedi gibi parmaklarındaki çikolatayı yavaşça yalıyor.

"Hayal ." "Neden?"

Nedenleri zihnimde bulanıklaştı ve denesem de bir açıklama bulamadım. Yine de kesin olan bir şey var. Ben bu işi kendi başıma halledene kadar ne Daniel ne de bir başkası Anastasia'ya elini süremeyecek.

"Çünkü."

"Hayır, hayır." Bir kolunu omzuma doladı. Çünkü" demekle kurtulamazsın. Vasiyetinizi gözden geçirip geçirmemeniz gerektiğine karar verebilmem için nedenlere, raporlara ve belki de zihinsel hasar görmediğinizi doğrulamak için tıbbi bir kontrole ihtiyacım var. Bana doğruyu söyle, ölüyor musun? Belki de kara büyüye kurban gitmişsinizdir; bu neden normal davranmadığınızı açıklar."

"Ben normalim amına koyayım." Elini itiyorum ve masamın arkasına oturuyorum.

"Hayır, değilsin. Bir düşüneyim." İşaret parmağını dudağına vurarak dramatik bir sahne yaratıyor. "Yalancı yüzünden mi böyle davranıyorsun?"

"Ya öyleysem?"

"Onu gerçekten tek başına mı götürmek istiyorsun?" "İstiyorum."

"Ama ben en iyi eküriyim. Bunu biliyorsun."

"Bu sefer değil."

"Neden her zaman değil de bu sefer? Kafanı bir yere mi çarptın? Lanet olsun. Sana cinsel yolla bulaşan hastalık mı bulaştırdı? Sevişmenin ilk kuralı her zaman sarmaktır. Hadi ama dostum, sen amatör değilsin."

"Sorun o değil."

"O zaman ne var? Seni gerçekten kontrol ettirmem gerekiyor mu? Belki bir rahip bulup şeytan çıkarma ayini yapabilirim. Sana söylüyorum, eğer içinde bir iblis varsa, hikayeni Hollywood'a satma hakkını elde ederim."

"Kapa çeneni, seni zavallı amcık."

"Ne? Bu tür gerçek saçmalıklara kaç kişinin kanacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Ya beyin fırtınası yapmama yardım et ya da defol git Dan."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağırlığını kanepeye veriyor ve kolunu kanepenin arkasına atıyor. Sonra kestane rengi saçlarını abartılı bir şekilde arkaya savuruyor. "Şeytani planlara varım. Ne istiyorsun?"

Belaya hayır demeyeceğini biliyordum. On yıl önce Londra'dan Amerika'ya taşındığımızdan beri, birbiri ardına felaketler planladık.

Ya da o .

Dan için bu adrenalin patlaması. Benim içinse sık sık omzuma tüneyen gölgelerden uzaklaşmak.

Her iki şekilde de, asla durmayacağız.

Durmak kendimizi yavaş yavaş öldürmek anlamına gelir ve ikimiz de bunu istemeyiz. İkimizin de şeytanlarımıza teslim olma lüksümüz yok.

Dirseklerimi masama dayadım ve parmaklarımı çenemin altında birleştirdim. "İhtiyacım olan şey bir geçmiş kontrolü."

"Kimin üzerine?"

"IT departmanında bir teknisyen."

"Bu işin gidişatını sevdim. Ama oradaki tek teknisyen iki inek adam değil mi? Dur bir dakika, tercihlerini mi değiştirdin? Yargılamıyorum ama yazı tura atma sebebinin ben olup olmadığımı bilmem gerek. Çok seksiyim ama hayatta olmaz Knox."

"Tüm dünyadan etkilenebilirim, ama senden değil, pislik. Ve hayır, tercihlerimi değiştirmedim. Bilgi işlem departmanında yeni bir kız var."

"Ohhh. Şimdi konuşmaya başladık. Ama neden geçmiş kontrolüne ihtiyacınız olsun ki? İK ev ödevini yapmış olmalı."

"Görünüşe göre yeterli değil, çünkü onları kandırdı."

"Vay canına." Muzipçe sırıtıyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

Yapma. Bunu söylemek istiyorum ama son anda kendimi durduruyorum. Zaten şüpheci biri ve yangına körükle gitmek istemiyorum. Piçlik eğilimlerini göz önünde bulundurursak, bundan bir hikaye çıkaracak ve bir pezevenk gibi arkadaşlarımıza satacaktır.

Onun yerine "O bir inek," diyorum, bir yandan sakinliğimi korumaya çalışırken bir yandan da onun hakkındaki imajını sabote etmeye çalışıyorum.

"İneklerin nesi var? seksi olabiliyorlar." "O doğal bir sarışın."

Şakacı ifadesi kaybolur. "Pas."

Dudaklarımda beliren memnun gülümsemeye engel olamıyorum. Onlara karşı yıllardır beslediği kişisel bir şeyi var. Daniel'ın tipi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gezegendeki sarışınlar dışındaki her kadın, özellikle de doğal sarışınlar.

"Geçmişini kontrol ettirdikten sonra ne yapacaksın?"
daha ciddi sorar.

"Bilmiyorum. Onunla oyna, onu cezalandır. Ona eziyet et. Sınır gökyüzüdür."

Öğle yemeği saatinde, bilgi işlem departmanına gittim. Genelde yapmadığım bir şey. Küçük ortaklardan biri olan ve aynı zamanda Nathaniel Weaver'ın yeğeni olan Dan ve Sebastian, her öğle yemeği buluşmamızı görmezden geldiğimde bana tuhaf tuhaf baktılar.

Ama onları görmezden geldim.

W&S'deki herkesin dediği gibi "inekler katında" gerçekleşecek bir görevdeyim.

Resepsiyonist masası boş ve herkesin öğle yemeği için dışarıda olduğunu varsayıyorum. O hariç herkes, çünkü onu dün ya da şimdi kafeteryada fark etmedim. Demek ki öğle yemeğini burada yiyor.

Ve bingo.

Masasında oturuyor, omuzları ve sırtı düz bir çizgi halinde, bir eliyle sandviçini yerken diğer eliyle klavyesinde bir şeyler yazıyor.

Tıpkı dün olduğu gibi, saçları siyah ve sert bir topuzla bağlanmış ve kalın gözlükleri yüzünün yarısını kapatıyor.

Sadece dudakları aynı, küçük ve dolgun, ama çıplak, iki hafta önceki kırmızılıktan eser yok.

Yüzünün tamamı makyajsız ama yine de hatırladığım kadar narin. Solgun da. O kadar soluk ki, dokunma mesafesine geldiğimde boğazındaki ince damarları seçebiliyorum.

O kadar solgundu ki, onu kalçalarından tutup sıcaklığının içine ittiğimde kalçalarında kızgın kırmızı morluklar bıraktım.

Hatırladıkça aletim sertleşiyor, pantolonuma yapışıyor ve onu ayarlarken bir iniltiyi bastırıyorum.

Eğil oğlum. Senin için zaman değil...henüz.

Portakal çiçeği ve yaseminin farklı kokusu bana ulaşıyor ve onu içime çekmek için gözlerimi kapatıyorum. O geceden beri aynı kalan bir şey daha. Düşünmeden duramadığım başka bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göründüğü kadar narin kokuyor. Sağduyulu olabilir, ancak yüzeyin altında çok daha vahşi bir şey kaynıyor.

Tadına ve hafızamdan silemediğim bir şey.

"Eğer kimlik değiştiriyorsan, parfümünü de değiştirmeliydin."

Kadın irkilir, ani hareketiyle sandalye sarsılır ve sandviç ağzının yanında asılı kalır.

Yavaşça, çok yavaşça, sandalyeyi bana bakacak şekilde döndürüyor. Boğazı kalın bir yutkunmayla yukarı aşağı sallanıyor ve boynunun şeffaf derisinin altında hareket eden o ince mor damarları izlemeden duramıyorum.

Kısa bir süre önce tekrarlamak için can attığım boynum. Belki de en çok heyecanlandığım kısım bu değildir. Belki de aklımda kalan kısım, onu nasıl tamamen merhametime bıraktığım ve tek çıkış yolunun ben olduğumdur.

"Sen." Ya bir fısıltı ya da bir nefes, hangisi olduğundan emin değilim. Ancak emin olduğum şey, beni beklemediği.

Güzel.

İnsanları şaşırtmayı seviyorum, hem mahkeme salonunun içinde hem de dışında. Dudaklarım alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ben."

"Burada ne yapıyorsun?" Sanki burası onun kalesiymiş de ben zorla girmişim gibi bilgi işlem departmanının etrafını araştırıyor. Ya da belki bir müttefik arıyordur. Ne yazık ki onun için öyle biri yok.

Birini ezmenin en iyi yolu nedir? Onlara çıkış yolu bırakmamak.

"Gerçekten kaçıp gidebileceğini ve benim de bunu unutacağımı mı düşündün?" "Unutmalısın."

"diye yapacağım anlamına gelmez."

Dudakları bükülüyor ve bunun ses tonumdaki alaycılığı fark ettiği için olduğunu varsayıyorum. "Bizim... birbirimizle hiçbir ilgimiz yok."

"Bakire amcığını siktim ve sesin kısılana kadar çığlık attırdım, solgun teninde bıraktığım izlerden bahsetmiyorum bile. Birbirimizle bir alakamız olduğunu söyleyebilirim."

Gözle görülür bir şekilde kıpırdanıyor ve konuşmak için birkaç yudum alması gerekiyor. "Durum böyle olsa bile-"

"*Olsa bile* mi? Neden gerçek değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Geçmişte kaldı. Bunun hiçbir anlamı yok." Öfkeli bir kararlılık tatlı, yumuşak sesini kaplıyor ve hangisinin beni daha çok kızdırdığını bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun hiçbir şey ifade etmediğine ya da yaşananların kendisi için hiçbir önem taşımadığına karar vermiştir.

"Bunu kabul etmedim."

"Anlaşmanızın önemli olduğunu düşünmüyorum."

"Ben aksini iddia ediyorum. Ne de olsa Weaver & Shaw'da senin gerçek adını bilen tek kişi benim, Anastasia."

Uzun bir hava üflüyor. "Bu değil-"

"Bu yalanı söyleme yoksa bu sefer yanına kalmayacak."

Yavaşça göz kırpıyor ve sandviçin kucağına düşmesine izin veriyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Gerçeği. Her şeyi. Buna gerçek adınız, gerçek görünüşünüz ve burada bulunma amacınız da dahil."

"Jane sahip olduğum tek isim. Bu benim gerçek görünüşüm, diğeri sahteydi. Amacıma gelince, aslında sadece doyurmak için çalışıyorum."

Hâlâ yalan söylüyor. Biri yalan söylediğinde bunu anlayabilirim, onun gibi mükemmel olsalar bile. Genelde insanlar tikleri ya da karakter dışı vücut dilleriyle kendilerini ele verirler ama o yalanları söylerken tamamen hareketsiz ve sakindi.

Ya bunları uzun süredir uyguluyor ya da yalan söylemeye o kadar alışmış ki artık onu korkutmuyor.

"Bu bana çalışıyormuş gibi gelmiyor." Arkasındaki ekrana bakıyorum, en üstte benim adımın yazılı olduğu bir Google sayfası açık.

Sandviçi bir kenara atıyor ve ekranda bir şeye tıklayarak ekranın kararmasını sağlıyor.

Sırıtışım genişliyor. "Bir sapık için hiç de ince değilsin."

"Ben sapık değilim."

"O zaman az önce gördüğüm şey neydi? Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"Araştırmamı sadece firmanın tüm çalışanları üzerinde yapıyorum."

"Hukuk okumalısın. Kusursuz yalan söyleme becerilerin işe yarayacaktır."

"Hayır, teşekkürler. Bu meslek sizin gibi karanlık insanlara

yakışıyor." "Hmm. Şüpheli. Bu ilginç."

Dudaklarını büzüyor ve neyi söyleyip neyi söylememesi gerektiğiyle savaşmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Sonra bana dik dik bakıyor. "Sen öyle değil misin? Ben sadece çalışmaya çalışıyorum ve sen bunu imkânsız hale getiriyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü sen üçkağıtçısın, Jane. Pardon, yani *Anastasia*.
Gerçekten tek amacının burada çalışmak olduğuna inanacağımı mı sandın?"

"Öyle."

"Nate'e Jersey'de becerdiğim Anastasia'yı anlatacağım ve ona nasıl Jane'e dönüştüğünü göstereceğim. O zaman davanı ona açabilirsin. Burada art niyetli olmadığına inanıp inanmayacağını merak ediyorum."

Elini yumruk haline getirip göğsüne koyduktan sonra "Yapma" diye fısıldıyor.

"Neden? Doğru olduğu için mi?"

"Hayır... Bu... Bu işe ihtiyacım var.

Lütfen." "Siktir et. Tekrar dene."

"Gerçekten istiyorum. Ben... Size hiçbir şey söyleyemem ama sorun istemiyorum ve şirketi tehlikeye atmayacağım, söz veriyorum."

"Buna inanmıyorum. Aslında, tek bildiğinin bela olduğuna eminim." "Lütfen."

"Yalvarmak bana sökmez. En azından bu şartlar altında."

Duraklıyor ve gözlerinde meraklı bir kıvılcım çakıyor ve yüzü kırmızının koyu bir tonuna dönüyor.

Ten rengi nedeniyle her bir duygusu yüzüne yansıyor. Ama şu anda bunun utangaçlık mı yoksa öfke mi olduğundan emin değilim.

Yine masum numarası mı yapıyor? Ama iki hafta önce numara yapmıyordu. Ne de olsa ilk seferiydi.

Ama şimdi farklı hissettiriyor, sanki ardındaki her şeyi yok etmek üzere olan sessiz bir öfke gibi.

Ölü ya da diri.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve sevişiyor, otele birlikte yürürken minyon olduğunu fark etmiştim, ama aslında ne kadar küçük olduğuna bir kez daha şaşırıyorum. Bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdığında başının tepesi omzuma ancak ulaşıyor.

Parmakları ceketimin yakasına giriyor ve alçak bir ses tonuyla, "Eğer bırakırsan, sana istediğini veririm," diyor.

Hem yakınlığından hem de bana bakışından sikim taş gibi sertleşiyor. Gözlüklerinin altında bile gözlerinde bir ateş var. Onu domaltıp arkadan götürdüğümde görmediğim bir ateş.

Ve şimdi, bunu tekrarlamak istiyorum. Lanet gözlükleri çıkarıp, çığlık atıp nefes nefese kalana ve hareket edemeyene kadar onun sıcaklığına gömülmek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görüntüler her geçen saniye daha da gerçek oluyor, ta ki onu kendi masasının üzerine yatırıp bir hayvan gibi arkadan götürmeme iki saniye kalana kadar.

"Peki ben ne istiyorum Anastasia?" Kafamda dolaşan berbat düşüncelere rağmen soğukkanlılıkla soruyorum.

Elini yanına bırakıyor ve soğukkanlılıkla "Ben" diyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7
ANASTASIA

Hiçbir zaman kendine güvenen bir tip olmadım.

Küçükken peri olduğuma inanmamın ya da hayatım boyunca korsanlarla iç içe olmamın bir önemi yok. Geriye kalan tek gerçek, insanlarla göz teması bile kuramadığım.

Ama şu anda öyleyim.

Gözlüklerimin arkasından da olsa ona bakıyorum. Gerçek adı Knox Van Doren olan yabancıya.

Az önce utanmadan bana sahip olabileceğini söylediğim yabancı - cinsel ya da başka türlü, sadece bana sahip olabilir.

Sesim de kendimden emin geliyordu, sanki içim erimiyormuş gibi. Sanki derim alev almıyor ve kendi kendime yanmak üzere değilmişim gibi. İşler plana göre gitmediğinde böyle olur. Kendimi kaybediyorum.

Babushka bir kenara atılıp ölüm cezasına çarptırıldığında kendimi kaybettiğim gibi. Göz teması kurmayabilirim ama beni yetiştiren insanlar kadar ölümcül olabilirim.

Daha fazla değilse
bile. Knox Van
Doren.

Bu onun tam adı. Asansörden inip Weaver & Shaw'daki üst düzey çalışanlara göz attıktan ve onları Google'da arattıktan sonra buldum. Tabii ki onun adı da küçük ortaklarla birlikte oradaydı.

Ve tüm gece boyunca onu araştırmış olabilirim. İngiltere'de mega zengin bir aileden geliyor. Babası uluslararası ölçekte tanınan ve muazzam bir büyüme gösteren bir imparatorluğa sahip.

Sadece bu da değil, Knox Amerikan basınında maskaralıkları ve çekici yönüyle de ün kazandı. Hukuk dünyasında, kabul edeceği müvekkiller konusunda çok seçici davranan, kılık değiştirmiş kurnaz bir şeytan biliniyor.

Van Doren tarafından temsil edildikleri için şanslı olanlar, "hapisten bedava çıkma kartlarını" da elde etmiş olabilirler. Dergilerden biri onun hakkında böyle yazmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun hakkında sayısız makale okudum ve her biri onu bir öncekinden daha kötü bir şekilde resmetti.

Ne? Bir kız kendi başının çaresine bakmalı.

Knox'un gerçek adımı bilmesi ve bunu tekrarlayıp durması ve benden şüphelenmesi çok tehlikeli. Sadece bu da değil, uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilir. Yeni başlangıcımı.

Benim özgürlüğüm.

Babushka'nın hayatı.

Ve umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Bu yüzden bana sahip olmasını önerdim.

Ya da onun varlığıyla yanıp kül olurken kendime böyle söylüyorum. Ona bu kadar yakın olmanın, nefeslerimizin birbirine karışmasının, cüssesinin, geniş omuzlarının ve bir ormanla ateşin birleşiminden yaratılmış olabilecek o altın rengi, yoğun gözlerinin beni hapsetmesinin bir nedeni var.

Ya da belki *yanan* bir orman.

Konfor alanımın çok ötesinde olmanın hem yabancı hem de heyecan verici hissettiren bir yanı var.

Delirmiş.

Belki bağımlılık bile yapabilir.

Ve her bağımlı gibi, daha fazla koklamaktan, daha fazla nefes almaktan kendimi alamıyorum. Sadece daha fazlasını alıyorum.

"Sen," diye tekrarlıyor yavaşça, o derin sesiyle, ruhumdan ürperti çalmayı hâlâ başaran o ebedi sakinlikle.

"Evet, ben." Şimdi daha az kendinden emin, içimdeki tüm yontulmuş şeylere ihanet ediyor.

İşaret ve orta parmağı çenemin altına girip kaldırıyor. Bu hareket çok minimal ama beni benzinle ıslatıp ateşe vermiş de olabilir. Bir dokunuş. Sadece bir dokunuş, o zaman neden bütün bir deneyim gibi hissettiriyor?

"Seni istediğimi düşündüren ne?"

Sözlerinin acısı göğsümdeki kırık parçalardan birini yakıp sarsıyor ama kanlı parmaklarımla kendime olan güvenime tutunuyorum. "İki hafta önce yaptın."

"Bu senin bir yalancı olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Kendimi sunarken bunun ne önemi var?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi bir sikiştin Anastasia, ama prensiplerime karşı gelecek kadar iyi değilsin. Yalancılarla işim olmaz. O yüzden önce bana bir şey vermen gerekecek."

"Unut o zaman. Teklifim masadan kalktı."

Dudakları zalim bir sırıtışla kıvrılıyor. "Buna ben karar vereceğim ve inan bana, kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu öğrendiğimde, gerçekten boku yiyeceksin. Yapabiliyorken bu küçük yalanlara tutun."

Beni hafifçe iterek serbest bırakıyor ve geriye doğru sendeliyorum, kalçam sandalyeye çarpıyor.

"Oh." Girişte durdu ve yüzünü bana döndü. "Gitmeyi aklından bile geçirme yoksa bunu kişiselleştiririm."

Sonra da kapıdan çıkar.

Sandalyenin üzerine kayıyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve kalbim neredeyse yere çarpıyor.

Bunu kişiselleştirecek mi? *Kişisel* mi? O zaman beni asansörde gördüğünden beri ne yapıyor? Kişiselleştirmiyor mu?

Ne tür bir adama bulaştım ben?

Çaresizce kendimi sunma girişimim bile başarısız oldu. Şimdi kendimi ve *Babushka*'yı nasıl hayatta tutacağım?

"NASILSIN BENIM KÜÇÜK TAVŞANIM?"

Telefonu ellerimde sıkıyorum ve hüngür hüngür , ona her şeyin yolunda olmadığını, bundan sonra da olmayacağını söyleme dürtüsüne direniyorum.

Tehlikede olabileceğimi ve onun da öyle olacağını.

Bunun yerine gülümsemeye zorluyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve pencereden New York'un devasa binalarına bakıyorum. Sonra İngilizcesi paslı olduğu için Rusça konuşuyorum: "Ben iyiyim *Babushka*. Sen nasılsın? Klinikte sana iyi davranıyorlar mı?"

"Tabii ki. Hemşireler çok iyi ve yemekler enfes. Anneninki kadar iyi değil ama yeterince yakın. Annem nasıl? O aşağılık heriften ayrıldı mı?"

Bu sefer göz kapaklarımda biriken yaşlara engel olamıyorum. *Babuşka* benim kan bağım olan büyükannem değil ama küçükken beni o büyüttü. Annem ne zaman kaçmamı söylese beni evinde sakladı. Ormanda seyahat etmemin nedeni onun evine ulaşmaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yapmak zorunda olmadığında beni korudu ve bana en sevdiğim portakallı keki yaptı ve bana ikramlarda bulundu.

Sonra bana Rusça şarkı söyledi, böylece uykuya dalacak ve annemin neler yaşadığını düşünmeyecektim.

Sabahları saçımı örer, bana süt ısıtır ve kurabiye verirdi. Annem beni almaya gelene kadar beni güvende tutardı.

Yaşlı olmasına rağmen bana bakmaktan bir kez bile şikayet etmedi ve ona peri maceralarımla ilgili hikayeler anlattığımda hep güldü.

Şimdi çok daha yaşlı, yetmişli yaşlarının sonunda ve yoğun bakım gerektiren demans hastalığından muzdarip. Ayrılmamın ana sebeplerinden biri de bu, ona ihtiyacı olan tıbbi yardımı sağlamak.

Ailemden çaldığım tüm para yavaş yavaş şu anda kaldığı İsviçre kliniğine ödeniyor. Ortadan kaybolur kaybolmaz oraya gittim - onu Batı Rusya'daki küçük bir kasabadan İsviçre'ye taşıdım. Annem öldükten hemen sonra sürüldüğü küçük kasaba.

Ağladım, yalvardım ve hatta yardım istedim ama kimse beni duymadı. Aslında bunun için azarlandım çünkü zayıflık gösteremeyiz ve kesinlikle altımızdakiler için yalvaramayız.

İşte o zaman işleri kendi ellerime almaya karar verdim.

Onu bulmam yıllarımı aldı ve hala onunla resmi olarak bir araya gelmiş değilim. Aslında artık beni zar zor hatırlıyor ama olsun.

Ben gençken beni korudu ve şimdi o yaşlandığında ben de aynısını yapacağım.

"Evet," diyorum neşeli bir ses tonuyla. "O gitti."

"Güzel. Güzel. Ona her zaman babanın ne senin ne de onun için iyi olmadığını söylüyordum ama Sofia çok korkuyordu ve baban içeri girdiği anda hep ürküyordu. Babandan yardım istemeliydi ama o kadar inatçıydı ki babanın daha da kötü olabileceğini söylüyordu."

"O değil." Telefona doğru nefes alıp veriyorum ve ekranda bir ter tabakası oluşuyor.

"Değil mi? Bu tür bir hayat sürüyor olması ikinizle de ilgilenmeyeceği anlamına gelmez. Onu gördüğümde yine aklını başına getireceğim."

"O... gitti, *Babushka*." "Gitti

mi?"

"Evet. O artık bizimle değil. On beş yıl önce öldü."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır... Bu doğru değil... Daha dün saçını yaparken onunla konuşuyordum..."

Hemşirenin sesi bana ulaşmadan önce diğer taraftan bir itiş kakış oluyor. İngilizce konuşuyor. "Biraz yorgun."

"O iyi mi?"

"Endişelenmeyin. Bu tür olaylar onunki gibi vakalarda sık sık olur ama birazdan iyileşir. Her zaman seni soruyor."

Suçluluk duygusu boynuma bir ilmik gibi dolanıyor. Onunla olmalıydım ama yapamam. Beni onunla bulurlarsa, tek başıma planladığım tüm isyan için onu suçlayacaklar.

Bu sefer, onun hayatına son vereceklerinden emin olacaklar. Hem de benim gözümün önünde, böylece sisteme asla bulaşmamam gerektiğini öğreneceğim.

Hemşireye bir şey olursa beni aramasını söyledikten sonra telefonu kapatıyorum. Kendimi toparlamam, gözlerimi silmem ve geçmişin anılarına kapılmayı bırakmam birkaç saniyemi alıyor.

Sonra, her öğle tatilinde yaptığım gibi, asansöre binerek ortakların ofislerinin bulunduğu kata çıkıyorum.

W&S'e katılalı bir hafta oldu ve Knox tarafından yakalandım. Başka biri olsa mesafesini korumak için elinden geleni yapardı. Ben yapmazdım.

Ailemde pek çok şey vardı ama dikkatsizlik bunlardan biri değildi. Bir düşmanı yenmenin en iyi yolunun onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek olduğunu erkenden öğrendim.

Günlük alışkanlıkları, sabah rutinleri ve hatta gece .

Zayıflıkları burada yatıyor.

Alışkanlıklarda. Rutinlerde.

Bu yüzden bilgisayarına, telefonuna ve arabasının GPS'ine girdim. Ne? Her zaman neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve evet, bu biraz sapıkça gelebilir, ama önce benimle uğraştı. *Önce* beni tehdit etti.

Kimse beni tehdit edip paçayı kurtaramaz. Hiç kimse.

Bunun üzerine başımı salladım. Onlardan ayrılmak için mümkün olan her şeyi yapmış olmama rağmen şu anda gerçekten onlar gibi konuşuyorum.

Araştırmalarım sırasında, babasının biyolojik babası olmadığını, ancak yine de güçlü bir İngiliz işadamı olan Ethan Steel'in üvey oğlu olduğunu ve bir ikizi ile bir üvey kız kardeşi olduğunu keşfettim. Söz konusu üvey kız kardeş, İngiltere'de bir başka etkili isim olan King ailesiyle evlenmiş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Para ve güçten geliyor, bu beklediğim bir şeydi ama yine de beni huzursuz ediyor. Bu iki kelimeden nefret ediyorum. Para ve güç. Kaçtığım dünyaya aitler.

Ve benim de onun yörüngesinden kaçmam gerekiyor. Çünkü beni ziyaret etmemiş olsa da, zamanını beklediğini, saldırmak için doğru anı kolladığını hissedebiliyorum.

Bunu ilk yapacak biri varsa, o da benim.

Ben de stajyerlerin, kıdemsiz ortakların ve bazı yardımcı avukatların bulunduğu açık ofis alanına gidiyorum. Küçük ortakların ofisleri, panjurlarını açtıkları takdirde stajyerleri görebilecekleri karşı tarafta.

Knox'un kapıları her zaman açık, ofisinin cam duvarından herkese üç boyutlu bir görüntü veriyor. Sanki saklayacak bir şeyi yokmuş gibi.

Ama yapmıyor. Öğrendiğime göre, acımasız bir ceza savunma avukatı ve muhtemelen mahkemedeki saldırgan tarzı nedeniyle her zaman talep görüyor.

Kurbanlara karşı bile kışkırtıcı olduğu biliniyor, bu da ona kötü bir ün kazandırdı. Doğal olarak çok sayıda dava talebi alıyor, ancak bunların yaklaşık yüzde seksenini reddettiğini de öğrendim. Avukatlar için tuhaf olan başka bir şey, ama görünüşe göre W&S'nin kurucu ortakları onu bu konuda serbest bırakmış. Sanırım bu yüzden diğer tüm firmaların onlara katılma tekliflerini reddetmiş.

Buraya geldiğimde, personele ayrılmış mola alanından kahve alıyormuş gibi yapıyorum ve farklı bir şey olup olmadığını ölçmeye çalışıyorum.

Genelde hiçbir şey olmaz ve o fark etmeden gizlice kaçmak zorunda kalırım. Ben

. Ancak bugün durum farklı.

Asansörden dışarı adımımı attığım anda, sessiz mırıltıların sesi
dalgalar halinde bana ulaşıyor. Bir sahneyi izleyen küçük bir kalabalık bulmak için yavaşça ilerliyorum.

Ve yer de Knox'un ofisi.

Ortada bir kız duruyor, soluk menekşe rengi bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar giymiş. Yüzü kıpkırmızı ve uzaktan bile gözlerindeki yaşları ve ıstırabı görebiliyorum.

Sayısız hareket yapıyor; konuşurken elleri havada sallanıyor, sonra kendine sarılıyor ve ardından gözyaşları geliyor.

O sahnede omurgam bir çizgi halinde kırılıyor. Annemin tacizci üvey babamla evli olduğu zamanki haline çok benziyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendini rahatlatmak. İstemsiz sarsıntılar. Planlanmamış gibi görünen gözyaşları bile.

Küçük sinir krizinin ortasında Knox masasının arkasında oturmuş, parmakları çenesinde bir çan kulesi oluşturmuş, onu dinlemektedir.

Sert yüzünde zerre kadar duygu yok. Bazı insanların göstermelik olarak takındıkları sahte empati bile yok.

O gerçek elementinde. Duygusuz. Sanki o ve kederi yokmuş gibi onun ıstırabından tamamen kopuk.

Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerimin topuklarına batıyor. Annem de babama karşı böyle mi hissediyordu?

Ona karşı bir şey hissetmeyecek kadar duygusuz olduğunu mu?

Ne kadar ağlarsa ağlasın, o gözyaşlarını ya da acısını asla göremeyeceğini mi? Bu yüzden mi ondan yardım istemeyi reddetti?

"Yirmi dolarına bahse girerim ki onu reddedecek," diyor esmer tenli stajyerlerden biri.

Uzun boylu kızıl bir erkek olan meslektaşı, "Arayın," diye yanıtlıyor. "Onun davasını kabul edeceğini söylüyorum."

"Hayatta olmaz." Esmer kadın başını sallar. "Konuşması boyunca hiç kıpırdamadı."

"Her zaman yaptığı gibi sadece gerçekleri dinliyor." Kızıl saçlı iki banknot sallıyor. "Kim benimle?"

Çok fazla değil. Aralarında Knox'un pek çok davayı kabul etmediği ve son zamanlarda reddetme çılgınlığı içinde olduğu hakkında bir tartışma başlar.

Yarı onları dinliyorum, yarı ellerine, dirseğine, ulaşabildiği her yere dokunup duran kıza odaklanmış durumdayım.

"Kimin üzerine bahse giriyoruz?" diye soruyor partiye yeni gelen dostça bir ses.

Onu aksanından hemen tanıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum. Bu Daniel Sterling, bir başka küçük ortak ve Knox'un en yakın arkadaşı. Eğer çalışmıyorlarsa ya da mahkemede değillerse, birlikteler.

Knox'un aksine Daniel uluslararası hukuk alanında uzmanlaşmıştır ve genel olarak çekici bir duruşu vardır. Muhtemelen gamzeleri onu arkadaş canlısı gösterdiği için, ama öyle olup olmadığı konusunda jüri hala kararını vermedi.

Casusluk yeteneklerime rağmen, ne onu ne de Knox'u çözebildim. Dışarıdan bakıldığında, buraya okumak ve çalışmak için gelmiş iki parlak İngiliz gibi görünüyorlar. Şöhretleri mükemmel -ya da çoğunlukla iyi, erkekçe davranışları bir yana- ve kariyerlerini çok kısa sürede muazzam bir şekilde geliştirdiler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

zaman. Sosyal etkinliklerde sık sık ilgi odağı oluyorlar, dergilerin ve basının dilinden düşmüyorlar - Anastasia olarak bu konuya neredeyse hiç odaklanmadığım için ancak Jane olduktan sonra farkına varabildim.

Ancak içimden bir ses bunun son olmadığını söylüyor. Yüzeyin altında gizlenenlerin genellikle görünenden çok daha alçakça olduğunu bilecek kadar uzun süre tehlikeli bir dünyada yaşadım.

"Knox'un onu reddedip reddetmeyeceğine dair yirmi dolarına bahse giriyoruz," diye cevaplıyor esmer kız ona bakmadan.

"Bunun için sana yüz dolar arttırıyorum. Onu reddedecek. Parmaklarındaki şu hafif seğirmeyi görüyor musun? Bu, sıkıldığı ve yirmi saniye içinde onu dışarı atacağı anlamına gelir."

Herkes Daniel'a döner ve o da gamzelerini göstererek onlara sırıtır.

Bir an için telaşlanıyorlar, sadece bir an, ama sonra masalardan birinde oturur pozisyona geçiyor ve onları yanına çağırıyor. "Patlamış mısırı olan var mı?"

Hafif bir kahkaha kopuyor ve sonra hepsi onun etrafını sarıyor, gösteriyi izliyor ve kendi aralarında sohbet ediyorlar.

Bir sebepten dolayı orada olmam gerekiyormuş gibi hissederek kenar mahallelerde kalıyorum. "Üç, iki..." Daniel parmaklarıyla sayar. "Ve git."

Tam o anda Knox ayağa kalkar, ofisinin kapısını açar ve kızı dışarı yönlendirir.

Kımıldamıyor, burnunu çekiyor ve olduğu yerde sarsılıyor, sonra ona doğru gidiyor. "Lütfen... Yardım isteyecek kimsem yok."

"Evet, var. Aslında binlerce avukat daha var. Sekreterim size tavsiyelerin bir listesini gönderecek." Geçen gün sakladığım şeyi bulacağına söz verdiği zamanki gibi duygusuz ama sakin konuşuyor. "Ayrıca, ben bir ceza savunma avukatıyım. Hapishaneden uzak durman gerektiğinde geri gel."

"Umurumda değil. Araştırmamı yaptım ve meydan okumaktan korkmadığınızı ve isterseniz bir hukuk davasını üstlenebileceğinizi biliyorum."

"Sadece istemediğimi söyledim. Başka bir avukat bulma konusunda iyi şanslar." "Kimse senin gibi değil. Lütfen. Ona karşı çıkmaya korkuyorlar." "Benim sorunum değil. İyi günler dilerim."

Ve bununla birlikte ofisine geri döner, kapıyı kapatır ve panjurları indirir. Kız neredeyse yere yığılıyor ve dengesini sağlamak için duvara tutunmak zorunda kalıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana söylemiştim." Daniel sırıtıyor. "Bana sonra ödersin. Şimdi, işinizin başına dönün." Masalarına doğru vızıldarlar ve Daniel bir melodi mırıldanarak ofisine doğru ilerler. Bir dakika önceki sahne sanki hiç var olmamış gibi kaybolur.

Herkes yavaşça asansöre doğru yürüyen kızı unutmuş gibi görünüyor, onu tutmak için hala duvarı kullanıyor.

Onu takip ediyorum ve eli titreyip basamayınca arama düğmesine basıyorum.

"Teşekkür ederim." Burnunu çekiyor, elinin tersiyle gözlerini siliyor. Sonra tekrar dirseğine dokunuyor ve orada bir leke var, fondötenle gizlenmiş gibi görünen mor bir şeyin ipucu.

Göğsüm sıkışıyor ve tek görebildiğim annemin morlukları saklamak için aynı şeyi yaptığı, özellikle de benden.

"Bunu kişisel algılama," diye fısıldadım. "Çok fazla dava kabul etmiyor."

"Biliyorum, ama o benim son umudumdu. Kime gittiğini umursamadığını duydum.

Ama belki de öyledir. Belki de herkes haklıdır. Belki de bu işe hiç başlamamalıydım."

"Hayır," diyorum ona düşünmeden. "Lütfen böyle söyleme. Doğru olanı yapıyorsun."

Sonra bana bakıyor, koyu renk gözleri nemle dolu ama artık ağlamıyor, çünkü yüzünde küçük bir gülümseme var. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Asansörün kapısı açılıyor ve içeri girmeden önce tekrar gülümsüyor.

Ama içeri anda kaybolmasını, omuzlarının kamburlaşmasını ve gözyaşlarının geri gelmesini sevmiyorum.

Belki yapabileceğim bir şey vardır.

Aklımda çılgınca bir fikir oluşuyor.

Knox peşimden geleceğini söyledi ama işler tersine döndüğünde neye uğradığını şaşıracak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8
KNOX

Parmaklarımı sıkıp açıyorum ama yazmaya devam etmek mümkün değil.

İçimde kopan kasırga bastırılamıyor ya da rayından çıkarılamıyor. Sadece önüne çıkan her şeyi yemekle kalmıyor, aynı zamanda onlarca yıldır tutunduğum sükunet görüntüsünü de yok ediyor.

Gölgeler omuzlarımın üzerinde toplanıyor, fısıldıyor, mırıldanıyor, kulaklarıma mide bulandırıcı bir şekilde yaklaşıyor.

Ben beş yaşındayken başladılar ve hiç durmadılar.

Asla da durmayacaklar.

"Siktir, siktir, siktir!"

Masamdan uzaklaşıyorum ve birkaç keskin nefes alıyorum ama sanki duman soluyorum, yoğun, sisli ve boğucu.

Artık kafamda bozuk bir plak gibi çalan Sandra Bell'in sözleri değil, duyduğum onun sesi değil.

Benim ve ikiz kardeşimin.

Ve onunkilerden daha akılda kalıcı, daha dengesiz ve çiğ. Cehennem çukurumuzun çürümüş kokusunu hâlâ alabiliyorum. Alkol, sigara ve iğrenç erkek miskinin keskin kokusu.

Yirmi yıl önceydi ama sadece yirmi dakika gibi geliyor.

Sandra'nın bana hikayesini anlatarak geçirdiği yirmi dakika.

Bütün gün cinayet hikayeleri dinleyebilirim ve gözümü bile kırpmam. Şimdiye kadar çocuk istismarına karşı da duyarsızlaşmış olmalıydım.

Her şeyin olduğu zamandan bu yana çok yol kat ettim. Orada durup vuruşu beklemedim.

Lanet olası yumruğumu geri attım ve gölgelerin ve onların kanlı çürük kokularının üzerine yükseldim. Kız kardeşimin elini tuttum ve arkama bakmadan kaçtım, peki neden bu gölgeler beni tekrar aşağıya sürüklüyor?

Telefonum titriyor ve ben de Yoksay'a basmak üzereyim. Bu durumda yapmam gereken son şey insanlarla konuşmak. Böyle olduğumda beni tanıyamazlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu. Ben tanıdıkları çekici, eğlenceyi seven Knox değilim, ben o cehennem çukurundaki Knox'um.

Yetişkin bedeninde bir çocuk.

Hala şeytanlarını gören bir adam.

Ekranda yanıp sönen resim beni duraksatıyor. Teal. İkiz kardeşim.

Fotoğrafta, kocası ve oğlu her iki yanağını öperken o ortada duruyor. Ama hepsi bu değil, gülümsüyor.

Hayır, gülüyorum.

Biz büyürken, bu neşeli ifadelerin hiçbiri onda yoktu. Ayrıca yıllarca neredeyse hiç konuşmadı ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuştu.

Ama şimdi ona bir bakın. Bir eş, bir anne ve başarılı bir iş kadını.

Parmağım Yoksay düğmesinin üzerinde geziniyor ama basmıyorum. Başka biri olsa cevap vermezdim ama Teal farklı. Teal benim diğer yarım.

Koltuğuma geri yaslanıp, yüzüme bir gülümseme görüntülü aramayı kabul ediyorum. "Hey, T."

Kız kardeşim ve ben kesinlikle tek yumurta ikizi değiliz, bu yüzden bana pek benzemiyor. Gözleri daha koyu, daha büyük ve eskiden daha hüzünlüydü. Ama şimdi öyle değil. İçlerinde bir ışık, bir kıvılcım var.

Hayat.

Ortaokul son sınıftayken kocasıyla tanışana kadar eksikliğini hissettiği şey buydu.

Yine de gülümsemiyor, kaşlarının arasında derin bir çatıklık var.

"Yeğenim nerede?" Arkasını arıyorum. "Ne cüretle görüntülü ararsın ve bana Remi'yi göstermezsin?"

"Babasıyla banyo yapıyor." Ekrana doğru ilerliyor ve siyah saçları da bu hareketi takip ederek yüzünü çerçeveliyor. "Sen iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"İçimde garip bir his var. Bilirsin, ikiz önsezisi."

"İkiz önsezisi diye bir şey yoktur, T. Özellikle de çift yumurta ikizleri için, yani bunu sadece bilgi almak için uyduruyorsun."

"Avukat gibi konuşmayı kes Knox ve evet, ikiz önsezisi diye bir şey var. Çocukken ben markette kaybolduğumda birbirimizi böyle bulmuştuk, hatırladın mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Homurdanıyorum.

"Ee?" diye ısrar ediyor, omuzlarını dikleştirip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neler oluyor?"

"İş."

"Ve?"

"Ve sevişmek." Sırıtıyorum. "Bununla ilgili detayları duymak ister misin?" "İğrenç, hayır ve konuyu değiştirmiyorsun."

"Tam bir baş , T."

"Ve bundan memnunum. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa Metallica koleksiyonunu parçalayayım mı?"

"Buna cesaret edemezsin."

"Evet, eğer dökmezsen dökeceğim."

"Onlara benim yerime bakması için babama rüşvet veriyorum, o yüzden canın cehenneme T."

"Babama daha fazla rüşvet vereceğim ve bunu yaparken beni filme almasını sağlayacağım, sonra da ilk uçakla New York'a gideceğim, böylece neler olup bittiğini kendim öğrenebileceğim."

"Ronan'ı arayıp karısının kayıp olduğunu söyleyeceğim."

"Şaka yapıyorsun çünkü onu yanımda getireceğim, böylece senin canını sıkacak."

İnledim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi dökül bakalım Knox."

Bir iç çekiyorum. Mahkemede milyonlarca savaş kazanabilirim ama Teal'in çileden çıkaran azmine karşı hiçbirini kazanamam. Özellikle de bir şeylerin yanlış gittiğini sezdiğinde.

"Bu gerçekten sadece bir dava, T." "Ne tür bir dava?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Görünüşe göre öyle." Ses tonunu yumuşatıyor. "Lütfen Knox, söyle bana. Senin için endişelenirsem uyuyamam. Seni istediğim kadar görememem yetmiyor mu? Elimden kayıp gidiyormuşsun gibi hissediyorum."

"Ben buradayım, T. Her zaman burada olacağım." Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünerek derin bir nefes alıyorum.

En iyi seçenek yalan söylemek, ama o bunu hemen anlayacaktır. Dış görünüşümü ne kadar mükemmelleştirmiş olursam olayım, saçmalıklarımı fark eden ve bana bunu söyleyen tek kişi o.

Beni bekliyor, yüzü bomboş, ama hiçbir şey söylemiyor.

Kelimeler hiçbir zaman onun gücü olmadı ve olmayacak. Aynı zamanda tam bir belası, çünkü sadece bir bakışıyla bana ulaşabileceğini biliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çocukken rahatsızlığını bana bu şekilde iletirdi ve konuşmazdı.

Bir süre sonuçsuzca düşündükten sonra, "Bir kadın kendisini temsil etmemi istedi çünkü babasına cinsel istismar davası açıyor ve maddi tazminat talep ediyor" dedim.

O bakış geri dönüyor, gözlerindeki tüm ışığı öldüren soluk bakış. Uzun zamandır ölü olan ve nihayet on yıl önce canlanmaya başlayan gözler. Sanki o da benim gibi Birmingham'daki o cehennem çukuruna geri dönmüş gibi. Alkol, uyuşturucu ve erkek kokusuyla dolu o deliğe.

Ve kendimi vurmak istiyorum. İşte bu yüzden ona söylemek istemiyorum, bu yüzden her şeyi içimde saklıyorum.

Ben lanet bir piçim ama tek bir amacım vardı, küçük kız kardeşimi korumak.

Ve ben her şeyi gözüme bulaştırdım. "Dinle,

T, bu..."

"Biliyordum," diyor sakin bir ses tonuyla.

"Neyi biliyordun?"

"Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Hiçbir şey saklamıyorum. Bu sadece iş. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Ama bu seni etkiliyor. Yüzünde oluşan sertliği görebiliyorum Knox."

"Ben iyiyim."

"Ben de öyle dedim ve ikimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz."

"Ben bir ceza savunma avukatıyım, T. Bundan daha kötüleriyle de uğraştım." "Daha kötüsü, evet, ama tam olarak bu konu değil."

"Bana bizim kadar savunmasız olanları savunmamı söylemedin mi?"

"Seni tetiklerse, insanlığını elinden alırsa ve seni benden çalarsa olmaz."

"Kim kimi çalıyor?" diye seslenen bir erkek sesinden sonra kocası Ronan yanında belirir. Üstsüzdür ve kollarında yarı çıplak bir Remington taşımaktadır. İkisinin de üzerinde havlu var ve saçları ıslak. Remi'nin kafasındaki şampuan mı?

"Baba..." Yeğenim alkışlıyor, sonra beni işaret ediyor. "Nokth Amca..."

Üç yaşındaki yeğenim için ben buyum - sessiz harfler ve sesli harflerden oluşan anlamsız bir kelime.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Selam dostum." Ona gülümsüyorum, araya girdikleri için minnettarım. Eğer ortaya çıkmasalardı, Teal'le konuşmamız felakete doğru sürüklenebilirdi.

"Hey, Nokth Amca!" Tekrar alkışlıyor. "Babam bana banyo yaptırdı." "Bu doğru. En sevdiğin kim?" Ronan ona bir yumruk atar ve o da çarpıyor, kontrolsüzce kıkırdıyor.

"Baba!"

"Tamam, şimdi git üstünü değiştir ve Knox amcanla konuşmama izin ver." Teal oğlunun yanağına bir öpücük kondurur.

"Her şeyi açıklığa kavuşturana kadar olmaz." Ronan öne doğru eğilir. Kahverengi göz renginden düz aristokrat burnuna kadar neredeyse tüm genlerini Remi'ye aktarmış, kendisi de bunu kont babasından miras almıştı. "Karımı mı çalacaksın Knox? Çünkü Remi ve ben buna izin vermeyeceğiz."

Remi babasının kaşlarını çatmasını taklit ederek, "Buna izin vermeyeceğim," diye tekrarlar. "Asla olmaz. Aslında yapmam gereken işler var, böylece onu geri alabilirsin." "Knox, sakın buna cüret etme!" Teal itiraz eder.

"Güle güle, Remi."

"Hoşça kal, Nokth Amca!!"

Bağlantıyı keser kesmez gülümsememem düştü.

Kafamı işle meşgul etmeye çalışıyorum, ancak bir saat kadar bir dava dosyasını okuduktan sonra omuzlarımda oluşan gerginliği önlemek mümkün olmuyor.

Bu yüzden dışarı çıkıp manzarayı değiştirmeyi tercih ediyorum. Tercihen birini becererek.

Biriken gerginlikten kurtulmanın en iyi yolu budur, ancak bu konuda küçük bir sorun vardır.

Üç hafta önce Anastasia'yı becerdiğimden beri, başka birine karşı iştahım .

Sikişmek istemediğimden değil. *Onu* becermek istiyorum. Şimdiye kadar ortaya çıkarmış olmam gereken yalancı, işbirlikçi hırsızdan başkası değil.

Daniel'ın onun hakkında yaptığı geçmiş araştırması tertemiz, ki bu çok şüpheli. Tıpkı onun gibi.

Ve ben halledeceğim.

Sadece nasıl yapacağımı bulamadım. Çünkü onu her gördüğümde, sikimi onun ağzında ya da dar amında hayal ediyorum.

Ve bu pek verimli değil. Ya da hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak belki de öyledir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evrak çantamı ofisimde bırakıp otoparka gitmek için asansöre bindim. Bir kat aşağıda biri durduruyor, asistanlardan biri. Gülümsüyor ve ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Artık normalmişim gibi davranmak, başka bir insan gördüğümde onu en yüksek kattan atmak gibi haince düşünceler yerine otomatik olarak gülümseyebilmek çok kolay.

Arkadaşça davranabilirim ama insanlara güvenmem. En kibar görünenleri bile benim ve kız kardeşimin hayatını cehenneme çevirdikten sonra.

Çürümüş insanlar gösterişli, zarif görünüyorlardı ve alçakça eğilimlerini gizlemek için tüm doğru bağlantılara ve paraya sahiptiler. Güçlerini savunmasız insanları avlamak ve hayvani dürtülerini beslemek için kullandılar.

Bu yüzden her fırsatta onlara bunu ödetmeyi kendime görev edindim. Basın ve hukuk camiasındaki herkes benim seçici olduğumu söylüyor ama bunun arkasındaki gerçek nedeni bilmiyorlar.

Çürük olduklarından şüphe duyduğum bir kişiyi temsil etmeyi reddediyorum.

Pis bir kokuları var - çürümüş olanlar - ve kokusunu bir mil öteden alabiliyorum. Çocukluğumdan beri sahip olduğum bir altıncı his bu.

Beni yanlış anlamayın. Bu, adaleti sikime taktığım anlamına gelmiyor. En azından geleneksel anlamda.

Eğer bir kadın tacizci kocasını öldürdüğü için bana gelirse, ne mutlu ona. Onu gözümü kırpmadan hapisten çıkarırım.

Eğer bir adam altın arayıcısı, duygusal istismarcı karısını öldürdüyse, ona da aferin. Ona yeni bir sayfa açacağım, böylece baştan başlayabilir.

Evet, katilleri hapisten çıkarıyorum ama katilleri değil.

Hiçbir tacizciyi değil.

Sadece üzerlerinde çürük kokusu olmayanlar.

Asansör kapanmak üzereyken, ters yönde hızlı adımlarla yürüyen çok minyon ve çok tanıdık bir kadın görüyorum.

Kapanmadan önce kapıları açan düğmeye basarken bunu düşünmüyorum bile. Burası bilgi işlem departmanı değil, o zaman burada ne işi var?

O kız çok şaibeli ve bugün bunun bırakmayacağım.

Güvenli bir mesafeyi koruyarak peşinden gidiyorum. Yine de beni fark etmiyor, çünkü ya bilgisayarına ya da şu anda olduğu gibi ayaklarına odaklanmak gibi inekçe bir tarzı var.

Dizüstü bilgisayar çantasını taşıyor ve mesafeyi rekor bir sürede kısaltırken başını eğiyor. Hızlı, ama güçlü değil, neredeyse bir esinti gibi geçiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hedefi, görünüşe göre, nadiren kullanılan bir personel ikmal odası. Önünde duruyor ve içeri girmeden önce bir hırsız gibi etrafını kontrol ediyor. O içeri girene kadar köşede saklanıyorum.

Küçük cüretkârın kendisini ilgilendirmemesi gereken bir katta ve bir malzeme odasında ne işi olduğunu merak ediyorum. Burada bir teknisyene ihtiyaç duyulduğu için olduğundan şüpheliyim.

Hemen peşinden gitmek yerine beş dakika bekliyorum. Görevi her neyse onunla meşgul olmasını istiyorum ki saklanmaya fırsat bulamasın.

Ben sabırlıyımdır. Avlanmak sadece hızla olmaz. Saldırıdan önce takip etmek, avı çıkışsız bırakmanın en iyi yoludur.

Beş dakika dolduğunda kapıya doğru yürüyorum ve yavaşça açıyorum. Yeterince eminim, kağıt yığınlarının ortasında yerde bağdaş kurmuş oturuyor ve bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Parmakları şimşek hızıyla hareket ederken mavi ışık gözlüklerine yansıyor. Yüzü bana dönük olduğu için ne üzerinde çalıştığını göremiyorum ama kapıyı kapatıp ikimizi de içeri hapsettiğimde bile beni fark etmiyor.

Tıklayın.

Ses havada yankılanıyor ve başını kaldırıyor, dudakları bir

O.

Kapı kapalıyken, zifiri karanlık ikmal odasındaki tek ışık kapının altından ve dizüstü bilgisayarından geliyor. Işık var ama kullanmıyorum.

Benim için karanlık tanıdıktır. Işık değil.

Mavi parıltı sayesinde dolgun dudaklarının ayrılışını seçebiliyorum. O ilk seferden beri sikimden hiç ayrılmaması gereken dudaklar.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bu benim sorum olmalı." Ona doğru yaklaştım. "Şimdi ne planlıyorsun? Başka bir kimlik mi? Başka bir isim mi?"

Sanki peşinden gelen bir avcıymışım gibi hareketlerimi takip ediyor. Bilgisayara bakmak için öne doğru eğildim. "Orada ne var, Anastasia? Bunu yapmak için neden buraya gelmen gerekiyor?"

Sanki neyin peşinde olduğumu anlamış gibi dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve etrafımızı karanlık gölgelerle dolduruyor.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" Ona uzandım ve etrafına kıvrılmaya çalıştı.

Elimi karnına koyuyorum ve o da sırt üstü yatmak zorunda kalıyor, dizüstü bilgisayarı ulaşamayacağım şekilde başının üzerinde tutuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de üzerine çıktım, göğsüm onunkine yapıştı ve bu onun engelledi. Parmaklarıyla dizüstü bilgisayarı ölümüne kavrıyor.

"Ne yapıyorsun?" Pantolonunu indiriyor, yarı baygın, yarı gergin.

"Sana , seni ortaya çıkaracağım ve şimdi bunun en iyi zaman."

"Ortaya çıkaracak bir şey yok, bırak gideyim."

"Hmm. Suç silahını korumak için bu kadar zahmete girmeseydin buna inanırdım."

"Dizüstü bilgisayarlar kişiseldir, göt herif." "Suç mahallindeyse değildir."

"Ugh...beni eziyorsun." "Vazgeç o zaman."

Son bir hamleyle taşaklarıma diz çökmeye çalıştı. Bir elimle dizini kavrıyor ve kalçasını okşuyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, gerçek bir gülümseme ama muhtemelen karanlıkta şeytani bir sırıtış gibi görünüyor. "Gerçekten kirli oynamamalıydın. Şimdi içimden bir şeyler yapmak geliyor."

"Ne yapacağım?"

"Seni kıvrandırmak." Parmaklarım kalçalarına yaklaşıyor ve kıyafetlerinin arasından ona dokunuyor olmama rağmen sıcaklığını ve vücudundan geçen ürpertiyi hissediyorum.

"Bana dokunmayacağını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Çünkü vücudun altımda çok esnekleşiyor ve bu hoşuma gidebilir."

"Öyle değil."

"Hmm. mı?" "Kanıtlama."

"Meydan okuma kabul edildi, benim küçük kelebeğim."

Ne de olsa cinsel iştahımı kaybetmemin nedeni o ve bunu onun aracılığıyla geri kazanmam adil olur.

Evet, o bir yalancı, ama o şimdiye kadar gördüğüm en iyi dikkat dağıtıcı olabilir.

vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9
ANASTASIA

küçük kelebeğim.

Az önce bana öyle dedi, değil mi?

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim büyüyor, çaresizce onu seçmeye çalışıyorum. Karanlıkta onu göremiyorum, ama yüzünün keskin hatları ve yoğun gözlerindeki parıltı görünüyor.

sertliği ve büyüklüğünün altında sıkışıp kaldım. Ezildim ve nefes alamıyorum. Peki ya mağazalarda aradığım o kolonya? Şimdi beni boğuyor, düşünce sürecimi çalıyor ve bu anın ötesini düşünmemi engelliyor.

"Kelebeğim sende mi?" "Neden
böyle düşündün ki?"
"Az önce bana küçük kelebek dedin."
"Bunu herhangi bir sebepten dolayı
yapmış olabilirim." "Ama yeterince
açıktı."
"Hmm. Bende olup olmadığını öğrenmek için ne yapacaksın?" Sesi derin, koyu bir kadife gibi boynumu sarıyor.
"I..."

Kalçamda gezinen eli kalçamın iç tarafına doğru kayınca sözlerim kesiliyor.

Bacaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum, karıncalanıyor olsa da, kafamdaki her mantıksız düşünce beni bırakmaya zorluyor olsa da.

Yapamam.

Ondan yayılan karanlık dalgaları hissedebiliyorken olmaz. Arkamda bırakmak için dişimi tırnağıma takıp savaştığım karanlık.

Sanırım Jersey'deki o gece de dahil olmak üzere onda bunu hep hissettim ama o zamanlar sorun değildi çünkü bu tek seferlik bir şeydi ve aptalca bir şekilde onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm.

Aptalca bir şekilde onu sadece anılarımda tutacağımı ve bu olduğunu düşündüm. Ama o burada ve peşimden geliyor ve bu hiç iyi değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babushka'nın ve benim kaderim için düpedüz korkutucu.

Parmakları kalçalarımın tepesinde geziniyor ve içeri girmeye zorlamasa da orada oyalanıyor, zamanını bekliyor.

" oluyor?" Ses tonunda hafif eğlence var, sadizm sınırında. "Birden utangaç mı oldun?"

"Bu değil... oh..." Sözlerim bir iniltiyle sona eriyor çünkü parmağını klitorisime bastırıyor ve pantolonumun ve iç çamaşırımın içinden geçmesine rağmen, damarlarımın zonklamasını içimde hissedebiliyorum.

"Olmamalısın." Kulağıma karşı konuşuyor, sesi alçak aralıkta daha sıcak ve daha seksi.

Bir anlığına buna, sesine ve menziline o kadar odaklanıyorum ki burada neyin tehlikede olduğunu unutuyorum. Beynim tüm çevresel unsurları devre dışı bıraktığı için hissedebildiğim tek şey, takım elbisesinin altına gizlenmiş bir savaşçı dövmesi olan kesik vücudu.

O gün gördüğüm ve şu anda karnımın ve göğüslerimin yumuşaklığına karşı hissettiğim bir sürü kas da var.

Benimle ilgili her şey o kadar yumuşak, o ise o kadar sert ve büyük ki kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Çok küçük ve kırılabilir, ama endişelenmek yerine, tenim alev alıyor ve içimde garip bir tür uyarılma yayılıyor.

Ama yanlış, değil mi? Aramızdaki boyut farkından tahrik olmamam gerekiyor. Aksine, bundan çekinmeliyim, neyin tehlikede olduğunu düşünmeliyim.

Dizüstü bilgisayarım gibi.

Knox, iki elimle tuttuğum ve başımın üzerinde ulaşamayacağım bir yerde tuttuğum dizüstü bilgisayarımı hedef almak için bu kadar yaklaşmış olmalı.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine dilini kulağımın kabuğunda gezdiriyor ve hassas bedenimde dalgalar halinde patlayan zevk zıplamalarına engel olamıyorum. Ardından derin fısıltısı geldiğinde, nefesimi kesecek kadar sert bir şeyin eşiğindeyim.

"Utanmamalısın. Ne de olsa..." Parmaklarını amıma sokuyor ve ben bir iniltiyi bastırmak için dilimi ısırıyorum. "Bu amcığı ilk kez kanatmıştım."

Kahretsin.

Neden bekâretimi alma eylemini bu kadar ateşli hale getiriyor?
Olmamalıydı, ben onu her zaman bir yük olarak görürken değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ailemin benim için bulduğu ilk uygun adamla beni evlendirecekti. Tek derdim ondan kurtulmakken olmazdı. Ama onun bu sözleri söylediğini duymak her şeyi daha çarpık, sapkın ve tamamen sapkın hale getiriyor.

"Açın." Kesin, pazarlığa açık olmayan emir, içeriye kıvılcımlar gönderir Ben.

Bacaklarımı ayırmak için parmaklarını kullanmasına gerek yok, çünkü kendiliğinden açılır. Zihnim o gece hissettiğim tüm o lezzetli otoriteye, hayatımda ilk kez deneyimlediğim teslimiyete koşullanmış durumda.

Ve bu seçme şansımın olmadığı zoraki bir durum değil, çünkü seçme şansım vardı, çekip gitme seçeneğim ama ben gitmemeyi seçtim.

Ben kalmayı seçtim.

Çünkü ilk defa tehlikeli bir ailenin kızı ya da sahte Jane değildim. Sadece bendim.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi Knox gözlüğüme uzanıyor. Onu durdurmak istiyorum ama dizüstü bilgisayarı bırakamıyorum ve anda gözlüğümü çıkarıyor. Karanlıkta gözlerimi görebileceğini sanmıyorum, görse bile sadece lenslerin içine bakacak. Ancak bana baktığında farklı hissediyorum, sanki o ana geri dönmüşüz gibi.

İsimsiz olduğumuz yerde.

"Daha geniş aç," diye emrediyor ve bu sefer, eli zaten pantolonumun fermuarında olduğu için bacaklarımı fazla ayırmama gerek kalmıyor. Pantolonumu kolayca aşağı çekiyor, sonra parmaklarını külotumun içine sokuyor.

Bu bir sarsıntı, sırtımın yerden kesilmesine ve ellerimin dizüstü bilgisayarın üzerinde terlemesine neden olan bir şok tepkisi.

Bana ilk kez bu kadar yakından dokunmuyor ama sanki Öyle.

"Hmm. Birileri güreşten tahrik olmuş." Bu sadizm. yine, ama sisli bir şehvetle karışık.

Ya da belki de benim.

Devasa ereksiyonunun uzunluğunu karnıma sürtüyor ve ben hareketsiz kalıyorum, nefesim kesiliyor. "Küçük kıpırdanmaların beni taş gibi sertleştirdi, güzelim. Bunun icabına bakacaksın, değil mi?"

Neden bahsettiğini anlamıyorum, çünkü kısmen parmakları sırılsıklam kıvrımlarımı ovmaya devam ediyor, kısmen de ereksiyonu her saniye büyüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fermuarının sesi havada yankılanıyor ve ben nefesimi tutuyorum, her türlü hisle boğulmuş olmama rağmen. Kalbim parmaklarının amımın üzerinde olduğu yere fırlamak üzere olsa bile.

Bana dokunma şekli yavaş ve sert, sanki ne yaptığını ve bunu nereye götüreceğini tam olarak biliyor gibi. Ve ben bunun karşısında çaresizim, tamamen ve tamamen kaçamayacağım bir tuzağa yakalanmış durumdayım.

Sonra bir şey olur.

Sadece birkaç saniye önce karnımda hissettiğim ereksiyonu parmaklarının yerini alıyor, külotla kaplı amıma sürtünüyordu.

Zevk kıvılcımları tam gelişmiş patlamalara dönüşüyor, ama hepsi bu değil, çünkü hala kapalıyken açıklığıma doğru itiyor ve bazı nedenlerden dolayı, bu sapkın hissettiriyor ve ikimizi de daha fazla uyarıyor.

"Seni becermek istiyorum," diye homurdanıyor, sikini külotumun içine sokup çıkarıyor, sürtüyor ve aşağı yukarı kaydırıyor. "Sahte kimliğinin kıyafetlerini yırtmak ve çığlık atana kadar dar amcığına vurmak istiyorum."

, demek istiyorum.

Yap artık şunu. Bana ilk dokunduğu andan beri acı çekeceğimi düşünmediğim yoksunluklar yaşıyorum.

Seksin ne olduğunu öğrendiğimden beri.

Ve herhangi biriyle seks değil. Onunla ve onun lezzetli yoğun hakimiyetiyle seks. Normalde bundan kaçardım ama Knox'la doğrudan içine giriyorum.

Bilinçli ve bilinçsiz olarak.

"Amcığının beni nasıl yuttuğunu görüyor musun, yalancım? Sikimi içinde istiyorsun, değil mi? Seni sert, hızlı ve hiç kısıtlamadan becermemi istiyorsun."

Sınırdayım ve gözümü ondan alamıyorum. Tam oradayım ve bunun sebebi sadece sikinin hızı değil. Her şeyin bir kombinasyonu.

Bunun nedeni onun müstehcen konuşması ve sesinin derin tınısı.

Bunun nedeni, istediğini zerre kadar özür dilemeden alan sert dokunuşu.

Gerginlikle dalgalanan ve kalabalıklaşan, seks ve onun sarhoş edici parfümüyle sızan havadan kaynaklanıyor.

Ama en önemli unsur o. Bir kerelik bir şey olması gereken ama daha fazlasına dönüşen adam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu garip bir şekilde tahrik edici. İçimde olduğunu bile düşünmediğim bir düğme.

"Seni becermemi ister misin Anastasia?"

Adımın sesi arzumu bastırmalıydı, ama onu bir orman yangınına dönüştürdü.

Beni tanıyor -pek sayılmaz- ama en azından inşa etmek için çok uğraştığım sahte kişi olduğumu düşünmüyor. Ve normalde endişe verici olsa da, şu anda değil.

Çünkü o benim.

"Öyle mi?" diye ısrar ediyor ve ben bağırmaya, beni becermesini söylemeye çok yakınım.

Zaten tek seferlik bir şey.

Geçen sefer de böyle demiştim ve belli ki .

Ama yine de başımı sallıyorum, zar zor, ama o bunu fark ediyor ve hızını artırıyor. Eğer göğsü göğsümde olmasaydı, hissettiklerimin sıcaklığından zıplıyor olurdum.

"Ama sen bana kendinle ilgili bir gerçeği söyleyene kadar söylemeyeceğim."

"Ugh..." Boğazımdan dökülen hüsran kendiliğinden ortaya çıkıyor ve onu kıkırdatıyor. Ama sesin ışıkla alakası yok. Karanlık ve biraz rahatsız edici.

"Benimle oynamana izin vereceğimi mi sandın, benim
küçük yalancım?" "Bu değil... Ben..."

"Ne değilsin?"

"Seninle oynuyorum." Aslında bunu yapan o, patlamak üzere olana kadar benimle oynuyor.

"O zaman bir şey söyle."

"Anastasia benim... gerçek adım."

Bu küçük bir bilgi, başından beri şüphelendiği bir şey, ama bunu yüksek sesle söylemek göğsümden bir ağırlık atıyor.

"Bunu zaten biliyordum."

"Sen... emin değildin."

"Hmm. Yine de seni beceremem."

"Neden?"

"Üzerimde prezervatif yok. Genelde işe bir çalışanla yatma planıyla gelmem."

Tırnaklarım dizüstü bilgisayara batıyor ve neredeyse hayal kırıklığından çığlık atacaktım. Bunun yerine dilimi ısırıyorum, onun üzerinde ne kadar etkisi olduğunu hissetmesini istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben

. Sözleri beni nasıl da açıklanamaz bir hayal kırıklığıyla doldurdu. "Ama ileride bunu değiştireceğim." Aletini benimkine doğru itiyor

Artan bir güçle birkaç kez açılıyor. Küçük sarsıntılar o kadar zevkli ki bilinçaltımda dilimi serbest bırakıyorum.

Orgazm beni kör edici bir güçle vuruyor ve sonra düşüyorum, paramparça oluyorum, ama görünürde bir iniş yok. Tepkimi dizginlemeye çalışarak hızla gözlerimi kırptığımda bile. Zevkin gücü, kendimi kontrol etme çabalarımdan daha güçlü ve ben sadece çığlık atıyorum.

Bir eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşş, insanlar duyacak." Kahretsin.

Bunu, şirkette olduğumuzu ve ellerim hâlâ başımın üzerinde olmasına rağmen dizüstü bilgisayardaki planlarımı ondan koruduğumu tamamen unutmuşum.

Dalga yavaş yavaş azalırken, orada uzanıp nefesimi ve düşüncelerimi yakalıyorum. Benim de biraz uykum var.

Güçlü bir orgazmdan sonra sürekli çökmek istiyorsam bu bir sorun.

Bu, bunun arkasındaki tüm amaca aykırı değil mi?

Sersemlemiş bir halde Knox'un dizleri başımın iki yanına gelene kadar vücuduma tırmandığını fark ediyorum. Karanlık gölgesi üzerime bir kıyamet gibi çöküyor, hem de heyecan verici bir şekilde. Bakmadan duramadığım bir gölge.

Ve sonra tuzlu bir şeyin tadını aldım - onun prekumunun. Şaşkınlığımdan, sikinin ucunu ağzıma yerleştirdiğini fark etmedim. "Bu dudaklara sikimin üzerinde ihtiyacım var."

Yavaşça açıyorum, onu içeri alıyorum. Geçen seferkinden farklı çünkü şimdi kontrol etmeye çalışmıyorum bile. Her şey onun elinde.

Bir elini başımın altına sokup beni saçlarımdan kavrıyor ve kaba kuvvetle ağzıma sokuyor. Boğazımın arkasına çarpıyor ve ben boğuluyorum, nefes nefese kalıyorum.

"Gırtlağını gevşet," diye neredeyse yarı emrederek ikna ediyor ve sonra tekrar itiyor. "İşte böyle, güzelim."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve amım onun sözleriyle yenilenmiş bir ihtiyaçla sıkılıyor. Bana hâlâ güzel diyor olması, bundan zevk alıyor olması.

Onun aldığı zevkten gerçekten zevk alıyorum. Bunun arkasındaki nedenin ben olduğum gerçeğinden, boğazının derinliklerinde inlemesinin nedeninden.

Ve bundan daha fazlasını istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden boğazımı daha fazla gevşetiyorum, sert, hızlı ve kısıtlama olmadan becermesine izin veriyorum. Ben de onun etrafında inliyorum, çünkü bu güç hissini seviyorum.

Zevki kontrol edemiyormuş gibi kalçalarının sarsılmasını seviyorum.

"Siktir, güzelim. O güzel boğazından aşağıya boşalacağım." Ve son bir homurtuyla söz verdiği gibi yapıyor, o kadar derine boşalıyor ki yutkunurken onun tadını zar zor alabiliyorum.

Çekildiğinde ağzımla siki arasında bir döl izi oluşuyor ve ben bu manzaradan öyle büyüleniyorum ki gözlerimi ondan alamıyorum.

Ondan.

Başparmağıyla ağzımın kenarını siliyor ve "Seninle oynarken eğleneceğim, benim küçük yalancım" derken sesindeki sırıtışı neredeyse duyabiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Üzerinden indiğim anda Anastasia sırtı bir rafın kenarına çarpana kadar geriye doğru sürünüyor, ama dizüstü bilgisayarı göğsüne yaslayarak koruyor.

Çığlıklarını bastırmak zorunda kaldığım ve sikime çarpıp paramparça olduğu zamanlarda bile bırakmadı.

Kendimi içeri soktum ve aletimdeki seğirmeyle homurdandım. Görünüşe göre, onun güzel boğazından aşağı boşalmak yeterli değil. Onu boğazından tutup duvara yaslayarak sikme isteğime direniyorum. Prezervatiflerin canı cehenneme.

Gerçi, pek sayılmaz. Ben kız kardeşim değilim ve şu anda çocuklarla ilgilenmiyorum. Ya da hiçbir zaman. Neden bu acımasız dünyaya bir çocuk getirip sonra da onları kendi başlarının çaresine bakmaya zorlayalım?

Remi hayatıma girmesine izin verdiğim tek çocuk, o da uzaktan.

Yine de, onu en yakın masanın üzerine eğip daracık amını sikmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. İşim bitmeden çekilebilirim ya da-

Kahretsin, ben ne düşünüyorum ki? Etrafında boşluklar bulmayı bir kenara bırakın, en başta bu fikri düşünmemeliydim.

Prezervatifsiz sevişmiyorum, o kadar. Bu seçeneği düşündüğüm için bile kızgınım.

Bunun tek sebebi bir süredir sevişmemiş olmam. Hepsi bu.

Hepsi bu.

Anastasia bir eliyle dizüstü bilgisayarı tutarken diğer eliyle pantolonunun fermuarını çekiyor. Bu onun adı, Anastasia, *gerçek* adı.

Bunu itiraf ederken, dolaylı olarak tüm Jane kişiliğinin sadece bir kişilik olduğunu da ima etti. Bunların hiçbiri gerçek değil; ne onun görünüşü ne de şu anda her hareketimi izleyen sahte kahverengi gözler.

Bazen av gibi görünüyor, yenmeyi beklemek yerine izleyen akıllı bir av.

Şimdi düşünüyorum da, onu o barda ilk gördüğüm andan beri yaptığı şey buydu. Buz gibi sarı saçlarının arkasından izliyor ve bir sonraki adımda ne yapacağına karar veriyordu.

Merak mı yoksa ihtiyat mı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kim lan bu kadın? Kafamdaki bu soru bile kanımı kaynatıyor. Ben iyi bir adam değilim. Düzgün bile değilim. Söylemeye gerek yok, kadınlara bırakın hayat hikâyelerini, isimlerini bile soran bir tip değilim.

O zaman neden parmaklarımı onun içine sokup sakladığı şeyi çıkarmak istiyorum?

Neden o?

Çünkü o küçük bir yalancı, işte bu yüzden.

Suçluların bana her zaman yalan söylemesine alışkın olsam da, bu kişisel ölçekte olduğunda farklı oluyor.

Her şeyimi sonra, kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açıyorum. Dışarıdan gelen ışık içeriye süzülüyor, odayı ve onu yumuşak bir renk tonuyla yıkıyor.

Yanakları hâlâ kırmızı, yüz ifadesi farlara yakalanmış bir geyik gibi, ama kapıyı açma hareketimi onunla işimin bittiği anlamına alıyor ve dizüstü bilgisayar çantasını almak için eğiliyor.

Bunu yaptığı anda, parmaklarının arasından kaptım.

Önce ne olduğunu anlamamış gibi donup kalıyor, sonra yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor. Kapıdan gelen ışık kahverengi gözlerini daha açık hale getiriyor, neredeyse maviyle çizgili. Gerçek göz renginin bu olduğuna eminim.

"Geri ver onu!"

"Önce bana gerçek sen hakkında bir şeyler söyle."

O atlıyor ama ben laptopu tutuyorum. Aramızdaki boy farkını düşünürsek, ne kadar çabalarsa çabalasın ona ulaşamayacak.

Ama o sadece bunu deniyor. Kolumu tutuyor ve daha yükseğe zıplamak için kaldıraç olarak kullanıyor. Yüzü her geçen saniye kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor ve nefesi sert ve gırtlaktan geliyor.

Sonunda geri itiyor, burnunu kaldırmadan önce kaşları çatılıyor. "Zaten açamayacaksın. Şifre korumalı."

"Bir yolunu bulacağım." Dizüstü bilgisayarı havada salladım. "Burada hangi iskeletleri bulacağımı merak ediyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Neden benim hakkımda bir şeyler bilmek istiyorsun?"

"Çünkü yalancıların büyük bir hayranı değilim. Ayrıca, tüm o Google aramaları sayesinde hakkımda o kadar çok şey biliyorsun ki, benim de bilmem adil olur."

Bir an için elime bakıyor ve tam o anda son bir hamle yapmaya karar verdiğini anlayabiliyorum.

Ama bile mesafenin yarısına ulaşmayı başaramıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi denemeydi." Sırıtıyorum.

Gözlerini dikiyor ama göz temasını kesmeden önce sadece bir saniyelik bir süre geçiyor. Bunu çok sık yapmadığını fark ettim, başkalarının ya da benim gözlerimin içine bakıyor, sanki onlardan kaçarak bir şeyden kaçıyormuş gibi.

Çömelerek, daha önce attığım gözlüklerini aldı ve taktı, onları bir tür zırh, dünyaya karşı bir silah olarak kullanıyor.

Ya da belki sadece bana

karşı. "Bir durumum var."

"Bir koşul mu? Bunlara sahip olabilecek bir konumda olduğunu sana düşündüren nedir? Dizüstü bilgisayarın bende, unuttun mu?"

"Şartımı kabul etmediğin sürece sana hiçbir şey

söylemeyeceğim." "Neymiş o şart?"

Derin bir nefes alıyor, elini göğsüne koyuyor ve ardından "O kadının davasını kabul edemez misin?" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni mi gözetliyordun?"

"Ben sadece... tesadüfen oradan geçiyordum."

"Böylesine mükemmel bir yalancıya göre, şu anda konuşma tarzınla berbat bir iş . Ama bunun bir önemi yok, çünkü cevabım hayır."

Narin kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve elini göğsünden indiriyor. "Neden olmasın? Belli ki istismara uğramış."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bileğinde makyajla gizlediği mor lekeler vardı.
Bu, istismara uğramış kadınların gösterdiği tipik bir

davranıştır." "Ve sen bir uzmansın çünkü..."

"Annem istismarcı bir ilişki içindeydi ve ben her şeye şahit oldum. Dayaktan yalan söylemeye ve kaçmaya kadar. *Hepsine*. Morlukları gizlemek için fondöten kullandığında oradaydım ama beni korumak için komşuya gönderdiğinde orada değildim. Birinin tacizcisine karşı gelmesi büyük cesaret ister. Biliyorum, çünkü annem yapamadı ve yaptığında da artık çok geçti. Bu yüzden lütfen yapabiliyorsanız o kadına yardım edin."

Elimdeki dizüstü bilgisayarı yanıma indirerek duraklıyorum. Sesindeki duygular çok çiğ ve gerçek. Ondan daha önce duyduğum her şeyden daha gerçek. Her zaman bir şeyler sakladığından, kurnaz ve işbirlikçi olmasının bir nedeni olduğundan şüphelenmiştim ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Artık dizüstü bilgisayarına bile odaklanmıyor, sadece bana. Sert duruşunda çaresizlik var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

gözlüklerini çıkarır ve sanki bu onu anın içinde tutuyormuş gibi göğsüne dokunur.

Parmaklarımı dizüstü bilgisayarın üzerinde esnetiyorum.

"Neden çok geç oldu?" "Ne?"

"Annenizin yardım isteyemediğini ve istediğinde de çok geç olduğunu söylediniz. Neden?"

"Çünkü..." Gözlüğünün kenarını okşuyor, gömleğini avucunun içinde sıkıyor, sonra kalın kalın yutkunuyor. "Çünkü... yardım istediği kişi tam olarak parlak zırhlı bir şövalye değildi."

"Ve benim öyle olduğumu mu
düşünüyorsun?" "Sen bir
avukatsın."

"Bu beni kahraman yapmaz."

"Annem ve o kız gibi kadınların ihtiyacı olan son şey bir kahraman."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kahramanlar kurallara uyar ve dünyanın iyiliğini düşünür. Modası geçmiş onur kuralları ve kendi kendilerine dayattıkları ahlak kurallarıyla zincirlenmişlerdir ve bu siyah beyaz platonik bir idealizmde işe yarayabilir, ancak bu gerçek değildir, işler böyle yürümez. Hayatta bazen kahraman kötü adama dönüşmek zorundadır."

"Ben bu muyum? Kötü adam mı?"

"Eğer durum gerektiriyorsa olabileceğinizi duydum."

"Yani ben yarı zamanlı bir kötü adam mıyım?"

"Adaletin karanlık savaşçısı terimini tercih
ederim." "Peki buna inanıyor musun? Adalete
mi?"

"Yapmak zorundayım, çünkü yapmazsam, inanacak hiçbir şeyim, umut edecek hiçbir şeyim olmayacak ve bu... için çok kasvetli." Bir saniye kadar bana bakıyor, sonra başını eğiyor. "Sen inanıyor musun?"

"Ne yapacağım?"

"Adalete inanıyor
musun?" "Pek
sayılmaz."

"O zaman... neden avukat oldunuz?"

"Çünkü adalet bir zamanlar beni mahvetti ve ben de onu mahvediyorum. Bu bir çeşit kin. Adalet ve benim aramda insanların deyimiyle bir aşk-nefret ilişkisi var." Kimseyle, T'yle bile konuşmazken bunları ona neden anlattığıma dair hiçbir fikrim yok.

Adalet algım çocukluğumdan beri çarpıktı ve büyüdükçe daha da karmaşıklaştı. Çoğu zaman adaletten nefret ediyorum ama onu kullanmak hayatıma anlam katıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bununla birlikte, başkalarının onunla olan ilişkimi öğrenmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden ona tüm bunları anlatmış olmam bir ilk.

Annesi hakkında içini döktüğü için olabilir. Başı genellikle eğik, yere taparcasına bakmasına rağmen bana bakışlarını kaçırdığı için olabilir.

Ya da belki de onda başka bir derinlik keşfetmemden kaynaklanıyor, lanet gölgelerimle oynayan bir derinlik ve bunların gitmesini istiyorum.

Derinlik ve gölgeler.

Ya da belki de birlikte çatışmalarını, dibe vurmalarını istiyorum ki yaratacakları kargaşayı izleyebileyim.

"Adalet onları da mahvetti," diye fısıldıyor. "O kadın ve annem gibi insanları yani. Kimse onların çığlıklarını duymadı ya da gizli morluklarını görmedi. Kimse onlara yardım eli uzatmak için durmadı ya da onları dinlemedi bile. Ama sen yapabilirsin."

"Ben pek yardımsever biri sayılmam."

"Olmak zorunda değilsin. Sadece en iyi yaptığın şeyi

yap." "Neymiş o?"

Gülümsüyor ve tıpkı daha önceki sözleri gibi yumuşak ama çiğ. Sanki sadece dişlerini değil, aynı zamanda gizli ruhunun bir parçasını da ortaya çıkarıyormuş gibi. "Onlar adına adaletin canı cehenneme."

Sesimdeki alaycı tınıya engel olamıyorum. "Adalete inandığını sanıyordum. Şimdi de onu mahvetmemi mi istiyorsun?"

"Pislik gibi davrandığında, evet." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne olmuş yani?"

"Hâlâ ikna olmadım. Daha çok çabalaman gerekecek."

Kararlı bir ateş gözlerine sığınıyor. "Deneyeceğim."

"Emin misiniz? Ben kolay kolay fikir değiştiren biri değilim."

Dizüstü bilgisayarı parmaklarımdan kaptı ve geldiğini görmeme rağmen onu durdurmadım.

Yüz hatlarını neşeli, muzaffer bir ifade kaplıyor. "Ve ben kolay pes eden bir tip değilim."

"BEN VARIM." Aspen'in karşısındaki koltuğa kayıyorum ve masanın arkasında oturan adama odaklanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Weaver & Shaw'ın Weaver'ı ve firmanın yönetici ortağı Nate, sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyor.

Otuzlu yaşlarının sonunda, güçlü bir kemik yapısına sahip ve iş W&S'yi yönetmeye geldiğinde son derece katı. Müşterilerimizi nasıl seçeceğimize karışmasa da bizi tamamen serbest de bırakmıyor.

Öyle ya da böyle, kapımızı çalan her davaya karışıyor, bu yüzden Sandra'nınkini zaten bildiğinden eminim.

Ya casus elfleri ona söyledi ya da Daniel'ın koca ağzı işi halletti. Her iki durumda da çok şaşırmış görünmüyor, sadece şüpheci, gerçekten.

Bu ikimiz için de geçerli.

Bu karara varmam birkaç saatimi aldı. Bugün erken saatlerde Anastasia ile yollarımı ayırdıktan sonra ofisime döndüm ve artıları ve eksileri düşündüm.

Doğal olarak, benim için eksileri daha fazla. Bu sadece bir hukuk davası değil, aynı zamanda eve çok yakın ve bu genellikle bir anlaşma kırıcıdır.

Ama Anastasia'nın söylediği bir şey içimi kemirip duruyordu.

Kimse onların çığlıklarını duymadı ya da gizli çürüklerini görmedi. Kimse onlara yardım eli uzatmak için durmadı ya da onları dinlemedi bile. Ama siz yapabilirsiniz.

Bana babamı hatırlattı. Eğer beni ve Teal'i , bizi reddetseydi, yıkıcı bir yola girmiş olurduk. Bugün olduğumuz insanlar olamazdık.

Sanki bu bir işaretmiş gibi, daha önce beni aradı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Yirmi sekiz yaşında başarılı bir adamım ve dünyanın dört bir yanına yatırım yaptığım bir servetim var ama babam hala arayıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Bana bir kez bile biyolojik oğlu değilmişim gibi hissettirmedi. Gençken işleri berbat ettiğimde, normal bir babanın yapacağı gibi bana kızdı ve bana dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğretti. Doğru bir şey yaptığımda beni ödüllendirdi ve takdir edilip sevildiğimi hissettirdi.

Onun ve Teal'in çağrısının yanı sıra Anastasia'nın sözlerinin birleşimi benim için anlaşmayı mühürledi.

Uzaktan bana bakan eksilere rağmen, konfor alanımdan çıkıyorum.

Zaten içerisi sıkıcı olmaya başlamıştı.

Nate beni izlemeye devam ediyor, Aspen de öyle. Kızıl saçlı ve gördüğüm en çekici kadınlardan biri - buz gibi saçları bir kenara bırakırsak,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

mavi gözlü küçük yalancı.

Onu düşüncelerimden uzaklaştırmak için sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Konumuza dönecek olursak, Aspen W&S'in tek kadın kıdemli ortağı ve Nate'in sağ kolu. Aynı zamanda Kingsley'in baş düşmanıdır, bu yüzden üçü arasındaki tüm dinamik en iyi ihtimalle eğlencelidir.

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Onu çevirmedin mi?" "Fikrimi değiştirdim."

"Fikrini nadiren değiştiriyorsun, o da hiç değiştirmediysen Van Doren." Nate sandalyesinde öne doğru eğildi. "Neden şimdi?"

"Babasının Pearce & Powers tarafından temsil edildiğini bilmiyordum, son kontrol ettiğimde en büyük rakiplerimizdi." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bileklerimden bacak bacak üstüne atıyorum. "Onları ezme fırsatının kaçmasına izin veremeyiz."

"Pearce ve Powers konusunda King'le benim endişelenmemize izin verip bana gerçek nedeni söylemeye ne dersiniz?"

"Ben de kötü kokular alıyorum." Aspen kahvesini masaya koyuyor ve iki çift eleştirel, yargılayıcı göz bana odaklanıyor.

"Ben sadece davayla ilgileniyorum. Daha ne gibi bir nedene ihtiyacınız var? Sadece sözüme güvenin ve bırakın sihrimi yapayım. Söylemeye gerek yok, sizler ön sıralarda oturmaya davetlisiniz."

"Emin misin?" Nate kaşlarını kaldırdı. "Sandra Bell'in tazminat talep ettiğini düşünürsek, bu davanın sivil tarafıyla sen ilgileneceksin."

"Evet, ama ceza davası bundan hemen sonra gerçekleşebilir ve Sandra'ya yardımcı olabilirim."

"Bu davanın medya ağırlıklı olacağının farkındasınız, sadece davanın niteliği nedeniyle değil, aynı zamanda kime karşı olduğu nedeniyle de. Matt Bell tanınmış bir yapımcı ve bu da onu kamuya mal olmuş bir kişi yapıyor."

"Bu da bu tür davalara ve tabii ki firmaya daha fazla farkındalık getirecek. Matt Bell'in kim olduğu önemli değil, onu ve avukatını ezip geçeceğim."

Aspen bana küçük bir gülümseme veriyor. Perde arkasındaki rolüne rağmen, pisliklere hak ettiklerini verme fırsatını kaçırmıyor. "Küçük elflerim bana savcının onu cinsel istismar B sınıfı şiddet suçuyla suçlayacağını söyledi."

"Onunla kan bağı olduğu için, karşı tarafın avukatı E sınıfı bir suçu savunacaktır. Sonra da onu kolayca şartlı tahliye ettirecekler ve bu olay hiç yaşanmamış gibi olacak." Nate, mahkemede yaptığı gibi, biraz kışkırtıcı olan soğukkanlı ses tonuyla gerçekleri dile getiriyor. "Eğer savcı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

cinsel saldırının kanıtı. Eğer bu bir onun-sözüne-karşı-onun senaryosuna dönüşürse, sizce kim bundan zarar görmeden çıkacak?"

"O serseri değil, kesinlikle."

"Ceza davası için çoktan kefaletle serbest bırakıldı, yani durum pek iyi görünmüyor," dedi.

diyor.

"O zaman her şeyi kendi lehime değiştireceğim. Hatta kanıt bulacağım savcının eli."

"Yerinde olsam bu kadar ukala olmazdım." Aspen bacak bacak üstüne atar. "Matt Bell'i Reginald Pearce'ın kendisi temsil ediyor. Savcının Gerard'ı savcı olarak atadığından ve Pearce & Powers'la kanka olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Tüm bu iç karartıcı haberler için teşekkürler Aspen, ama dediğim gibi, kiminle karşılaşacağım umurumda değil. Bu Yüksek Mahkeme de olabilir ve ben yine de onları mahvederim." Buna gülümsedim.

Ve hayır, Anastasia kararımda bir rol oynamadı. Tamam, belki biraz, ama bu daha çok benim için.

Bana daha önce dahice bir fikir vermişti.

Bu, Matt Bell gibi avcıların faydalanması için devasa boşluklar bırakan sistemi mahvetmek için bir başka şanstır.

"Mafya bile mi?" Nate soruyor. "Mafya

mı?"

"Rus mafyası. Matt şov dünyasındaki konumunu onların kirli parasını aklamak ve diğer şeylerin yanı sıra onlara kârlı girişimler getirmek için kullanıyor."

Sessizleşiyorum.

Aspen kendini beğenmiş bir bakışla beni sabitliyor. "Benim devralmamı ister misin?" "Tabii ki hayır. Mafyanın katılımı bunu daha da eğlenceli hale getirecek."

"Tehlikeli demek istiyorsun. İlk büyük ölçekli davanız için bu kötü bir fikir."

"Bir şeyi unuttun, Nate. Kötü fikirlere bayılırım."

Anastasia gibi.

En kötü fikir o, ama tek düşündüğüm daha fazlası için gelmesini sağlamak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Vazgeçen biri olmadığımı biliyorum ama Knox'u fikrini değiştirmeye ikna düşündüğümden daha zormuş.

Keşke beyni bir bilgisayar olsaydı da içine girip kablolarını değiştirebilseydim, belki de bir pislik gibi davranmasının bedelini ödetmek için oraya bir zararlı yazılım bırakabilirdim.

Ne yazık ki boyumu aşıyor ve kesinlikle bir bilgisayarla uğraşmıyorum. O bir erkek, hem de güzel bir pislik. Hangi düğmelerime basacağını ve hangilerinin beni ateşe vereceğini bilen bir pislik.

Daha önce hiç erkeklerle uğraşmamıştım. Evet, hayatım boyunca etrafım onlarla çevriliydi ama bana sadece bir prenses gibi davrandılar. Tacı olmayan ve hiçbir konuda söz hakkı olmayan biri.

Onlarla olan etkileşimlerim çok azdı, bu yüzden bir erkeği -ya da dürüst olmak gerekirse bir kadını- nasıl ikna edeceğim konusunda kesinlikle bilgim yok.

Bazen kendimi o kadar çaresiz hissediyorum ki tekrar kaçmayı, kimsenin beni bulamayacağı bir yere kaybolmayı düşünüyorum. Özellikle de Knox'un.

Ama bu Sandra'yı terk etmem gerektiği anlamına gelir ki bu da annemi terk etmeye çok benzer.

Bu seçeneği düşünemiyorum bile, bu yüzden mücadelelerime rağmen, Knox'la her konuştuğumuzda hissettiğim sürekli tahrişe ve garip uyarılmaya rağmen kalmak zorundayım.

Şu an itibariyle yapabildiğim tek şey, tonlarca olduğunu düşündüğüm azme tutunmak.

Bu benim yetiştirilme tarzımda, benim için seçilen hayatta uygulandı.
Ben.

göre, bunun da sınırları var, çünkü Knox lanet bir
manipülatör.

"İkna seansları" diye icat ettiği bir şey var. Hepsi üç gün önce beni yakaladığı malzeme odasında gerçekleşiyor. Hepsi de elini boğazıma dolamasıyla başlıyor ve beni yere ya da duvara yaslayıp şiddetli bir şekilde zevk almamı sağlamasıyla sona eriyor.

Sonra ağzımı kullanıyor ve dölleriyle beni işaretliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hâlâ ikna olmadım. Yarın daha çok çalış." Bitirdikten sonra söylediği sözler.

Daha bitiriyor, çünkü ben onun elinde bir kuklayım. Ne isterse yapabileceği bir oyuncak bebek. Muhtemelen daha çok mücadele etmeli, onu uzaklaştırmalı ve bu sonsuz döngüyü durdurmalıyım.

Ama onu aklımdan çıkaramadıktan sonra ne anlamı var ki? Sadece bu da değil, aynı zamanda işe gelmeyi, onun tarafından köşeye sıkıştırılmayı dört gözle beklemeye başladım. Hatta geride bıraktığım hayatımla ilgili araştırma yaparken saklanma yerim olarak kullanacağım o küçük köşeyi bile sevmeye başladım. Ya da duvarları arasında neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmek için şirketin sunucularını kullandığımda.

Ve belki de, sadece belki de, birkaç hafta önce tattığım o ilk tat beni bir bağımlıya dönüştürdü. Belki de daha fazlasını arzuluyorum ve aptalca kendime "bir kez daha" diyorum.

Ama beni diken üstünde tutuyor. Beni sikmedi ve bunun prezervatif olmadığı için olmadığına eminim.

Bu onun bir oyunu, beni sinirlendirmek için yapmaktan hoşlandığı bir şey.

Ama bunu isteyerek onu tatmin edeceğimi sanıyorsa, uzun süre beklemek zorunda kalacak. Bu oyunda ilk kimin pes edeceğini göreceğiz.

Tanrım. Bu benim kim olduğumdan çok farklı. *Ne* . Genelde kimsenin benimle oynamasına izin vermem, zaten bunu yapabilecek kadar yakınlaşmadılar. Ama şimdi, vaadin kendisi daha önce hiç hissetmeme izin verilmeyen bir şeyle tenimi karıncalandırıyor.

Heyecan.

Ve belki de bu tehlikelidir. Belki de hayır demeliyim. Ama yapamıyorum.

Zararsız bir eğlence. Sadece

seks. Başka bir şey değil. Daha

azı değil.

Kulaklıklarımı takıyorum ve "Oldies" çalma listemde Play tuşuna basıyorum. Seksenlerin ve doksanların rock müziğinin sesi beni dingin bir ruh haline sokuyor. Her ne kadar yeni teknoloji en sevdiğim şey olsa da, her zaman eski müzikleri sevmişimdir. Bu yönden bir paradoksum.

Çalışırken nadiren müzik dinlerim, ancak Chad ve Ben'in yarattığı düşmanca durumla karşılaştığımdan beri bu konuda dindar oldum. Sadece iyi müziğin tadını çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda onları dışarıda bırakabiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kazan-kazan.

Çoğunlukla kıskanç olduklarını düşünüyorum ve onlara fazla dikkat etmesem de, bana laf atmaya başladıklarında da sessiz kalmıyorum. Onlarla göz teması kurmayabilirim ama kimsenin bana kolay lokma gibi davranmasına izin vermem.

Yazmaya devam ederken bir parmak omzuma dokunuyor ve duraklıyorum, bunun onlardan birinin bok çıkarmaya geldiğini düşünüyorum.

Öyle değil.

Bana bakan kız genişçe gülümsüyor ve küçük bir sepet dolusu unlu mamul uzatıyor. Adı Gwyneth -ya da Gwen, ona böyle hitap etmemi istedi.

Yaz boyunca W&S'de staj yapan bir hukuk fakültesi öğrencisi ve aynı yaştayız. İki gün önce tanıştık ve oluşturduğum yeni bir sistemde bana yardım etmesini istedim. O zamandan beri IT departmanına sık sık gelmeye başladı çünkü diğer stajyerler ondan kaçıyor.

O zaman nedenini bilmiyordum ama dün bana aslında Kingsley Shaw'ın kızı olduğunu söyledi. Yani Weaver & Shaw'ın Shaw'ı. Görünüşe göre bu yüzden herkes ondan çekiniyor. Hatta Nathaniel'in yanında staj yapıyor. Aslında stajyer kabul etmediğini biliyorum ama komada olduğu için kızını izleyemeyen ortağının kızı olduğu için mantıklı geliyor.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Sana kek getirdim." Sepeti göğsüme doğru itiyor. "Birazını Daniel'dan kurtarmak zorundaydım. O bir cupcake canavarı."

"O zaman belki de her zaman yapmamalısın. Artık herkesin istediğini duydum."

"Sorun değil. Kekler aracılığıyla insanları mutlu etmek hoşuma gidiyor." Chad ve Ben'e bakıyor. "O ineklere değil ama."

Ona ters ters bakıyorlar ve o da bir elini kalçasına koyup ters ters bakıyor. Bana Sade Jane dediklerini duyduktan sonra benim adıma onlara karşı bir düşmanlık geliştirdi. Knox'un çarpık adalet anlayışından farklı olarak garip bir şekilde sevimli bir adalet anlayışı var.

Kimliğini ve aslında Knox, Daniel ve diğer ortakları yıllardır tanıdığını öğrendiğimde, Knox'u kızın davasını alması konusunda ikna etmesini istemeyi düşündüm. Ancak bu yeni tanıştığım biriyle çok fazla bilgi paylaşmak anlamına gelirdi. Ayrıca, Knox'la aramızda olanları kimsenin bilmesini istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu bizim küçük kirli sırrımız.

"Devam , dene." Bir sandalye çekip, biraz ürkütücü görünecek kadar renkli gözleriyle beklentiyle beni izliyor. İrislerinde yeşil, mavi ve grinin bir karışımını oluşturan nadir bir heterokromisi var, sanki *Babushka'*nın bana okuduğu folklor masallarından efsanevi bir yaratıkmış gibi.

Zarif görünümlü kekten bir ısırık alıyorum. "Yine mi vanilyalı?"

"Hey! Vanilya en iyi tattır."

"Oldukça standart."

"Ah, . Çok yönlüdür."

Yemeye devam ederken buna gülümsüyorum.

"Neye gülüyorsun? Bu gerçekten en iyisi."

"Sen böyle düşünen azınlıktan birisin." Ayrıca, görünüşümü ya da aslında ne kadar asosyal olduğumu umursamadan bana isteyerek yaklaşan birkaç kişiden biri.

Gwen getirdiği keklerden birini kapar ve yemeye başlar. Kumral saçlarından bir tutam alnına düşer ve başarısız bir şekilde geriye doğru savurmaya çalışır.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, Nate'in bana verdiği dokümanları okumayı bitirdim. Ayrıca, Knox'un üstlendiği önemli bir dava hakkında diğer ortaklarla bir toplantısı var, bu yüzden bana yeni bir görev veremez veya yarım dakika geç kaldığım için hayatımı cehenneme çeviremez."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Bir dakika. Önemli bir dava mı dedin?"

"Evet." Parmaklarını yalıyor, sonra sandalyesini yaklaştırırken neredeyse kafasını benimkine çarpacak. "Suçlu Matt Bell. Hani şu ünlü yapımcı. Kızı ona cinsel saldırı davası açmış ve tazminat talep ediyor, Knox da davayı kabul etmiş. Bu garip, çünkü Dan'in davayı reddettiğini duyduğuma eminim. Ama belki de davayı farklı bir açıdan gördü ve fikrini değiştirdi."

Parmaklarım keki sıkıca kavrıyor ve Gwen'in bunun için beni öldüreceğini bilmesem onu parçalayacağım.

Az önce Knox'un davayı kabul ettiğini mi söyledi? Alması için onu ikna etmem gerektiğini söylediği davayı mı?

"Bu dava medyanın çok ilgisini çekiyor," diye devam ediyor Gwen. "Çılgınca olacak."

"Gerçekten mi?" Ona asıl bilmek istediğim şeyi, yani Knox'un buna hazır olup olmadığını sormama gerek yok. Gwen doğası gereği konuşkandır ve bana her şeyi anlatır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

basit dürtmelerle.

"Kesinlikle! Ama bunu yapabilecek biri varsa o da Knox'tur. Gerçi herkes onun bir hukuk davası almasına şüpheyle yaklaşıyor ama muhtemelen ceza davasıyla aynı anda olacak ve o bunu daha önce de yaptı. Babam bu davayı bizzat izlemiş ve Knox'un hem savcıyı hem de karşı tarafın avukatını nasıl delirttiğiyle gurur duymuştu. Bu yüzden bunu da başarabileceğinden kesinlikle eminim."

"Nasıl bu kadar emin

olabiliyorsun?" "O bir stratejist,

biliyorsun." "Stratejist mi?"

"Evet, ilk başta kaybedecekmiş gibi görünüyor ama aslında birkaç ölümcül darbe planlıyor. Ve onları gerçekten indirdiğinde? Oyun biter."

Ona inanıyorum. Ben inanıyorum. bakarsanız, sanırım bu taktiği benim üzerimde kullandı. İçimde bir ateş yanıyor ve Gwen'in dün gece izlediği bir korku filmi hakkında konuşmasını dinlemeye devam etmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Bu

Bu ateşi onun üzerine salmamak için her şeyimi veriyorum.

Başından beri beni manipüle eden adama. Pislik herif.

Gwen gittiğinde, öfkeden kuduruyordum. Hayır, tüm yıkıcı enerjinin beni tüketmesine izin vermek üzereyim.

Günlerdir dikkatle inşa ettiğim sisteme bile konsantre olamıyorum. Ne kadar derin nefes alıp gözlüklerimi temizlesem de kodlar gözümün önünde bulanıklaşmaya devam ediyor.

Telefonum titriyor ve bir sarsıntıyla elime alıyorum. Daha kontrol etmeden kim olduğunu biliyorum. Bu numarayı bilen sadece iki kişi var: *Babushka*'nın kaldığı klinik ve malzeme odasındaki o ilk seferden sonra benimle özür dilemeden numara alışverişi yapan pislik.

Knox: Beş dakika içinde seni becereceğim.

Ona bir orta parmak emojisi göndermeyi çok istiyorum, ama daha iyisini düşünüyorum

o.

Bunu şahsen yapacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Günlerdir kan dolaşımımda gerginlik var. Belki de haftalardır.

Anastasia'yı becerdiğim günden beri ve o üzerimde kayboldu, geride sadece bakire kanını ve siyah bir kelebeği bıraktı.

zamanlar onu bulma isteğime karşı koydum, çünkü siktir et. Ben kızların peşinden koşmam. Her zaman kucağıma düşüyorlar ve telefonumu arama bombardımanına tutuyorlar. Ama o haftalar boyunca o kızların hiçbirine dokunamadım ve Dan arkadaşlarımızla yaptığımız grup sohbetinde aptalca mesajlar göndermeye başladı İngiltere'de. Bunlardan ikisi Ronan ve Aiden, kayınbiraderlerim.

Empire State'ten son dakika haberleri. Knox'un aleti kırılmış.

Bu çok ilginç. Bize biraz daha anlat.

Haftalardır sevişmedi.

Onun sevişme programını bilmen bile biraz garip, Sterling, ama tamam.

Mesele bu değil, sikik. Mesele o. Sevişmemiş olması. Sevişmemiş olması.

Katılıyorum. Van Doren için bir rekor sayılır.

Ronan: Biri sevgili kayınbiraderimden mi bahsetti?

Aleti kırık olan, evet.

Ronan: Sevgili kısmını ve kayınbirader kısmını geri alıyorum. Aleti kırık olan kimseyi tanımıyorum.

Toplum içinde o gibi davranmaya başlayalım mı Astor?

Ronan: Eninde sonunda.

Tam olarak hikaye nedir, Dan?

Belirli bir şey yok, sadece sevişmeyi reddediyor. Asıl soru, onu doktora götürmeli miyim? Belki onu kandırarak? Çünkü aletini kontrol ettirmesi lazım.

Ya da onun sikine daha az takıntılı olman gerekiyordur.

Sen kapa çeneni. Önerin var mı?

Fahişeler, zaman kadar eski ve bir o kadar da etkili bir çözüm. Doktora gerek yok, Danny oğlum.

Cole: Teal fahişelerden bahsettiğini biliyor mu?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ronan: Kardeşi için, benim için değil ve siktir git Cole.
Siktir git. Konuyu Teal'e getirme.
Cole: Konuştuğumuz gibi ekran görüntüsü paylaşıldı.
Ronan: Seni lanet piç...
Hey, orospu çocukları. Bu Knox ve onun kırık aleti hakkında.
Muhtemelen senin arkandan biriyle yatıyordur.
Ne? Bunu neden yapsın ki?
Dur bir tahminde bulunayım. Onun sikine olan sağlıksız takıntın olabilir mi?
Belki de Knox taşaklarını kaybetmiştir.
RIP.
Knox: Unuttuysanız diye söylüyorum, tam buradayım, göt herifler.
Daha da iyi.

Söylemeye gerek yok, bu lanet grup sohbetinde devam eden bir şaka haline geldi ve başka biri şaka haline gelene kadar susturmayı düşünüyorum. En olası aday Ron.

Mesele şu ki, tüm bu karmaşa Anastasia yüzünden.

Zihnimin derinliklerinde, bunun sağlıksız bir takıntı seviyesine doğru ilerlediğini, kendimi böyle dipsiz bir kuyuya çekmeme izin vermemem gerektiğini fark ediyorum.

Bu yüzden onu dek sistemimden atmalıyım.

Malzeme odasına girdiğimde planım buydu.

Ama ışıkla karşılandım.

Onu duvara yaslayıp orgazm üstüne orgazm yaşatırken hiç ışık olmuyor. Anastasia bundan nefret ediyor, fark ettim, ışıktan. O da benim gibi karanlıkta daha rahat, kimliklerimizi, nerede olduğumuzu ya da sonuçlarını düşünmeden kendimiz olabildiğimiz yerde.

Şu anda malzeme odasının beyaz neon ışığı yanıyor ve mekanın donukluğunu vurguluyor. Etrafta arşivlerde olması gereken düzensiz kağıt yığınları var.

Aynı zamanda tüm bunların ortasında duran, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını yere vuran küçük kadına odaklanıyor. Yanaklarını kırmızı bir kızarıklık kaplıyor ve dudakları sert bir çizgi halinde büzülmüş.

Muhtemelen onun bariz hoşnutsuzluğuna odaklanmam gerektiğini biliyorum, ama bakışlarım bluzunun çözülmüş üçüncü düğmesi ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dantelli sütyen ve kremsi göğüs. Onu asla dantelli bir tip olarak görmezdim, ama öyle ve bu çok tahrik edici.

"Bana söyleyeceğin bir şey var mı?" diye soruyor duruşu kadar sert bir ses tonuyla.

"Manzarayı seviyorum."

Bakışlarımı takip ediyor ve elini gömleğinin içine sokuyor, sonra da sarsakça düğmelerini ilikliyor. "Tam bir sapıksın."

"Işıkları kapatayım da sana ne kadar sapık olduğumu göstereyim."

"Cehennem gibi olacaksın." Adımlarındaki güç küçük bedenini sarsarak bana doğru yürüyor. "Yalancılardan nefret ettiğini söylememiş miydin?"

"Ben yaptım."

"O zaman neden sen de ?" "Ben mi?"

"Bana bu tonda konuşma. Gwen bana Sandra'nın davasını kabul ettiğinizi söyledi."

Gwen. Tabii ya. King'in kızı Nate'in yanında staj yapmaya başladığından beri yakınlaştıklarını düşünürsek, haberi ona söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Anastasia'yı sürekli izlediğimden değil.

Tamam, fırsat buldukça izliyorum ama sadece neler yaptığını öğrenmek için.

Daha fazlası değil.

"Seni ikna etmem gerektiğini düşündüm," diye devam ediyor. "Öyle."

"Hayır, kabul etmiyorum. Davayı zaten kabul ettiniz."

"Beni ikna etmeye ki vazgeçmeyeyim." "Bunu ona yapamazsın."

"İnan bana, yapabilirim." Yapmayacağım ama Anastasia'nın bunu bilmesine gerek yok. "Sen bir pisliksin."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Şimdi, işiniz bitti mi?"

"Daha bitirmedim." Gözlerini dikmiş bakıyor ve kalın gözlüklerinin altından sıcaklığını hissedebiliyorum. "Ben de yalancıları sevmem."

"Sen de bir tane bile mi?" "Kendimce sebeplerim var."

"Peki nereden çıkardın?" "Ne o zaman?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir elimi uzatıp onu boğazından yakalıyorum. Bunu aniden yapmıyorum ama irkiliyor, vücudu elimde hareketsiz kalıyor ve yüzündeki öfke yavaşça dağılıyor. "Sana dokunmaya, seni kıvrandırmaya ve beni becer bakışına sahip olmaya devam ediyorum. Ya da belki sadece seninle oynamak istiyorum, belki de doyana kadar seni ayartmak ve becermek istiyorum. Belki de yukarıdakilerin hepsidir. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Sessizleşiyor, dudakları aralanıyor ve başparmağımı dudaklarının dolgunluğunda gezdirme dürtüsüne karşı koyamıyorum, ürperdiğini hissediyorum.

"Ya yaparsam?"

"Ya sen ne? Bununla ilgili bir sorunun mu var yoksa sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun?"

"İkisi de mi?"

"O zaman duracağım."

Nefesi kesiliyor ve ben gülümseyerek boğazını sıkıca kavrıyorum. "*Şimdilik.* Ama yine de daha fazlası için geri geleceğim. Seni her köşede ve her kuytuda bulacağım. Bana geri dönmekten başka çaren kalmayana kadar peşini bırakmayacağım Anastasia."

Yaklaştıkça eridiğini hissediyorum, dudakları parmaklarıma çarpıyor. Sadece dudaklarının sıcaklığı bile sikimi taş gibi sertleştiriyor.

Daha önce hiç hissetmediğim açıklanamaz bir ihtiyaç içimde yıkıcı bir güçle gürlüyor ve kükrüyor.

Onu duvara çarpıp becerme ihtiyacı.

Onun içinde o kadar derine inme ihtiyacı duyuyorum ki, onun nerede benim nerede başladığımı bilemeyeceğim.

İlk seferki gibi nefes almakta zorlanacağı kadar benimle dolu olmasını istiyorum.

Seviştiğim kadınlar hakkında böyle düşüncelerim yok. Yakınından bile geçmez. Onlar her zaman bir amaca ulaşmak için bir araç, üzerimdeki baskıyı atmak ve bu işi bitirmek için bir yol. Zaman zaman bir angarya, nefes almak ve yemek yemek gibi lanet bir içgüdü oldu.

Anastasia'da durum farklı.

Çünkü biliyorum, biliyorum ki onunla tekrar yatarsam her şey abartılacak. Ve sadece aynı kadınla nadiren iki kez yattığım için ya da sağlıksız bir saplantıya dönüştüğü için değil.

Hepsi ve daha fazlası.

Hakimiyetime kolayca boyun eğmesi, bana karşı gelmeye kararlı olsa bile elimde nasıl titrediği.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük bedeninin benimkine bu kadar yakın hissetmesi ve parmaklarım boğazının hassas, kolayca kızaran derisine girdiği anda nefes alışının kesilmesi.

"Ya kaçmaya devam edersem?" Sesi alçak, kadar alçak ki zar zor duyuyorum. "Seni kovalamaya devam edeceğim."

"Ya hızla kaçıp kaybolursam? Ya beni bulamazsan? O zaman vazgeçecek misin?"

"Kaçtığın kişi ben değilim, güzelim. Yavaşlamayacağım ve kesinlikle pes etmeyeceğim. Eğer kaçmak istiyorsan, kaç. İnan bana, seni avlamanın her saniyesinden zevk alacağım."

Dudaklarını yalıyor ve dili başparmağımı sıyırıyor. "Sonra ne olacak?"

"Sonra mı?"

"Beni bulduğunuzda, yakaladığınızda ve artık kaçmamı yasakladığınızda ne yapacaksınız?"

"Seni en yakın nesnenin üzerine yatıracağım ve çığlıklarını daha fazla tutamayana kadar o daracık amını sikeceğim. boğazından tutup susturmak için parmaklarımı ağzına sokmak zorunda kalana kadar, ama bil bakalım ne olacak?"

"Ne?"

"Muhtemelen hiç susmayacaksın, değil mi? Herkes seni duyana kadar çığlık atmaya devam edeceksin. Ta ki herkes benim tarafımdan derin ve çiğ bir şekilde becerildiğini öğrenene kadar."

Şimdi titriyor, yanaklarını kaplayan öfkeye hiç benzemeyen farklı bir kırmızı. Ve sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor, o kadar sert ki pantolonumu ayarlamadan onu zar zor zapt edebiliyorum.

"Sen ortak olduğun ve ben de alt düzey bir çalışan olduğum için herkes beni taciz ettiğini düşünmez mi?"

"Seni rahatsız mı ediyorum, benim küçük

yalancım?" "Belki de ediyorsundur."

"Belki de ne kadar hoşlandığını itiraf etmekten korkuyorsundur."

"Belki de çok kibirlisin ve herkesin cazibene kapılacağını düşünüyorsun."

"Sadece düşünmüyorum, buna

inanıyorum." "Bütün kibirli pislikler böyle

der."

"Sanırım kibirli olmak için yeterince sebebim var."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak görünüşüm. Bardaki o ilk seferde sen bile kanmıştın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu çok çalışılmış bir karar değildi. Ayrıca, karşıma çıkan ilk erkekle yatardım. Seçici davranmıyordum."

Çenem öyle bir sıkılıyor ki, tendonlarımdan birinin kopmadığına şaşırıyorum. "Herhangi biriyle yatabilirdin. İlginç."

"Evet, yani bu senin görünüşünle, aksanınla ya da kolonyanın kokusuyla ilgili değil."

Gülümsüyorum. "Benim hakkımda neyi sevdiğini
bilmek güzel." "Bunu yanlış anlamayasın diye
söylüyorum." "Bende öyle şeyler yok, güzelim. Neden
biliyor musun?" "Neden mi?"

"Çünkü sen herkesle yatabilirdin ama yatmadın. Seni istediğim gibi becermeme izin verdin. Bağlanman ya da yere atılman hakkında yorum bile yapmadın, iyi bir küçük itaatkâr gibi her şeyi kabul ettin."

"Ben...değilim."

"Uykuya dalmadan önce bunu yüz kere tekrarlarsan, inanmaya başlayabilirsin."

"Kendini övme." Boğazını sıkan elimin ön kolunu tutuyor. "Denizdeki tek balık sen değilsin, Knox."

"Ne?"

"Dışarıda işe yarar bir aleti olan tek kişi sen değilsin. Daha fazla eğlenmek ya da bırakmak , bir bara gider ve geceyi birlikte geçireceğim başka birini seçerim."

Çenemde yine bir kas titriyor. Vücudum sıkılaşıyor ve boğazını tutuşum da öyle. Hırıldıyor, yüzü havasızlıktan kızarıyor ve onu serbest bırakıyorum çünkü onu boğmama iki saniye kaldı.

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin Anastasia." Beni içten içe yiyip bitiren yangını düşününce sesim ürkütücü derecede sakin çıkıyor.

"Neden? Oyun oynamasına izin verilen tek kişi sen olduğun için mi?" Başını yana eğiyor. "Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun Knox. Gerçekten ama *gerçekten* beni tanımıyormuş gibi davranmalıydın ama ikimiz için de durumu zorlaştırdın ve gereksiz bir oyun başlattın. Ben de oynamaya karar verdim."

"Hmm. Oynuyoruz o zaman?"

"Öyleyiz. Bilin ilk kuralımız ne?" "Aydınlat
beni."

"Sikmek yok." "Bugün
mü?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiç."

Kıkırdıyorum, ses kendi kulaklarım için karanlık ve uğursuz. Ona yaklaşıyorum ve gözlerimdeki tehditkâr bakışı görüyor olmalı, çünkü ayakları titriyor. Ama geri adım atmadan önce kendini durdurmayı başardı, bunu ona vereceğim.

Küçücük bedeninin üzerinde yükseliyorum, böylece ona tepeden bakıyorum. O kadar küçük ki, onu omzumun üzerinden atmak istiyorum. "Bakalım ne kadar dayanacaksın, çünkü söz veriyorum bu kelimeleri senden söküp alacağım güzelim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Gwen'den güvenebileceğim bir şey varsa, o da beni her gün öğle yemeğine çıkarmaya çalışacağıdır.

İlk başta karşı çıktım ve dışarıda olamayacağıma dair farklı bahaneler bulmaya çalıştım ama o ısrarcı ve kesinlikle hayır cevabını kabul etmiyor. Kararlı kişiliğinin bir kısmının babasının ve Nathaniel'in etkisinden kaynaklandığını düşünüyorum. Güçlü insanlarla çevrili olarak büyümenin üzerinizde iki etkisi olabilir.

Ya kuzenim gibi onlar kadar güçlü olursunuz ya da benim gibi kendi içinize çekilip her günü tek başınıza atlatmaya çalışırsınız.

Gwen ortada bir yerde. Çok dışa dönük değil ama kesinlikle münzevi de değil.

Ve onun sayesinde, üniversiteden arkadaşlarından biriyle şehir merkezindeki büyük bir restoranda öğle yemeği yiyoruz - şirkete onunla aynı zamanda katılan bir stajyer. Adı Chris, uzun saçları ensesine kadar uzanıyor ve belli ki takım elbise ceketlerinden nefret ediyor, çünkü onunki yanındaki sandalyede duruyor. Kravatıyla birlikte.

Mutfak eşyalarının şıngırtısı ve alçak sesle yapılan konuşmalar, korkunç bir orkestranın çaldığı bozuk bir senfoni gibi havada yankılanıyor. Sadece bu da değil, yemek kokusu ve parfüm karışımı, atmosferi su altında nefes almaya çalışmak kadar boğucu hale getiriyor.

Gwen, biberli pizzasından bir dilim yerken Chris'in söylediği bir şeye gülüyor. Diğer yandan ben? Pencereleri, kapıyı, garsonları izliyorum. Hatta karşımızdaki köşede oturan ve tek başına yemek yiyip herkesi gözlemleyen kadını bile. Beni mi arıyor? Şimdi de yaşlı bir kadın mı gönderdiler?

"Jane!" Gwen parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Uh...evet?"

Kendine ait bir dünyası varmış gibi görünen o renkli gözleriyle beni izliyor. "Yemek yemiyorsun ya da dinlemiyorsun. Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Hiperventilasyonun eşiğinde olmak iyi olmamaksa, elbette, sanırım bunun bir aşama ötesindeyim. Belki de panik atak geçirmeye yakınım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aksi takdirde, Gwen neden bulanıklaşıyor ve o kadın neden hala bana bakıyor?

Belki de onlardan şüphelenmemem için kılık değiştirmiş adamlardan biridir. Belki de en korkunç kabuslarımda olduğu gibi önüme atlarlar ve eğlencenin bittiğini söylerler.

"Jane?" Bu kez adımı söyleyen Chris'ti. "Ben... Ben iyiyim."

"Emin misin?" Elini yüzümün önünde gezdiriyor. "Solgun görünüyorsun."

"Ve sen titriyor." Gwen hareketleri at benim parmaklar o vardır

Çatal ve bıçağı tutuyorlar ve evet, titriyorlar.

Hayatımın geri kalanında toplum içinde böyle mi olacağım? Solgun, titreyen, hayatını kontrol edemeyen bir karmaşa mı?

Hayır. Hayatımın kontrolü zaten bende. Artık kendimim.

"Evet," diyorum daha iddialı bir sesle, yavaşça kadını ve restoranın geri kalanını çevresel görüşümden silmeye çalışarak

Gwen ve Chris'in varlığı yardımcı oluyor, çünkü onları koltuk değneği olarak kullanabiliyorum.

Onlara böyle seslendiğim için kendimi kötü hissediyorum, kafamda bile, ama onlar burada olmasaydı gerçekten tutunacak kimsem olmazdı.

"Söylediklerimizin tek kelimesini bile duydun mu?"

Gwen soruyor. "Tabii ki duydum. Chris seninle

Nathaniel hakkında alay ediyordu."

Gwen'in yüzü kızarıyor ve tabağındaki kaşıkla oynuyor. Nathaniel'le ilgili hiçbir şey hakkında gerçekten hiç de ince düşünmüyor. Kendisinden on sekiz yaş büyük ve babasının en iyi arkadaşı ve ortağı. Bir de her zaman çok sert olduğundan yakındığı patronu var ama bunların hepsi ona hükümsüz ve geçersiz görünüyor. Sanki bu engellerin hiçbiri yokmuş ve ona karşı hissettikleri tamamen mantıklıymış gibi.

Stajına başlayalı yaklaşık iki hafta oldu ve bu duygular her geçen gün daha da güçleniyor gibi görünüyor.

En kötüsü de Nathaniel'in tanıdığım en soğukkanlı ve mesafeli insan olması. Son derece soğuk ve işleyen bir makine gibi görünüyor, bu yüzden duygularının karşılık bulmayacağından endişeleniyorum.

Babushka ve kuzenim dışında başka biri için endişeleneceğimi hiç düşünmezdim ama Gwen önünüze atlayan ve size onunla arkadaş olmaktan başka seçenek bırakmayan bir tip.

Ve en iyi kısmı? Herhangi biriyle arkadaş olmayı seçmedi, seçebilirdi de. Bu neşeli, biraz tuhaf olsa da, kız beni seçti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başkası değil. *Ben.*

Bunu bilmek beni sıcak ve bulanık bir şekilde özel hissettiriyor. ", adım Nate. Ona Nathaniel diyen tek kişi sensin,

Jane. İkincisi, Chris benim W&S'in yönetici ortağının yanında staj yapmamı kıskanıyor."

"W&S'in yükselen yıldızı Knox'un yanında staj yaptığım için kıskanacak bir şeyim yok. Senin staj yapmak isteyip de yapamadığın Knox'un aynısı."

Gwen fincanını masaya çarptı. "değil. Nate zorluk çıkarıyordu."

"Her neyse. Ben Knox'la birlikteyim ve sen şirket hukukunda çürürken biz Bell davasıyla çok eğleniyoruz."

Kaşıkla onu dürtüyor. "Ovalamana gerek yok."

Chris onun sırtını dürtüyor. "Kesinlikle yapacağım. Bu hukuk fakültesi başvurumda çok iyi görünecek."

"Nate'le yaptığım tüm büyük şirket davaları da öyle." "*Sıkıcı* şirket davaları."

"Sıkıcı değiller. Sakın Nate'in yaptığı bir şeye sıkıcı demeye kalkma yoksa seni uykunda öldürürüm."

"Ama öyleler! Hiçbiri Knox'la yaşadığım eğlenceyle kıyaslanamaz. Davayı nasıl hazırladığını görmeliydiniz, çok stratejik ve acımasız."

"Nate stratejik ve açık sözlüdür. Onun gibisi yok, babam bile."

"Knox daha iyi."

"Hayır, Nate öyle ve kanıt olarak da yönetici ortak o."

"Çünkü o daha yaşlı."

"Hey!"

"Sadece söylüyorum. Knox daha iyi." "Hayır, Nate."

"Knox."

"Nate."

İkisi de kollarını kavuşturmuş birbirlerine öyle sert bakıyorlar ki aralarında kıvılcımlar uçuşuyor.

İkisinin de dakikalarca süren bir tartışma başlatma ya da münakaşa etme eğilimi vardır. Genellikle orada oturur, su yudumlarken izlerdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama seçim konusu bugün beni çok heyecanlandırıyor. Chris'in yanına atlamak ve onun tarafını tutmak istiyorum ama sonra ne olacak? Knox'u mu savunayım?

Bunu neden yapayım ki?

Sandra'nın davasını iyi niyetinden dolayı almış gibi görünmüyor. Muhtemelen şana şöhrete ulaşmanın, yanıp sönen kameraların önünde kamuya mal olmanın bir yolu bu.

Ona beni beceremeyeceğini söyleyeli 11 gün oldu. Yerine birini bulacağımı.

Bu bir meydan okumaydı, çoğunlukla boş ve inadına çünkü inanılmaz derecede kibirli davranıyordu. Ama belki de bunu gerçek olarak algıladı, çünkü o zamandan beri malzeme odasında buluşmak için bana mesaj atmadı.

Bana mesaj atmıyor, nokta.

Ya da benimle konuşmuyor,

gerçekten.

Başlarda, onun beni görmezden geldiği kadar ben de onu görmezden geldim. O zamanlar bunun bir oyunun parçası olduğuna, bir tür itme ve çekme olduğuna inanıyordum.

Ama sadece bir zorlama oldu.

Eğer bir casusluk seansı için onun katına çıkmazsam, onu görmeden bütün bir gün geçiriyorum.

Bir noktada sinirlendim, o kadar sinirlendim ki tam olarak tehdit ettiğim şeyi yapmayı düşündüm. Bir bara gidip biriyle yatmayı. Bir yabancıyı. Rastgele birini.

Belki bu göğsümde biriken tüm gerginliği azaltırdı.

Ama yine de böyle bir şeyi sırf inat olsun diye yapmazdım. Bu çok yanlış.

Son zamanlardaki her şey gibi.

"Oldies" çalma listem bile artık eskisi gibi değil. Şarkılar çok hüzünlü, çok renksiz.

Ve olmamalılar da. Onlar hayatımdaki en renkli şeyler. Bana günü atlatmak, daha fazla sistem yaratmak ve sadece hayatta kalmak için güç veren şeyler.

Amacım her zaman buydu, değil mi? Hayatta kalmak.

"Jane, sen seç." Gwen'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve o zaman ikisinin de bakışmalarından sonra bana baktıklarını fark ediyorum.

"Evet, sen seç Jane. Knox daha iyi değil mi?"

"Hayır, kesinlikle Nate. Sakın Nate'ten başkasını seçeyim deme."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boğazımdaki kuruluğu yatıştırmak için suyumdan bir yudum alıyorum ve düşündüğümün tam tersini söylüyorum: "Ben Nathaniel'le gideceğim. O daha deneyimli ve aklı başında biri."

Gwen her iki avucunu da masaya vurur. "Teşekkür ederim!"

"Avukatlar konusunda berbat bir zevkin var Jane." Chris bana yan gözle bakıyor. "Bell'e karşı Bell'i kazandığında ikiniz de lafınızı yiyeceksiniz."

Gwen saçını geriye atar. "Tabii kazanırsa. Mathew Bell'in mafya tarafından desteklendiğini duydum."

Suyumu içerken boğuluyorum ve burnumdan akıp kucağıma sıçrıyor.

"Tanrım, Jane. İyi misin?" Chris bana bir peçete uzatıyor ama ona odaklanamıyorum çünkü tek duyabildiğim Gwen'in sözleri.

"Ne... ne?" Korku filmi sahnesinden fırlamış gibi görünen bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Mafya."

"Hangi mafya, Gwen?" Sesim de içimdeki gibi boğuk çıkıyor. "Rus, sanırım? Emin değilim. Nate'i konuşurken duydum.

Geçen gün Aspen'le bu konuyu konuştuk, onları gözetlediğimden falan değil. Yemin ederim sadece geçiyordum ve tamam, belki de birlikte olduklarında ne konuştuklarını duymak için bilerek kaldım, ama kötü bir niyetim falan yoktu. Kutsal vanilyam üzerine yemin ederim."

Gwen'in hiper konuşması arka plana düşüyor ve çok daha haince bir şey yüzeye çıkıyor. Sanırım kusacağım.

Ya da belki boğulur. Ya da bayılır.

Bunu Gwen ve Chris'in önünde yapamam yoksa kırıldığımı anlarlar. Bu yüzden olabildiğince yavaş ayağa kalkıyorum, çünkü daha hızlı yaparsam kesinlikle kendimi yerde bulacağım.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyorum ve arkamı dönüp banyoya gidiyorum.

O kadın yine beni izliyor. Gözleri üzerimde ve şimdi daha yoğun, daha odaklanmış.

Beni tanıyor.

Gözlüklere, kılık değiştirmeme ve her şeye rağmen kim olduğumu çok iyi biliyor ve onlara söyleyecek. Beni burada gördüğünü, bulduğunu söyleyecek ve benim için gelecekler-

Dur.

Durman gerek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Derin derin oksijen emiyorum ve banyoya gidiyorum. Gözlükleri çıkarıp cebime koyuyorum ve yüzüme bol miktarda su çarpıyorum.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyorum aynadaki darmadağınık yansımama. "Seni bulamazlar."

Gözlüklerimi tekrar takıp dışarı çıkmadan önce nefesimi kontrol edebilmem birkaç saniyemi alıyor.

Birine çarptım ve irkildim.

"Nereye gittiğine dikkat et."

Donup kaldım.

Az önce duyduğum ses bir aksan mıydı? Aşina olduğum ses mi?

Yavaşça, çok yavaşça, çarptığım kişiye bakıyorum. Uzun boylu, geniş ve gözlüklü. Benimkiler kadar kalın değiller ve onu zeki göstererek gerçek tehlikeli doğasını kamufle ediyorlar.

Kirill.

Bir korsan.

En azından onlardan biri. O kadar güçlü ve kurnaz ki kimse onun yoluna çıkmaya cesaret edemiyor.

Şimdi gözlüklerinin örttüğü açık renk gözleriyle beni yargılıyor ve bir an için her şeyin bittiğini düşünüyorum.

Bir an için uzanıp sahte gözlüğümü çıkaracağını, lenslerimi çıkaracağını ve beni saçlarımdan tutup geri sürükleyeceğini düşünüyorum.

Önüne bir adam çıktı. Daha sıska, daha kısa ve kadınsı bir görünüşü var ama beni asla kandıramadı. Bu görünüşün ardında en ölümcül insan silahlarından biri saklı. Aleksander. Amacı Kirill'i korumak olan bir başka korsan.

Bana nereye gittiğime dikkat etmemi söyleyen oydu ve aynı zamanda bana ters ters bakan da oydu.

Şu anda her ikisinin de gözetimi altındayım ve keşke yer yarılsa da beni yutsa diyorum.

Keşke banyoda kalsaydım. Keşke

buraya hiç gelmeseydim.

Şu anda keşke hiç doğmasaydım diyorum.

"Neye sen?" Aleksander o pek de derin olmayan ama tehditkâr sesiyle soruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum, titrememi, kalbimin çarpmasını durduramıyorum.

Hepsini.

Bu bir erime, değil mi? Bunu onların önünde yapacağım ve her şeyi mahvedeceğim.

"Bu küçük küstah bok parçası..." Aleksander bana doğru uzanıyor ve elini, vaat ettiği şiddeti görebiliyorum ama hareket edemiyorum. Hareket edemiyorum.

Ve sonra beni yakamdan tutup yukarı kaldırıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve boğazım onun vahşi kavrayışıyla kapanıyor, nefes almamı engelliyor.

Tırnaklarım onu üzerimden sıyırmak için umutsuz bir çabayla kolunu buluyor ama bu sadece onun beni daha sıkı tutmasına neden oluyor ve gözlerimi yaşartıyor.

Kahr
etsin
.
Kahr
etsin
.

Onun hemen yanında, kılını bile kıpırdatmadan sahneyi izleyen Kirill'e bakıyorum. Sanki canı sıkılmış da gardiyanı ona günlük eğlence dozunu sağlıyormuş gibi.

Aleksander beni sarsıyor, böylece dikkatim tekrar ona kayıyor. "Ona bakmayacaksın, yolunu kesmeyeceksin. Onu rahatsız ettiğin için özür dile, yoksa seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömerim."

İsimlerini söylemek, yalvarmak üzereyim ama yapmıyorum. Eğer yaparsam, buraya kadar hangi amaçla geldim? Neden buradayım?

Çevresel görüş alanımda bir şey hareket ediyor ve Aleksander beni bırakmak zorunda kalıyor.

Tekrar yerdeyim, güçlü bir el beni omzumdan tutuyor ve unutamadığım bir sıcaklık etrafımı sarıyor.

Gözlerim yanıyor ve ciğerlerim bu kadar kısa sürede soluduğum sağlıksız hava yüzünden yanıyor. Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü tek odaklanabildiğim şey yanımda duran adam.

Hayatımı birçok kez alt üst eden ama yine de dengede tutan adam.

"Tüm sahneyi kaydettim, bu yüzden saldırı için dava açtığında yüklü bir tazminat ödemeye hazır olun."

Ona bakıyorum, Knox'a, burada olmaması gereken adama, ama beni omuzlarımdan tutuyor ve benim adıma konuşuyor.

Ve böyle, uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım göz kapaklarımda toplanıyor. "Knox?" Fısıldadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merak etme, güzelim." Bana göz kırpıyor. "Seni koruyacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

İnsanların bana farklı şekillerde baktığı oldu.

Bazıları bana acıdı, bazılarının benden beklentileri vardı ve hatta ailem gibi bana en yakın olanların bile gözlerinde benimle ilgili sorular vardı. Bazen endişe. Diğer zamanlarda merak.

Ama hiç kimse bana Anastasia'nın şu an baktığı gibi bakmamıştı. Sanki dipsiz bir kuyuya düşüyormuş da ben onu çekip çıkarmışım gibi.

Sanki boğuluyormuş da ben ona havasını geri vermişim gibi.

Hırıltılı nefes alıyor, tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor. Omuzları elimin altında titriyor ve dudakları seğiriyor. Bir döngünün içine düştüğünü anlamak için gözlüklerinin altındaki gözlerini görmeme gerek yok.

Kendini rahat hissettiği alanın dışında olduğunu.

Christoph bu restoranda öğle yemeği yiyeceğini söylediğinde, ona Gwen ve Anastasia'nın -ya da onların bildiği adıyla Jane'in- eşlik edeceğini tahmin ettim. Üçü son birkaç hafta içinde yakınlaştı, neredeyse ayrılmaz oldular.

Onun hakkında bilgi almak istediğimde tek yapmam gereken Christoph'a muğlak sorular yöneltmek oluyor ve o da memnuniyetle hepsini yanıtlıyor. Yine de onunla benden daha fazla zaman geçirdiği için biraz sinirliyim.

Tamam, sinirlenmedim. Bundan çok daha fazlası.

Anastasia ile oynamaya başladığımız oyunun onu unutmamı, sistemimden çıkarmamı ve nihayet hayatıma devam etmemi sağlaması gerekiyordu, ama bu sadece ateşin daha sıcak, daha güçlü yanmasına neden oldu.

Ondan kurtulmak yerine, onu içime kazıyor, onu görebildiğim her anı arıyorum. Sadece geçip gitse bile.

Yine o sağlıksız takıntı, hayatım boyunca mücadele ettiğim kontrol eksikliği.

Ve onunla savaşmaya devam etmeyi, onu reddetmeyi ve bu berbat saplantıyı gizli tutmayı planladım.

Ama bu daha önceydi.

Restorana girmeden önce onu tuvalete giderken gördüm, ancak çıkması uzun sürdü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşte o zaman onu takip ettim ve lanet olası bir pisliğin onu boğazından tutup boğduğuna tanık oldum. Her şeyi kaydettiğim konusunda yalan söyledim, çünkü birinin ona zarar verdiğini gördüğüm anda ilk düşüncem onu serbest bırakmak ve şu anda bana dik dik bakan iki pisliği yumruklamak oldu.

İçlerinden biri daha uzun ve geniş, özel dikim bir takım elbise giyiyor ve siyah çerçeveli gözlük takıyor. Tüm olay boyunca konuşmayan ya da harekete geçmeyen sessiz kişi.

Diğeri çok daha küçük, daha zayıf ama yine de güçlüydü, çünkü Anastasia'yı gömleğinin yakasından zahmetsizce tutup kaldırdı.

Ayrıca bana cinayet işlemenin en iyi yolunu düşündüren lanet olası serseri. Kimse Anastasia'ya dokunamaz ve bundan kurtulamaz.

Hiç kimse.

"Kimsin sen?" diye soruyor zayıf olan, biraz aksanlı bir şekilde. Rus mu? Doğu Avrupalı mı?

"Avukatı." Birkaç saniye öncesine göre daha da kötü titreyen Anastasia'ya daha sıkı sarılıyorum. "Az önce fiziksel saldırıda bulundun ve bunun için seni tutuklatmakla kalmayacağım..."

"Bu küçük..." Bana doğru hışımla geliyor, yüzü şiddet niyetiyle gerginAnastasia'yı hızla arkama itiyorum, sıkılı yumruğunun darbesine hazırım.

Bu piçi sürüklemek için bir saldırı daha.

Ama o bana ulaşamadan, diğer adam onu kolundan yakalıyor ve zayıf olan hemen duruyor. Ağır ağır nefes alıyor, yumrukları hâlâ sıkılı ve sadece bakışları bile beni kesip biçmek üzere.

Gözlüklü, bakımlı adam diğerine başını sallıyor. Önce bana, sonra da Anastasia'ya bakarken hiçbir şey söylemiyor. Neden onu onların dikkatli bakışlarından saklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum.

Kontrol edemediğim içgüdüsel bir duygu ama tüm bedenimi kaskatı kesiyor. Eğer kavga istiyorlarsa, tam olarak istediklerini alacaklar.

Ama adam gözlüklerini düzeltiyor, dönüyor ve gidiyor.

"Kendini şanslı say." Daha zayıf olan adam diğerinin peşinden gitmeden önce bana bunu söylüyor. Ceketi arkasından uçuyor ve pantolonunun içine sıkıştırılmış metalik bir şey gözüme çarpıyor.

Bir silah.

Koridorda gözden kaybolurlarken gözlerimi arkalarına dikiyorum. Onlarda bir şey var. Ne, bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anastasia da onlar tarafından köşeye sıkıştırıldığında bunu hissetmiş olmalı, çünkü şimdi onlar gitmiş olsa bile parmakları ceketime gömülüyor ve hâlâ arkamda, kontrolsüzce titriyor.

Arkamı dönüyorum ve beni karşılayan manzara duraksamama neden oluyor.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, gözlükleri buğulanıyor ve o kadar çaresiz, o kadar korkmuş ve küçük görünüyor ki o iki adamı bulup kendi silahlarıyla vurmak istiyorum.

"Gittiler," diyorum soğuk bir sesle, onu rahatlatmaya çalışarak.

Hiçbir şey söylemiyor, hareket etmiyor. Orada bir heykel gibi dururken sadece yanaklarından sessizce nem süzülüyor.

"Anastasia..."

"Yapma... yapma... lütfen... lütfen bana öyle deme, lütfen, sana yalvarıyorum... her şeyi yaparım... sadece... sadece..."

"Hey, sakin ol. Sorun yok."

Sonra bana bakıyor, gözyaşları hareketle çenesine ve boynuna kayıyor. "Öyle değil... öyle olmayacak. Hiçbir şey yolunda değil. Beni izliyorlar... restorandaki o kadın beni izliyordu ve şimdi buradalar ve asla iyi olmayacak."

Yoldan geçen birkaç kişi soru sorarak bizi izliyor ve onlara odaklanıp odaklanmadığından emin olmasam da, gerçekten bir çöküş yolunda olduğunu söyleyebilirim. Aksi takdirde, insanların onu bu görmesine izin vermezdi.

Ben de onu kolundan tutup arkamdan sürükledim. Onu restoranın arka çıkışına doğru yönlendirirken ve duvara yaslarken itiraz etmiyor.

Gözlerden uzak, küçük bir ara sokaktayız. Çok aydınlık değil ve her hareketini izleyen insanlar yok.

Ama hâlâ sessizce ağlıyor, vücudu kaskatı.

Gözlüklerine uzanıp onları çıkarıyorum. Gözlüklerini yerinde tutmak için bana karşı koymaya çalışıyor, çünkü onlar onun dünyadan kamuflajı. Arkasına saklanabileceği ve kimsenin onu görmemesini umabileceği bir şey.

"Onları geri ver," diye fısıldıyor.

"Böylece baloncuğuna dönebilecek misin?"

Bana ters ters bakıyor. "Baloncukların nesi var? Onlar güvenlidir ve içindeyken kimse size zarar vermez."

"Onlar er ya da geç yok olacak bir yanılsamadır. Size kalan tek şey daha fazla acı çekmek olacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Olduğu zaman bununla ilgileneceğim."

"Ya da saklanmak yerine şimdi bununla başa çıkabilirsin." "Saklanmıyorum. Ben iyiyim."

Telefonumu alıp kamerayı açıyorum ve yüzünün önüne yerleştiriyorum. "Bu iyi birine benziyor mu?"

Dudakları aralanıyor, titriyor ve sahte gözlerinde yeni bir yaş dalgası birikiyor. Rengini değiştirmesinden nefret ediyorum, onunla ilk tanıştığımda baktığım ruhani mavinin bir anlık görüntüsünü zar zor görebiliyorum.

Tek kelime etmesine gerek kalmadan mistik bir hikaye anlatan mavi.

Telefonu itiyor ve yan tarafa bakıyor. Konuştuğunda sesi o kadar kısık ki neredeyse anlaşılmıyor. "Bazen saklanmak benim gibi insanların sahip olduğu tek seçenektir. O yüzden bırakın ben olayım."

Gözlüğünü cebime atıyorum ve bir elimi başının yanındaki duvara koyuyorum, sonra diğer elimle boğazından tutup ona doğru eğiliyorum. "İşte sorun da bu. Yapamam."

Göğsüm onunkine yapıştığında nefesi kesiliyor, ta ki ikimiz de kalp atışlarının gümbürtüsünü ve nabzın fırlayışını hissedene kadar.

Ta ki ikimiz de şu anda kapana kısılana kadar. "Ne yapıyorsun-"

Başımı eğip gözyaşlarını yaladığımda sözleri kesiliyor. Tuzlu tadını, ıstırabını, korkusunu ve endişesini içiyorum. Hepsini alıyorum, dilim kavurucu sıcak yanaklarını, sonra burnunu ve çenesini emiyor ve ağzıyla bitiriyorum.

Dudaklarım dudaklarına değiyor ve onları yalıyorum, kemiriyorum, her titreyişinden, sarsıntısından ve küçük inlemelerinden zevk alıyorum ve sonra dilimi ağzına sokuyorum.

Onun gözyaşlarının tadına bakan aynı dil şimdi ona da gözyaşlarını içiriyor, benden besleniyor.

Onu önce yavaşça, sonra sert ve hızlı bir şekilde öperken boğazını sıkıca kavrıyorum ve o kadar kontrolden çıkıyor ki ağzımın içinde nefes nefese kalıyor.

Nefes almak için hırıldıyor, parmakları tüm gücüyle ceketimi tutuyor ve gözlerimi onunkilere bakmak için açtığımda kapalı olduklarını görüyorum.

Başını arkaya yatırmış, ona tecavüz etmeme izin veriyor, dilim onunkiyle ziyafet çekiyor, dişlerim ısırıyor, kemiriyor ve içinden küçük acı kıvılcımları gönderiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne de olsa benim işim bu. Ben bir acı ustasıyım. Zevk onsuz olmaz; iyi ve kötü arasında bir denge olması gerekir.

Güzel ve çirkin.

Ve Anastasia buna aldırmıyor gibi görünüyor, yalamalar arasındaki ısırıklara, emmeler arasındaki ısırıklara. Aksine, o da en az benim kadar bu işin içinde kayboluyor.

Kasıklarımda patlayan ihtiyaç apaçık ortada. O kadar sertleşiyorum ki acı veriyor, o kadar acı veriyor ki pantolonum onu zapt edemiyor. Yumuşak karnında ereksiyonumu hissediyor olmalı, çünkü gözleri kocaman açılıyor, dilim onunkiyle oynuyor olsa da, gözyaşlarını yaladığım zamanki gibi hala titriyor olsa da.

Peki ya bana bakışı? Sikeyim.

Sanki her şeyi tekrarlamamı istiyor. Gözyaşlarını durduran ve yalayarak dindiren tek kişi olmamı istiyor.

Benim için ağlamak istiyor, ben de o gözyaşlarına el kendime alacağım.

Ve bu benim dilemem ya da istemem gereken bir şey değil. Düşünmem gereken bir şey bile değil.

Yine de, derinlerde, onlarca yıldır bastırmaya çalıştığım karanlık köşelerde, tam da bunu isteyen bir parçam var.

Daha da kötüsü, bu kısım bir şey hatta daha alçakça bir şey isteyebilir.

Tüm bunlar bittiğinde muhtemelen pişman olacağım bir şey.

Ama o zaman bugün değil. Bu yüzden ağzından uzaklaşırken düşünmeme izin vermiyorum. Dudakları benimkileri yavaşça bırakıyor, aramızda bir tükürük izi bırakıyor ve alt dudağına yapışıyor.

Ben de yaladım, hepsini almak için dilimi dışarı çıkardım.

"Knox..." diye fısıldıyor, dilim onu terk ederken nefesi kesiliyor.

Dudaklar.

"Şşşt." Yüzü duvara dönük olacak şekilde çeviriyorum ve

boğazını. "Seni becerirken benim için gerçekten sessiz olman gerekecek, güzelim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Sanırım bende bir sorun var.

Onunla
birlikte.

Bizimle
birlikte.

Aksi takdirde, neden daha önce hiç olmadığı kadar sıcak ve rahatsızım?

Ve şimdi başlamadı, hayır. Bu aşırı uyarılma, beni duvara yaslayıp boğazımdan yakaladığında ve gözyaşlarımı yaladığında başladı. Dilini dışarı çıkardı ve hepsini yaladı. İğrenmeliydim, ürküp kaçmalı ya da onu durdurmaya çalışmalıydım.

Ama çok daha kötü bir şey oldu.

Hoşuma gitti.

Dilinin her darbesi sanki amımı yalıyor, daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı ayırıyordu.

Dilini ağzımın içine soktuğunda, sikinin kanalımın derinliklerine doğru ilerlediğini neredeyse hissedebiliyordum.

Hâlâ hissediyorum, kontrol edilemez ihtiyacı ve onun mu benim mi olduğundan emin değilim.

Ya da belki ikisinin bir kombinasyonudur.

İri bedeni beni duvara yapıştırıyor ve nefes alamıyorum, beni ezdiği için değil, diğer her şey yüzünden.

Nefesinin yüzümde yarattığı keskin karıncalanma gibi.

Ya da Kirill ve Aleksander'ın yaptığı gibi beni tamamen saran kolonyasının kokusu.

Ama en önemlisi, onun sıcaklığı, babamın yanında bile hissetmeme izin vermediğim güven duygusu.

Çünkü babam böyle bir şey söylemedi, beni koruyacağını hiç söylemedi. Bu yüzden ayrıldım, bu yüzden kontakt lens ve gözlük taktım ve saç rengimi değiştirdim.

Bu yüzden ondan çaldım.

Ama Knox bunu o iki tehlikeli adamın önünde söyledi. Tehlikeli olmaları ya da bir hareketle boynunu kırabilecekleri umurunda değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kirill'in elinden.

Etrafta insanlar olmasaydı aynen böyle olurdu. Kirill Aleksander'a bir işaret verecek ve koruması Knox'u bıçaklayarak öldürecek, sonra da onu bir inşaat alanına gömecekti.

Ama Knox bunların hiçbirini umursamadı. Beni

koruyacağını söyledi.

Belki de bu yüzden duvara yaslanıp eriyorum. O kadar sert, o kadar içten nefes alıyorum ki, sanırım hiperventilasyon geçiriyorum.

Ancak Knox'un boynuma sarılması beni o ana ve ona bağlı tutuyor. Ve bunu nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim olmasa da, bir , çalıp gitmeye karar veren asi dikenli parçam umursamıyor.

Knox'un da umurunda değil, çünkü siki kıçımın yanaklarına sürtünüyor, sert, kalın ve sıcak. O kadar sıcak ki alev alıyorum.

Malzeme odasından çıktığı günden beri hissettiğim tüm gerginlik intikam duygusuyla geri dönüyor. Duyguların saldırısı boğazımı sarıyor ve onun tutuşuyla eşleşiyor. İşaret parmağını çeneme dayamış, hareket etmemi yasaklıyor.

Ama beni saran tek şey o değil. Diğer eli belime dolanıyor ve pantolonumun fermuarına uzanıyor, fermuarı açıyor, ardından kumaşı kıçımın altına doğru çekiyor.

Bir hava akımı tenime çarpıyor ve gözlerim açılıyor.

"Knox...?" "Şşş. Sana sessiz olmanı söylemiştim."

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın?"

"Kesinlikle öyleyim. "Seni becereceğim" ne demek sanıyorsun, benim küçük yalancım?"

Mesele de bu, düşünmedim. Ya da belki şaka yaptığını düşündüm, ama durum kesinlikle böyle değil.

"Burada mı?" Mırıldanıyorum, sesim titriyor ama bu korkumdan değil.

"İşte." Tek bir kelime, tek bir kelime, ama o derin, şehvetli sesiyle fısıldıyor ve açlıktan ölmek üzere olan çekirdeğime doğru bir itiş gibi hissediyorum.

"Ama... ama halk içindeyiz."

"Ne olmuş yani?"

"Herkes görebilir." "Ve?"

"Bu doğru değil."

"Tüm iyi şeyler öyle değildir, güzelim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir cevap düşünemiyorum, çünkü külotumun üzerinden beni avuçluyor ve çok fazla uyarılmayla ıslanmışlar, aynı zamanda garip ve heyecan verici.

"Hmm. Herkesin içinde becerilme düşüncesi seni ıslatıyor."

"Hayır..."

"Hayır mı? Sadece vaatler yüzünden damlayan amcığın bile aksini iddia edebilir. Birinin gelip seni izlemesi fikri hoşuna gidiyor mu?"

"Ben..."

"Güzel. Neden biliyor musun?" Külotumu indiriyor, böylece pantolonumla birleşiyor ve amımı ortaya ; ancak yine de geri çekileceğini ve çılgınlığı sona erdireceğini düşünüyorum.

Ama daha iyi bilmeliydim.

Knox ve delilik el ele gider. Bazen, *o*

deliliktir.

O, en mantıklı olan delilik parçası. Mantığın ortasındaki

aptallık.

İşte şimdi böyle hissediyorum. Aynı anda hem doğru hem yanlış.

Yanlışın içindeki tek doğru şey.

Kendi fermuarının sesi, restoranın arkasındaki herkesin geçebileceği küçük kuytuda havada yankılanıyor. Herhangi bir personelin bir şey atmak ya da sigara molası vermek için kapıdan çıkabileceği bir yer.

Ve sanırım haklı. Sadece bu ihtimal bile beni daha ıslak, daha yapışkan, daha dağınık yapıyor.

Böyle olmamın sebebi o. Ben her zaman iyi kalpli biriydim. Bir duvar çiçeğiydim. Sıkıcı ve ılımlı.

Kahretsin, sadece ışıklar kapalıyken ve planlanmış günlerde seks yapmaktan hoşlanacağımı sanıyordum.

Ve hayır, yere yatırılıp sikilmekle ilgili fantezilerim sayılmaz.

Ama olduğunu kanıtladı. Hem de çok.

O ilk andan beri, kabuslar için ayırdığım o parçamı kışkırttı. Bana hafif ve sıkıcıdan daha fazlasını istediğimi öğretti. Işıksız ve cumartesi günleri yapılan seksin yeterli olmadığını.

Seksin yeterli olmadığını.

Sikişmeyi tercih ederim. İlkel, sert ve kontrolden çıkmış.

Toplum içinde olsak bile tüm kontrolü bırakmayı ve düşünmemeyi tercih ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkinci seferimin olmaması gerekse de.

Fısıldarken dudakları kulağıma değiyor, "Görmelerine izin vermeyeceğim. Dileyebilirler, hayal edebilirler ama sana asla benim sahip olduğum gibi sahip olamayacaklar güzelim. Bırak sikmeyi, bu amı görmeyi hayal bile edemeyecekler."

Ve bununla birlikte, arkamdan içime girdi. Hareket o kadar derin ve ham ki parmak uçlarıma çıkıyorum.

Vay anasını.

Tek başına penetrasyondan gelmek mümkün mü? Çünkü sanırım o noktadayım. Orgazm geçen seferki kadar sert değil, ama beni sarsıyor, kavrıyor, sürüklüyor ve beni ağzına kadar dolduruyor.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi benim küçük yalancım?" Hâlâ kulağıma fısıldıyor, bir eli kalçamda, diğeri boğazımı tutuyor. "Öğrenilme tehdidini seviyorsun, en şehvetli tarafına teslim olurken görülmeyi seviyorsun."

"Oh..." Sözümü kesiyorum çünkü şimdi sert, hızlı ve sınırsız bir şekilde içime giriyor. Duvara çarpıyorum, bacaklarım titriyor ve kalbim yere düşmek üzere.

Tırnaklarım denge için duvarı tırmalıyor ama onun hızıyla bu imkânsız. Onun çılgın, sert ve vahşi hızı içimde bir kasırga yaratıyor. "Hoşuna gittiğini söyle Anastasia." Alçak, derin itişlere doğru yavaşlıyor. ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Ne gibi?"

"Her şeyin ahlaksızlığı, bilinmeyenin vaadi. Birinin şimdi yürüyebileceği gerçeği." *İtme.* "Ya da şimdi."

Tekrar içeri giriyor, bu sefer daha derine ve ben inliyorum, titreşim boğazımdan parmaklarına doğru sıçrıyor.

"Evet..." İnledim.

"Seviyorsun, değil mi? İnsanların bizi bulabileceği bir yerde sert ve hızlı bir şekilde becerilmekten hoşlanıyorsun... kime ait olduğunu görebilecekleri bir yerde..."

"Oh, Tanrım..." Tekrar geliyorum ve bu sefer daha güçlü, daha tüketken ve kısıtlama olmadan.

Kendimi onun sikini boğarken, etrafında kenetlenirken ve orgazmımın gücüyle onu daha derine çekerken hissedebiliyorum.

"O kadar sıkı ki Anastasia'm," diye homurdanıyor kulağımın dibinde.

Sanki mümkünmüş gibi, salıverilmem daha fazla güç kazanıyor, içimde var olduğunu düşünmediğim bir yeri geriyor ve çekiyor.

Ama bu Knox'u durdurmuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aksine, bana daha acımasızca vuruyor, o kadar ki duvardan sekiyorum. Meme uçlarım sütyenime doğru yükselip büzülüyor ve sert yüzeydeki sürtünme onları o kadar çok acıtıyor ki, neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Her şey çok hassas, acılı ve son derece memnun. İlk seferki gibi, ama onla çarpılmış.

"Siktir," diye inlediğini duyuyorum kulağımda. "Ne kadar sıkı, güzel ve bağımlılık yapıcı olduğunu sikeyim. Sikeyim!"

Sonra göğsü sırtıma doğru sertleşiyor ve içime boşalıyor. Sıcak dölleri amımı ısıtıyor.

Vay anasını.

"Sen...sen..." Nefes nefese kaldım. "Prezervatif kullanmadın mı?"

Soru aptalca çünkü onu içimde çıplak hissedebiliyorum, dölünün sıcak fışkırışını içimde hissedebiliyorum.

Uzun bir duraklama oldu. O kadar sessiz ki kıpırdanıyorum ve yavaşça ona bakıyorum, o çok nefret ettiğim göz temasını kuruyorum.

Knox orada duruyor, sırtımı örtüyor, siki hala içimde ve elleri kalçamda ve boğazımda ve çok vahşi görünüyor.

Çok çiğ.

Çok karanlık, hatta.

İlk seferki gibi değil, gerçi sonrasında bayıldığım için pek hatırlamıyorum.

Prezervatif kullanmadığı gerçeğiyle yüzleşmemiş olsaydım ben de şimdi aynısını yapardım.

İçime boşaldığını.

Sanırım hiperventilasyon noktasındayım, çünkü nefesim sert ve düzensiz ve bayılacağımı düşünüyorum.

"Ben temizim," diyor alçak sesle.

"Ben de öyleyim ama sorun bu değil."

"O zaman ne?" Duraklıyor, muhtemelen nasıl ağır nefes aldığımı ve çökme noktasına geldiğimi fark ediyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum. Bir kere, iki kere.

Boğazımı sıkıca tutuyor. "Lanet . Öylesin, değil mi?"

"Hayır." Kelime o kadar sessiz, o kadar duyulmaz ki duyduğuna bile şaşırıyorum.

"Siktir." Ağrıyan amımdan çekildi ve beni serbest bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orada öylece duruyorum, kıyafetlerimi toparlamaya ve beni ele geçirmeye çalışan panik atağın kalıntılarına direnmeye çalışıyorum.

Knox'un hareketleri benimkinden daha sarsıntılı - hatta şiddet dolu - pantolonunun fermuarını çekip elini muhteşem saçlarında gezdirirken. "Neden doğum kontrol hapı kullanmıyorsun? Bugünlerde kim doğum kontrol hapı kullanmıyor ki?"

"Ben." Yüzüne bakıyorum ve cebine koyduğu gözlüklerimi kapıp takıyorum. "Peki *bana* neden kızgınsın? Prezervatif kullanmayan sendin."

"Sokakta onlarla dolaştığım pek söylenemez."

"O zaman beni sokakta becermemeliydin."

Bana bakıyor, altın rengi gözleri bir an için güneşi yakalıyor ve aynı parlaklıkta parlıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sadece ertesi gün hapı al."

"Bana söylemene ihtiyacım yok. Zaten yapacaktım." "Harika."

"Harika."

"Mükemmel."

"Harika." Çenemi ona doğru eğiyorum, sonra ikimiz de aynı anda başka tarafa bakıyoruz ve mırıldanıyorum, "Hımm, sanki seninle başka bir şey isteyecekmişim gibi."

Bir saniye içinde yüzüme baktı. "Bu da ne demek oluyor?" "Hiçbir şey."

"Bir dahaki sefere ya aklından söyle ya da hiç söyleme." "Bir dahaki sefer olmayacak."

Gülümsüyor, bu çok güzel ve biraz da sadistçe bir gülümseme ve ben de tam ortasında kalmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Oh, amına koyayım. Özellikle de artık ekibime katıldığına göre."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

"Hiç paketlemeyi unuttun mu?"

Dudaklarımdan çıktığı anda soruyu sormakla hata ettiğimi anlıyorum. Dan denen herif bana tuhaf tuhaf bakıyor, başını yana eğiyor ve elindeki kahve fincanını neredeyse düşürüyor.

Ağzındakileri yavaşça yutuyor, sonra bardağı masaya bırakıyor. "Az önce paketlemeyi unuttum mu dedin? Yani paketlemeyi unuttun mu?"

New York'a bakan pencerenin önünde duruyorum ve bir şekilde zamanda bir dakika geriye gitmenin milyonlarca yolunu düşünüyorum.

Ya da belki bir gün, çünkü Anastasia'yı herkesin içinde becerdiğimden beri, *çıplak*
ve lanet bir duvara karşı, bunu düşünmeden duramadım.

Nasıl hissettiğini, nasıl inlediğini, sıktığını ve etrafımda nasıl çözüldüğünü.

O bir başyapıttı, orada, o anda, tamamen benim olana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir başyapıt.

Prezervatif takmayı hatırladıysam ne olayım.

Evet, yalan söyledim. Aslında üzerimde prezervatif vardı. Malzeme odasındaki o ilk seferden beri hep bir tane ile dolaşırım.

Ama tamamen merhametime kaldığı, ıslaklığının parmaklarımı ıslattığı ve vücudunun benimkine yapıştığı o anda, kanlı prezervatifi tamamen unuttum.

Asla prezervatifsiz sevişmem. *Asla*.

Tüm bu bilgiler Anastasia için arka plandaki gürültülerdi. Tamamen ve tamamen önemsizdi.

"Sadece sana soruyorum. Bu varsayımsal bir durum, Dan."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Sensin, değil mi?" Ayağa kalkıyor ve meraklı bir kedi gibi etrafımda dönüyor. "Sen yaptın! Kimdi o? Bana sarışın olmadığını söyle."

"Öyle." En azından başlangıçta.

"Vay canına, bu oyunun kurallarını değiştirir ama sorun değil." Hayali bir mikrofon tutuyor. "Adı ne? Numarası? Neden onu becermem için beni davet etmedin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Böyle bir şey olmayacak."

"Ne var? Neden? Bir dakika bekle. Jersey'deki kız arkadaşını bulmuşsun! O da sarışın ve sen onun hakkında çok ketumsun."

"O değil..." Sözümü kesiyorum, çünkü onun benim sevgilim olma düşüncesi kanımı kaynatıyor. Başka bir zaman olsaydı, bağlılık düşüncesi karşısında kanım donardı.

Bunu, bağlılığı hiç sevmedim, bunun arkasındaki amacı hiç görmedim. Bu yüzden hiçbir zaman bir ilişkim olmadı ya da eve bir kız getirmedim, onları babamla ya da kız kardeşlerimle tanıştırmadım.

Anastasia'nın onlarla tanışma ihtimali beni duraksatıyor. Onun hakkında ne hissedeceklerini merak ediyorum ve eğer-

İçimden başımı sallayarak bu düşüncelerin daha ileri gitmesini yasaklıyorum.

"O ne değil?"

"Jersey'den."

"Uh-huh. Bana numarasını ver, kendim kontrol edeyim. İçimden bir ses yalan söylediğini ve onun sarışın olmadığını söylüyor. Bu hiç hoş değil, dostum. Seninle paylaşmaktan çekinmiyorum, değil mi? Sen de bana aynı ayrıcalıkları tanımalısın."

Daniel'ın onu aradığını ya da ona yaklaştığını düşününce içimi kızgın bir ateş kaplıyor.

Eğer ona dokunursa... Onu pencereden aşağı atarım.

Genelde şiddet içeren düşüncelere sahip bir tip değilim ama onun yüzünden sürekli garip duygular yaşıyorum.

"Onu alamayacaksın Dan," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

"Neden?" diye soruyor açıkça kışkırtıcı olan geniş bir gülümsemeyle. "Çünkü onu paketlemedin ve muhtemelen senin çocuğuna hamile?"

"Tanrım."

"Annen doğum yaptığında o da ziyarete gelecek." Ona

parmağımı gösterdim. "Defol git, Dan."

"Hayır, bu eğlenceli olmaya başladı." Telefonunu alır ve önünde tutar.

İlk başta, sosyal medyada kendini göstermeyi sevdiği için selfie çektiğini düşünüyorum ama sonra bir zil sesi geliyor ve çok tanıdık bir ses cevap veriyor: "Seni bilmem ama ben çalışıyorum."

"Kapa çeneni Ron. Bu ciddi bir mesele." Dan sırıtıyor. "Sizin için New York'un merkezinden bir haberim var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kayınbiraderim ve Dan'in en yakın arkadaşlarından biri duraksıyor. "Öyle mi? Anlat bakalım, Danny."

"Bil bakalım kim paketlemeyi unuttu?" Daniel'ın gülümsemesi genişliyor ve keşke bu mesafeden ona yumruk atabilseydim diyorum.

Ben de fısıltıyla "Sakın ha" demekle yetindim.

"Biricik adamımız, efsanemiz için alkışlayalım. Knox Van Doren!" Daniel telefonu Ronan bana bakacak şekilde çevirdi.

Şu anda babasının şirketini yönettiği için ofisinde. Kayınbiraderim kameraya boş boş bakıyor. En azından ilk başta, sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Teal'e haberleri vermem gerek. Her zaman senin asla bir yuva kuramayacağını düşünüyordu."

"Yapma, Ron." Sertçe nefes alıyorum. "Ve lütfen ben Daniel denen baş belasını öldürürken bekle."

Arkadaşım benden uzaklaşıyor. "Evet, Teal'e söyle Ron. Küresel bebek partileri planlamalıyız."

"Bu kadar ciddi mi?" Ronan sorar.

"Ciddi mi? Anıtsal'ı dene. Bana kızın numarasını vermeyi reddediyor ve sarışın olduğu konusunda yalan söylediğine eminim. Sizi bilmem ama benim sözlüğümde bunun adı ölümcül ciddiyet."

"Yani Aiden ve senin arkandan biriyle mi yatıyor?"

"Biliyorum. Yaralandım, üzüldüm, hayal kırıklığına uğradım ama bu arkadaşımız için olayların bu şekilde gelişmesinden duyduğum sevinç kadar değil."

"Teal çok heyecanlanacak."

"Ona söyleme, Ron." Daniel'ın elinden telefonu kaptım. "Ona boş bir umut vereceksin."

"Kondom yokken boş olamaz, Van Doren."

"Aynen öyle." Dan yüzünü içeri sokar. "Londra'da bir hafta sonu kutlamasına hazırlanın."

"Tamamdır, Danny oğlum. Tüm partileri bana bırak ve sadece Van Doren'in bebek annesine göz kulak ol."

"Anlaşıldı."

"İkinizin de canı cehenneme." Daniel'ı tekmelemeye çalışıyorum ama son anda lanet bir kertenkele gibi kaçıyor.

Ronan'la yaptığı görüşmeyi sonlandırır sonlandırmaz onu boğarcasına yakaladım. "Ölmek mi istiyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni henüz öldürme Knox. Hâlâ diğerlerine bu gizli mücevherden bahsetmem gerekiyor."

Çocuklar, yani ortaokuldan hala yakın olduğumuz arkadaşlarımız. Birlikte futbol oynadık ve Ronan da dahil olmak üzere beşi evli ve çocuk sahibi.

"Sikerim böyle işi. Bu konuda tek kelime edersen kapına her gün sarışın bir fahişe gönderirim."

"Oh, bunu yapmamalıydın. Madem beni kışkırttın, herkese söyleyeceğimden emin olabilirsin. Bebek beklediğini öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyorum."

"Ben değilim."

Beni itmeye çalışıyor ve ben de bu fırsatı kullanarak saçlarını ediyorum. Her bir telini düzene sokmak için yarım saat harcadığı saçlarını.

Kapının çalınması bizi böldü ve onu bir hamleyle serbest bıraktım. Neyse ki panjurları kapalı tutmuşum. İki avukatın kavga etmesi muhtemelen halk tarafından hoş karşılanmaz.

"İçeri gel," diyorum ve Dan'e fısıldıyorum, "Bu geceden itibaren sarışın fahişeleri bekle."

"Siktir git." İki orta parmağını da bana doğru çevirip kapıya yöneldi.

Adam gidiyor ve Sandra Bell geri çekilerek ona yer açıyor. "Erken mi geldim?"

"Hayır, tam zamanında geldiniz." Sesimi profesyonel bir tonda yumuşatıyorum. "İçeri gelin lütfen."

Bunu tereddütle yapıyor ve ben de asistanım için dahili telefona basıyorum. "Lauren ve Chris'e burada ihtiyacım var. Bir de Bilgi İşlem'den Jane."

"Hemen efendim."

Sandra'nın karşısına oturuyorum ve o da önce eteğini, sonra da ceketinin kollarını aşağı doğru çekiyor. "Benimle yalnız kalmaktan rahatsız mı oluyorsun?"

Başını . "Değil-" "Yalan söyleme."

"Biraz... biraz."

"Güzel. Hikayenize inanmayan insanların önünde onunla yüzleştiğinizde on kat daha rahatsız olacaksınız. Bu duyguya alışın."

Yutkunuyor, parmakları sabit bir hızla birbirine bağlanıp çözülüyor. Ama onu bu rahatsızlıktan kurtarmak yerine sandalyemde arkama yaslanıp

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çoğunlukla gözlerini kırpmadan.

Odağını anında kucağına kaydırır.

Hmm. Terapistini aradım ve Sandra'nın zihinsel ve duygusal olarak mahkeme salonunu kaldırıp kaldıramayacağını sordum ve doktor bana kaldırabileceğine dair güvence verdi.

Öyle görünmüyor.

Aksine, Sandra gittikçe daha tedirgin görünüyor. Terapist işini yapıyor mu ki?

Kapı çalındı ve ardından ayak sesleri duyuldu. Önce avukat yardımcım Lauren geldi. Benim yaşlarımda ama benden birkaç yıl sonra baroyu geçti.

Genelde Aspen'le çalışır ama cinsel saldırı vakalarıyla ilgilenme konusunda becerikli olduğu için onu bana ödünç verdi.

Daha sonra Chris ve Anastasia gelir. Sonuncusu sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi kapının yanında duruyor. Sandra'nın onu takımda istediğini çünkü onun varlığında kendini rahat hissettiğini söylediğimden beri yüzünde garip bir ifade vardı.

Sanki bayılmak üzereymiş gibi.

Belki de bunun nedeni dün yaşananlar ve toplum içinde prezervatif kullanılmaması olayıdır.

Sikeyim.

Odaklan. Bu iş.

"Lauren ve Christoph'la zaten tanıştın," diyorum Sandra'ya. "İstediğin gibi Jane de oturacak. Bu sana izin verilen tek dostça yüz."

Sandra ona biraz gülümsüyor ve Anastasia da ona gülümsüyor.

Ayağa kalkıyorum ve bu herkesin dikkatini çekiyor. "Size soracağım soruları okudunuz mu?"

Sandra başını sallıyor.

"Mahkemede kafa sallamak yok. Eğer soru evet ya da hayır ise
söyle
." "Evet, onları okudum."

"Nasıl cevap vereceğiniz konusunda
kendinize güveniyor musunuz?" "Sanırım
öyle."

"Yine evet ya da hayır sorusu, Bayan Bell."

"Evet... Yapabilirim."

"Peki ya savcının olası soruları?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onları öğrendim."

"Güzel. Şimdi karşı tarafın avukatının size sorabileceği olası sorulara geçelim."

Lauren belgelerini veriyor. "Bunlar odaklanacaklarına inandığımız noktalar. Reginald Pearce bulduğu ilk fırsatta hücum oynamasıyla bilinir, bu yüzden ekstra hazır olmanız gerekir."

"Sana yardım edeceğiz." Chris ona gülümsüyor ve o da tekrar kucağına bakıyor.

"Şu andan itibaren, ben Reginald'ım." Mahkemede yaptığı gibi yavaşça volta atarak önünde duruyorum. "Bayan Bell, babanızın size isteğiniz dışında dokunduğunu söylediniz. Bu doğru mu?"

Yutkunuyor. "Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Gençliğimden beri."

"Tam olarak ne kadar genç? Dokuz mu?

Sekiz mi?" "Ben... Hatırlamıyorum."

"Sekiz civarından beri olduğunu iddia etmiştiniz, değil mi?"

"İtiraz ediyorum." Lauren ayağa kalkıyor. "Avukat tanığı yönlendiriyor."

"Bu reddedilir, Lauren. Avukatın çapraz sorguda tanığı yönlendirme hakkı vardır," diyorum, Sandra ile göz temasını kesmeden volta atmaya devam ederek. "Şimdi söyle bana, sana ilk kez ne zaman dokunduğunu hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz, ben..."

"Yani, hatırlamıyorsun. Bu iddiaları sadece baban gibi bir adama iftira atmak için senin bile hatırlamadığın hatalı anılara dayandırıyorsun..."

"İtiraz ediyorum..."

"Gerçek şu ki, zamandır onunla rızaya dayalı bir ilişki içindeydin. Telefonundan ona gönderdiğin kışkırtıcı kıyafetler giydiğin fotoğraflar var."

"Bu doğru değil!" Sandra hüngür hüngür ağlıyor. "Ben ... bana bunları giydirdi ve fotoğrafları çekti... Ben yapmadım..."

"Bayan Bell, olayın rızaya dayalı olduğunu gösteren sağlam kanıtlar var, oysa iddia edilen cinsel saldırıya ilişkin kanıtlar mevcut değil."

"İtiraz ediyorum. Avukat kendi sonuçlarını belirtiyor..."

"O yaptı... o..." Sandra aniden ayağa kalkıyor, tüm vücudu titriyor. "O yaptı!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ortada kanıt yokken bunu söyleyemezsiniz. Bunu sadece müvekkilimin itibarını zedelemek için yaptığınız doğru değil mi? Bu iddiaları onun zorlukla kazandığı parasını alabilmek için mi ortaya attınız? Siz-"

"Dur." Alçak ses beni hazırlıksız yakaladı.

Bu Anastasia. Sandra'yı kolundan tutmuş, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Kes şunu, lütfen."

"Bunu , mahkemede tanıklık yapamaz."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Sandra ofisten çıkmadan önce burnunu çeker.

Anastasia bana yumruk atmak ister gibi tuhaf tuhaf bakıyor. "Bir şeyi anlatmak için canavar olmana gerek yok."

Onunla burun buruna gelene kadar yaklaşıyorum. "Karanlık bir adalet savaşçısına ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin? İşte biz buna benziyoruz."

Dudaklarını serbest bırakmadan önce büzüştürüyor. "Nasıl olduğuna bakmaya gidiyorum."

Ve sonra o da kapıdan çıkıyor, portakal çiçeği kokusu arkasında kalıyor.

Belki de kokuyu bir tek ben alıyorumdur.

Savcının bize gönderdiği bir dosyayı aldım ve koltuğuma geri döndüm.

Lauren sandalyesini bana dönük olacak şekilde çeviriyor. "Bayan Bell'in çok fazla hazırlığa ihtiyacı var ve duruşmadan önce fazla zamanımız yok."

Biz .

Sandra birkaç ay önce evden kaçtıktan ve annesinin ona bıraktığı vakıf fonuyla yaşadıktan sonra babası hakkındaki suçlamaları ihbar etti. Matt ve savunmasından para aldıkları için polis ve savcılık her şeyi halının altına süpürmeye çalıştı ama Sandra akıllı davranıp ihbarı medyaya gönderdi. Babasının kamusal statüsünü göz önünde bulunduran basın, kan kokusu alan aç köpekbalıkları gibi davanın üzerine atladı. Sonuç olarak savcı Matt Bell'e karşı ceza davası açmak zorunda kaldı, ancak savcı dikkatlice geri adım atıyor ve tüm bunların eski haber olmasını ve böylece suçlamaları düşürebilmeyi umuyor.

Ancak basın bu işin peşini bırakmıyor. Şu anda destek grupları ve kadın örgütleri işin içinde ve hepsinin gözü savcının bu davayı nasıl ele alacağında.

Sandra'nın Matt'e karşı bir yasaklama emri vardı, ancak son morluklarını bir şey almak için eve döndüğünde ve Matt aniden ortaya çıkıp ona karşı gelmeye cesaret ettiği için onu tekrar dövdüğünde aldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden ona hukuk davası da açmaya karar verdi.

Mesele şu ki, savcı ceza davasını her an mahkemeye taşıyabilir. Özellikle de Matt'in savunma avukatı hukuk davasını ilerletmek için her türlü hileye ve el altından yöntemlere başvurduğundan beri. Sanırım Sandra'nın çılgına dönüp hukuk davasını kötü idare edeceğini ve böylece savcının ceza davasını düşürmek için tüm gerekçeleri sağlayacağını düşünüyorlar.

Savcıya güvenmiyorum. Lanet olası sistemin tamamına güvenmiyorum, bu da Sandra'nın her iki davada da hakkını alabilmesi için hukuk davasında sunacağım kanıtlarla onun kolunu bükmem gerektiği anlamına geliyor.

"Hadi beyin fırtınası yapalım Lauren. Medyanın daha fazla ilgisini çekmeliyiz ve bunun için de onların duygularıyla daha fazla oynamalıyız."

Anastasia'nın hoşuna gitmeyeceğinden emin olsam da. Ama istediği buydu ve ben de ona bunu vereceğim.

Ve dünyayı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Knox'un ofisinden çıktım ama istesem de Sandra'yı takip edemezdim.
Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki beni zorlukla ayakta tutuyorlar.

Ben de nefes almak için köşedeki duvara yaslandım. İnsanları rahatlatmak için uygun olduğumu sanmıyorum.

Bu işte hiç iyi olmadım.

Arka planda kalmak üzere yetiştirilmek bana prangalar vurdu; asla öne çıkmamak gibi. Asla bir el ya da ağlayacak bir omuz vermemek gibi.

Kuzenim Rai, annem öldüğünden beri yanımda olan tek kadın ve beni sevmesine rağmen benim tesellime ihtiyacı yok. O güçlüdür, bazı erkeklerden daha güçlüdür ve onu hiç zayıf görmedim.

Ayrıca bana sanki yanlış bir dokunuşla kırılacakmışım gibi çocuk eldivenleriyle davrandı.

Ben.

Bana verdiği tepkiyi düşündüğümde göğsümde bir sancı yayılıyor.
ortadan kaybolması. Beni çok hayal kırıklığına uğratmış, çok kızmış olmalı.

Ama terk ettiğim ailemi düşünmeyi göze alamam. Şimdi olmaz.

Telefonumu elime alıp annem ve *Babuşka* ile çekilmiş birkaç fotoğrafımdan birine ilerlerken parmaklarım titriyor. O zamanlar çok küçüktüm, muhtemelen dört yaşındaydım ve annemin kucağında oturmuş, kontrolsüzce kıkırdıyordum.

Beyaz-sarı saçlarım, masmavi gözlerim ya da küçük yüz hatlarımla onun karbon kopyasıyım. Ama o her zaman kırık, yorgun, sanki var olmaktan yorulmuş gibi görünüyordu.

Annem pek gülümseyen bir tip değildi ama fotoğrafta bana bakarken küçük bir gülümsemesi var. *Babushka* da sırıtıyor, onun da tüm dikkati benim üzerimde.

Bu iki kadın beni koşulsuz sevdi ve eğer kader başka türlü işleseydi, bu görüntüyü yeniden yaratabilirdim.

Resme bakmaya devam ettikçe, resim beni daha çok sabitliyor ve bana güven duygusu veriyor.

"Uzakta olsam bile her zaman seninle olacağım Ana." Annem hep böyle derdi ve çocukken onu yakınımda, yanı başımda hissederdim.

Şimdi de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve doğru olanı yapmak zorundayım. Babasının yanında kimin olduğunu bilsem bile Sandra'nın yanında olmalıyım.

İfşa olabileceğimi bilsem bile.

Ama yardım isteyen birini öylece terk edemem. Bunun kendi annemi terk etmekten ne farkı var?

Telefonu sakladıktan sonra, Sandra'nın olmasını beklediğim banyoya doğru yürüyorum. Ancak onu pencerenin yanında, göğsünü tutmuş ve öne doğru eğilmiş halde buluyorum.

Ona doğru acele ediyorum, sonra onu ürkütmemek için güvenli bir mesafede duruyorum. "İyi misin?"

Yavaşça başını kaldırıyor, gözyaşları hala yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ah... evet... sanırım öyle."

"Sert olduğunu biliyorum ama yaptığı gerçekten çok iyi, o yüzden sürece güven, tamam mı?"

"Belki de haklıdır. Eğer ben... bunu benim tarafımda olan insanlarla halledemezsem, mahkemede nasıl yapacağım? *Onun* önünde? Kendimi aptal durumuna düşüreceğim, değil mi?"

"Hayır, öyle deme." Ona yavaşça yaklaşıyorum. "Sen cesur bir kızsın Sandra. Pek az kişi senin kadar cesurdur ve bu bir onur nişanı olarak takılmayı hak ediyor."

Gözyaşlarının arasından küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." "Bu sadece bir söz değil. Ben onlara inanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü... annem ben küçükken istismara uğradı ve onu koruyacak gücüm yoktu. Hayatımda işe yaramaz olduğum için kendimi suçlamadığım bir gün bile olmadı ama pişman olmadığım bir şey var."

Dudakları aralandı. "Ne?"

"Yapabildiğimde yardım istemek, bu soğuk birinden bile olsa."

"Knox gibi soğuk mu?"

"Daha da kötüsü. Ama bilirsiniz, onlar gibi insanlar sonuç getirir. Pisliklerin nasıl düşündüğünü iyi bilirler ve onlara etkili bir şekilde karşı koyabilirler, bu yüzden emin ellerdesiniz."

"Gerçekten mi? Ona güvenmeli miyim?"

Sesindeki tereddütü, kendine sarılışını ve dirseklerine dokunuşunu özlemiyorum. Bu yüzden "Yapmalısın" derken iki kere düşünmüyorum.

"Ona güveniyor *musun*?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yasal bir şeyle mi? Ben ."

Burnunu çekiyor, ben de elimi cebime atıp ona bir mendil veriyorum. Sandra gözyaşlarını siliyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bütün duruşma boyunca orada olacaksın, değil mi?"

Yutkunuyorum. Mahkemede olmak, önceki hayatımdan biriyle karşılaşma ihtimali anlamına geliyor ve bu kesinlikle . "Ben IT departmanındanım, bu yüzden gerçekten buralarda olmamalıyım."

"Lütfen." Ellerimi tutuyor. "Tanıdığım tek dost canlısı yüz sensin. Knox'a çoktan sordum ve o da seni takıma almayı kabul etti."

"Elimden geleni yapacağım. Şahsen orada olmasam bile duruşmadan önce sizi arayacağım. Siz de beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

"Teşekkür ." Gözleri taze yaşlarla parlıyor.

"Biz... muhtemelen geri dönmeliyiz."

Gülümsemesi azalıyor ama Knox'un ofisine doğru yürürken elimi daha sıkı tutuyor.

Lauren, Chris ve onu dava hakkında derin bir sohbete dalmış buluyoruz. Bilmediğim hukuki terimler kullanıyorlar ve o kadar hızlı konuşuyorlar ki yetişemiyorum.

Sonunda bizi fark ettiklerinde konuşmalarına ara veriyorlar.

Lauren gülümsüyor ve Chris uzun bir nefes alıyor ama Knox en ufak bir rahatlama belirtisi göstermiyor. Aksine, sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi sakin, hatta fazlasıyla sakin görünüyor.

Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor. Keskin ve karanlık, sanki tamamen farklı bir insanın lanetli ruhuna bakıyormuşum gibi.

Dikkatini Sandra'ya kaydırmadan önce o an zar zor geçiyor. "Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Eğer yine kaçarsan kendine başka bir avukat bulabilirsin."

Kız kaskatı kesildiğinde ona ters ters bakıyorum ama Sandra'yı hazırlamaya devam ettiği süre boyunca beni görmezden geliyor. Soruları hâlâ sert ama onun zorlandığını görünce duraksıyor.

Kimsenin fark ettiğini sanmıyorum ama sanki o da ara vermiş gibi. İlk başta bir şeyler uydurduğumu ve bunu sadece Sandra'nın iyiliği için yaptığını düşünüyorum ama sonra ona odaklanıyorum, gerçekten odaklanıyorum.

Bir belgeyi karıştırıyor ve hareketleri sakin ve ölçülü olmasına rağmen, normalden daha uzun - sanki bir şeye katlanıyormuş gibi.

Sanki bir krizin ortasındaymış ve bunun için sakin kalması gerekiyormuş gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omuzları gerginlikle doluyor ve gözleri hala karanlık, daha az altın rengi, daha az parlak. Sanki içlerindeki renk emilmiş gibi.

Başka bir şey daha var. Nefes alış verişi kısa ve kesik kesik, göğsü hafif düzensiz bir ritimle inip kalkıyor. Ama bir sonraki konuşmasında sesi hâlâ o sakin aralıkta, sanki geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş gibi.

Bugünlük işimizin bittiğini açıkladığında herkes bitkin görünüyordu.

O değil.

Öfkeli görünüyor. Sanki içinde uhrevi bir enerji birikmiş de ondan kurtulamıyormuş gibi.

Ya da *yapmayacak*.

Geride kalıp tam olarak ne yapmak istiyorum? Ona sorunun ne olduğunu sorup bir cevap alabileceğimden değil.

Ama deneyebilirim, değil mi?

Nedense şu anda yalnız kalmaması gerektiğini hissediyor; eğer yalnız kalırsa, bir tür felaket onu takip edecek.

Muhtemelen çok fazla yorum yapıyorum. Knox hangi dünyada iyi değil? Her zaman derli toplu ve mükemmel görünüyor, biraz kıskandım.

Ve tamam, belki de zırhının içine uzanıp bir göz atsam ne göreceğimi merak etmişimdir.

Belki de içi o kadar da mükemmel değildir, belki de kendim için görebildiğim perili, sorunlu bir parçası vardır.

"Jane?" Sandra'nın sesi beni ona olan aşırı odaklanmamdan uzaklaştırıyor. "Öyle mi?"

"Beni dışarı çıkarabilir misin?"

"Elbette." Knox'a son bir kez bakıyorum, ama o evrak işlerine odaklanmış durumda, bu yüzden altın bakışlarına bir an bile bakamadan oradan ayrılıyorum.

Göz temasına karşı sağlıksız bir fobim varken, onunla bunu arzulamam garip değil mi?

Bu garip olmalı. Anormal.

Yine de günün geri kalanında tek düşündüğüm şey bu. Gözleri,

tedirgin hali.

Onu.

Ona mesaj atmayı düşündüm, ben de yazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sen iyi misin?

Sonra da göndermeden önce mesajı siliyorum. Aramız pek iyi değil, özellikle de dünkü korunmasız seks olayından sonra.

Ama eve döndükten sonra bile, yemek artıklarını yiyeceğim ve akşamımın geri kalanını internette eski hayatımdaki erkeklerin neler yaptığını araştırarak geçireceğim yalnız gecemi dört gözle beklemiyorum. Her ayrıntıya odaklanacağım ve bir paranoya manyağı olacağım.

Loş ışıklı stüdyo dairemde oturuyorum. Eski püskü ve eski, ama kötü bir mahallede değil, bu yüzden istenmeyen ilgi konusunda endişelenmeme gerek yok.

Yazmam yavaşlıyor ve dizüstü bilgisayarımda açık olan yüzlerce sayfaya boş boş bakıyorum.

Hayatımın geri kalanında böyle mi olacağım? Kaçak, takıntılı ve her zaman korkan?

Babushka'nın incineceği düşüncesi, ellerimi casusluk görevini sürdürmeye zorluyor. Eğer onlardan biri ne yaptığımı öğrenirse-

Sonuçları düşünmeyi reddederek başımı sallıyorum. Yanlış bir şey yaptığımdan değil; sadece kendimi ve büyükannemi korumaya çalışıyorum.

Kapı çaldı ve donup kaldım, sonra hemen dizüstü bilgisayarımı kapattım. Vay anasını.

Beni buldular.

"Derin nefes al," diye fısıldıyorum kendi kendime titrek bir ses tonuyla. "Beni bulamazlar. Güvenlik duvarı kullandım, IP adresimi engelledim. Beni bulmalarına imkân yok."

Kirill ve Aleksander bir şeyden şüphelenip beni takip etmedilerse? Hayır, hayır. Öyle olsaydı dün burada . Cehenneme kadar yolları var, Restoranda beni saçlarımdan tutup bırakacaklarına geri sürüklerlerdi.

Ama ya Kirill Adrian'a söylediyse?

Lanet olsun. Hacklemenin beyni o. Güvenlik duvarımı aşıp IP adresimi ele geçirebilir ve beni bulabilirdi. O şimdi burada ve-

"Anastasia, aç kapıyı, orada olduğunu biliyorum."

Bu sesle çöküşüm duraklıyor. Sadece kapalı kapılar ardından değil, su altından gelse bile tanıyabileceğim o güzel aksanlı ses.

Girişe doğru ilerlerken göğsümden bir ağırlık yavaşça kalkıyor ve havada kayboluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O olduğundan emin olmak için gözetleme deliğinden bakıyorum.

Tabii Knox orada duruyor, gözlerindeki sert bakışa bakılırsa sabırsızlıkla kapıyı açmamı bekliyor.

Ve o zaman kafama dank etti.

Knox burada. Eski püskü dairemin önünde ve onu içeri almamı istiyor.

Nefes almak için bir dakika durmalıyım.

Daha önceki kasvetli duyguların onun önünde ortaya çıkmasına izin vermemek için. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde kapıyı açıyorum.

Hiçbir an ya da derin nefes beni onun ne kadar günahkârca çekici göründüğüne hazırlayamazdı.

Bütün bir iş gününden sonra bile saçlarını nasıl şekillendirdiği ve kıyafetlerini nasıl kusursuz bir şekilde yerleştirdiği için.

Bu adil değil.

O kadar adaletsiz ki, başka hiç kimse onun fiziksel mükemmelliğine .

Onun benim ilkim olması ve şimdi ondan başka bir erkek göremiyor olmam da haksızlık. Çıta başkalarının ulaşamayacağı kadar yüksek, onlara izin vereceğimden değil.

Beni mahvetti.

Beni bozdu.

Ve daha fazlasını istemeye devam ediyorum.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?" Fısıldadım.

"Özgeçmişinden."

"Neden buradasın-"

Sözlerim bir iniltiyle sona eriyor çünkü beni boğazımdan yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Gölgeleri kontrol edebildiğim zamanlar olduğu gibi onların beni kontrol ettiği zamanlar da oluyor.

Bu ikinci örnek.

Bu sabahtan beri onlardan kurtulamadım. Gri bulutları nefes aldığım, gördüğüm ya da dokunduğum tek şey olana kadar üzerimde beliriyor ve yayılıyorlar.

Kendimi Anastasia'nın dairesinde böyle buldum.

Onu görmemek için direndim, özellikle de bu durumdayken. Kimsenin beni gölgelerimle görmesine izin vermiyorum, ikiz kız kardeşimin bile.

Ama dikkatimin dağılmasına çok ihtiyacım vardı. Vücudunun sıcaklığını hissetmeye ve onu şaşırttığımda çıkardığı küçük nefesleri duymaya ihtiyacım vardı.

Şimdi olduğu gibi.

Parmakları yan tarafıma kenetlenirken ağzımdan küçük sesler çıkarıyor. Dairesinin kapısını tekmeleyerek kapatıyorum ve boynunu tutarak onu destekliyorum. Sanki beni rehin tutan adrenalin dalgasına kapılmış gibi nabzı parmaklarımın altında zonkluyor ve tek dayanağı ben olana kadar boğazını daha sıkı kavrıyorum.

Ve o benim.

Çünkü şu anda bile etrafım hâlâ o gölgelerle çevrili ve onlar acımasız ve sertler, bir parça ete ihtiyaçları var.

Onun.

Onları çıplak hissettiriyor ve bundan hoşlanmıyorlar. Açığa çıkmaktan, zayıflamaktan ve hatta görülmekten hoşlanmazlar.

Ve onları gördü. Bugün. Ofiste. Kimse benim hakkında iki kere bile düşünmezken, sanki onlarla göz teması kurabilecekmiş gibi bana komik bir şekilde bakıyordu.

Hisset onları.

Onları dışarı çıkarın.

Yani bu bir intikam. Bu, onu lekelemenin, lekelemenin ve onu artık göz teması kurmaya cesaret edemeyeceği kadar kötü bir şekilde mahvetmenin yoludur.

Onları fark ettiğinde diğer tarafa kaçacağını.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dilim ağzının çatısına doğru ilerliyor ve onu aletimi sertleştiren ve lanet omurgamı büken bir vahşilikle öpüyorum.

Ama durmuyorum.

Nefes nefese

kaldığında değil.

Titrediğinde değil.

Ve kesinlikle benim amansız hareketlerim yüzünden ayakları onu yarı yolda bıraktığında değil.

Onu boğazından dik tutuyorum, muhtemelen nefes almak için ağzını daha geniş açana kadar sıkıyorum. Ama o ağzı sahipleniyorum, dilini emiyorum, sonra o kadar sert ısırıyorum ki kan tadı almadığıma şaşırıyorum.

İnlemeleri ve sızlanmaları kulaklarıma müzik, berbat gölgelerime afrodizyak gibi geliyor.

Ve daha fazlasını

istiyorlar. Çok daha

fazlasını.

Ayağını tekrar kaybettiğinde, ahşap zemine düşmesine izin veriyorum, ancak darbeyi azaltmak için onu daha sıkı tutuyorum.

Sırtı yere değdiğinde gözleri açılıyor ve son bir ısırıkla dudaklarını serbest bırakıyorum.

Ona ziyafet çekmeye devam etmek istesem de, hava almaya ihtiyacı var. Ama buna izin versem bile boğazını bırakmıyorum. Gölgelere karşı sahip olduğum tek zırh o ve onu bırakmamın imkanı yok.

Evet, bu bencilce. Evet, muhtemelen bana cehennemde daha önce benim için belirlenmiş olandan daha derin bir çukur bulmalılar, ama hepsi onun suçu.

Bu sabah durup bakmamalıydı, burnunu ait olmadığı bir yere sokmamalıydı.

tuttuğum tarafımı görmemeliydi. Ama gördü ve şimdi

bunun bedelini ödemesi gerekiyor.

Anastasia kalın kalın yutkunuyor ve şişip kızaran dudaklarını yalamak için dilini dışarı . "Ne... ne yapıyorsun?"

"Seni ilk ve son seferinmiş gibi becereceğim, benim küçük yalancım." Boğazını sıkmaya devam ederek bacaklarının arasına diz çöktüm ve pantolonumun kemerini açtım. "Kabul edeceksin, değil mi?"

Bir an ağzı bir karış açık öylece bakakalır. Bacakları hala düşüşten dolayı garip bir açıyla yayılmış durumda. Bol kapüşonlu tişörtü solgun kalçalarına kadar iniyor ve beyaz dantel külotu ortaya çıkıyor.

Beyaz ve dantel.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hay sikeyim. Kapüşonunun altındaki giyim tarzı, yeni kişiliğinin olması gerektiği gibi değil. Şu anda bardaki buz gibi saçlı, mavi gözlü yabancıya benziyor. Tek seferlik bir sikiş olması gereken ama çok daha fazlasına dönüşen o yabancı.

Ama öyle değil. Gözlüklerini takmış ve gerçek gözlerini benden saklayan kahverengi lenslerini takmaya devam ediyor.

İstemeye istemeye boğazını bırakıyorum ve kapüşonunu başından çekiyorum. Göğüsleri hafifçe zıplıyor, pembe tepeleri benimle alay ediyor, bu yüzden ikisini de tutup onları kullanarak onu yukarı çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor, sonra dudaklarım tekrar dudaklarını bulduğunda inliyor, ben de meme uçlarını sıkmaya devam ediyorum, dilini emdiğim kadar sert bir şekilde büküyorum.

Titriyor, fark ediyorum, beklentiyle ya da başka bir şeyle, bilmiyorum ve şu anda buna odaklanacak zihin durumuna sahip değilim.

Tek umursadığım onun kollarımda titremesi, dilinin benimkini yalaması, hızıma yetişemese ve iniltileri giderek artsa bile.

"Ugh..." Geri çekilmeye çalışıyor, gözlükleri buğulanıyor. "Knox... bir şey yap."

"Bir şey mi?"

"Herhangi bir şey..." Sesi nefes nefese, kısık ve o kadar tahrik olmuş ki, gergin, zonklayan meme uçlarını çimdiklediğim göğsünden hissediyorum.

"Hiçbir şey olmayacak, pis ve çiğ olacak. Amını yere yatıracağım ve tek yapabildiğin çığlık atmak olana kadar onu sertçe, doğru şekilde sikeceğim."

"Tamam..." Sesi zar zor bir fısıltı, belki de bir inilti, ama ihtiyacım olan tek onay bu.

Meme uçlarından birini serbest bırakarak gözlüğü çıkarıp atıyorum. Gözleri, sahte kahverengi gözleri sarkık ve zar zor açılıyor. Ama bana bakıyor. Daha önce ofiste olduğu gibi, sadece bana bakıyor. Sanki dünyada var olan tek kişi benmişim gibi.

Sanki bakabileceği tek kişi benmişim gibi.

Bir yanım uzanıp onun gerçek gözlerini, ruhumun derinliklerinde ezberlediğim gerçek gözlerini ortaya çıkarmak istiyor. Ama en mantıklı yanım kazanıyor, hangi gözlerin gerçek olduğunu umursamaması gereken yanım. Zaten onlardan hoşlanmıyorum.

Gözler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onlar yüzün en çok hor görülen kısmı. T ve benim kaçmaya çalıştığımız ve kaçtıktan sonra bile hala kaçamadığımız şey onlar.

Anastasia'yı kalçasından tutup yüzüstü çeviriyorum. Nefes nefese kalıyor, muhtemelen bana bakmak için baĢını kaldırdığında çıkardığı ses küçük dairede yankılanıyor ama onu ensesinden tutup yere mıhlıyorum. "Böyle kal."

Sert nefes alışları duyulabiliyor ve altımda sertleştiğini hissediyorum, ama kısa bir süre sonra rahatlıyor, yanağı yere dayanıyor.

Sanki benim , vahşi davranışım normalmiş ve o da bunu kabul ediyormuş gibi. Sanki... bana güveniyor.

Lanet olsun.

Ona zarar vereceğime söz vermişken bana neden güvensin ki? İlk gece mazoşist olduğunu hissetmiştim, ama bu hala o kategoride mi?

Yine de kendime rağmen, içimdeki küçük bir köşe bu gerçeğe seviniyor, o öyle bir tip değilken bana kendini bırakacak kadar güvenmesine.

Açıkça bir sürü şey saklıyor ve küçük bir yalancı gibi davranıyor.

Parmaklarım iç çamaşırına yapışıp aşağı çekiyor, o da bacaklarını açıyor ve sanki hep buraya aitmişim gibi bacaklarının arasına yerleşmeme izin veriyor. Lanet bacaklarının arasına.

İç çamaşırını atıyorum ve elim onun sırılsıklam kıvrımlarını buluyor. "Hmm. Çok ıslak. Sert seks vaadi seni tahrik etti mi güzelim?"

Hiçbir şey söylemiyor ama suları parmaklarımı kaplayıp kalçalarının arasına damladığında cevabımı alıyorum.

"Bana bugün bir çeşit doğum kontrol hapı aldığını söyle." "İğne oluyorum."

"Çok şükür."

"Prezervatif kullanmayacak mısın?" Başını geriye doğru çevirmeye çalışıyor ama ben öne doğru tutuyorum.

"Artık amını çıplak hissettiğime göre, bir bariyer kullanmaya geri dönmeyeceğim."

Bileklerini kavrayıp sırtının alt kısmına kilitliyorum, sonra onları ve ensesindeki tutuşumu kaldıraç olarak kullanıp tek seferde acımasızca onun daracık ateşine giriyorum.

Sikeyim.

Buraya şiddet, hatta intikam vaadiyle geldim, ama duvarları etrafımda kenetlendiği an, sanki farklı bir seviyeye ulaşmış gibiyim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

varoluşun.

Sadece ikimizin var olduğu bir yer.

İnliyor, tepesine kadar çekip bu sefer gölgelerim kadar şiddetli bir şekilde içeri girdiğimde ses paramparça oluyor.

Parmaklarım boynunda sıkılaşıyor ve yapabileceğimi bile bilmediğim bir hızla amına girip çıkıyorum. Onun uyarılmasının özensiz sesleri, etin ete tokatları etrafımızda yankılanırken beni devam ettiriyor.

Onu tedavisi olmayan bir deli gibi beceriyorum, sanki bu hayatımın son sevişmesiymiş gibi, sanki o benim ödülümmüş ve ona son bir kez sahip olmalıymışım gibi.

Seks bana hiç bu kadar çiğ, bu kadar ilkel gelmemişti. Evet, her zaman sert sevmişimdir ama hiç durmak istemediğim bir noktaya gelmemiştim.

Sonsuza dek bir kadının içinde olmak istediğim yer.

Bu düşünce beni duraksatıyor, ama sadece bir saniyeliğine, sonra tekrar ona vurmaya başlıyorum.

Daha hızlı, daha vahşi, yerde kayana ve onu yerinde tutan tek şey benim tutuşum olana kadar.

"Çok sıkısın, benim küçük yalancım. Bu delik benim için yapılmış, değil mi? Bu mu?"

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor, ben de tekrarlıyorum: "Bu delik benim, değil mi?"

"Hayır..."

Parmaklarımın uçları ensesine batıyor. "Az önce hayır mı dedin?" "Sen...

bana sahip değilsin..."

"Bu doğru mu lan?" Hızımı artırıyorum, inlemeleri ve sızlanmaları kesilene kadar ona şimdiye kadarki en hızlı şekilde çarpıyorum. Küçük bedeni tamamen benim merhametime kalana kadar -ya da kalmayana kadar.

"Olay şu, benim küçük yalancım. Sana sahibim, bu deliğe ve sunabileceğin diğer tüm deliklere sahibim. Ne kadar inkar edersen, o kadar sert sikeceğim seni."

"Oh, lanet olsun..." diye küfrediyor, duvarları etrafımda geriliyor. "Knox... Knox... oh, kahretsin... Ben... dayanamıyorum..."

"O zaman kabul et. Amcığının bana ait olduğunu ve sikebileceğimi kabul

et." "Oooh..."

"Bu doğru kelime değil."

"Sadece... sadece gelmeme izin

ver..."

"Amının benim olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu... bu senin..." Sesi ancak bir üzerinde, ama duyuyorum.

Bunu o kadar yüksek sesle ve net duyuyorum ki, deliliğe varan açıklanamaz bir sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor.

"Aferin kızıma." Daha derine inene kadar kalçalarımı döndürüyorum ve bu onun inlemelerini daha yüksek ve daha keskin hale getiriyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet...evet...orada...lütfen..."

Kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum, daha sert yerine daha derine sürüyorum, sonra etrafımda paramparça olduğunu hissedene kadar birkaç kez daha tekrarlıyorum. "Buraya mı?"

"Evet!!" diye bağırıyor, çığlık atıyor ve çözülürken bir ilahi gibi adımı mırıldanıyor.

Etrafımda kenetlendiğini, beni içine çektiğini ve sanki tek başına gelemiyormuş ve beni yolculuğa davet ediyormuş gibi aletimi sağdığını hissediyorum.

Adımlarım onun zevkiyle çılgınca bir hal alıyor. Bu sadece onun yapabildiği bir şey, beni onun orgazmlarına ve vücudundaki titremelere o kadar uyumlu hale getiriyor ki onu takip etme ihtiyacına engel olamıyorum.

Onunla birlikte olmak için.

Ona sahip olmak için.

Bu düşünceyle, ona sahip olmakla ilgili olan düşünceyle, daha önce hiç hissetmediğim bir yıkım gücüyle döllerim onun içine fışkırıyor.

Sanki bir intikam gibi.

Sanki her gözeneğinin tohumumla dolmasını istiyormuşum gibi.

Yavaşça içinden , bakışlarım amından akan, kalçalarına bulaşan ve yerde biriken döllerimi takip ediyor.

Gölgeler yavaşça arka plana dağılırken, şiddetli bir sahiplenme duygusu buldozer gibi ön plana çıkıyor, etimi parçalıyor ve kemiklerime doğru ilerliyor.

Bir numara olma, babamın gözdesi olma ve hatta T'nin tek desteği olma ihtiyacı gibi takıntı eğilimlerimi her zaman gizledim. Ve ortaokuldan beri bu kötü alışkanlıklarımdan kurtulmaya çalışıyorum.

İlk kez becerdiğim birine karşı kör edici bir sahiplenme duygusu hissediyorum. Karanlık bir saplantıya yakın.

Gölgelerimin ortaya çıkıp oynayacağı tehlikeli bir yer.

Yine de, ondan damlayan sahipliğimin kanıtlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

İkimizin de nefes nefese kalmasına ve terin tenimizi kaplamasına rağmen gitmesine izin veremiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kontrol edemediğim ilkel bir şey. Beni rehin alan ve bırakmayı reddeden ham bir duygu.

Ondan yumuşak bir inilti kopuyor ve bu ses beni transımdan çıkarıyor. Onu yavaşça bırakıyorum, sonra sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve yarı sert aletimi içeri sokuyorum.

Evet, az önce içine boşaldım, ama amından akan döllerimin görüntüsü sikimle bir tur daha alay ediyor.

Ama mesele değil.

Buraya çoklu rauntlar için gelmedim, hatta sevişmek için bile gelmedim. Anastasia bana bakmayı kessin diye buradayım, böylece hiç işi yokken benimle ilgilenmeyi bırakacak.

Arkasını dönüyor ve yavaşça diz çöküyor, sonra bana bakıyor. Onu tamamen çıplak görünce sikim seğiriyor. Solgun teninde onu kavradığım andan kalma birkaç kırmızı iz var - boynunun etrafında, bileklerinde ve göğüslerinin kremsi etinde. Meme uçları saldırımdan dolayı kızarmış ve kabarmıştı. Dudakları da öyle. Şişmişler, dolgunlaşmışlar ve sikimi aralarına sokmam için beni baştan çıkarıyorlar.

Ama beni asıl etkileyen bakış, gözlerindeki memnuniyet, göstermekten utanmadığı o lanet zevk.

Çünkü o ve ben uyumluyuz. Diğer kadınlar sertlikten ve kirli seksten hoşlanmaz ama benim Anastasia'm bundan zevk alıyor.

Bekle. *Benim* mi?

Ne zamandan beri onu aklımda bu şekilde düşünmeye başladım? Eve

gidip bu kanserli düşünceleri kafamdan silmem lazım. Bu lanet bir şey.

Sadece sikişmek.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sorduğunda henüz bir adım bile atmamıştım.

Dönüp gitmeliyim. Gözlerindeki beni siken bakışı ya da umudu görmezden gelmeliyim. Başka bir durum olsaydı, şahsen o umudu yok ederdim.

Ama benim yok.

İlkelerime bir kez daha karşı geliyorum ve kalıyorum.

Ve gölgelerin bu sefer söz hakkı yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Sanırım yanlış bir şey yaptım.

Çünkü son yarım saattir havada asılı duran gerilim boğucu.

Beni yerde, yüzükoyun becerdiği ve şimdiye kadarki en güçlü boşalmamı sağladığı zamandan bile daha fazla.

Prezervatifsiz.

Tekrar.

Ama nedense bu beni kızdırmadı. Derinlerde bir yerde, onun sıcak dölünün içimde yarattığı hissi ve teninin benimkine sürtünmesini seviyordum.

Aslında, o kadar çok sevdim ki, biraz takıntılı olabilirim. Ve onun sert hakimiyeti.

Ve sinsi bir sikiş.

Ve onunla ilgili her şeyi, gerçekten.

Ama bu yanlış. Onun tuzağından kaçamayacak kadar ona bağlanmamalıyım.

Şu anda bile ona, gömleğini zorlayan geniş omuzlarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ama gömleğini zorlayan tek şey bu değil; şişkin pazıları, göğüs kasları ve hatta karnı da var.

Bir ısı dalgası midemdeki perileri katlediyor ve kaçmaya çalışan her türlü hissi hapsetmek için kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Kapüşonumu daha önce çekmiştim ama külotumu bulamadım, bu yüzden çıplak kaldım ve bu çok açık hissettiriyor. Hatta savunmasız.

Nefes alış verişim sert ve oturduğumuzda "Oldies" çalma listesini açtığım için mutluyum, böylece yüksek sesle nefes alıp verişlerimi ya da bacaklarımı ne kadar çaprazlayıp açtığımı duyamaz.

Ayrıca, düşük seste bile çalma listem bana huzur ve cesaret hissi veriyor. Bu konuda likörden bile daha güçlü.

Sehpada karşılıklı oturmuş, sipariş ettiğim pizzayı yiyoruz. Ya da ben bir şeyler atıştırıyorum; o eleştirel bir gözle benim küçük yerimi inceliyor. Onun bakış açısından, bu çok vasatın altında görünüyor olmalı. Burada

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önceki kiracının geride bıraktığı bazı yıldız çizimleriyle süslenmiş çatlak tavandaki duman çizgileri.

Mobilyalarım yok denecek kadar az. Burası bir stüdyo daire olduğu için, sadece yatağa dönüştürülebilen bir kanepem ve etrafında oturduğumuz bir masam var. Yerde.

Ama o bunlara bakmıyor, dikkati her yere dağılmış giysilerde ve lavaboda birikmiş bulaşıklarda.

"Onları temizleyecektim," diye geveledim.

Küçük bir sırıtışla tekrar bana odaklanıyor. "Bir şey söyledim mi?"

"Söyleyeceğini söyleyebilirim."

"Nasıl söyleyebilirsin?"

"Senin gibi insanlar kaosun değerini bilmez." "Benim
gibi insanlar mı?"

"İlk ve düzgün."

"Düzenli şeylerden hoşlanmanın ilkel ve düzgün olmakla hiçbir ilgisi yoktur."

"Evet, öyle."

"Hayır. Sen bunun canlı kanıtısın."

"Nasıl yani?"

"Sen de ilkel ve düzgün birisin ama düzenli değilsin." "Ben... ilkel ve
düzgün değilim."

"Dantel külot giymek, suyu pipetle içmek ve tırnaklarınızı her zaman temiz ve kesilmiş tutmak aksini söylüyor. Ayrıca, konuşma tarzınız sakin ve ölçülü, sanki özel öğretmenler tarafından belirli bir şekilde konuşmanız öğretilmiş gibi."

Ağzım açık kalıyor ve pizza dilimi havada asılı kalıyor.
Bunları nasıl ve ne zaman fark etti ki?

Ben bile yarısına dikkat etmiyorum.

Benim için tehlikeli olacağını bilmeliydim. Yapabildiğimde onu daha sert itmeliydim.

Ama bu artık mümkün değil, değil mi?

Açıklanamaz bir şekilde ona, ruhani yüzüne ve derin sesindeki o lezzetli aksana bağımlı hale gelmişken olmaz.

Onu görmek daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissi verirken değil.

Elinin üzerine yaslanıyor, gözlerindeki parıltı avıyla oynamaktan zevk alan bir yırtıcıya çok benziyor. "Söyle bana, seni

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anastasia?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Pizzamdan bir ısırık aldım. "Dur tahmin edeyim. Bunun senin gerçek kimliğinle bir ilgisi var.
Neden değiştirdiğinizi. Geldiğin yer boğucu muydu? Bu yüzden mi ayrıldınız?"

Kulaklarım çınlıyor ama onun oyununa yerine karşılık veriyorum. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Nasıl bu kadar asil ve düzgün oldun?"

"Tekrar söylüyorum, ilkel ve düzgün biri değilim ama beni ve ikiz kız kardeşimi varoşlardan kurtaran havalı bir koruyucu babam vardı. Onun sayesinde çirkin bir ördek yavrusundan güzel bir kuğuya dönüştüm." Göz kırpıyor ama bunun ardında bir şaka yok. Olsa olsa, karanlık ve uğursuz bir şeylerin ortaya çıkmaya çalıştığı bir kamuflaj gibi görünüyor.

"Ailen nasıl?" Normalde sormazdım. Genelde insanları pek merak etmem, çünkü bu işlere bulaşmak istemem ama onu merak ediyorum.

Altın gözlerindeki kararmanın arkasındaki sebep hakkında.

Pizzadan bir ısırık alıyor, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi yavaşça çiğniyor. "Babamı hiç tanımadım, annem de bir fahişeydi ve onu hamile bırakan adamın kimliği hakkında en az bizim kadar bilgisizdi. Altı yaşındayken bize kızdığında, bir aylık uyuşturucu zulasını aldığı bir grup seksin ürünü olduğumuzu ve bizi tutmasının tek nedeninin müşterilerinin çoğunun hamilelik ve emzirme sorunları olduğunu söyledi."

Ağız dolusu yemeği yutuyorum ama bunun bilgiden çok annesinden bahsederkenki ses tonuyla ilgisi var.

Canavarlar arasındaki tüm hayatım boyunca, birinin ebeveyni hakkında bu kadar kin ve saf nefretle konuştuğunu hiç duymamıştım. Sanki ebeveyninin bir uçurumun kenarında olmasını diliyor ve böylece onu aşağı itip ölümünü izleyebiliyor.

Knox tekrar avucuna yaslanıyor ve başını yana eğiyor. "Sıkıcı bilgiler aradan çıktığına göre, neden bana ailenden bahsetmiyorsun?"

"Peki ya onlar?"

"Annenizin tacize uğradığından bahsettiniz ve ondan geçmiş zamanda bahsettiğinize göre artık hayatta olmadığını varsayıyorum?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yemek boğazıma takılıyor ve orada biriken tıkanıklığı aşabilmem için birkaç yutkunmam gerekiyor. "O değil."

"Peki ya baban?" "Buralarda..."

"Ve?"

"Ne?"

"Yaklaştın mı?" "Belki.

Belki de değil."

"Onun etrafında olmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki neden?"

Elimdeki pizza dilimini neredeyse ezilene kadar sıkıca tutuyorum. "Çünkü."

"Anlıyorum. Kimlik değişiminin arkasındaki sebep o mu?"

Başım sarsılıyor ve o yırtıcı şekilde gülümsediğinde hatamı anlıyorum.

"Demek öyle."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun? Ne kadar şüpheci olduğun ya da..." Telefonumdan Metallica'nın "Nothing Else Matters" şarkısı yankılandığında sözünü yarıda kesiyor. "İyi bir müzik zevkin olduğu için küçük bir geçiş hakkın var."

Gözlerim yuvalarından . "Metallica'yı da mı seviyorsun?"

"Mesela? Müziğin ne olduğunu bildiğimden beri onların müziği damarlarımda dolaşıyor. Konserlerine katılmak her zaman yılımın en önemli olayıdır."

"Acaba onların ürünlerinden oluşan bir koleksiyonunuz var mı?" Her zaman müzik temalı ürünlere sahip olmak istemişimdir ama evimde bu yasaktı.

"Gençlik yıllarımda çok sayıda tişört, ceket, kapüşonlu sweatshirt ve Metallica temalı diğer ürünleri topladım. Hatta üzerinde grubun adı kazınmış bir çift kulaklığım bile vardı. Babam doğum günümde alabilsin diye onu istediğime dair sayısız ipucu vermiştim. İngiltere'ye geri döndüler ve kız kardeşim her zaman işleri kendi istediği yapmadığımda onları yok etmekle tehdit ediyor."

Metallica ve kız kardeşi hakkında bu kadar kaygısız konuşması karşısında dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. Buna ilk kez tanık oluyorum.

onun rahat bir parçası.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman öyle ya da böyle gergin biriydi, ama şimdi bu gerginliği azaldı.

"Kız kardeşin eğlenceli görünüyor."

"Hayır, genelde tam bir belasıdır. Dik başlı ve saçma sapan bir kişiliği var."

"Bu tiplerle iyi anlaşırım. Kuzenim de öyle ve çok yakınız..." İçime bir hüzün dalgası sıçrarken sözümü kesiyorum. "Yakındık."

"Sanırım onu da geride bıraktınız?"

"Onu geride bırakmadım. Biz sadece... savaşın farklı taraflarındayız."

"Savaş. İlginç bir terminoloji."

Dikkatini dağıtmak için boğazımı temizliyorum. Kedinin fareye saldırması gibi, bir kez fırsatını buldu mu, kullanmaktan çekinmiyor. "Metallica dışında bir şey dinliyor musun?"

"Gençken Slipknot, Megadeth ve Iron Maiden dinlerdim. Uyumaya gittiğimde kulaklarımda yüksek sesli metal müzikle uyandığım için babam huysuzlanırdı."

"Artık bunu yapmıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Neden olmasın?"

"Hukuk fakültesindeyken pek müzik dinlemezdim ve bu durum baroyu geçip çalışmaya başladıktan sonra da devam etti."

"Bir insanın müzikten nasıl vazgeçebildiğini anlamıyorum. Daha iyi konsantre olmamı sağlayan şey bu."

"Bunu
biliyorum."

"Biliyor
musun?"

"Çalışırken genellikle kulaklık takarsınız. Ayrıca klasik müzik dinlediğinizi de biliyorum."

"Sapık mısın?"

"Profesyonel gözlemciyi tercih ederim, tıpkı
senin gibi." "Ben mi?"

"Evet, güzelim. Bazen beni izlemeye geldiğini biliyorum."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Gelmiyorum."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, cam duvarlarımız var ve bu da seni onların arasından görebileceğim anlamına geliyor."

Kucağıma bakıyorum. "Ben... senin için orada
değildim." "Uh-huh. İnkârın çok sevimli."

Ona ters ters baktım. "Bana sevimli deme."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, öylesin. Bunu kabullen." Telefonumu işaret ediyor. "Neden eski müzikleri seviyorsun?"

"Bu yönden eski bir ruhum var. Tarihi romanları, onlarca yıl öncesinin müziklerini ve eski olan her şeyi severim."

"Ama sen IT'desin."

"Fütüristik bir zihniyete sahip yaşlı bir ruh."

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ardından bu gülümseme tüm yüzüne yayılıyor. "Bunu sevdim."

Nefesim kesiliyor ve yutkunmam birkaç denememi alıyor. Gülümserken bundan hoşlandığını söylemesi belki de benden hoşlandığını düşündürüyor.

Ve bu çok aptalca.

Knox'un şimdiye kadar kanıtladığı bir şey varsa, o da aramızdaki her şeyin sadece cinsel olduğu, bu yüzden içimde fısıldayan o küçük sesi öldürsem iyi olacak.

"En sevdiğin grup hangisi?" diye

soruyor. "Bir tane bile yok."

"Hadi ama, herkes yapar."

"Guns N' Roses, sanırım. Beni güçlü hissettiriyorlar." "Yani

müzikleri öyle."

"Ne fark eder ki?"

Poker , "Bir tane var. Bu onların müziği, gruptaki adamların değil."

"Bunun mantığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her neyse."

Sessizce yemeye devam ediyoruz, müziği dinliyoruz ve birbirimize göz atıyoruz. Ya da en azından ben öyle yapıyorum. Knox beni açıkça izliyor, ara sıra gözlerini bana dikiyor ve bir şeyi onaylamıyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Ne?" devam ettiğinde soruyorum. "Gerçek

gözlerini görmek istiyorum."

"Ne?"

"Mavi olanlar. Sakın bunların gerçek olduğunu söylemeye cüret etme. Gözlükler olmadan çok sahte görünüyorlar."

"Ben...yapamam."

"Neden olmasın? Gerçek adını ve neye benzediğini zaten biliyorum."

"Sadece... hayır."

"Neden?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü... bundan hoşlanmıyorum. Tıpkı senin seks sırasında gözlerimin içine bakmaktan hoşlanmadığın gibi. Bunu sorduğumu görüyor musun?"

"Gözlerine bakmaktan hoşlanmadığımı sana kim söyledi?"

"Beni hep siktin ya da arkamdan dokundun. Bu yeterli bir gösterge değil mi?"

"Bu pozisyonu tercih ederim."

"Ve bu gözlere sahip olmayı tercih ederim."

Çenesinde bir kas titriyor ve ısrar etmesini bekliyorum ama o tamamen farklı bir şey yapıyor.

Konuşurken sesi alçalıyor. "Önden sevişmeyi sevmiyorum. Kendimi daha az kontrol altında hissetmeme neden oluyor ve gömülü tutmak istediğim geçmişimden karanlık gölgeleri geri getiriyor."

Birdenbire aramızda yüzen gerilimin aşırı farkına vardım, sanki onu o çağırmış ve tek amacı ikimizi de boğmakmış gibi.

"Ne tür bir geçmiş?" Mırıltıyla sordum.

Başını yavaşça sallıyor. "Kendini gizlerken bunu soramazsın."

"Sana annemden bahsetmiştim."

"şey o değil, yani bu sayılmaz." Dudaklarımı büzüp bir dilim pizzaya daha saldırıyorum.

Avuçlarının üzerine yaslanmış, sırıtarak beni izliyor. Göt herif. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kelebeğimi geri istiyorum," diye pat diye söyledim.

Hâlâ sırıtıyor ve ben de bunu silmenin en iyi yolunu düşünüyorum, bariz seçenek olan cinayet dışında.

"Bende olduğunu düşündüren ne?"

"Geçen gün bahsetmiştin, demek ki biliyorsun." "Belki bana gerçek gözlerini gösterirsen."

"Yapmayacağım."

" zaman bende değil."

"Knox! O kelebek benim için çok önemli."

"Görünüşe göre yeterli değil, çünkü uzlaşmayı reddediyorsunuz."

Ama bu bir uzlaşma değil. Beni savunmasız bırakacak bir parçamı görmeyi talep ediyor ve ben bu oyunu oynamayı reddediyorum. "Her zaman mı pisliksin yoksa sadece benimleyken mi?"

"İkisinden de biraz." Sırıtışı genişliyor.

"Şu anda senden nefret ediyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dünya kadar vaktimiz var, yüzden seni aksi yönde ikna edeceğim."

"Hayır, yok."

"Tabii ki istiyoruz." "Seninle işim bitmeye yakın bile değil güzelim" derken sesi titriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

"Sadece patatesleri doğradığınıza ve onları öldürmediğinize emin misiniz?"

Anastasia mutfak tezgâhının arkasından bana bakıyor, kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor.

Kalçasının ortasına ancak ulaşan bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve her eğildiğinde ya da uzandığında bana dantel külotunu gösterip duruyor.

Söylememe gerek yok, manzara karşısında sikim durmadan seğiriyor. Yemek yapma konusunda kesinlikle çaresiz olmasına rağmen, yemek yapmama yardım etmesine izin vermemin nedenlerinden biri de bu.

Ancak, o bunu ciddiye alıyor. Tavandan sarkan ışıkla vurgulanan narin yüzündeki konsantrasyon göz önüne alındığında, fazlasıyla ciddiye alıyor.

"Doğruyorum," diyor ve elindeki bıçakla patatesleri işaret ediyor.

"Bana öldürülmüş gibi görünüyorlar."

"Ama bana söylediğin gibi yavaşça yaptım." "Yine de doğru değil."

Omuzları sanki çok önemli bir konuda başarısız olmuş gibi kamburlaşıyor. "Her neyse. Sen yap."

"Hadi birlikte yapalım." "Nasıl-"

Kollarımla onu arkadan sarıyorum ve o hareketsiz kalıyor, söylemek üzere olduğu kelime aramızda havada kalıyor.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve onun narin doğal kokusuyla karışan portakal çiçeği parfümünü derin derin içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Onunla ilgili her şey narin. İster küçük yüz hatları, ister küçük çerçevesi, isterse de başparmağımın tek bir dokunuşuyla morarabilecek soluk teni olsun.

Nedense, onun yumuşaklığı her zaman içimdeki ilkel parçayı ortaya çıkarıyor, günün her saniyesinde onu sahiplenmeye ihtiyaç duyan parçamı, sonra da bunu tekrarlamaya

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

tekrar.

Onu kaç kez sikmiş, ona dokunmuş ve adımı haykırmasını sağlamış olursam olayım, doymak bilmeyen kısım.

Altımda kıvranan bedenini hissetmeyi ve verdiğim sertliği talep etmesini sevmeme rağmen, bunun sadece onu becerme ihtiyacından kaynaklanmadığını düşünmeye başlıyorum. Yoksa geçen hafta her gün buraya gelmezdim.

Benden istediğinde kalmamam gerektiğini biliyordum. Nazik sesinin ve davetkâr sıcaklığının cazibesine kapılmamalıydım ama kapıldım.

Ve şimdi, kendimi gitmeye zorlayamıyorum.

Sanki bir can simidiymişim gibi bana sarılmadan tek bir gece bile geçiremiyorum. Bir bakıma, sadece birbirimize yapıştığımızda ya da kısmen üstümde yattığında uyumamıza izin veren küçük kanepesi için minnettarım.

Şimdi tekrar hissediyorum. Sanki küçük bedeni benimkinin kıvrımlarına aitmiş gibi bana karşı gevşiyor. Aletim pantolonuma sürtünmeye başladığında çenem sıkılıyor ama bu sefer dizginleri eline almasına izin vermeyi reddediyorum. Onu mutfak tezgâhının üzerine eğip sertçe ve sertçe almayı reddediyorum.

En azından şu anda değil.

Nedense, onu böyle hissetmeye devam etmek istiyorum, sessizlikte, vücudu benimkine o kadar uyum sağlamış ki senkronize nefes alıyoruz.

"Patates doğramama yardım etmen gerekmiyor muydu?" diye fısıldıyor her iki elini de avuçlarımın içine aldığımda ama hiçbir şey yapmıyor.

"Bir dakika," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı, burnumu saçlarına sürterek. "Kokuna henüz doyamadım."

Kıpırdanıyor, eli titriyor. "Hissedebiliyorum, biliyorsun."

"O mu?" Eğlenerek soruyorum. "Senin...

şeyin."

"Ona sik deniyor, şey değil, Anastasia."

"Evet, ama kıçımı dürtüyor."

"Çünkü sikim erişim istiyor." Yüzü kırmızının derin

bir tonuna dönüştü. "Sapık."

"Ben mi, sikim mi?" "İkisi

de!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman iki sapıkla baş başa kaldın, güzelim. Şanslı olan sen değil misin?"

Tekrar kıpırdanıyor ve bu sadece tatminsiz ereksiyonumun durumunu kötüleştirmeye hizmet ediyor.

"Akşam yemeğim olmayı planlamıyorsan buna bir son vermek isteyebilirsin."

Kıpırdamadan dururken nefesinin göğsüme çarpışını hissediyorum, sonra mırıldanıyor, "Peki ya ben? Akşam yemeği yemeyecek miyim?"

"İstersen sikimde boğulabilirsin."

"Kes şunu." Gülüyor, bana dirsek atıyor. "Gerçek yemek istiyorum."

Vuruşu güçlü değil, ama tamamen farklı bir şeyin gücüyle sendeleyerek geri çekiliyorum - kahkahası.

Onun kahkahasının müzikal sesini duymak çok nadir bir olay. Gözleri hafifçe kapanıyor ve sanki kendini tutamıyormuş gibi başını biraz geriye atıyor.

Ne kadar kaygısız göründüğüne hapsolmuş durumdayım. Onunla ilk tanıştığımdan beri biraz çekingen, dikkatli ve her zaman adımlarını sayan biriydi. Ama son bir haftadır yavaş ama emin adımlarla yanımda daha rahat olmaya başladı.

Onun bu yönünü ortaya çıkaran tek kişinin ben olduğum gerçeği, içimi ham bir sahiplenme duygusu ve derin bir gurur hissiyle dolduruyor.

Etrafında güldüğü tek kişi benim.

Sadece *ben*.

"Haydi. Film başlamadan önce bir şeyler yapmalıyız." Geçmişte benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir manzaraya tamamen ve tamamen vurulmuş bir şekilde donup kaldığımda beni dürtüyor.

"Yani, sen bu konuda umutsuz olduğun için benim bir şeyler yapmam gerekiyor," diye şaka yaparak ona karşı gösterdiğim açıklanamaz tepkiyi kamufle etmeye çalışıyorum. "Ve bu gece başka bir *Harry Potter* filmi izlemeyeceğim."

"Neden olmasın? Eğlenceliler!"

"Gerçekçi değiller."

"Bu bir fantezi, yani bütün mesele bu."

"Yine de bana göre değil."

"Tuhafsın." Gözlerini deviriyor. "Sonra da bana kitapları okumadığını söyleyeceksin."

"Ben yapmadım."

"Aman Tanrım, sen kimsin ve nerede yaşıyordun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İngiltere'de, o kitapların geçtiği yerde ve ben hala ilgilenmiyorum." "Peki ya *Yüzüklerin Efendisi*? *Hobbit*?"

"Hayır ve hayır."

Duyulur duyulmaz bir şekilde soluyor, ağzı kapanıyor, sonra birkaç kez açılıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bir dakika. Sen başka bir gezegenden misin?"

"Hayır, baştan aşağı dünyalı."

"Bu olmaz." Yüzünde acıma ifadesiyle başını sallıyor. "Kaçırdığın boşlukları benim doldurmam gerekecek. Önce kitaplarla, sonra da filmlerle başlayacağız."

"Neden bu sırayla?"

"Kitaplar her zaman daha iyidir."

"Duh" deyişine gülümsüyorum. Bu onun için yeni bir kelime, büyük ihtimalle Gwen'den öğrendiği bir şey.

"Ya beğenmezsem?" Poker suratımla soruyorum, onu kışkırtıyorum üzerinde.

Yemi yutuyor, kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "O zaman biz Siz okuyana kadar tekrar okuyun." "*Biz* mi?"

"Evet, onları senin için okuyacağım."

"Hmm. Değişir."

"Ne üzerine?"

"İşlem sırasında sana dokunup dokunamayacağım konusunda."

Yüzü yine kızarıyor ve bu çok sevimli. "Her şey dokunmayı içermek zorunda mı?"

"Eğer yardım edebilirsem."

"Tamam. Ama hikayeye odaklanmalısın."

"Çoklu görevlerde iyiyimdir." Onu belinden tutup tezgâhın üzerine kaldırıyorum. Ciyaklıyor, parmakları gri tişörtüme yapışıyor. "Hangi kitapla başlıyoruz?"

"Hangisini istiyorsun?" diye soruyor nefes nefese.

"En sevdiğin fantastik kitap hangisi?"

"*Peter Pan*."

"Neden?"

"Çünkü çocukken kendimi Wendy sanırdım. O özgür bir periydi ve istediği zaman uçup gidebilirdi."

"İstediğin bu mu?"

Alçak sesle "Belki" derken kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şimdi bile mi?"

Başını kaldırıyor ve sahte gözleri benimkilerle buluşuyor ama gözlerindeki duygular içten ve o kadar gerçek ki göğsüme saplanıyor.

KonuĢmak için ağzını açtığı anda yanındaki tezgâhta duran telefonu titriyor ve irkiliyor. Tam o lanet şeyi fırlatıp atmak üzereydim ki ekranda "Sandra" yazısını görür görmez Anastasia telefonu kaptığı gibi kıpırdanarak benden uzaklaştı.

Tezgâhtan atlayıp oturma odasına kaçıyor. "Hey, Sandra. Her şey yolunda mı? Hayır, evet, yani, tabii ki konuşabilirim..."

Başımı yana eğip onun kanepeye uzanışını, tüm dikkatini Sandra'nın söylediklerine verişini izliyorum.

O zamandan beri ofisimde sık sık telefonda konuşuyorlar ve bunun Sandra'nın ruhsal durumu üzerinde olumlu bir etkisi oldu. Müvekkilime sözümü kestiği için biraz kızgınım ama aynı zamanda Anastasia'nın Sandra söz konusu olduğunda ne kadar özverili olduğunu da takdir ediyorum. Kamuya açık yerlerde huzursuz olmasına neden olan bir tür sosyal anksiyetesi olmasına rağmen, hukuk davasının ön duruşmaları sırasında kendi yolundan çıkıp dışarıda bekledi.

Ona artık gelmesine gerek olmadığını söylediğimde şiddetle başını salladı ve "Benim hissettiklerim Sandra' yaşadıklarının yanında hiçbir şey. Orada mümkün olduğunca çok dost yüze ihtiyacı var."

Yine de Sandra'nın zamanlaması çok kötü.

Anastasia muazzam bir şey söylemek üzereyken sözünü kesti. Nefesimi bırakıp patatesleri dağıttığı yerden kurtarmaya gidiyorum.

Tek düşündüğüm neden ona cevabının ne olacağını sormak istemediğim.

Evet demiş olabilir diye neden sinirleniyorum ki?

Eğer bir şans verilirse Anastasia yine en sevdiği Wendy olacak ve bu dünyadan uçup gidecekti.

Ben de dahil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Bir hışırtı beni uyandırdı.

Bir an için evime döndüğümü, acil bir durum olduğunu ve herkesin evi boşaltması gerektiğini düşünüyorum.

Ama ben yataktan sendeleyerek kalkamadan, karanlıkta parlayan yıldızların olduğu tavan görünüyor.

İçimden bir nefes çıkıyor ama hışırtının ardındaki nedeni anladığımda boğazımda düğümleniyor.

Knox.

Burada yaşamaya başladığından beri iki haftadır her gece yaptığımız gibi kısmen onun üstünde yatıyorum. Genelde derin uyuduğum için sadece alarm çaldığında uyanıyorum. *Çoğul*. İlk kez gecenin bir yarısı uykumdan kaldırılıyorum; bunun nedeni dün öğleden sonra Gwen ve Chris ile içtiğim Red Bull. Onlara kafeinin sistemimi bozduğunu söyledim ama yirmi yıllık hayatımda hiç enerji içeceği denemediğim için bana tuhaf dediler ve gururum incindi, ben de içtim.

İyi ki yapmışım. Yoksa altımdaki manzarayı göremeyecektim.

Knox'un gözleri kapanmış, ter çıplak göğsünü kaplamış ve dövmelerinin üzerinde parlıyor. Samuray karanlıkta ürkütücü, hatta lanetli görünüyor. Telefonumun el fenerini açıp odayı yumuşak beyaz ışıkla yıkadıktan sonra yavaşça omzunu sarsıyorum.

Dudaklarının büzülmesine ve güzel yüzünün acı içinde görünmesine bakılırsa, gerçekten kötü bir kabus görüyor gibi görünüyor.

Acıtıyor. Onu bu kadar derin bir azap içinde görmek, yarılıp kan kaybından ölmeye benziyor.

"Knox..." Fısıldıyorum. "."

Boştaki elim yanağını okşuyor ve kaşlarının arasındaki çizgileri düzeltmeye çalışıyorum ama her geçen saniye daha da derinleşiyorlar.

"Knox... lütfen uyan-"

Beni tutup çekiştirdiğinde sözlerim bir çığlığa dönüşüyor. Sanırım kanepeden uçup yere düşmek üzereydim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ama sırtım mindere çarpıyor ve büyük bir beden geziniyor.

Knox.

Bana cam gibi bir bakışla bakıyor, gözlerindeki ela silikleşiyor, omuz ve göğüs kasları esniyor. Bir eli omzumu kavrıyor ve diğeri boğazıma doğru uzanıyor. Ama her zaman yaptığı gibi, biraz sersemlediğim ama kesinlikle zevkten çılgına döndüğüm yanlarından tutmuyor.

Bu sefer nefes borumu tıkadı.

Sanki tek amacı beni boğmakmış gibi.

Oksijensizlikten ciğerlerim yanıyor ve onun altında çırpınmaya çalışıyorum, tırnaklarım koluna batıyor ama sanki bir karınca bir bufalo ile güreşiyor. Onu bir santim bile hareket ettiremiyorum.

En kötüsü de beni görmüyor gibi görünmesi. "K-Knox..."

Boğuluyorum.

Birkaç kez göz kırptı ve dondu kaldı. Beni bırakmıyor ama aktif olarak beni boğarak öldürmeye de çalışmıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, altın parıltısı gözlerine sızıyor ve ani bir itmeyle beni itiyor, sonra ayağa fırlıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir!"

Burnumdan bol miktarda hava çekiyorum ve her nefes alıp verişte yanma hissiyle irkiliyorum.

Kendimi toparlayamadan güçlü eller beni omuzlarımdan tutup oturur pozisyona çekiyor. Knox'un gözlerine bakıyorum ve içime vahşi bir rahatlık duygusu çarpıyor.

Onu bir an için bile olsa kaybetmiş olabileceğim düşüncesi beni lanet olası bir korkuyla doldurdu.

"İyi misin?" Beni inceliyor, sonra boynuma odaklandığında yüzü acıyla buruşuyor. "Lanet olsun."

"Ben iyiyim."

"Boynunuzdaki kırmızı izler aksini gösteriyor."

"Önemli bir şey değil."

"Bu hiçbir şey değil. kalsın seni boğarak öldürüyordum." "Ama yapmadın."

"Bana neden dokundun ki? Genelde sabaha kadar kendinde olmazsın."

"Bekle... Bu, bunun çok sık olduğu anlamına mı geliyor?"

Sessiz, keskin çenesi sanki bir şeyi bastırıyormuş gibi esniyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha da yaklaşarak, kararsız parmaklarımı yanaklarına koyup onları kavrıyorum. "Seni bu kadar rahatsız eden ve sürekli kâbuslar görmene neden olan şey nedir?"

"Neden umursuyorsun ki?" Ses tonunda bir suçlama yok. Aslında, sanki umursamamı istiyormuş ama umursamamamdan korkuyormuş gibi biraz kırılgan bir ses tonu var.

"Neden yapmayayım ki? Acı çekmeni istemiyorum." Parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum ve o da eğiliyor.

Son zamanlarda ona fantastik kitaplar okurken ya da film izlerken ya da bir polisiye dizide takılırken ona dokunduğumda sık sık bunu yapıyor. Kuralları gereği, ben bile okuduğum şeye konsantre olamayana kadar bana her zaman dokunuyor, ama şimdi daha samimi hissettiriyor.

Bazen beni çok korkutan huzurlu bir ritme girdik. Çok gerçek ve başladığımız bağsız düzenlemeden çok farklı hissettiriyor.

O kadar çok bağ var ki artık sayamıyorum. "Ben iyiyim," diyor soğukkanlılıkla, kendini daha iyi kontrol ediyor gibi görünüyor. "Belli ki değilsin. Söyle bana, Knox. Ne oldu?"

"Eğer yaparsam, kendimi sana açarsam, sen de aynısını yapar mısın?"

Yutkunuyorum, parmaklarım yüzünde donuyor. "Geçmişim hakkında konuşamam. Bu çok tehlikeli."

"Belki benimki de öyledir. Sanırım ikimiz de bunu böyle bırakacağız."

Beni bırakmaya başlıyor ama engellemek için bacaklarımı beline doluyorum. "Önemli değil."

Knox bana sorgulayıcı bir bakış atıyor ama yerinde kalmaya devam ediyor.

"Geçmişimiz geçmişte kalsa da sorun değil. Şimdilik sadece bugüne odaklanabiliriz."

"Şimdilik mi?"

"Annem bir keresinde bana geçmişimizden sonsuza dek kaçamayacağımızı söylemişti. Yüzleşmek zorunda kalacağımız bir gün olacak." Dudaklarımı kısa bir süreliğine onunkilere değdiriyorum ve dilimle onun tadını alıyorum. "Ama o gün bugün değil."

Uzun bir süre sessiz kalır, gözlerini kırpmadan bakar.

Kahretsin. Yanlış bir şey mi söyledim?

Geri çekilmek ya da uzaklaşmak üzereydim ki, nefesimi kesen uzun ve tutkulu bir öpücükle ağzımı yakaladı.

Sonra onun kalp atışları benimkine değerken tekrar uykuya daldık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Knox benimle işinin bitmeye yakın olmadığını söylerken kesinlikle ciddiydi.

Beni evimde pusuya düşürmesinin üzerinden üç hafta ve kapıma gelmediği tek bir gün bile olmadı.

Artık burada yaşıyor, yiyecekleri getiriyor ve yemek yapmama yardım ediyor. Ayrıca evimi temizlemek ve tertemiz tutmak da tamamen onun kontrolünde. Geçen gün duvar kağıdı ve mobilya aldı, sonra da her şeyi yeniden düzenledi, duman izlerini ve asimetrik yıldızları gizledi.

Ama evimi ne kadar temizlerse temizlesin, seks yaparak tekrar kirletiyor. Asla yetinmiyor. İster mutfakta, ister duşta, hatta ben huzur içinde oturup sistemler oluşturmaya çalışırken bile, sanki on yıllardır bana dokunmamış gibi içeri dalıyor ve beni beceriyor.

Yaşam alanımdaki varlığı tuhaf bir şekilde evcilleştirilmiş hissettiriyor ve bu arkadaşlığa alışmamaya, kendime tek başıma olduğumu hatırlatmaya çalışıyorum.

Bana olan saplantısının sonunda yine yalnız kalacağım.

Ama her geçen gün daha da zorlaşıyor, özellikle de kabusundan sonra yaşadığımız o küçük bağ kurma anından beri. Şimdi daha yakın hissediyoruz, birbirimizle her zamankinden daha fazla uyum içindeyiz.

Onun varlığı güçlü bir kimyasal reaksiyon gibi - görmezden gelinmesi imkansız ve daha fazlasını arzulamama neden oluyor.

Ve bu sadece seksle ilgili değil.

Onu nasıl fantastik roman hayranı yaptığım ve benimle film izlemeye nasıl zaman ayırdığı hakkında. Sadece bu da değil, Knox aynı zamanda kara mizah anlayışına sahip eğlenceli bir konuşmacı. Onunlayken inek olabiliyorum ve o beni yargılamadan en son teknoloji hakkında konuşabiliyorum. Aksine, konuşmamı sanki kelimelerim var olmuş en kutsal şeylermiş gibi dinliyor.

Ancak, çoğu zaman burada olduğu için, *Babushka*'yı aramak zorundayım. İş sırasında ya da o önce. Ayrıca iş yerimdeki insanları da kontrol ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

uyurken önceki yaşamı, böylece onları bir an bile göremez.

Bana kalsa Knox'la aralarına dünya kadar mesafe koyardım ama bu biraz hayalperestlik olur, özellikle de Knox'un yenmeye çalıştığı Matt Bell'e bağlı oldukları düşünülürse.

Sandra hukuk davasının ön duruşmasında panik atak geçirdi. Dışarıda saklanmama rağmen onca insanın ortasında olduğum için ben de panik atağın eşiğindeydim.

Medyanın davaya gösterdiği ilgi çılgınca, hatta kesinlikle korkunç ve Sandra'ya yönelttikleri tüm sorular çok acımasız. Her fırsatta peşine düşmekle kalmayıp, yargıcın sempatisini kazanmak için panik atak numarası yapıp yapmadığını da sordular.

Çoğu zaman arka planda kalmama rağmen, sanki gözler üzerimdeydi, sanki en kötü kabusum gerçekleşiyordu ve her şey sona erecekti.

Her zamankinden daha paranoyaktım ve neredeyse mantıksız korkularıma yenik düşecektim ama yapmadım çünkü Sandra'nın bana ihtiyacı vardı. Bu yüzden tüylerim diken diken olsa bile onun yanında olmalıydım.

Tekrar kaçmayı ve asla geri dönmemeyi düşünsem bile.

Ancak, artık bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, sahip olduğumu kabul etmek istemediğim kökler kurmuşken değil.

Ve bunların çoğu, bedenimi ve ruhumu ateşe veren ve alevlerin içinde kalmaktan çekinmeyen adamla ilgili.

Keşke onun özgüvenine ya da açık sözlülüğüne sahip olsaydım. Keşke onun kadar iddialı ya da onun kadar uhrevi olsaydım. Ona bağlı olduğumu kabul etsem de, bunun sadece bir bağlılıktan daha fazlası olabileceğini ya da sadece yalnızlığı uzaklaştırmanın bir yolu olabileceğini kabul edemiyorum.

Çok daha fazlası olmaya başladı ve gizli anlamı düşünmek beni içten içe yiyip bitiriyor.

Bu düşüncenin doğrudan bir etkisi olarak, ne zaman beni becermeyi bitirse içimi kaplayan boşluğa engel olamıyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Malzeme odasındayız. Beni kapıya karşı hızlı ve çiğ bir şekilde becerdikten sonra kıyafetlerimi geri giymek ve bu süreçte beni hissetmek için zaman ayırıyor. Zar zor ayakta duruyorum, uzuvlarım titriyor ve amım hala zonkluyor. Knox bunu bana her zaman yapar. İtişlerinin gücü genellikle sonrasında uzun bir süre sayıklamama neden oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve kıyafetlerimi düzene sokan kişi olduğu için mutluyum, çünkü bırakın işlev görmeyi, zorlukla hareket edebiliyorum.

Sonunda gözlüğü burnuma yerleştiriyor. Beni asla gözlükle becermiyor ya da evimde takmama izin vermiyor ama toplum içinde gizli kalma ihtiyacıma saygı duyuyor. Gerçek kimliğimle ilgili sorularına cevap vermem için de beni zorlamıyor, her ne kadar sormaya devam etse de.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve ürperiyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

Çok hafif bir temas, dudakların fırçalanması ve öpücük bile değil, kesinlikle beni sikmeden önceki kadar çiğ ve tutkulu değil.

Ama onun ilkel öpücüklerini sevdiğim kadar, seks sonrası yumuşak öpücüklerine de bağımlıyım, onlara tamamen uyum sağladım ve doyamıyorum.

Çünkü bana bunları vermek zorunda değil, ilişkimizin durumunun farkındayken değil, ama yine de dudaklarımı talep ediyor.

Hâlâ doyamıyormuş gibi beni öpüyor.

Sanki o da benim gibi seksten çok daha fazlasını hissediyor olabilirdi.

İçimden başımı sallayarak bu düşünceyi geri itmeye çalışıyorum. Eğer bu düşünceye kapılır ve beynimi buna inanması için kandırırsam, işler daha da kötüye gidecek.

"Bu gece görüşürüz," diye fısıldıyor o şehvetli ve günahkâr aksanıyla ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyor.

"Yemek yapacak mısın?"

"Eğer istersen."

"Tabii ki severim." Yemek yapmaktan pek hoşlanmıyorum. O gelmeden önce çoğu yemeğimi dışarıdan alırdım ya da internetten tarifini takip etmeye çalıştığım yanmış bir yemek olurdu.

Bu işte benden çok daha iyi olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum ve o da bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

Yanağımı şakacı bir şekilde çimdikliyor, "Sen tam bir prensessin." "Ben prenses değilim."

"Yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan ve tüm ev işlerinden nefret ediyorsun." "Nefret ettiğimden değil. Sadece bu işlerde iyi değilim."

"Çünkü sen bir prensessin." Gülümsüyor. "Ama endişelenme, ben yanındayım."

Ve böylece beni tamamen çaresiz, şaşkın ve belki biraz da sersemlemiş bir halde bırakarak malzeme odasından çıktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun tadının kalıntıları için dudaklarımı yalamaya devam ediyorum.

Gerçekten umutsuzum.

Kendimi toparlamam birkaç saniyemi alıyor. Katın bu kısmında genellikle insanlar olmamasına rağmen, Chris ve Gwen'e birlikte yememiz gereken öğle yemeği sırasında neden ortadan kaybolduğumu açıklamam gerekecek.

Knox daha önce tedarik odasında buluşmak üzere bana mesaj attı ve ben bunu görmezden gelince, IT departmanına daldı, Gwen ve Chris'i dışarı attı ve sonra "Artık sizi durduracak hiçbir şey yok" dedi.

Ondan bunu bir daha yapmamasını istedim ama bunu yapacağına dair pek umudum yok. Bunun için çok inatçı.

Ama o bile arkadaşlarımın bir noktada şüpheleneceğini bilmeli.

Malzeme odasından çıkarken buna gülümsedim.

Arkadaşlar.

Bu kelimeyi kullanacağımı ya da gerçekten arkadaş edinme fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim.

Küçükken yalnızdım, bu yüzden ormanın perisi oldum ve arkadaş olarak ağaçlar ve taşlar edindim. Babamın yanına taşındıktan sonra arkadaş fikri imkansız hale geldi.

Benim gibi insanların böyle bir lüksü yok.

"Demek sensin."

Sağımdan gelen aksanlı sesle donup kalıyorum, midem bulanıyor. O da İngiliz, sakin ve ağırbaşlı olsa da Knox'un sesi değil.

Hatta daha da uğursuz bir şey.

Daniel'ı duvara yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş ve kobalt mavisi gözlerini karartan saf bir küçümseme ifadesiyle bulmak için dönüyorum.

Vay anasını.

Başından beri orada mıydı? Bekle, hayır. Eğer orada olsaydı Knox onu görürdü ve bana söylerdi.

"Dördüncü katı sık sık ziyaret etmesinden şüphelenmeye başlamıştım, bu yüzden kendi özel soruşturmamı başlatmaya karar verdim ve onu takip ettim. Buraya kimin için geldiğini öğrenmek için dışarı çıkmasını beklemek zorunda ." Saatine bakıyor. "Yirmi dakika onun için bir rekor. Genelde sıkılır ve bundan daha çabuk bitirir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tenim ısınıyor ve sürünüyor ve sanki hiç var olmamışım gibi bir şekilde yok olmayı diliyorum.

Daniel beni dikkatle izliyor, sanki düşüncelerimi ve en derin, en karanlık arzularımı tarayabilirmiş gibi.

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Aptal rolü yapmaya çalışıyorum ama titrek sesim işbirliği yapmıyor.

"Gerçekten mi? Bunca zamandır o malzeme odasında ne yaptığını bana anlatır mısın?"

"İş."

"Bu seks için yeni bir kelime mi?" Yüz ifadesi ve ses tonu değişmiyor. Aslında daha sakinler, sanki tamamen kendi ortamındaymış gibi.

Daniel hakkında pek çok şey duydum, çoğunlukla oyuncu ve uysal biri olduğunu ama kimse onun tehditkâr ve uğursuz yanından bahsetmedi, çünkü şu anda öyle hissediyorum.

Tehdit edilmek.

İzledim.

Kurumuş.

Duvarı itiyor ve arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü bunun onu daha da güçlü bir şekilde peşimden gelmeye teşvik edeceğini biliyorum.

Daniel etrafımda dönüyor ve önümde durduğunda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Her zamanki tipi değilsin, bu yüzden seninle ilgilenmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Bu gizeme biraz ışık tutmak ister misin?"

"Bunu nasıl yapacağım?" "Basit.

Hadi ." "Ne?"

"Bu gece mi?"

"Hayır!"

"Neden olmasın? Oh, iyi bir zaman değil mi?"

"İyi bir eşleşme değil. Neden seninle seks yapmak isteyeceğimi düşündün ki?"

Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Neden olmasın? Knox ve ben üçlü olarak hiç sorun yaşamıyoruz."

"Ha?"

"Aynı kadınları, genellikle aynı anda beceriyoruz."

Midem bulanıyor ve Gwen'in bana daha önce verdiği kekleri kusacağımı düşünüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daniel, Knox'la aynı anda aynı kadınları siktiklerini söyledi mi? Evet, sanırım söyledi.

Ama beni rahatsız eden bu değil. Beni rahatsız eden şey Knox'un beni arkadaşıyla paylaşabileceği ve paylaşacağı gerçeği.

Bu düşünce mideme kramplar girmesine ve kalbimin göğüs kafesinde küçülmesine neden oluyor.

Eğer buna alıştıysa, neden şimdi yapmasın? Ne de olsa ilişkimiz tamamen seks üzerine.

"Yani?" Daniel soruyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Beni beceriyorsun. Bilin diye söylüyorum, daha çekici olduğum için herkes beni tercih ediyor." Gamzelerini sergileyen bir sırıtışla sözlerini vurguluyor.

Ve bunu görebiliyorum, çekiciliğini, birçok kadının onu tercih etmesinin nedenini. Daniel, seksapel sızan ve herkesin dikkatini zahmetsizce çekebilen bir tip. Uzaktan parlayan ve yaklaştığınızda kör eden çarpıcı bir güzelliği var.

Ancak Knox'un yoğunluğuna sahip değil ve kesinlikle sadece onun varlığından dolayı derimden fırlayacakmışım gibi hissettirmiyor.

"Hayır," diyorum basitçe, kolayca ve o kadar iddialı bir şekilde ki duraksamasına neden oluyor.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Bunu bir

düşün." "Düşünmeme gerek yok."

"Bu ilginç." durmadan önce beni tekrar daire içine alıyor. "Knox yüzünden mi? Onun umurunda olmazdı."

Ben olsam söylerdim. Ama bunu söylemiyorum, çünkü bunu sesim yok. Kalbim kan ağlasa da omuz silkiyorum.

Olmaması gerekiyor, ama mecazi olarak her yere damlıyor.

Ailemi incinmekten ve kullanılmaktan kaçınmak için terk etmiş olmam komik ama sanki çok daha derin ve acı verici bir şeyin içine düşmüşüm gibi hissediyorum.

Ve kendimi ondan uzak tutmalıyım.

Ondan.

Göğsümdeki sarsıcı acının kaynağı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Bir şeyler değişti.

Tam olarak tespit edemiyorum ama Anastasia'nın sert hareketlerinde ve sessizliğinde var.

Dün gece onu mutfak tezgahına yaslayıp becerdiğimde garip bir şekilde sessizleşti, sonra kanepeye kıvrılıp uyudu

Genellikle birlikte yemek yer ve dava ya da herhangi bir şey hakkında konuşuruz. Benimle yeni bir yazılım ya da kodlama hakkında inekçe konuşuyor, ben dinledikçe gözleri parlıyor. Bu tür şeylerle pek ilgilenmiyorum ama benimle o hiper ses tonuyla konuşması bile bir başarı. Kendisinin ilkel ve düzgün yanını arka planda bıraktığı tek zaman bu.

Ben de kendimi ona Londra'da bıraktığım arkadaşlarımı ve ailemi ya da babam, Ronan ve diğer herkesle yaptığım maskaralıkları anlatırken buluyorum.

Onunla konuşmak çok kolay, hiçbir şey yapmak zorunda kalmadan onunla saatler geçirmek çok kolay.

Kendisinden bahseden o olduğunda daha da iyi oluyor. Bazen dili sürçüyor ve kuzeninden, babasından ve ailesinden bahsediyor. Ama bunlar geçerken oluyor ve ne zaman onlardan bahsetse omuzları kamburlaşıyor ve konuyu değiştiriyor.

Gerçek geçmişinden çok Gwen, Chris ve Sandra hakkında konuşuyor ve bazen arada sıkışmış gibi hissediyor.

Ne tam Jane ne de tam Anastasia.

Onun çelişkilerinin her bir parçasının tadını çıkararak ve derimin altına sızmasına izin vererek yolculuk için birlikteyim.

Dün gece ya da bu sabah değil ama.

Sanki aramızda bir bariyer oluşmuş gibi. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrim olmaması beni deli ediyor.

Ayrıca bugün çok *meşgulmüş* ve malzeme odasına gidemiyormuş. Bu saçmalık diyorum, çünkü IT departmanının en verimli üyesi ve genellikle iş gününün ilk yarısında işlerini bitiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arabamdan inerken, birkaç saat önce akşam yemeği için ne istediğini sorduğumda bana gönderdiği mesaja bakıyorum.

Anastasia: Gwen ve Chris dışarı çıkıyorum, bu yüzden akşam yemeğinde evde olamayacağım.

Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da toplum içinde olmaktan hoşlanmadığı, bu yüzden dışarı çıkmak onun için normal değil.

Ya Gwen onu yoldan çıkarıyor -ki eğer durum buysa hiç şaşırmam- ya da daha mantıklı bir şekilde benden kaçıyor.

Ki buna sahip olmayacağım.

Ben de Chris'i aradım ve nerede olduklarını söylettim.

"Bir kulüpteyiz!" diye bağırdı müziğin üzerine, sonra da bana adresi mesaj attı.

Ben de şu an oradayım. Lanet olası kulüpte.

Kıvranan bedenlerden oluşan kalabalığın arasından ilerlerken yüksek sesli müzik neredeyse kulak zarımı patlatıyor. Mavi ışık modaya uygun müzikle senkronize bir şekilde yanıp sönüyor ve ritim düştüğünde insanlar çılgına dönüyor.

Genelde bu benim sahnemdir.

Adrenalin, alkol ve seks için yaşıyorum. Beni kafamdan uzaklaştıran ve gölgelerimi uzak tutan şey bu.

Ama onunla tanıştığımdan beri bu norm olmaktan çıktı. Ona sahip olduğumdan ve kendimi onun hayatına, onun benimkini işgal ettiği kadar derinden soktuğumdan beri.

Dan'in sürekli sızlanmasına ve grup sohbetinin bitmek bilmeyen sataşmalarına rağmen, böyle bir yere en son geldiğimden bu yana birkaç hafta geçti.

Kulüp artık biraz yabancı geliyor.

Belki de eğlence anlayışım garip bir şekilde gürültülü bir gece kulübünden küçük, sessiz bir daireye dönüştüğü içindir.

İlk başta Gwen ve Chris'i fark ediyorum çünkü çok gürültü yapıyorlar. İkisi de ara sıra dans ederken içkilerini yudumluyor. Onların yaşlarında başka bir adam da onlarla birlikte hareket ediyor ve üçü birlikte gülüyor.

Gwen zar zor ayakta duruyor ama bunun için endişelenmek benim işim değil.

Anastasia da onlarla geldiyse çok uzakta olamayacağını bildiğimden etraflarını tarıyorum. Yeterince eminim, onu tenha bir masada tek başına otururken buluyorum.

Kafamda ilerleyip onu boğazından yakalamaya çalışıyorum ama ayaklarım kıpırdamıyor. Görünüşü karşısında sersemlemiş ve olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

Anastasia'nın üç çeşit kıyafeti vardır: bol pantolonlar, büyük boy gömlekler ve kapüşonlular. Bir de çok seksi dantel külotları var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dolabında sadece bunlar var.

Peki bu elbiseyi nereden aldı?

Kıvrımlarını siluet şeklinde ortaya çıkaran dar siyah bir elbise. Elbisenin askıları yok denecek kadar az; sadece ince ve hiçbir şeyi kapatmıyor, aynı zamanda bir tanesi sürekli omzundan aşağı düşüyor. Elbise çok kısa olmamasına rağmen soluk bacaklarını ve topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyor. Ayrıca siyah saçlarını serbest bırakmış ve dalga dalga omuzlarına dökülmesine izin vermiş.

Kalın gözlükleri hâlâ takılı olmasına rağmen biraz makyaj da yapmış gibi görünüyor.

Aletim anında seğiriyor ve genç fantezileriyle üzgün sikişi ayarlamak zorunda kalıyorum.

Ya da belki de ergenlik seviyesinde değillerdir, çünkü aklımdan geçen tek düşünce o elbiseyi üzerinden yırtıp parçalarının üzerinde onu becermek. O topuklularla.

Nasıl göründüğü gerçekten umurumda değil, ama bu görünüşü onu o barda ilk gördüğüm zamana ürkütücü derecede benziyor.

Sarışın olmamasına ve o büyüleyici mavi gözlere sahip olmamasına rağmen, aurası benzer.

Ve nedense bu Anastasia, arkasına saklandığı Jane karakterinden daha gerçek görünüyor.

Parlak mavi bir bardaktan içerken ağzında bir pipet asılı duruyor ve çılgınca etrafını kontrol ediyor.

Biraz kaybolmuş, odaklanmamış görünüyor, neredeyse tüm dış uyaranlar onu pençelerinde ezmek üzereymiş gibi. Ona doğru attığım her adımda havadaki endişenin tadını alabiliyorum.

Sadece içkisini sıkıca kavramakla kalmıyor, aynı zamanda her saniye gözlüklerini ayarlıyor ve biriyle rastgele göz teması kurduğunda başını eğiyor.

Açıklanamaz bir şekilde, bu bende insanların gözbebeklerine ulaşma ve onun böyle bir sıkıntı hissetmesine neden oldukları için onları kör etme isteği uyandırıyor.

Rahatsızlığına sebep olduğum için. Ve

bu yanlış, değil mi?

Sırf insanlara bakıyor ve bundan nefret ediyor diye kendimi kaybetmenin eşiğine gelmemeliyim. Kim olduğu konusunda bazen beni çıldırtacak kadar ketum olan bir kız için bu kadar endişelenmemem gerekiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yaklaştığımı görünce duruşu sertleşiyor ve tam ayağa kalkacakken yanına oturup onu bacağından yakalıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun güzelim?"

"Gwen ve diğerlerini bulmak için."

"Neden? Bu yeni görünüşünü sergilemek için mi? Jane'in giyinmeyi sevmediğini sanıyordum."

"Ben...bilmiyorum. Bunu bana Gwen yaptırdı."

"Hmm. Ama yine de kabul ettin. Belki de hoşuna gidiyordur." Sesim çok sakin, aynı anda içimde devam eden çıldırtıcı duygulara rağmen.

Çenesini kaldırıyor. "Belki de

öyle." "Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki, belki de hoşuma gidiyordur."

"Tam olarak ne? Dekolte bir elbise giymek ya da bunu göstermek için kulüplere gelmek mi? Ya da belki erkeklerle dans etmek ve onların elbisenin gizlediklerine bakmalarını sağlamak. Belki de altında ne olduğunu hayal etmelerini istiyorsunuzdur." Parmaklarım düşen askıya takılıyor ve onu omzundan yukarı kaldırıyorum, ürpermesinin tadını çıkarıyorum. "Belki de biraz alaycı olmayı seviyorsun."

"Olabilir... Olabilir."

"Öyle mi?" Kayışı tekrar yerine oturtuyorum, sesim soğukkanlılığını korumak için savaşıyor, ama elbisesinin altından kalçasında olan diğer elimi gizlice sokarken dokunuşum emin ve sert. "Kalçalarının arasının nasıl olduğunu hissetmelerini ister misin, güzelim?"

İçkisini masaya bırakıyor, parmaklarım iç çamaşırının kenarıyla buluştuğunda elleri titriyor. "Hayır..."

"Hayır... Ne? Ne kadar ıslak olduğunu hissetmelerini istemiyor musun, benim küçük yalancım?" Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum, sonra klitorisini döndürüyorum ve öne doğru eğiliyor, omzu koluma sürtünüyor.

"Oh, Tanrım..."

"Soruma hâlâ cevap vermedin Anastasia. Seni böyle süslü ve güzel görmeleri hoşuna gidiyor mu?"

"Ben...ben biliyorum."

Klitorisini çimdikliyorum ve inliyor, ses o kadar erotik ki aletim hemen tepki veriyor, pantolonumun içinde karıncalanıyor.

"Sana burada dokunmalarını hayal ediyor musun? Klitorisinle oynamalarını ve parmaklarını sırılsıklam olmuş küçük amcığına sokmalarını?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra bana bakıyor ve kulüp loş ışıklı olsa da gözlerindeki duygu karışımını görebiliyorum. İncinmişlik ve kararlılık. Acı ve intikam vaadi.

Bu onda olan bir şey. Morali bozukken ve bunalmışken bile asla zayıf ya da kolay lokma gibi davranmıyor.

Saygınlığı her zaman her şeyden önce geldiği için kesinlikle kendini giderek daha fazla prenses gibi hissediyor.

"Belki de biliyorsundur," diye

fısıldıyor. "Ne?"

"Belki de bana dokunduklarını, sen izlerken parmaklarını ve aletlerini içime soktuklarını hayal etmek hoşuna gidiyordur."

Onu sertçe amcığından tutuyorum ve o bir nefeste tıslıyor. "*Ben*

mi?" "Evet, sen."

Külotunu kenara çekiyorum ve tek seferde iki parmağımı içine sokuyorum. İnliyor, yanıma sokuluyor ve elimi elbisesinin üzerinden kavrıyor.

Ama bu anlamsız çünkü şimdi içine giriyorum ve inleyene kadar üçüncü bir parmak daha ekliyorum. Ta ki bana tutunana ve ben ona vahşice dokunurken çılgın gözlerle bana bakana kadar.

Mümkün olduğunca sert boşalmasını sağlamak amacıyla ona dokunurken.

Onun burada ve şimdi patlamasını istiyorum, tüm dünya onun kime ait olduğunu görsün.

Parmaklarım amının derinliklerine giriyor, o lanet düşünceleri içinden söküp atmaya, sadece beni görüp düşünmesine ihtiyaç duyuyorum.

Sadece benimle olmak için.

Şiddetli bir şekilde titrerken kısa tırnakları koluma batıyor ve sonra yüzünü boynuma saklıyor, şiddetli bir şekilde titrerken nabzımın etini ısırıyor.

Orgazmının sarsıcı gücü parmaklarımı yutuyor ama onu bırakmıyorum, parmaklarımı içinde tutuyorum.

Boynuma doğru sertçe nefes alıyor, etimi serbest bırakırken nefes nefese kalıyor.

"Birinin seni böyle hissetmesini istediğimi mi sanıyorsun? Ya da sana dokunmalarına izin vereceğimi mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Daniel onunla paylaştığını söyledi."

"Daniel'la mı konuştun?"

"Evet."

Onu öldüreceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yalan mı söylüyordu?" diye yavaşça, hatta acı çekerek sorar.

"O değildi. Paylaştık ama bu senin için geçerli değil. Seni Daniel ya da başka biriyle paylaşmayacağım."

Geri çekiliyor, gözlerinde nem parlıyor. "Neden?"

"Çünkü sen benimsin, güzelim. Kimse sana bakamaz ya da dokunamaz. Ve eğer bu hatayı yaparlarsa, sefil hayatlarına son veririm."

"Daniel bile mi?"

"Özellikle de Daniel. Onun adı benim bok listemin en başında yer alıyor."

Biraz gülümsüyor, parlak ve çok masum bir gülümseme. "Ona hayır dedim zaten."

"Yaptın mı?"

"Evet. Pek benim tipim değil."

Göğsüm uzun zamandır hissetmediğim garip bir sıcaklıkla genişliyor. İlk kez biri Daniel'ın kendi tipi olmadığını söylüyor - o herkesin tipi - ve bunu söyleyen kişinin o kadar insan arasından olması beni çok etkiliyor.

"Peki ben?" diye sormak için kendimi kontrol

etmem gerekiyor. "Belki."

"Hmm. Bunu kesinlikle yapmalıyım." Parmaklarımı ondan çekiyorum ve beni kaya gibi sertleştiren küçük bir erotik ses çıkarıyor.

Ayağa kalktım ve onu elinden tutup çektim. Bana yaslanmadan önce tökezledi.

"Nereye gidiyoruz?" Sesi o kadar nefes nefese ki, onu hemen burada ve şimdi becermek istiyorum.

Ama bu seyirci demek ve ben bunu sevmiyorum. "Ev."

"Ama... Gwen, Chris ve arkadaşlarıyla birlikte geldim... Onlara söylemem gerekiyor."

"Unut onları."

"Gwen'i yalnız bırakamam. O sarhoş."

Onu arkamdan sürüklemeye devam ederken homurdanıyorum. Gwen'in sarhoş halinin bir soruna yol açacağını bilmeliydim.

Neyse ki bu durum için doğru kişiyi tanıyorum.

Anastasia'yı sıkıca tutarak Nate'i arıyorum.

En iyi arkadaşının sarhoş kızıyla ilgilensin ki ben de Anastasia'ya odaklanabileyim.

Anastasia'*m*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

"Evli misin?" Şaşkınlıkla Gwen'e bakıyorum ve o da milkshake'inden uzun bir alıyor.

Dün gece onları gözden kaybettiğim için azarlanmaya hazırdım. Bir özür jesti olarak onları kahve molası için IT departmanına davet ettim ve ona en sevdiği vanilyalı milkshake'i, Chris'e de buzlu kahve aldım.

Ama içkisini bir kenara itti ve aşırı hiperaktif bir sesle, "Dün gece hangi cehennemdeydin Jane? Nate'in Gwen'in karısı olduğunu açıkladığı o epik anı kaçırdın."

Arkadaşım inliyor, sonra da bizim beklentili bakışlarımızla karşılaşmadan önce yere bakıyor. "Açıklamama izin verin."

"Tabii ki, açıklayacaksın." Chris onu dürtüyor. "Bütün gece merak içindeydim, zil zurna sarhoş olmama rağmen sabahı bekledim."

"Benim kadar sarhoş olamazdın. Bugün insanlık tarihinin en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyorum." Gwen şakaklarına masaj yapıyor.

"Bu size neler olup bittiğini yanıtlamaktan kaçma hakkı vermez." Chris sesini alçaltıyor. "Baban komadayken, babanın en yakın arkadaşı olan W&S'in yönetici ortağıyla gerçekten evli misin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sayılır."

"Bir nevi" ne demek? Hayır mı?"

"Biz evliyiz ama düşündüğün gibi değil. Ben sadece... sadece kolaylık olsun diye evlendim."

"Ama o senin iki katın yaşında değil mi?"

"O benim iki katım değil, benden sadece on sekiz yaş büyük." "Bu da senin iki katın olmaktan iki yıl uzak, Gwen."

Yer değiştiriyor, bakışları kasvetli bir hal alıyor ve gözlerindeki renkler anlaşılmaz bir karışıma dönüşüyor.

"Mutlu musun?" Ben soruyorum.

"Ona sorman gereken şey bu değil Jane. Ona açıklama yaptırmalısın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden yapsın ki? İkisi de yetişkin ve Nathaniel düşünmeden karar verecek bir tipe benzemiyor, bu yüzden iyi bir nedeni olmalı."

"Öyleydi." Gwen'in sesi titriyor. "Sence her şey yolunda mı? Nate'le evli olmam yani. Annesi dün uğradı ve konuyu dış dünyaya getirerek kendimi boktan hissetmeme neden oldu. Neden sadece ben ve o olamıyoruz? Ve evet, babamın en iyi arkadaşı-ortağı olduğunu ve neredeyse benim iki katım yaşında olduğunu biliyorum ve ben on sekiz yaşındayken onu öptüğümde o benim iki katımdı, ama-"

"Bekle," diye araya giriyor Chris. "Onu on sekiz yaşındayken mi öptün?"

"ve pişman değilim, tamam mı?" Tekrar bana odaklanıyor, sanki ben onun güvenli sığınağı. "Ona karşı hissettiklerimin tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?

"Benim yargılama hakkım yok, Chris'in de yok." Ona ters ters baktım, sonra da gülümsedim. "Bu senin hayatın, nasıl istersen öyle yaşa."

"Teşekkürler." Milkshake'i sıkıca tutmayı bırakıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "En azından anladığına çok sevindim."

"Ama ben bilmiyorum." Chris gözlerini devirir. "Her şeyin yanlış olduğunu kabul etmelisin. Seni Nate ile evli hayal edemiyorum."

"Neden olmasın?" Dudaklarını büzüyor.

"Çünkü o çok katı ve saçma sapan biri ve sen de... şey... konuşkan, aktif ve onun olmadığı pek çok şey var."

"Ayrıca bunun pek olası olmayan bir eşleşme olduğunu düşünüyorum."

"Jane." Elimi bıraktı ve omzuma vurdu. "Benim tarafımda olduğunu ."

"Jane bile gerçekleri görmezden gelemez," diye takılıyor Chris. "Bu kadar konuşarak onu delirtiyor musun?"

" cehenneme, tamam mı? Bu konuda hiç şikayet etmedi."

"Muhtemelen yakında edecek."

Onlar birbirlerinin boğazına sarılıp didişirken ben gülüyorum. Hafif, hoş, normal hissettiriyor.

Ve bunun neden her geçen saniye midemi bulandırdığına dair hiçbir fikrim yok.

Zihnimin bir köşesinde, benim gibi insanların bu tür sıradan bir hayata, mutluluğa ya da çatışma içermeyen herhangi bir şeye sahip olmalarına izin verilmediğini biliyorum.

Evet, kaçtım ama bu gelmeyecekleri anlamına gelmez. Bana ya da *Babushka*'ya zarar vermeyecekler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ya da yalnız kalmaya yemin etmeme rağmen önemsemeye başladığım insanlar.

Çabalarıma ve etrafıma ördüğüm duvarlara rağmen.

Sabahtan beri küçük anksiyete patlamaları yaşadığım için manik bir şekilde *Babushka*'yı kontrol ediyor ve iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

Muhtemelen hayal gücümün bir oyunu, son zamanlarda ne kadar canlı olduğumu reddeden beynimin bir numarası.

Kesinlikle canlı.

Telefonum titriyor, Gwen ve Chris'ten saklıyorum.

Meti

n. **Knox:** Ofisime. Şimdi.

İkisi de hâlâ tartışıyor olsalar da gizlice yazıyorum.

Ben: Malzeme odası değil mi?

Knox: Kukunun beni özlediğini biliyorum ama bu işle ilgili.

İçimdeki hayal kırıklığına rağmen boğazımı temizleyerek ayağa kalkıyorum.

"Onlar

Bana ortaklar katında ihtiyacın var."

Gwen'in kaşlarının arasında bir çatıklık belirir.

"Şimdi mi?" "Evet, sana sonra yetişirim."

İkisi de bir şey söyleyemeden dizüstü bilgisayar çantamı alıp çıkıyorum. İşle ilgili olduğunu biliyorum ama yüzünü görebiliyorsam sorun yok.

Knox'u görmenin ne zaman bu kadar hayati hale geldiğine dair hiçbir fikrim yok ve sanırım sağlıksız bir saplantım var, ama orada ve ondan kurtulmak imkansız.

Ve belki, sadece belki, istemiyorum.

Dün beni kulüpte bulmaya geldiğinde göğsüm hiç olmadığı kadar sıkıştı ve ardından gelen her şey göğsümü daha da daralttı ve nefes alamaz hale geldim.

Ya da belki de arabada beni anlamsızca öptüğünde ağzının bana verdiğinden başka hava kalmayana kadar kapasitemin çok üzerinde nefes aldım.

Ofisine neredeyse koşarak gidiyorum ve oraya vardığımda nefesimi tutmak ve saçımı düzeltmek için duruyorum. Önceden kimse için güzel olma ihtiyacı hissetmezdim, ama şimdi, sırf gözlerindeki o ışıltıyı derinleştirebilmek için en iyi halimde olmayı düşünüyorum.

Ama bu tekrar Anastasia olmak demek. Bu, hayatı ona dikte edilen bir duvar çiçeği olmak anlamına gelir ve ben bunu yapmayı reddediyorum.

Derin bir nefes alarak Knox'un ofis kapısına vuruyorum ve onun sert "İçeri gel" sesiyle kalçalarımı sıkıyorum.

Kendine gel, Ana.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçeri giriyorum ve onu masasının arkasında heybetle oturmuş, bir dosyadan bir şeyler okurken buluyorum. O kadar güzel ki, özellikle de işine konsantre olmuşken, kalın kaşları birbirine kenetlenmişken ve güçlü elleri sayfaları çevirirken biraz acı veriyor.

Neden ben o değersiz kağıt parçalarından değilim?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını kaldırıyor ve sinsi bir sırıtışla dudaklarını eğiyor. "Sen buradasın."

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin." "Sana ihtiyacım mı vardı?"

"İş için."

"Eğer bana o gel ve sik beni gözleriyle bakmaya devam edersen, bu plan değişecek."

Yutkunuyorum, yere bakıyorum.

"Hayır, Anastasia. Benimle göz temasını hiçbir zaman kesmiyorsun, hiçbir nedenle."

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. "Ne üzerinde çalışmamı istiyorsun?"

"Sandra'nın davası için bir saldırı stratejisi oluşturuyorum. İncelemeni istediğim ipuçlarının bir listesini sana e-postayla gönderdim."

"Yani bu istihbarat toplamakla mı ilgili?"

"Pek de yasal olmayan bir şekilde. Buna hazır mısın?" "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Eğer Nate ya da başka biri bunu öğrenirse, seni kovarlar." "Ve muhtemelen senin için bir disiplin kurulu toplantısı düzenlerler."

Gülümsüyor. "Benim için endişeleniyor musun, güzelim?"

"Hayır, ben... değilim."

"Olmaman gerektiği gibi. Bunun için bana zarar veremezler."

"Ama ya karşı tarafın avukatları ? Lisansınızı kaybedebilirsiniz, değil mi?"

"Bu seninle benim aramda, yani bana ihanet etmezsen kimse öğrenmeyecek."

"Sadece... ikimiz mi biliyoruz?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bundan kaynaklanabilecek tüm komplikasyonlar."

Tırnaklarım dizüstü bilgisayar çantasının kayışına batıyor ve duymak istediğimi bilmediğim sözleri söylemediği için hayal kırıklığına uğramamaya ,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama artık biliyorum.

Bana güvendiğini söylemesini istedim.

Ama bu aptalca. Geçmişim gizemliyken ve kendi kimliğimden farklı bir kimliği benimsediğimin farkındayken neden bana güvensin ki?

Ona gözlerimi göstermememin nedeni de bu; kendimden bir parçayı saklamam gerekiyordu.

Belki o da kendinden bir parça saklamak istiyordur, çünkü bana bakarken beni hiç becermedi.

Benim gibi onun da yüksek duvarları var ve öyle kalmasını tercih ediyor.

Benim için sorun olmamalı. Ne de olsa bu düzenleme bana en uygun olanı, ama durum öyle değil.

Bu yüzden bu kasvetli düşüncelere odaklanmak yerine kanepeye oturup bilgisayarımın başında yazarak işimde kayboluyorum.

Bir süredir bu işteyim, ne kadar sürdüğünden emin değilim, çünkü sistemler oluştururken veya güvenlik duvarlarını aşarken etrafımı unutuyorum.

"İnek olduğun zamanlarda çok , güzelim."

Gözlerimi dikip bakıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Parmağını kâğıdın kenarında gezdirirken sesi kısılıyor. "Sana ne kadar ateşli olduğunu söylemeyi mi?"

"Dikkatimi dağıtıyor."

"Sen de benim dikkatimi dağıtıyorsun, bu yüzden benimle birlikte acı
çekmen adil olur." "Ama ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Hâlâ çok dikkat dağıtıcı."

"Belki de bilgi işlem departmanında çalışmalıyım." "Yok
artık. Sonunda seni buraya getirmek için bir bahane
buldum." "Bunun dava için olduğunu sanıyordum."

"O da var." Başını bana doğru eğiyor. "Ama neden panjurları indirdiğimi düşünüyorsun?"

"Ben...bilmiyorum."

"Böylece istediğin zaman bana o muhteşem göğüslerini
gösterebilirsin." "Bunu yapmayacağım."

"Ama sen yapabilirsin. Her zaman,
güzelim." "Sapık."

"Suçlamayı reddetmeyeceğim."

"Taciz suçlamasını mı ?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aynı fikirde değilim."

"İşyerinde taciz de böyle olmuyor mu zaten? Bir üst düzey, cinsel isteklerini yerine getirmesi için bir çalışana zorbalık yapar."

"Ama söz konusu çalışan, patronunu karanlık bir odada sadece dantel külot giyerek ve sikilme beklentisiyle dantelli külotun içine damlayarak mı bekliyor?"

Onu sadece külotumla beklediğim zamanlardan birini anlatırken yanaklarım alev alev yanıyor. O zaman bana ne oldu bilmiyorum. Sadece gözlerindeki o şehvetli bakışı görmek ve bana doyamadığını hissetmek istemiştim.

Sonunda yere eğildim ve o kadar iyi becerildim ki hareket edemedim.

"Sanırım değil," diye mırıldandım.

"Bu bana şimdi memelerini göstereceğin anlamına mı geliyor? Yoksa amını mı? Belki ikisini de?"

Parmaklarım kaşınıyor ve yanıyor ve ben bunu istiyorum. Onun için soyunmak ve altın gözlerinin kararmasını izlemek istiyorum.

Ama ben daha bu çılgın fikre katılamadan ofisinin kapısı kırılarak açıldı ve Daniel içeri girdi.

"Bana sarışın fahişeler göndermeyi kes, seni lanet olası otuzbirci. Dün gece onlardan iki tane vardı."

Donup kalıyorum ama Knox sadece sırıtıyor. "Bugün üç tane olacak."

"Bu ne lan?"

"Yarın dört tane. Hafta sonuna kadar onlardan bir ordun olacak."

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Görünüşe göre öyle. Bu yüzden seni sarışın fahişelerle yavaş yavaş öldüreceğim."

Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ve bu Daniel'ı varlığımdan haberdar ediyor, çünkü kafası bana doğru savruluyor. Gözlerini bana dikiyor, sonra tekrar Knox'a bakıyor. "Dur bir dakika. Onun yüzünden mi?"

Knox dudaklarını büzüyor ama bir şey söylemiyor.

Daniel ağırlığını Knox'un önündeki sandalyeye verir, görünüşe göre biraz daha sakinleşmiştir. "Anlıyorum. Kız arkadaşına asılmamdan hoşlanmıyorsan tek yapman gereken bunu söylemek. Hıyarlık etmene gerek yok."

Yanaklarım kızardı. Ya da daha spesifik olarak, bana Knox'un kızı dediği kısım.

Ben değilim, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana söyledim ama dinlemedin, bu yüzden ikinci bir emre kadar fahişeler senin cezan olacak."

"Oh, siktir git." Başını bana doğru yana eğiyor. "Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin? Ben ondan çok daha iyi sikişirim."

Knox aniden ayağa kalkıyor, o kadar aniden ki irkilerek kanepeye doğru geri itiliyorum.

"Bunu bir kez daha tekrarlarsan seni döverim, sonra da düzine sarışın fahişeye para verip uykunda sana otuz bir çektiririm. Sabrımı test etme."

Daniel'ın dudakları kızmak yerine geniş bir sırıtışa dönüşür. "Vay, vay, Van Doren. Bu çok ilginç değil mi?"

"Çık dışarı."

"Sulu olduğunda değil. Sağdıç takımımı sipariş edeyim mi?"

Yutkunuyorum, ima ettiği şey yüzünden kalbim küt küt atıyor. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki oda biraz dönmeye başlıyor ama ayaklarımı yere sağlam basıyorum. "Ben... Ben IT departmanına geri dönüyorum."

Knox bir şeyler söylemek üzere, ama bu dağınık halimle ya da kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atarken onu dinleyemiyorum.

Ve bu his günün geri kalanında da geçmiyor, çalışırken ya da Gwen ve Chris ile öğle yemeği yerken ve kesinlikle eve yalnız de geçmiyor.

Knox bana geç saatte bir iş toplantısı olduğunu ve bu gece gelmeden önce dairesine gideceğini bildiren bir mesaj gönderdi.

Bu da bana tek başıma uzun bir süre veriyor. Daha doğrusu saatler. Muhtemelen o gelene kadar uyumalıyım.

Tanrım.

Ne zamandan beri günümün en önemli olayı o oldu? Anahtarı dairemin kapısına sokarken, bu yerde yalnız olmanın kasvetini hissedebiliyorum.

Bu artık sağlıklı mı?

Annem bana aşkın her zaman kaybedilecek bir oyun olduğunu söylerdi ve ben bu sözlerin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum.

Yine , bu aşk değil.

Hayır, hayır. Biz sadece seks arkadaşıyız.

Evet, kendine bunu söylemeye devam et.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapıyı açıp içeri adımımı attığım anda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Knox burada olmadığı için değil.

Bu daha karanlık, daha keskin ve çok daha haince bir şey.

Kanım kaçma, kaybolma ve asla geri dönmeme ihtiyacıyla kükrüyor.

Ayaklarım yer değiştiriyor ve tam da bunu yapmak için arkamı dönüyorum ama karanlıktan bir el fırlıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Hafif aksanlı ses midemi . "Görüşmeyeli uzun zaman , Anastasia."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

çalıştığım her şey gözlerimin önünde ufalanıyor ve milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Ve tek yapabildiğim izlemek.

En azından birkaç saniyeliğine, bulunmanın gerçekliği kemiklerime kadar işliyor, onları eziyor ve beni havasız bırakıyor.

Ama tekrar nefes alabildiğim anda, oksijen ciğerlerimi yaktığı anda, kapıya doğru hamle yapıyorum. Sadece kaçmam, saklanmam gerekiyor. Eğer düzgün bir şekilde ortadan kaybolursam, bu sefer beni bulamayacaklar.

Onlar-

Bir el bileğimi kaba kuvvetle sarıyor ve aynı güç beni geri çektiğinde çaresizim, kesinlikle güçsüzüm.

Tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü düşüyorum ama aynı tutuş beni dik tutuyor. Sanki bu onlar için normal bir olaymış gibi. Kimi kandırıyorum ki? Bu normal.

Onun gibiler sırf eğlence olsun diye adam kaçırıyor, işkence ediyor

ve öldürüyor. İçim parçalanıyor ve kalbimin ritmi bozuluyor. Bu

sadece bir kabus, değil mi? Olabilecek en kötü kâbus.

Gözümü kırparsam uyanacağım ve tüm bunları geride bırakacağım.

Ama gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda, gerçeklik hiçbir tanıtım ya da hazırlık yapmadan üzerime çöküyor.

Bakışlarım beni vahşice yakalayan kişiyle buluşuyor. Aleksander. Birkaç hafta önce restoranda yaşadığım o olayı unutmayacağını bilmem gereken Aleksander.

Bana boş boş bakıyor, açık renk gözleri buz gibi bir fırtınayı andırıyor, ne kımıldatılabiliyor ne de kurtulabiliyor. Bana olan tutumu ile aynılar - acımasız, vahşi ve yakında beni dondurarak öldürecek bir soğukluğa sahipler.

Ve bu en kötü kısmı değil.

Aleksander ne kadar vahşi ve etkili olursa olsun, çok daha tehlikeli bir rakibin sadece sağ koludur.

İleriye baktığımda patronunu buldum. Dört kraldan biri, en gizlisi, en kurnazı ve belki de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

en ölümcül olanı.

Kirill koltuğumda oturmuş, paket servis menülerinden birini karıştırıyor. Ama onu görmek beni neredeyse tam bir panik moduna sokan şey değil.

Yalnız olmadığı gerçeği.

Yanında *Bratva*'daki en güçlü adam var. Hatta bazıları onun babamdan daha güçlü olduğunu söylüyor. O sadece stratejist ve beyin değil, aynı zamanda tanıdığım en acımasız adam.

Adrian Volkov.

Yedek dizüstü bilgisayarımı karıştırıyor, parmakları süpersonik hızda yazıyor.

Kahretsin. Lanet olsun.

"Gelin bize katılın prenses," diyor Kirill mutlak bir soğukkanlılıkla, hâlâ menüler arasında gezinirken. "Bırak onu, Sasha."

Aleksander-whose takma ad içinde Rusça o Sasha-shoves Bileğime masaj yaparken irkildim.

"Şimdi, Sasha," azarlıyor Kirill, kıdemli muhafızının kaba tavırlarına alışık olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "*Pakhan*'ın tek kızına zarar vermek yok... henüz."

Dudaklarım titriyor ama bunun tek nedeni Kirill'in açık tehdidi ya da Aleksander'la birlikte beni bulmuş olmaları değil, Adrian.

Henüz varlığımı kabul etmemiş olsa da ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun boylu, esmer ve hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan korku uyandıran heybetli bir varlığı var.

Ünü ondan önce gelir. Tüm insanlar arasında, en ufak bir saygısızlık gösterdiklerinde düşmanlarını nasıl sildiğini çok iyi biliyorum. Benim geldiğim dünyada herkes onun gazabından ne pahasına olursa olsun kaçınır. Birini gözüne kestirdiği an, o kişi ölmüş sayılabilir.

Kesin olan tek bir şey var: sadakati sadece *Bratva*'ya ve ailesine.

Ve bir kaçak olarak artık *Bratva*'ya ait değilim. Yani eğer isterse, beni kafamdan vurabilir ve tüm olayı olmamış gibi örtbas edebilir.

Kirill kesinlikle onun tarafını tutacaktır, benim değil. Özellikle de bir süredir babamın pozisyonuna göz diktiği için.

Bratva'daki herkesin var.

Kralın tahtı en gözde yerdir. Prensesin tek rolü başını sallamak ve kralın uygun gördüğü kişi tarafından kullanılmaktır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden ayrıldım.

Bu yüzden Adrian'ın gazabını, Kirill'in şiddetini ve diğer herkesin ölüm cezasını göze aldım.

"Birkaç hafta önce beni tanıdın mı?" Kirill'e soruyorum, dikkatim onunla Adrian arasında gidip geliyor.

Tekrar kaçmaya teşebbüs bile etmiyorum. Aleksander'ın arkamda saldırmaya hazır bir iblis gibi dikilmesi bir yana, Adrian'ın kıdemli muhafızlarının da etrafı sardığından ya da göremediğim bir yerde saklandığından eminim.

Hiçbir yere hazırlıksız gitmez ve burada ne için bulunduğunu bitirene kadar bana kaçma ya da gitme şansı vermeyeceğinden eminim.

"Şüphelenmiştim, evet." Kirill sırıtarak menüyü masaya fırlattı. "Harika bir iş çıkardığını kabul etmeliyim ama beni kandıracak kadar mükemmel değildi. Ayrıca, tavırların seni her zaman ele verir, Anastasia."

Bir daha asla adımın Rusça telaffuz edildiğini duymak istemedim. Sanki o hapishaneye geri dönmüşüm, her zaman uçmamı sağlayacağını hayal ettiğim peri kanatlarımı kullanamıyormuşum gibi hissediyorum.

"*Pakhan*, Rai ve sevgili Vladimir eğitiminize Rusya'da devam ettiğinizi söylediler. Bu yüzden New York sokaklarında kendinizin kötü bir versiyonu olarak dolaşmanız mantıklı değildi." Kirill başını yana eğiyor. "Haksız mıyım?"

Dudaklarım ayrılıyor, aklım az önce açıkladığı bilgiye takılıyor.

Babam, kuzenim, *Bratva*'nın yasal cephesi V Corp'un başkanı Rai ve bana her zaman ağabeylik yapan Vladimir'in Rusya'da olduğumu söylemesi.

Belli ki . "Özür dilerim" diye bıraktığım not dışında nerede olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ama onlar... benim için örtbas mı ettiler?

Beni diğer herkesten korudukları gerçeğini düşününce gözlerim istenmeyen yaşlarla doluyor. Buna hazır olmama rağmen suçu üstlenmeme izin vermediler.

Onu almam gerektiği halde.

On beş yıldır kardeşliğin bir parçasıyım ve ihanetin cezasının ölüm olduğunu herkesten iyi biliyorum.

Kim ya da ne olursanız olun.

Babam, Rai ve Vladimir buna izin vermedi. *Bratva*'nın kuralları söz konusu olduğunda en katı insanlar olmalarına rağmen, benim için kuralları esnetmişlerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Haksız mıyım?" Kirill kaşlarını kaldırarak tekrarlar.

Babam, Rai ve Vladimir'in ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için sessiz kalmayı tercih ettim. Aileme ihanet etmektense bunu hayatımla ödemeyi tercih ederim.

Bir el beni ileri doğru itiyor, tüm bedenimi sarsıyor. Aleksander. "Sana bir soru sordu. Cevap ver."

Kirill tsks. "Şiddet yok, Sasha."

Aleksander'dan alay etmeye benzer bir şey duyuyorum ama bana bir daha dokunmuyor.

"Cevap vermese de olur, çünkü ben haklıyım. Tüm bu durum yalan ve manipülasyon kokuyor ve ben bunların hayranı değilim." Kirill sırıtarak gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıyor. "Tabii bunları uygulayan ben değilsem. Bu yüzden, işleri düzeltmek için bir numaralı istihbarat kaynağım Adrian'la biraz sohbet ettim. Rusya'da olmadığınızı söylediğinde çok şaşırdım. Aslında kimse -baban, Rai ve Vladimir dahil- nerede olduğunu bilmiyordu. Ben de seni bulmak için buradaki adamla işbirliği yaptım, her ne kadar benden bilgi sakladığı için hâlâ yaralı olsam da."

Adrian, Kirill'i ya da odadaki herhangi birini tanımaz ve yazmaya devam eder.

Ve bir an için gözümü ondan alamıyorum. Ne arıyor acaba? Dizüstü bilgisayarlarımda asla suçlayıcı bilgiler bulundurmam.

Yatmadan önce her zaman her şeyi silerim ve tüm izleri temizlediğimden emin olurum. Ama bu Adrian.

Ya bazı verileri geri yükleyebilirse?

Dikkatim ondan dağılıyor çünkü Kirill başını hafifçe eğerek beni izlemeye devam ediyor. Sanki bir bombanın düşmesini bekliyormuş gibi.

Adrian'a başka ne söyledi?

Babam ve diğerlerinin beni koruduğunu nasıl öğrendi?

Kirill düşünceli bir hareketle ağzına vurur. "Şimdi asıl soru şu: Neden kaçıyordun Anastasia?"

Bakışlarım Adrian'a kayıyor ve o ilk kez başını kaldırıyor. Onun her zaman tehlikeli bir şekilde güzel olduğunu düşünmüşümdür. Koyu renk saçları, keskin elmacık kemikleri ve iri yapısıyla sert bir güzelliği var. Sert ama görünüşte sakin gri gözleri bana sabitlendiğinde yutkunuyorum.

Kirill sebebini bilmiyor.

Adrian'ın notu yakalamam için söylemesine gerek yok. Eminim bunu açıklamamak için kendine göre nedenleri vardır ve muhtemelen bir noktada bunu bana karşı kullanacaktır, ama bunun bir önemi yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En azından Kirill'i sırtımdan atabilirsem, buna değer.

"Sadece her şeyden uzaklaşmak istedim," diye fısıldıyorum.

"*Bratva*'dan kaçamazsın, küçük prenses. Ölümden başka bir çıkış yolu olduğunu düşündüğün için çok tatlısın."

Kaslarım birbirine kenetlendi ve ilk aklıma gelen *Babushka* oldu. Eğer ben gidersem, kimse onunla ilgilenemez. Kahretsin, eğer beni bulurlarsa, onu bulup bana ve anneme katılmasını sağlayabilirler.

Kirill, "Bizimle geri geleceksin," diye duyurdu.

"Hayır!"

"Bu konuda söz hakkın yok. *Pakhan*'ın kızı bir hukuk firmasında asosyal bir teknisyen olarak sokaklarda dolaşmayacak."

"İstemiyorum"

"Ne istediğinin bir önemi yok. Ya kendi isteğinizle gelirsiniz ya da Sasha güç kullanmakta serbest bırakılır."

"Geri dön. Ne yapacağın umurumda değil."

Kirill ayağa kalkıyor, gözlüklerini orta parmağıyla burnundan yukarı kaydırıyor. Bu tek hareketi tehditkâr gösterebilmesi çılgınca. Gözlüklerimi düzelttiğimde, en iyi ihtimalle endişeli görünüyor. "Tehditlerime göre hareket etmemi istemiyorsun. Babanın konumunu tehlikeye atabilirim ve atarım da. Sana sunacağım tek nezaket geri dönme seçeneğidir."

Yumruğum sıkılıyor ve boynumdaki tendonların şiştiğini hissedebiliyorum. Bu kararı verdiğimde, her zamanki gibi babamın umursamayacağını düşünmüştüm. Kardeşliği kesinlikle bana tercih edeceğini düşünmüştüm.

Her zaman öyleydi.

Bratva'ya çok sadık, Vladimir ve Rai de öyle.

Bir noktada, büyük kuzenimin bana yardım edebileceğini düşündüm. Babam üvey babamı öldürdükten ve beni onunla yaşamaya getirdikten sonra bana hep o baktı. Annem üvey babam tarafından dövülerek öldürüldükten sonra.

Ama uğruna çalıştığı onca şeyden sonra onu tehlikeye atmak istemedim. Kardeşlikte bir lider ve V Corp'ta üst düzey bir yönetici ve kurtların ortasındaki tek güçlü kadın olmak için çok mücadele etmesi gerekti.

Ve şimdi, yanlış bir şey söylersem ya da , bana değer veren tek insanları inciteceğim.

Sahip olduğum tek aile. "Bırak Weaver & Shaw'da kalsın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kirill'in ve benim dikkatimiz Adrian'a kayıyor, o da sonunda başını laptoptan kaldırıp yavaşça kapatıyor ve masanın üzerine koyuyor.

"Sen neden bahsediyorsun, Adrian? Kalmasına izin mi vereyim? Kalmasına izin mi vereyim?

Pakhan'ın tek kızı bir hukuk bürosunda yalnız bırakılamaz."

"Matt'in davalarını kazanmamız gerekiyor çünkü onun yapım şirketini para aklamak için kullanıyoruz. Weaver & Shaw onun kızını temsil ediyor ve burunlarını sokmamaları gereken yerlere sokuyorlar. Kardeşliğin bir üyesi olarak *Pakhan*'ın kızı rolünü oynayacak ve bizim oradaki gözümüz kulağımız olacak. Teknoloji departmanına erişiminiz ve *ilginç* becerileriniz sayesinde bu zor olmasa gerek. Değil mi Anastasia?"

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. *İlginç yetenekler*. O biliyor. Yedek dizüstü bilgisayarımda suçlayıcı bir şey olmamasına rağmen, Adrian bir şekilde bilgisayar korsanlığını anladı.

Bu çalınan fonlardan haberi olduğu anlamına mı geliyor?

Kirill bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi gözlerini önce bana, sonra Adrian'a dikiyor. Her zaman anlar. Balık kokusunu bir mil öteden alabilen bir köpek gibidir.

Ancak bu konuda açık olmak yerine konuyu kapatıyor. "Hoşuma gitmese de Matt olayını kazanmamız gerekiyor. Sana söyleneni yap, ben de seni görmemişim gibi davranayım."

Tam hayır diyecektim ki Adrian tekrar bakışlarımı yakalıyor ve dudaklarımı kenetliyorum.

Tek bir hareketle ayağa kalkıyor. O ve Kirill o kadar büyükler ki küçük dairemi cüceleştiriyorlar, tüm havayı çalıyorlar.

"Sasha hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için sana göz kulak olacak." Kirill gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında hiç sıcaklık yok. "Ve dava bittiğinde, seni şahsen geri götüreceğim, küçük prenses."

Ve bununla birlikte, muhafızları da peşinden giderek oradan ayrılır.

Adrian'ın da onlara katılmasını bekliyorum, ama o yaklaşıp alçak sesle konuşuyor: "Bu işi benim yöntemimle halledeceğiz Anastasia. Sergei, Vladimir ya da Rai'yle temasa geçmeyeceksin. Ben geri dönmene izin verene kadar bu maskaralığa devam et ve Jane olarak yaşa. Eğer bunu yapmazsan, kardeşlik yüz binlerce dolar çaldığını öğrenecek ve herkes sadece senin değil, Sergei, Vladimir ve Rai'nin de kellesini isteyecek çünkü senin için hırsızlığın örtbas edilmesine yardımcı oldular."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve çeneme yapışıyor. "Onlar... hiçbir şey yapmadılar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yalan söylediler ve bu da bir ihanet olarak kabul
edilir." "Neden... neden şimdi açıklamıyorsunuz?"

"Çünkü seni kullanabilirim."

"Babama karşı mı?"

"Kullanılmana izin verdin, bu yüzden mağdurmuş gibi davranma. Ayrıca o paranın nereye gittiğini de bilmem gerekiyor çünkü belli ki onu kullanmıyorsun."

Yani *Babushka*'yı bilmiyor. *Henüz*
bilmiyor.

Çünkü kafasına koyarsa eninde sonunda çözeceğinden hiç şüphem yok.

"Ya sana yardım etmezsem? Ya Matt Bell davasına müdahale etmek istemezsem?"

"Yardım edip etmemeniz gerçekten önemli değil. Her halükarda biz kazanacağız. Endişelenmeniz gereken şey şiddet kullanıp kullanmayacağımız." Duraksıyor. "Erkek arkadaşının kazara kafasını kaybetmesini istemezsin, değil mi?"

, soğuk terler şakaklarımı kaplıyor çünkü Adrian'ın boş tehditler savurmadığını biliyorum.

Sırf bu yüzden kimseyi hedef almaz.

Knox'u yere gelişigüzel seçmediğini. "Ne yaptı?"

"Burnunu ait olmadığı yere sok. Güvende olmasını istiyorsan ya kaybettir ya da davayı düşür. İkisi de işe yarar."

"Beni dinlemiyor. Sadece sıradan bir ilişkimiz var, yani ikimiz de diğerimiz için önemli değiliz." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

"Buna ben karar vereceğim. Rolünü oyna ve bu konuda akıllı ol Anastasia. Eğer bunu yaparsan, hiç kan dökmeden geri dönmene izin verebilirim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Son bir saattir uğursuz bir his mecazi anlamda nefes eziyor.

Ben de ailemi aradım. Teal'i, babamı, üvey kardeşim Elsa'yı ve hatta beni ve ikiz kardeşimi büyüten babamın kocası huysuz Agnus'u.

Herkes güvende görünüyordu. Tabii bana yalan söylemedilerse?

Garip bir sezgi gücüm var. Beni kurtarabilecek tek şeyin muhtemelen bu olduğunu fark ettiğimden beri hep böyleydim.

Kendim dışında kimse benim için ayağa kalkmayacak, kimse benden alınanı bana vermeyecekti. Bu yüzden çoğu zaman altıncı hissime güvenmek zorunda kaldım ve bu sezgi sayamayacağım kadar çok kez kıçımı kurtardı. Derim yara almadan kaçmamı sağlayan şey buydu.

yüzden görmezden gelmiyorum. Asla.

İyi olduğundan emin olmak için Dan'i aramayı düşünüyorum, ama siktir et o serseriyi. Hâlâ bugün ima ettiği şey için ondan intikam almanın en iyi yolunu düşünüyorum.

Onu Anastasia'nın yanında düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Eğer onun saçının teline bile dokunursa, avukatlığı bırakıp bir suçlu olabilirim.

Yani, hayır, er ya da geç eceliyle şikayet etmeyeceğim.

Ayrıca, göğsümün sıkışıp açılmasının ya da kalbimin sıkışmasının nedeni kesinlikle o değil.

Bir toplantıda olmam gerekirken neden burada, Anastasia'nın dairesinin önünde olduğumu düşünmeyi reddediyorum ama öyleyim.

İşte.

Ve duygular tehlikeli boyutlara tırmanıyor.

Göğüs kafesim patlamak üzereyken o toplantıya konsantre olabilmemin imkanı yoktu. Ailem dışında, bu tepkiye neden olabilecek tek bir kişi daha var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süre önce bana verdiği yedek anahtarı kullanıyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum.

Nedense, sanki ani hareketler yapmamam gerekiyormuş hissediyorum.

Kilit biraz yamuk ve içeri adım atmadan önce sadece bir saniyeliğine duraksıyorum.

Daire her zamankinden farklı olarak karanlık ve sessiz, ya da en azından ben buraya düzenli olarak gelmeye başladığımdan beri. Normal gecelerde Anastasia ya kısık sesle en sevdiği eski şarkılara eşlik ediyor ya da dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken sessizce onları dinliyor olurdu. Her iki durumda da müzik bangır bangır çalardı.

Bu senaryoların hiçbiri mevcut değil. Sadece onunla ilişkilendirmeye başladığım müzik veya yazı sesleri yok.

Kusurlu sessizlik yavaş yavaş yerini daha çılgınca ve uğursuz bir şeye bırakıyor. Sanki biri bir şeyleri karıştırıyormuş gibi.

Dolaba doğru yürüdüğümde onu bir çantaya kıyafet tıkıştırırken buluyorum, yüzü kızarmış ve hareketleri düzensiz.

Işık düğmesine bastım. "Ne yapıyorsun?"

Anastasia sıçrıyor, vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu gece gözlüklerini takmıyor ve tek bir dokunuşla kırılabilecek bir gül gibi çok genç ve kırılgan görünüyor.

Göğsü, kontrol edemiyor gibi göründüğü ağır nefeslerle yükselip alçalıyor.

"Knox."

Adım dudaklarında tekinsiz bir fısıltı, kontrol edemediği bir ses.

Boğazını temizliyor. "Toplantıda olman gerekmiyor mu?"

"Her şey bitti." *Yalan*. Acil bir durum varmış gibi davranarak erken çıktım ve gördüğüm kadarıyla iyi ki de çıkmışım. "Nereye gidiyorsun?"

Arka arkaya birkaç kez yutkunuyor, küt tırnakları çantanın askısına batıyor. "Uzaklara."

"Nereye?"

"Sadece uzağa. Ben gidiyorum."

Az önceki lanetlenmişlik hissi göğüs kafesime çarpıyor ve kör bir öfke duygusu kan dolaşımıma yayılıyor. "Sanki öylesin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Evet, . Ve hiçbir yere gitmiyorsun, Anastasia." "Bütün bunların geçici olması gerekiyordu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bütün bu şey?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Seks, anlaşma, benim burada olmam. Hepsi. Asla kalmamam gerekiyordu."

"Sana söylüyorum, istesen de de kalacaksın." Alt göz kapaklarında nem toplanıyor. "Sen... anlamıyorsun."

"Biliyorum, mükemmel. Tıpkı önceki hayatından kaçtığın gibi yine kaçıyorsun, çünkü en iyi yaptığın şey bu, değil mi? Terk etmek. Kaçmak. Her zaman."

Çantayı bırakıyor, yere düşmesine izin veriyor ve önüme atılıyor. "Hayatım hakkında hiçbir fikrin yokken orada durup beni yargılama hakkına sahip değilsin."

"Peki bu kimin hatası? Kaçmak yerine saklanan sensin."

"Bu seni ."

"Bunu kendi işim yapıyorum, benim küçük yalancım. Sanki ben hiç olmamışım gibi öylece durup kaçmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Yapmalısın."

"Tekrar düşün güzelim. Beni pes eden biri olarak mı tanıyorsun? Hiç mi?"

Kendisi de aynı sonuca varırken omuzları kamburlaşıyor. Sadece birkaç haftadır birlikte olabiliriz ama beni herkesten daha iyi tanıyor.

Gitmesine izin vermeyeceğimi biliyor.

"Koşu yolunu seçmek yerine neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Yapamam." Sesi çok acı çekmiş, çok yenilmiş, sanki dünyanın ağırlığı ince omuzlarına çökmüş gibi geliyor.

Ben de sesimi yumuşatarak "Ailenle bir ilgisi var mı?" diye sordum.

"Bilmene gerek yok."

"Demek öyle." Durakladım. "Kilit bu yüzden mi bozulmuştu? Burada biri mi vardı?"

Sertleşiyor. "Hayır, hayır."

"Sen çok kötü bir yalancısın. Burada kim vardı?"

"Hiç kimse."

Elim dışarı fırlıyor ve boğazına sarılıyor. Kendimi ona bağlayabilmek için, öfkemi serbest bırakmamak için, çünkü bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çocuğu biz konuşurken yoluna çıkan şeyi yakmanın eşiğinde.

Gözleri benimkilere kayıyor ve kahverengi ve sahte olsalar da arkalarındaki duygular öyle değil. Diğerlerinin lehine yükselip alçalan çok sayıda duygu var. Hepsini tanımıyorum ama en belirgin olanını, korkuyu tanıyorum.

Benden değil, en azından öyle umuyorum.

Ama orada ve onun içinde bir şeyleri kemiriyor. Ve benim içimi.

İkiz kız kardeşimden başka bir insanla uyum sağlayacağımı hiç düşünmemiştim. Onun duygularını daha kendisi bile farkına varmadan hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama şu anda, tam burada, bu duyguları yok etmek için her şeyi yapabileceğimi biliyorum.

"Anastasia, ben senin tarafındayım, bu yüzden beni seni konuşmaya zorlama. Burada kim vardı?"

"Hayır... bir..." Artık bir fısıltı, hem tekinsiz bir fısıltı.

Onu sıkıca tutuyorum, parmaklarımın uçları solgun boğazının hassas etine batıyor. Konuştuğumda, alçak bir uyarı tonuyla konuşuyorum. "Anastasia..."

"Beni yalnız bırak, Knox." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Bırak beni git."

"Hayır."

"Neden? Neden bana tutunmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü seninle işim bitmedi." Ve muhtemelen hiçbir zaman da . Ama ben Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirme, çünkü içimde kök saldığı kadar hızlı bir şekilde onu da korkutur.

"Ya seninle işim biterse?"

"Önce bunu kastetmen gerekecek ve öyle olsan bile seni tekrar kazanacağım."

"Seni incitsem bile mi?"

"Bana zarar versen bile."

"Sen değil sözde için söyle Bu." Onun gözyaşları emmek onu yanaklar kontrolsüz.

"O zaman ne söylemem gerekiyor?"

"Benim ya da başka birinin seni incitmesine izin vermeyeceğini." "Vermeyeceğim."

Yutkunuyor. "Söz veriyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Söz veriyorum. Ayrıca benim gözetimim altında kimsenin sana zarar vermeyeceğine de söz veriyorum."

Dudakları aralanıyor, sonra kalın kalın yutkunuyor. "Senden asla koruma istemedim."

"Nasıl olsa alacaksın." Boğazını serbest bırakıyorum. "Şimdi toplanmaya devam et, çünkü benimle geliyorsun."

"Ne?"

"Seni birinin zorla girdiği bir yerde bırakmayacağım Anastasia. Benimle daha güvende olacaksın."

"Ama..."

"Aması yok. Bu pazarlığa açık değil." "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

"Bunun sadece senin için olduğunu kim söyledi? Seni istediğim zaman sikebiliyorum, yani benim de avantajlarım var."

Gözyaşlarının arasından biraz gülümsüyor, üzgün olsa da, korkusu tamamen geçmemiş olsa da. Ama yapacağım son şey bu olacaksa, bu korkuyu ortadan kaldıracağımdan emin olabilirsin.

Çünkü Anastasia benim ve ben benim olanı korurum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Knox onunla geleceğimi söylediğinde, beni dairesine götüreceğini biliyordum. Sık sık onu ziyaret etmemi önerirdi ama ben hep konuyu değiştirirdim.

Neden?

Çünkü çok yakın, çok samimi ve aramızda boş yere korumaya çalıştığım mesafeyi koruyamayacağım.

Ve şimdi, daha da

kötü. Tehlikeli.

Ölümcül.

Onun hayatı için, benim değil. Her şeye rağmen ben hala *Pakhan*'ın kızıyım, öyle ya da böyle bir değerim var.

Ben de onlardan biriyim. Mafya adamlarına sık sık korsan diyordum çünkü onlar hayatıma girdikten sonra çocukluğumdaki orman perisi olma fantezim sona erdi.

Knox bir yabancı, hem de düşmanca bir yabancı ve Adrian onu kendi yolundan uzaklaştırmakta tereddüt etmez. Sanki hiç var olmamış gibi onu dünyadan silecektir. Bu konuda hızlı ve aceleci de olmayacaktır; önce ölümü dileyene kadar ona işkence edecektir.

Zihnimde canlanan görüntüler midemi bulandırıyor ve kusmamak için elimi üzerine koymak zorunda kalıyorum.

Ama Knox'a dairemde kalmama izin vermesi için ne kadar yalvarsam da bir şey fark etmedi. Beni sadece omzuna attı, çantamı ve dizüstü bilgisayarımı aldı, sonra da arabasına taşıdı.

Dairesine giderken çoğunlukla ben iyi olduğumu savunuyordum ve o beni görmezden geliyordu. Bir karar verdiği anda kimsenin onu başka türlü ikna edemeyeceğini öğrenmeye başlıyorum.

Sonra, dairesine adımımızı atar atmaz beni boğazımdan yakaladı ve arkadan kapıya yaslayarak sikti. Hızlı ve kirliydi ve hala nefesimi tutamadım.

Şimdi bile, kanepede uzanırken, hala başım dönüyor, biraz yönümü şaşırmış durumdayım. Knox'la seks yaptıktan sonra hep böyle olur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zihnimi temizlemek için gizemli bir yeteneği var. Sanki sadece onun ve benim var olduğumuz alternatif bir gerçekliğe taşınmış gibiyiz.

Ama bunun olmasına izin vermemeliyim.

Aleksander muhtemelen beni izlerken ve her an araya girip hissettiğim ya da içime çekmeye çalıştığım mutluluğun her zerresini parçalayabilecekken olmaz.

Ama yakında gideceğim. Bir gün zorunda

kalacağım. Ancak, o gün bugün değil.

Malum nedenlerden dolayı daha önce evini kontrol etme şansım olmadığından, bunu şimdi yapıyorum.

Bakışlarım göz alıcı dairede, *pardon*, *çatı katında* geziniyor. Tabii ki Knox gibi biri çatı katında yaşar. Sadece şehrin göbeğindeki bir binanın en üst katında değil, aynı zamanda rüya gibi bir New York manzarasına sahip.

Mobilya ve dekor şık ve zarif, ancak kişiliksiz olduklarını haykırıyorlar. Sanki her şeyi halletmek için birilerine para vermiş gibi.

Hiçbir kişisel dokunuş olmadan böylesine göz alıcı bir hayat yaşamak yalnızlık olmalı. Tüm hayatımın dikte edildiğini düşünürsek, ben konuşmayı seven biriyim.

En azından Knox onunkini tamamen elinde tutuyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyor sandalyedeki pozisyonundan, parmakları dizüstü bilgisayarında duraklarken bana bakıyor.

Hâlâ yapacak işleri var ama bana hareket etmememi ya da bir şey giymememi söyledi.

-Kendisi her zamanki gibi giyinik kalırken beni girişte çırılçıplak soyduktan sonra.

Aslında onu tamamen çıplak gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve bunların çoğu da duştaydı. Zayıf ama çok kaslı bir vücudu var ve bunu ve o muhteşem dövmelerini saklaması utanç verici.

Karşısındaki kanepeye çıplak uzanmamı ve o çalışırken ses çıkarmamamı söyledi.

"On dakika içinde işim bitecek, sonra ikinci raunt için geliyorum" dedi.

Dölünün içimden aktığını ve kalçalarımı dağıttığını hissettiğimde kayıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Çok soğuk değil."

Gömleğinin düğmelerini açıyor ve gözlerim kaslı göğsünün ve kesik karnının mükemmelliğini alıyor, sonra samuray dövmesine odaklanıyorum, onun yanında uyandığım ilk andan beri beni büyüleyen karanlık savaşçı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki Knox'un başka bir yönüne, pek göstermeyi sevmediği bir yönüne bakıyor gibiyim.

Ya da hiç.

Karmaşık tasarım omzunun etrafında ve göğsünün üzerinde dönüyor ve sanki onun ve savaşçının etrafını saran kablolar varmış gibi.

Bunun bir anlamı var mı yoksa sadece estetik için mi yaptırdı merak ediyorum. Bazı nedenlerden dolayı, sadece güzel göründüğü için o dövmeyi yaptırdığına inanmıyorum.

"Dövmelerinizi ne zaman yaptırdınız?" Başımı desteklediğim elimin üzerine koyarak soruyorum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyor. "Bazıları ortaokuldaydı ama daha büyük olanları Londra'dan ayrıldıktan sonraydı yoksa babam tarafından öldürülme riskiyle karşı karşıya kalacaktım."

Ses tonuna biraz gülümsüyorum. Ailesinden bahsederken sesi her zaman çok farklı ve kaygısız çıkıyor - ki bu benim için söylenemez. "Samuray olmayı seçmenin bir nedeni var mı?"

"Gücü temsil bir şey istedim ve sanatçının yaptığı eskizlerden en çok bunu beğendim. Muhtemelen siyah gözleri yüzünden. Gizli bir karanlığı ima ediyorlardı."

"Peki ya kablolar?"

"İnsan ne kadar güçlü olursa olsun, her zaman onu geride tutan bir şey vardır." Gözlerini uzak bir bakış kaplıyor - acı ya da acıyla serpilmiş anılar.

Daha fazlasını sormak, onun gibi birini neyin geri tutabileceğini öğrenmek istiyorum ama gömleği önüme atmadan önce buna fırsatım yok.

"Bu uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?"

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır. Bir dakika

içinde seninle olacağım."

"Bunun için çıplak olmam gerektiğini sanıyordum."

"Var, ama üşümeni de istemiyorum, o yüzden bunu giyebilirsin."

Gülümsüyorum, beni yutan ve kalçalarımın ortasına kadar düşen gömleği giyiyorum. Ellerimi ortaya çıkarmak için kollarını kıvırmak zorunda kalıyorum.

Tekrar başımı kaldırdığımda Knox'un gözleri kararmış, yoğun bir dikkatle beni izliyor. Parmakları hala yazmadan klavyenin üzerinde geziniyor ve çenesi sıkıca kenetlenmiş durumda.

Yanlış bir şey yapmış olabilirim diye doğruluyorum ve bu da kalçalarımı daha fazla dölle kaplamama neden oluyor çünkü yıkanmama kesinlikle izin vermedi. "Ne?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şu andan itibaren ya çıplak olacaksın ya da benim gömleğimi giyeceksin. Arası yok." Ses tonunda çiğ bir sahiplenme var, nefesimi kesen pazarlık edilemez bir nitelik.

"Bütün gün senin tişörtünü giyemem."

"Hayır, ama çıplak olabilirsin."

"İçeride."

"Şimdilik."

"Şimdilik mi?"

"Benim için çıplak olabileceğin açık bir yer bulacağım ve sadece
Ben.
" "Sapık."

Ayağa kalkıyor ve çok ani olmamasına rağmen kalbim
Boğazım düğümleniyor ve kalçalarımı birbirine sürtmekten kendimi .

Onu yarı çıplak ihtişamıyla görmek çok nadirdir. Dövmeleri pek çok insan için olduğu gibi gösteriş için değil. *Bratva*'nın liderleri bile dövmelerini sergilemeyi ve her birinin ne anlama geldiğini açıklamayı bir onur olarak görüyor, özellikle de kardeşlikle ilgiliyse.

Knox için durum böyle değil.

Sadece onun için varlarmış gibi
görünüyorlar.

Üzerimde geziniyor, hayattan daha büyük görünüyor, ama vücudu yavaşça benimkine doğru indiğinde bu çok uzun sürmüyor.

Avuçlarım omuzlarında düzleşiyor ve gömleksiz, sadece benim için ne kadar iyi hissettiğini görünce keskin bir nefes alıyorum.

Dövmelerini sadece bana gösterirdi.

Bu kadar önemsiz bir şeyin beni bu kadar sevindireceğini, bu kadar ruhani yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?" Alçak bir sesle soruyorum, parmaklarımı teninde gezdiriyorum, tıpkı bir uyuşturucuyu içine çekmeden önce onunla oynayan bir keş gibi.

"Sen bu kadar dikkat dağıtıcıyken olmaz." Elini bacaklarımın arasına uzatıyor ve parmakları her ikimizin de uyarılmışlığıyla kaplandığında derin bir homurtu çıkıyor. "Siktir, güzelim. Mmm. Bu benim yeni favori şeyim olabilir."

Bunun ne olduğunu soramadan, iki parmağıyla döllerini topluyor ve içime doğru itiyor. İçimden bir inilti kopuyor, kopmaması gerektiği halde.

Tohumunu içime bulaştırması beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama ediyorum ve içimden çıkan gırtlaktan gelen sesler bana yabancı geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kulaklarım.

Yavaşça yapıyor, parmaklarını içimde bir amaçla beceriyor. "Bu daracık amcıkta döllerimle çok güzel görünüyorsun."

"Lütfen..."

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Kafa sallamam zar zor anlaşılıyor, ama o bunu yakalıyor ve beni yüzüstü çevirmek üzere. Beni sikerken hep böyle yapıyor, hep arkadan.

Bunca zaman sonra buna alıştım, ama şimdi bunu istemiyorum. Mesafeyi istemiyorum.

Dövmelerinde yaptığı gibi bana geri kalanını da göstermesini istiyorum. Onu istiyorum. O kadar.

Bu yüzden kısa tırnaklarımı derisine batırıyorum, sahip olmamam gereken bir umuda tutunuyorum.

Umuyorum ve aramızdaki ilişkide yeri olmayan dileklerle dolup taşıyorum.

Eli kalçamı buluyor, bu da beni yüzüstü çevirmesi için bir işaret. Tırnaklarım derisine batıyor ve yavaşça başımı sallıyorum.

Parmaklarını sokması yavaşlıyor ve acı verici bir ağrıya dönüşüyor. Ama yüz hatları kararıyor, gözleri gördüğüm en tuhaf erimiş elaya dönüyor.

Kalçamdaki tutuşu da yüzü kadar sıkı, onu bırakmam için beni zorluyor ama bırakmıyorum.

Yapamam.

İstemiyorum.

"Bırak gitsin." İki kelime. İki tek kelime, ama kulağa pazarlığa açık olmayan ve sert geliyorlar.

Yapmadığımda, parmaklarımı omzundan zahmetsizce çıkarıyor, sonra beni kolayca ters çeviriyor. Göğüslerim kanepeye yaslanıyor ve vücudum o kadar hızlı ısınıyor ki benzin dökülürken ateşe verilmişim gibi hissediyorum.

Garip bir enerji içime hücum ediyor, tekmelememi ve dövüşmemi, vurmamı ve pençelememi istiyor.

Bir şey. *Herhangi bir şey.* Bana bakmak istemediği bu pozisyonda, onun altında olmadığım sürece.

Sanırım hareket etmiş olmalıyım, çünkü arkama geçtiğinde, sanki içimdeki kargaşayı görüyormuş gibi sert, neredeyse sert hissediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Senin derdin ne lan?" Ses tonu kırpılmış, ki bu sadece kızgın olduğunda kullandığı bir .

Ve şu anda olmamalı.

Sanki bu garip duyguları yaşamamalıymışım gibi.

"Hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyorum, yüzümü yastığa

gömüyorum. "Neyi sevmiyorsun?"

"Bu." Sesimde bir kırıklık var ve bunun Kirill ve Adrian'ın beni bulmasından isterdim. Keşke bunun onlarla ya da çifte hayatımla bir ilgisi olsaydı ama yok.

Çünkü Knox'un dairesine adım attığımdan beri ne onu ne de onları düşündüm.

Sadece onu düşündüm.

Şu anda beni iten adam. Onun ağırlığının ve dokunuşunun yokluğu beni boş, hatta ıssız hissettiriyor.

Yavaşça, çok yavaşça, başımı yana çeviriyorum ve onun bir tanrı gibi orada durduğunu görüyorum. Ellerini kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş bakıyor.

"Sorun nedir?" Sorusu sakin ama ses tonu öyle değil.

Orada o kadar çok gerilim var ki, sözlerinin arkasında o kadar çok yumruk var ki boğazımı sıkıyor.

"Ben sadece..."

"Ne? Sen sadece ne?"

"Sana bakarken seks yapmak istiyorum."

"Ve gözlerini görmek istiyorum, *gerçek* gözlerini, ama ikimiz de istediğimizi alamıyoruz."

"Neden gerçek gözlerimi görmeye bu kadar takıntılısın?"

"Çünkü onların ardındaki gerçek seni görürdüm. O geceki Anastasia'yı ya da dönüştüğün Jane'i değil. Sadece seni."

Dudaklarım aralanıyor ve boşalmaya ihtiyaç duyan karnıma bir duygu seli hücum ediyor.

Bu yüzden ayağa kalktım, ona gitmeye, onu öpmeye, gözlerimi görmek istiyorsa görebileceğini söylemeye kararlıydım.

Bunu yapabilecek tek kişi o.

Çünkü beni tanıyan herkesin aksine, o beni New York *Bratva*'nın *Pakhan*'ı Sergei Sokolov'un tek kızı Anastasia Sokolov olarak görmezdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni korunacak ya da kullanılacak korunaklı bir prenses olarak görmeyecekti. Sadece beni görecekti. Özgür olmak, yaşamak için hapisten kaçan Anastasia'yı.

Hayatta olmak.

Ama kapı zili bu düşüncesiz anım durdu. Sessizliğin içinde bir alarm gibi çalıyor ve irkiliyorum.

Ancak Knox şaşırmaktan çok sinirlenmiş görünüyor. "Gidip oradaki her kimse ondan kurtulacağım ve sonra bu işi sonuna kadar götürmek için geri geleceğim. Sakın kıpırdama."

Bana emretmemiş olsa bile yapmazdım, çünkü kapıya doğru yürürken güçlü sırtını izliyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bunun onun yüzünden mi yoksa söyledikleri yüzünden mi olduğundan emin değilim. Yanlış anlaşılmaların girmesine asla izin vermemesini, her zaman ileriye bakmasını seviyorum.

Asla geriye doğru değil. Asla yana doğru değil. Hep ileriye.

Ve sanırım bu bana da bulaşıyor, çünkü ben de öyle olmak istiyorum.

-Geçmişin onları zincirlemesine izin vermeyen, ileriye dönük bir insan.

Ama bunu önce onunla konuşmalıyım, değil mi?

Kendimi çırılçıplak soymalı ve benim bile başkalarına göstermekten korktuğum bir parçamı izin vermeliyim.

"İyi akşamlar, serseri." Yaşlı bir erkek sesi kapıdan çok belirgin, düzgün bir İngiliz aksanıyla konuşuyor.

Kim olduğunu merak edemeden, Knox'un bir sonraki kelimesi sorulmamış soruma cevap veriyor. "Baba?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Sadece "baba" mı dedi?

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve boğazım her geçen saniye daha da kuruyor. Gömleğimin düğmelerini hızla ilikliyorum -Nox'un gömleği- ve çıplaklığımı örtecek kadar büyük olduğu için minnettarım.

Ben koşup yatak odasına ya da mutfağa saklanamadan Knox, muhtemelen ellili yaşlarının başında olan çok daha yaşlı bir adamla birlikte oturma odasında yeniden beliriyor. Üç parçalı şık bir takım elbise giyiyor ve çenesini kaplayan açık sarı kirli sakalları var.

İki yanında iki kadın var, ikisi de ondan kısa ve birbirlerine hiç . Biri kuzenim Rai gibi ince, sarışın ve uzun boylu, diğeri ise minyon, siyah saçlarını kısa tutmuş ve küçük yüz hatlarına sahip.

Knox'un ikiz kardeşi.

Tahmin etmeme bile gerek yok. Gözleri daha koyu kahverengi ve ondan çok daha kısa olmasına rağmen, gözlerindeki bakış onunkine benziyor.

Biraz perili. Biraz

tuhaf.

Ve sadece... derin.

Sanki ikisi de dünyayı görmüş ve beğenmemişler ama gitme zevkini de tatmamışlar gibi. İkisinde de "Kalmak için buradayım" kararlılığı var.

Ve bu beni ne kadar etkilese de, şu anda bunu hissetme lüksüne sahip değilim çünkü yarı çıplağım. Knox'un babası ve kız kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim kişilerin önünde.

W&S'e ilk geldiğimde onları sosyal medyada takip ettiğimi ve Knox'la tekrar tanıştığımı varsayalım.

Ne? Kendi başımın çaresine bakmalıydım.

Gerçekten ortadan kaybolmak için çok mu geç? Çünkü üç çift gözün beni dikkatle izlemesinden dolayı alev almak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Kötü bir zamanda mı geldik?" diye soruyor babası hafif bir tebessümle.

"Kimsin sen?" diye soruyor sarışın, yargılamaktan çok eğlenerek. Ayağımı baldırımın arkasına sürtüyorum. "Ben... uh..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Endişelenmen gereken kimse yok." Knox yanıma geliyor ve bana dokunmasa da varlığı çok ihtiyaç duyduğum rahatlığı sağlıyor.

"Saçmalık," diyor babası aynı eğik ağızla. "Benim adım Ethan Steel. Knox'un babasıyım. Bu Teal, ikiz kardeşi ve bu da Elsa, diğer kız kardeşi. Senin adın ne?"

"J-Jane."

Kekeledikten sonra dudağımı ısırdım. Az önce neden "Anastasia" demek istemiştim ki? Diğer kimliğimi tamamen gizli tutmam gerekirken bu hiç mantıklı değil.

"Memnun oldum Jane." Elsa babasının yanından ayrılıyor ve elimi tutup tokalaşıyor. "Hakkınızda her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ya da..." Knox aramızda duruyor ve nazikçe onu geri itiyor. "Bir sonraki uçakla Londra'ya dönebilirsin. Dönerken babamı ve T'yi de yanında götür."

" bir şey olmayacak. Bunca yolu sadece için gelmedik. Değil mi Teal?"

Knox'un ikiz kardeşi başını sallıyor. "Evet. Sonuçta buraya geldim çünkü son zamanlarda seni bu kadar farklı yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordum."

"T!"

"Ne? Bana söylemedin."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Belli ki var." Elsa açık bir muziplikle gülümsüyor. "Babamın iş gezisine katılmaya karar verdiğimiz için çok mutluyum."

"Ben . O halde üçünüz ." Teal, "Hayır," diye kesin bir

dille açıkladı.

Elsa onu omzundan kucaklıyor. "Ne dediyse o."

"Kocalarınızı arıyorum." Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor ve çaldığında hoparlöre alıyor.

Arayanın kimliğini okuduğumda kıpırdandım.

Derin ve sıkılmış bir sesle, "Hey, sikik herif." diyor.

"Sana da merhaba, göt herif. Bilmiyorsan söyleyeyim, Elsa burada, New York'ta. Seni onun yakınında göremiyorum, ki yanlış hatırlamıyorsam son bin yıldır böyle bir şey olmamıştı."

"Yani?"

Knox duraksıyor, sonra sanki karşı taraftaki kişiyi fiziksel olarak sarsabilecekmiş gibi telefonu sallıyor. "Alo? Aiden King'in telefonu mu? Sen kimsin ve o deli herife ne yaptın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kapa çeneni ve şu birkaç gün Elsa'yla ilgilen." Aiden'ın derin sesinde bir parça kızgınlık var. Sesi biraz da canice geliyor.

Onu sadece telefonda duydum ama bu bile tüylerimi diken etmeye yetti. Onunla gerçek hayatta tanışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bakışlarım kayıtsız görünen Elsa'ya kayıyor. Çok güzel ve rahat görünüyor -ki kocası için bunu söylemek mümkün değil. Ve kendimi nasıl birlikte olduklarını merak ederken buluyorum.

Knox'un telefonu sıkıca kavraması dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Ya da buraya kendiniz gelip onu alabilir misiniz? Uçağını gönder."

"Kırk sekiz saat dolana kadar olmaz."

"Kafanı vurmadığına emin misin? Çünkü onun bu kadar uzun süre senden uzak kalmasına izin vermen mümkün değil."

Aiden "Bana bir şeyler vaat edildi" demeden önce duraksıyor. Elsa gülümsüyor, sonra fısıldıyor, "Çoğul."

Hoparlörde olduğunu bilmiyormuş gibi görünen Aiden bir nefes alıyor, sonra da sesini alçaltıyor. "Lanet olası çoğul, tatlım."

"Onun seni manipüle etmesine izin verdiğine inanamıyorum, King," diye alay ediyor Knox. "Dokunuşunu kaybetmişsin."

"Siktir git. Eğer saçının bir teline bile zarar gelmiş olarak geri dönerse, kendini ölmüş bil, Van Doren."

Ve telefonu kapattı.

Knox küfrediyor, sonra gözlerini Elsa'ya dikiyor. "O manyak herife ne söz verdin de seni gözünün önünden ayırmadı?"

"Bu bizim sırrımız." Göz kırpıyor.

"Eww. İğrenç. Ama bu iş daha bitmedi." Telefonunu bir silahmış gibi onlara doğrultuyor, sonra başka bir numara çeviriyor. Bu sefer ekranda "Ronan" adını görüyorum.

Cevap verir Knox, "Gel karını al Ron. Dairemde istenmeyen bir misafir."

"Yola çıkıyorum," diyor neşeyle. "Sakın buna cüret etme Ronan," diyor Teal.

"Ama sizin istenmeyen bir misafir olduğunuzu söyledi, *hanımefendi*. Oraya gelip sana öyle dediği için onu dövmem gerekiyor."

"Söz vermiştin," diye ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi, her neyse." Sesi kederli geliyor. "Remi ve ben seni özledik."

"Seni özledim, anne." Telefondan minik bir ses geliyor.

"Ben de seni özledim, tatlım." Buraya geldiğinden beri ilk kez gülümsüyor. "Annem birkaç gün Knox Amca'da kalacak, sonra geri döneceğim, tamam mı?"

"Tamam! Ben ve babam bekleyeceğiz." "Aferin oğluma."

"Ron." Knox dişlerini sıkıyor, sözleri kesik kesik geliyor. "Bir şey söyle ya da yap."

"Elim kolum bağlı, Van Doren. Lanet olası bir bahsi kaybettim, bu yüzden bu konuda söz hakkım yok."

"Neden düşüşün acısını çekmek zorundayım?"

"Teal ve Ellie'nin çöküşünü çağırma yoksa suratını dağıtırım, tamam mı?"

Görüşmenin sonunda Knox ağır ağır nefes alıyor, Teal ve Elsa gülümsüyor ve Ethan açıkça eğleniyordu.

Bu kadar yersiz hissettiğim için kendi mezarımı kazmak üzereyim.

Onlar bir aile ve ben sadece bir yabancıyım. Onların olağan etkileşim biçimi gibi görünen şeyin ortasında var olmaması gereken biri.

Ama yakın çevrelerinden kaybolmak için bir bahane bulmaya çalıştığımda, Elsa beni omzumdan yakaladı. "Teal ve benim Jane'le konuşmamız gerek. Baba, sen ve Knox bize bir şeyler pişirebilir misiniz?"

"Neden yemek yapayım ki?" Knox gözlerini Elsa'nın beni tuttuğu yere dikiyor. "Peki onunla ne hakkında konuşacaksın?"

"Bilmene gerek yok." Beni yatak odasına doğru çekiyor ve Teal diğer taraftan gelen itirazlara rağmen kapıyı kapatıyor.

Elsa beni yatağa oturttuğunda tenim karıncalanıyor ve ellerimi öyle sıkı kenetliyorum ki canım acıyor. Ama bilinmezlik ya da içinde bulunduğum durum kadar değil.

Asla insanlardan hoşlanan biri olmadım. Tüm hayatım boyunca korunaklı olmak ve babama ve *Bratva* liderlerine yönelik sayısız suikast girişimine tanık olmak, attığım her adımda dikkatli olmamı sağladı. Aldığım her nefese ve söylediğim her kelimeye.

Bu sadece bir kişilik özelliği değil, hayatta kalmayı böyle öğrendim. *Pakhan*'ın kızının nasıl olması gerektiği. Sessiz, ağırbaşlı ve emirlere uyan.

Yaldızlı kafeste güzel bir kuş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ondan kaçtığımı düşünsem de, belki de sadece daha büyük bir yere terfi ettim, sözde özgürlüğüm var, ama her an elimden alınabilir.

Ancak bu durum, hiç tanımadığım ve Knox'un kız kardeşleri olan iki kadınla birlikte olmak, kendimi deneyimleyeceğimi düşündüğüm bir şey değildi.

Etrafımda çok sayıda erkekle büyüdüm ve onlar sert ve boyun eğmezdi. Yanımda olan tek kadın kuzenim Rai'ydi, o da en az onlar kadar sertti.

Bu yüzden panik atağın beni ele geçirmesine izin vermek ve kendimi aptal durumuna düşürmek dışında nasıl davranacağıma dair gerçekten ama gerçekten hiçbir fikrim yok.

Ve bu çok saçma. Korkutucu değiller... Sanmıyorum. Çünkü Elsa yumuşak bir gülümsemeyle yanımda otururken ve hala merakla beni izlerken, Teal tam karşımda duruyor ve ayağını yavaşça yere vuruyor.

"Neden kardeşimle birliktesin? Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor, hiçbir tanışma olmadan.

"Ben... Ben..." Beynim onların varlığını bile kabul etmemişken bu soruya nasıl cevap verebilirim ki?

Elsa dikkatimi ona çekmek istercesine omzuma dokunuyor. "Demek istediği, Knox'u birkaç günden fazla bir süredir aynı kızla görmemiştik... yani hiç. O yüzden Daniel'ın Ronan'la yaptığı telefon görüşmesine kulak misafiri olup Knox'un sana dokunmasına bile izin vermediğini söylediğinde ne kadar şaşırdığımızı tahmin et."

"Daniel'ı tanıyor musun?" Neredeyse fısıldayarak soruyorum.

"Tabii ki. Ortaokuldan beri aynı arkadaş grubundayız. Knox hakkında bilgi almak için ona rüşvet verebileceğimiz için bu şimdi daha önemli. Kardeşimiz biraz fazla ketum olma eğiliminde ve onun için her zaman endişeleniyoruz."

"yok. Onun yaşındaki biri için gerçekten iyi gidiyor." "İş açısından

demek istiyorsun," diyor Teal.

"Uh...evet."

"Hadi ama Teal. Bu sadece işle ilgili değil. Artık Jane de var, değil mi?"

"Sanmıyorum... durum bu..." Tartışmaya çalışıyorum. Artık buna inanmak istemezken, anlaşmamızın tamamen cinsel olduğunu nasıl açıklayabilirim?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir şeyler saklıyor," diye sözümü kesiyor Teal o saçma sapan ses tonuyla. Sanırım normalde Knox'un maske takma zahmetine katlanmadığı zamanlardaki sesine benziyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Hepimiz sır saklarız Teal," diyor Elsa yumuşak bir sesle.

"Onun gibi değil." Koyu renk gözleri bana sabitlendi. "Sen tehlikelisin." Yutkundum. Bütün bunları sadece bana bakarak mı anladı?

"Paranoyaklaşmayı bırak. Ayrıca, sürekli onun için endişelenmek zorunda kalmamak için Knox'un durulmasını dileyen sen değil miydin?"

Teal boğazını temizler. "Ben öyle bir şey demedim."

"Tam olarak bu kelimeleri kullanmadın ama kesinlikle kullandın." Elsa bana gülümsüyor. "Jane'den hoşlanıyorum."

Yapmamalısın, söylemek istiyorum.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten yapmamalısın.

Çünkü Teal haklı. Ben tehlikeliyim. O kadar tehlikeliyim ki sonunda Knox'a zarar verebilirim.

Ve bunu yaptığımda, bu kadınları da inciteceğim.

Kardeşleri için endişelenen, onun iyi olduğunu görmek isteyen, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendikleri için aniden ziyarete gelen kız kardeşler.

Elsa'nın güvenini hak etmiyorum.

Knox'un bile hak etmiyorum.

Çünkü biliyorum, ikisini de edeceğimi biliyorum. Onları inciteceğim.

Benim çevremdeki insanların başına gelen bu. Yaralanıyorlar. Kötü bir şekilde. Çoğu zaman da ölürler.

Annem gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

"Bunu yapmayacağım."

Hazırlamam gereken sebzeleri atıyorum ama babam onları lavaboya ulaşmadan yakalıyor ve göğsüme bastırıyor. "Bu gece yemek istiyorsan kesmeye devam et."

"Bir şeyler sipariş edebiliriz." Yemek yapacak durumda değilim çünkü hem ailem tarafından ansızın pusuya düşürüldüm hem de Elsa ve Teal tam yirmi üç dakika elli dört saniyedir Anastasia'nın yanındalar ve kim bilir ne hakkında konuşuyorlar.

Belki de ikiz kardeşim ikimizin de psikopat tarafını ortaya çıkarıyor ve ona ne kadar aşağılık biri olduğumu söylüyor.

Belki de ona zarar veriyorlardır.

Güçlü bir el omzumu kavrıyor ve dikkatimi şimdiki zamana çeviriyor. "Sakin ol, iyi gidiyor."

Gülümsüyor ve rahatlamış gibi bir hali var. Aslında bu onun her zamanki ruh hali.

Ethan Steel büyük bir şirkete sahip olabilir, ancak iş dünyasındaki canavar tarafını bizim önümüzde göstermiyor.

Onu en son ne zaman kızgın gördüğümü hatırlamıyorum ve kızgın olduğunda da bu genellikle çocukları, yani bizim yüzümüzden oluyor.

"Onları bana söylemeden buraya getirmişken bunu söylemeye hakkın yok. Bu belden aşağı bir vuruş ve resmi olarak babalar gününde sana hediye vermeyeceğim."

"Her şeyden önce, sizin tarafınızı tutamam. Bu bir savaş başlatmanın kesin yoludur. İkincisi, eğer hediyemi alamazsam, ikisini de tekrar buraya getiririm."

Ben gözlerimi kısıyorum, o da sırtını kısıyor. "Şimdi, doğrayın. Paket servis yok."

İç çekerek patatesi alıyorum ve doğramaya başlıyorum. Arada bir ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ellili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen, babam bundan çok daha genç görünüyor. Saçları hâlâ koyu sarı ve neredeyse hiç beyaz yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saç telleri ve gözleri koyu mavidir, bu da biyolojik kızı Elsa'ya tek şeydir.

Bakışlarındaki ifade bilge ve ağırbaşlı, sanki tüm dünyayı görmüş ve artık hiçbir şey onu tedirgin edemezmiş gibi.

Eski, güçlü ve nüfuzlu bir aileden geliyor. Ancak, bugün bulunduğu yere ulaşmak için sadece mirasını kullanmadı. Yatırım yaptı ve kendisini babasından on kat daha zengin ve dokunulmaz kılan sayısız iş girişimi başlattı.

Ama biz büyürken, o parayla şımarmamıza izin vermedi, onu davranışlarımız için bir bahane ya da işler yolunda gitmediğinde sığınabileceğimiz bir koltuk değneği olarak kullanmamıza asla izin vermedi.

Ailemizde tek bir sloganımız vardır: Herkes kendi eylemlerinden sorumludur.

Babamın kendisi bile.

Bazen, sanki aynı yap-boza asla insanları bir araya getirmiş gibi hissediyorum, ama yine de bir şekilde sığıyoruz.

Biz bir şekilde tanıdığım en uyumlu aileyiz. Karanlık

ve kanlı geçmişimize rağmen.

"Madem tüm Londra'yı getirdin, neden işi bitirip yemek yapması için Agnus'u davet etmedin?"

"Bizimle geldi ama otelde bekleyen bazı işleri bitirmeyi tercih etti." Çocukluk arkadaşı/sağ kolu olan kocasından bahsedince gülümsüyor. "Ve o senin baban."

"Hayatım boyunca onu Agnus olarak tanıdıktan sonra ona baba dememin imkanı yok."

"Teal bunu gayet iyi yapıyor. Ya da Elsa'nın yaptığı gibi ona baba diyebilirsiniz."

"Iyy, hayatta olmaz. Elsa da bunu sırf onu kışkırtmak için yapıyor. Fark etmediysen söyleyeyim, hala ondan hoşlanmıyor."

"Oraya varacak."

"Bunlar boş hayaller ve bunu sen de biliyorsun baba."

Yüzünü karanlık bir ifade kaplıyor ve ona düşünmekten hoşlanmadığı gerçekleri hatırlatarak her şeyi berbat ettiğimi fark ediyorum. Babamın özel hayatı her zaman epik boyutlarda bir karmaşa olmuştur. İlk karısı, Elsa'nın annesi, annemizden kaçtıktan sonra beni ve Teal'i yakalayan bir psikopattı, çünkü bizim kayıp oğluna benzememizi istiyordu.

Bu yetmezmiş gibi, onun tarafından vuruldu ve dokuz yıl komada kaldı, bu süre zarfında Agnus bize baktı. Ve .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sanki farklı bir insan olmuştu. Gençken daha dışa dönük biriydi ama neredeyse on yıl uyuduktan sonra değişti.

Tüm bunlar olurken onun yanında olan tek kişi Agnus'tu. Bu adam dilsiz sanılabilir ve Elsa yüzüne karşı ona psikopat diyor ve dürüst olmak gerekirse antisosyal eğilimleri var, ama babama ne kadar değer verdiğini erkenden anladım.

Aslında, babamın hatırı için onun yokluğunda sadece bizimle ilgilendi.

Ancak beni şaşırtan şey, babamın üçümüzü bir aile yemeğine davet etmesi ve Agnus ile bir ilişki içinde olduklarını açıklaması oldu.

Agnus'un her zaman akışkan bir yönelime sahip olduğunu düşünsem de, babam tanıdığım en heteroseksüel insandı. Ve sanırım hala da öyle.

Bir keresinde bana Agnus'un ilgi duyduğu tek erkek olduğunu söylemişti. Bu onun cinsiyetiyle ilgili değil, *onunla* ilgili.

Böylece hayatında ilk kez, onu en iyi anlayan kişiyle istikrar yakalamıştır. Tek biyolojik kızı ile kocası arasında bir husumet olduğu gerçeği ona her zaman ters gelmiştir.

Geriye dönüp baktığımda, aralarındaki husumeti gündeme getirmemeliydim, bu yüzden sohbeti babamın sevdiği bir konuya - kocasını övmeye - yönlendirdim.

"Bu arada, Agnus'un benim için idare ettiği portföyün yıllık raporunu aldım ve kâr üç katına çıktı."

Dudaklarında ender rastlanan bir gülümseme beliriyor. "Ne biliyor." "Belli ki. Harcayabileceğimden çok daha fazla param var." "Kendi şirketini kurabilirsin."

"Henüz değil. Önce birkaç yıl daha deneyim kazanmam gerekiyor." Bana ters ters bakıyor.

Etrafıma bakınıyorum, sonra tekrar ona odaklanıyorum. "Ne?"

"Kârını üçe katladığı için Agnus'a bir teşekkür hediyesi gönderdin mi?"

"Onları sevmiyor." Agnus'un biraz antisosyal olduğundan bahsetme dürtüsüne direniyorum.

Tamam, çok fazla. Çocukluklarının başlarında babamla tanışmamış olsaydı bir seri katil olacağından yüzde bir milyon eminim.

"Gönder."

"İyi. Daha sonra buraya gelecek mi?"

"Hayır, geceyi otelde geçirecek."

"Neden?"

"Sana söyledim, iş için."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi kısıyorum. "Agnus ne zamandan beri çalışmayı gölgen olmaya tercih ediyor?"

"Bu özel bir iş türü. Bırak onu." "Hmm."

Babam çorbayı karıştırmaya ara verdi ve bana baktı. "Ne

oldu?" "Merak ediyorum, hepsi bu."

"Kız arkadaşınızı ve onu bizimle tanıştırmamanızın nedenlerini merak ediyorum. Onunla ciddi değil misiniz?"

Konuyu hızlı bir şekilde değiştirip beni ilgi odağı haline getirmesi karşısında omurgam bir çizgi halinde kırılıyor. Bir süre düşündükten sonra alçak bir ses tonuyla "Öyle değil. Bu... farklı."

"Farklı , onunla birlikteyken sarmıyor musun?" Dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde parlayan bir eğlence.

"Sen nasıl...? Daniel'ı öldüreceğim."

"Aslında Ronan'dı. Bir partide yaklaşık otuz kişiye hikayeyi canlandırarak anlattı. Çok eğlenceliydi."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Lütfen bana Teal ve Elsa'nın orada olmadığını söyle."

"İlk sıradakiler onlardı."

"Siktir."

"Bu bilgi sayesinde peşime takılmaya karar verdiler." Malzemeleri yavaşça karıştırmaya devam ediyor ve acele etmiyor.

Babam her zaman hiçbir şey için acele etmeyen bir insan olmuştur. İster iş ister özel hayatı olsun. İstikrarlıdır, neredeyse hiç kışkırtılmaz, öyle ki bazen ürkütücüdür.

"Farklı'yı tanımlayacak mısın Knox?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanırım onunla birlikteyken kendimi daha huzurlu hissediyorum, belki biraz daha az tedirgin oluyorum. Sadece... kafamın içinde, gölgelerimde ya da geçmişte takılı kalmıyorum."

"İlginç."

"Sence bu normal mi?"

"Bu şekilde hissetme nedenlerinize bağlı." "Ya o

nedenleri bilmiyorsam?"

"Biliyorsun. Sadece henüz onları tanımıyorsun, ki on yıllardır kendini kapattığın düşünülürse bu beklenen bir şey."

"Ben... kendimi kapatmadım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, yaptın." Sesi daha yatıştırıcı bir ton alıyor. "Seninle tanıştığım ilk gün, çıkıntılı kemikleri ve vücudunun her yerinde izleri olan sıska bir çocuktun. Belli ki yaralanmış, aç, susuz ve korkmuştun. O kadar korkmuştun ki, titriyordun, ama o zaman bile, sekiz yaşındayken, Teal'i arkana ittin ve ilk sen çıktın. Beynin sana kaçmanı söylüyormuş gibi görünse de kaçmadın. Orada durdun, başın dikti ve gözlerin asla yana bakmadı. Sanki dünyaya orta parmağını gösteriyor ve artık kaçmayacağını, saklanmayacağını söylüyordun. Ne yapacağın sana söylenmeyecekti. O andan itibaren savaşacaktın. Kendin ve kız kardeşin için. Gözlerinde bir ateş vardı, geçmişini mühürlemenin küllerinden yükselen bir ateş. Seni büyütmeye karar vermemin nedeni bu ateşti Knox, ama her zaman daha derin bir katman sakladığını biliyordum, bir yetişkin olarak bile yüzleşmeyi reddettiğin bir katman."

Bıçağı sıkıca kavrıyorum ve göğsümdeki lanet olası çarpıntıyı yavaşlatmak için derin nefes alıyorum. "Neyle yüzleşmemi istiyorsun baba? Bizi uyuşturucu için satan fahişe annemle mi yoksa kim olduğunu bile bilmediği babamla mı? İkisi de gitti ve onları düşünmek anlamsız."

Yüzünü bana dönüyor, kaşlarının arasında bir çukur beliriyor. "İşte burada yanılıyorsun. Onlar gitmiş olabilir ama arkalarında bıraktıkları hasar gitmiş değil."

"Ben iyiyim baba. Ben bir avukatım, aslında firmanın en genç ortağıyım ve yaptığım işte çok iyiyim. Ben bir suçlu, serseri ya da manipülatör değilim. Ben iyiyim. İyiyim."

"Teal önce de böyle demişti."

Bıçağın doğrama tahtasına düşmesine izin vererek duraklıyorum çünkü kan görmek için bıçağı kendi damarlarıma saplamak istiyorum.

Bu, gençken sürekli aklıma gelen düşüncelerden biriydi ama babamı ve T'yi üzeceğini bildiğim için buna direniyordum. En çok değer verdiğim insanların mutsuzluğuna sebep olmama imkan yoktu.

Bakışlarımla buluşuyor, sesi sanki gölgelerimi rahatsız etmek istemiyormuş gibi daha da alçalıyor. "Teal sadece bununla yüzleştiğinde daha iyi oldu, Knox."

"Ben o değilim."

"Hayır, değilsin. Sen daha kötüsün. En azından o bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında ve her şey mükemmelmiş gibi davranmıyor. Eğer o kızı elinde tutmak istiyorsan sen de aynısını yapmaya başlamalısın. Hiçbir kadın çocukluğundan kalma şeytanlarla kapana kısılmış bir erkekten hoşlanmaz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben bir şey söyleyemeden yatak odamın kapısı açılıyor ve hemen o yöne kayıyor. İlk önce Teal çıkıyor, tek başına, tipik bir ifadesi olan poker suratını takınarak.

Gerçekten sadece kocası ve oğlunun yanında kolayca gülüyor ve gülümsüyor.

Gülümsediği tek kişinin ben olduğum günler geride kaldı.

Ronan'dan onu götürdüğü için ilk başta biraz nefret etmiş olabilirim ama onun için ne kadar önemli olduğunu düşününce uzun süre kin tutamazdım.

O etraftayken ne kadar canlı olduğunu.

Elsa, Anastasia'yla kol kola girmiş, benim eşofman altımı giymiş ve karnına kadar sıyırmış olmasına rağmen hâlâ yere değiyor.

Sikeyim. Onu benim kıyafetlerimin içinde görmek çok tahrik edici.

Onu kapıya dayayıp sikebilmek için herkesi dışarı atarsam bir sonraki Noel aile toplantısından azar işitip kara listeye alınır mıydım?

Muhtemelen bu riski alırdım.

Ancak, Anastasia'nın dikkatinin benim üzerimde olmadığını fark ettiğimde ana planım durdu.

Elsa'nın telefonunda ona gösterdiği bir şeye odaklanmış ve gülümsüyor. Yumuşak, ağırbaşlı ve gerçekten mutlu görünüyor.

"Demek oğlun bu?" diye soruyor o narin . "Evet, adı Eli."

"O...sana hiç benzemiyor."

"Biliyorum." Elsa kaşlarını çatıyor ve kederli görünüyor. "Babasına ve büyükbabasına çekmiş ama kişiliğinin en azından benimkine benzeyeceğine dair ufak da olsa bir umut besliyorum."

"Çok fazla umutlanma prenses." Babam her zamanki sıcaklığıyla araya giriyor, sanki şu anda çok ağır bir konuşma yapmıyormuşuz gibi. "Gittikçe daha fazla kral oluyor."

"Baba! Benim tarafımda olman gerekiyordu. Torununun sana çekmesini istemiyor musun?"

"Hâlâ Remi ve Knox'un sahip olmayı planladığını söylediği bir düzine çocuğum var."

Elsa sırıtırken Anastasia'nın gözleri büyür ve yanakları kırmızının derin bir tonuyla kızarır.

"Ben öyle bir şey demedim." Sakin olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Gerçekten mi, şimdi mi? Daha önce yanında ne kadar rahat hissettiğini söylediğini duyduğuma eminim-" Elimi ağzına götürerek sözünü yarıda kestim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve başımı sallıyorum.

Gözleri parlıyor ve Teal aramıza girip bize bakıyor, bu en iyi ihtimalle komik çünkü biz uzun boyluyuz ve o o kadar küçük ki bunun için çaba sarf etmesi gerekiyor. "Siz ikiniz ne saklıyorsunuz? Bırakın gireyim."

"Endişelenmene gerek yok, T. Ayrıca boynunu burkmadan önce kamburlaştırmayı bırakman gerekebilir. Ron'un benimle uğraşmasını istemiyorum."

"Canın cehenneme." Yan tarafıma dirsek attı.

"Boku yedin, T." Gıdıklanan yerini tutmak için babamı bırakıyorum. Homurdanmaya ve durmam için yalvarmaya başladı ama durmadım.

Kocasıyla tanışmadan önce morali bozuk olduğunda, ki bu zaman böyleydi, onu bu şekilde neşelendirirdim.

Elsa'yı Anastasia'ya "Bu işte yetişkin olan benim. Çocukların davranışlarını mazur görün."

"Sıra sende Ellie," diyorum, sonra Teal ve ben onu alıyoruz. Karşı koymaya çalışsa da, ikimiz de onun gıdıklanan tarafına saldırdığımızda çaresiz kalıyor.

"Özür dilerim Jane," diyor babası gülümseyerek. "Çocuklarım genellikle bu kadar olgunlaşmamış olmazlar."

Başını sallıyor, sırıtıyor ama tavırları hâlâ çekingen. "Çok güzel bir aileniz var Bay Steel."

"Ethan iyi. Ne de olsa artık sen de bizim bir parçamızsın."

Anastasia'nın utanmasını, belki de şok olmasını bekliyorum ama gülümsemesi düşüyor ve kesinlikle dehşete kapılmış görünüyor.

Sanki geçmişinden bir hayalet karşısına çıkmış gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Kirill, Aleksander'ın bana göz kulak olacağını söylediğinde, bunun yakın olacağını düşünmemiştim.

Yani, şirket kapısının karşısında. Elimde kahveyle ön girişten geçerken arabasında beni şahin gibi izliyor.

Genelde kahveyi Gwen ya da Chris alır. İnsanlarla teması mümkün olduğunca az tutmaya çalıştığım için benden başka herkes.

Ama bugün ikisi de meşguldü ve benim gitmem gerekiyordu. Kahve dükkanına kadar olan mesafeyi geçmeli ve siyah takım elbiseli korkunç bir adam tarafından gölgelenmiyormuş gibi davranmalıydım.

Bir haftadır böyle. Dairemde Kirill ve Adrian tarafından pusuya düşürüldüğümden ve oynamam gereken bir rol olduğu söylendiğinden beri.

Ne yaparsam , *Bratva*'nın prensesi olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Söz verdiğim gibi, Adrian babama söylememiş olmalı, yoksa beni almaları için muhafızlarını gönderirdi.

Kirill beni gözetimsiz bırakmayacağına dair verdiği sözü tuttu, bu yüzden sağ kolu Aleksander beni gizlice takip ediyor. Araba modellerini, plakalarını ve hatta kıyafetlerinin rengini bile değiştirdiği için dışarıdan bakan insanlar tarafından fark edilmiyor.

Ne de olsa o bir profesyonel.

Yine de bu, Kirill'in gölgesi gibi davranmadığı nadir bir durum.

Ona ve temsil ettiği tehlikeye dikkat ettiğim için Knox'la birlikte çatı katından ilk çıkışımızda onu fark ettim.

Takip edildiğimizi fark etmemesi için dikkatini dikiz aynasına bakmaktan alıkoymam gerekiyordu. İsteyeceğim son şey hayatımdaki diğer erkeklerle çatışması.

Özellikle de kendine özgü mizah anlayışı ve tavırlarıyla misafirperver bir aile olan ailesiyle tanıştıktan sonra.

O gece bizde kaldılar. Birlikte yemek yedik ve masa oyunları oynadık. Ethan ve Elsa bana Knox'un gençlik yılları ve ne kadar rekabetçi hakkında her türlü hikayeyi anlattılar. Büyük bir ilgiyle dinledim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Knox'un hiç tanışmadığım bir versiyonu hakkındaki her detayı, her bilgiyi.

Neden her kelimeye tutunduğuma dair bir fikrim yok, ama bir şekilde hayati hissettirdi. Yakınımda tutmam gereken bir hatıra gibi.

Belki de Knox'u kabul etmek istediğimden daha fazla önemsiyorum.

Teal hikaye anlatma konusunda pek istekli bir katılımcı değildi ama kardeşiyle olan kusursuz ilişkisini sevdim.

Tek kelime etmeden birbirlerini anlama şekilleri.

Ertesi sabah ayrılmadan önce, ellerini göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada durdu ve bana açıkça "Kardeşime zarar vermesen iyi edersin" dedi.

Ziyaretlerinden sonra aklımda en çok bu cümle kaldı.

Sanki tam olarak ne olacağını biliyormuş gibi.

Benden hoşlanmadığı için onu suçlamıyorum. Aslında kardeşine göz kulak olduğu için ona saygı duyuyorum. Aileler böyle yapar.

Benimkinin aksine.

Bakışlarım Aleksander'ın arabasına kayıyor. Renkli camları olmasına rağmen, sadece Kirill'in yanında yumuşayan o soğuk bakışlarıyla bana baktığını hayal edebiliyorum.

Knox'la olan ilişkimi anlamış olmalı ve eğer Adrian'ın tehdidi bir gösterge ise, onu bana karşı kullanmaktan çekinmeyeceklerdir.

Benim yüzümden onu incitmek.

Çünkü kardeşlikte yaptıkları budur. İnsanları kullanırlar, kalplerini kırarlar ve kemiklerini kırarlar.

Ve ben de bir istisna değilim.

Aksine, *Pakhan*'ın kızı olduğum için yüksek bir yere yerleştirildim. Annemin, *Bratva*'nın bir numaralı adamı olan babamla yaşadığı kısa bir kaçamaktan sonra hamile kalması kaderin acımasız bir *cilvesi*.

Daha sonra üvey babamla evlendi ve ben de normal bir vatandaş olmalıydım. Ama o pislik onu hem fiziksel hem de duygusal olarak taciz ediyordu ve beni korumaya çalışsa da koruyamayacağını biliyordu.

Bu yüzden o gün beni parka götürdü. Bunu asla unutmayacağım. Sadece annem için değil, aynı zamanda sert yüz hatlarına sahip uzun boylu bir adam geldiğinde rahatlamış göründüğü için de.

Ve orada durup bizi izlerken gölgesinin güneşi nasıl engellediğini hatırlıyorum. Ya da daha çok beni izlediğini.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana onun babam olduğunu söyledi ve ben de beni onunla bırakacağını düşünerek ona tutundum ama bırakmadı.

Ben onunla birlikte gelen diğer uzun adamlardan biriyle saklambaç oynarken onlar sadece konuştular.

Annem ve ben ayrılmadan önce babam saçlarımı okşadı. Gözlerimin çok büyük olduğunu hatırlıyorum, neredeyse saç çizgime ulaşıyorlardı. Üvey babam bunu asla yapmazdı, bana yolundaki bir baş belasından fazlasıymışım gibi davranmazdı.

Ne zaman uygun görse etrafta tekmelediği biri.

Babam ayrıca bana üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kağıt verdi ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi.

Geriye dönüp baktığımda, bunu asla yapmamalıydım.

Bu yüzden onun dünyasında kapana . Ama o gece

başka bir seçeneğim yoktu.

Şimdi düşünüyorum da, onu aradığım ve telefonda ağladığım an, kaderimi mühürlediğim andı.

İşte o zaman *Bratva'*nın bir parçası oldum.

Cebimdeki telefonum titreyerek beni hayallerimden uyandırdı.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj.

Avukatın dava kaybettiğini düşünmüyorum. Aksine, daha da güçleniyor. İşte size küçük bir teşvik.

Ekteki videoya tıklarken başparmağım titriyor. Bir otoparkın güvenlik kamerasından alınmış. Knox'un dairesinin olduğu bina. Yerdeki sarı çizgilerden ve güçlü ışıktan tanıyorum.

Gerçi videoda daha sönük, sanki biri elektriği bilerek kesmiş gibi.

Knox elinde evrak çantası ve telefonla konuşarak arabasından indiğinde kalbim gırtlağıma çarpıyor. Dün giymesine yardım ettiğim siyah takım elbiseyi giyiyordu. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü işe gitmeden önce son saniyede beni becermeye karar vermiş ve kıyafetlerimizi dağıtmamamı emretmişti.

Bu görüntüler dün gece eve geldiğinde çekildi, her zamankinden daha geç, çünkü Lauren ile Sandra'nın davası hakkında uzun bir toplantı yapmıştı.

Tam o sırada o eve dönerken ben de akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya çalışıyordum. Elsa beni aradı ve ben yine de makarnayı yaktım, bu yüzden onunla konuşmaya devam ettim ve bir şeyler sipariş ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Asansöre doğru yürüyen Knox'u arkadan takip etmek için açı değişene kadar her şey normal görünüyor.

Nefesim kesiliyor, kafasının arkasında ne olduğunu anladığımda neredeyse kahveyi dökecektim.

Kırmızı bir nokta.

Bir keskin nişancı tüfeğinin kırmızı noktası.

Ve video bitene kadar onu asansöre kadar takip ediyor. Başka bir mesaj geldiğinde epik bir çöküş yaşamak üzereydim.

Eğer sana söyleneni yapmazsan, bir sonraki görüntüde kafasında bir kurşun olacak.

Bacaklarım titriyor, beni dik tutmayı reddediyor ve sokağın ortasında yere yığılmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Ben Adrian.

Tehditlerinin boş olmayacağını biliyordum ve Knox'u takip eden biri olduğuna dair ilk elden kanıtım oldu, hem de herhangi biri değil. Bir keskin nişancı.

Ben hiçbir şeyden habersizken onun o anda ölebileceği düşüncesi gözlerimi nemlendiriyor.

Kim olduğum ya da babamın kim olduğu önemli değil. İş başa düştüğünde, kurallara göre oynamak dışında bir şey yapamıyorum.

Aleksander'ın sokağın karşısındaki arabasına odaklanıyorum ve telefonumu saklıyorum, sonra binanın içine doğru adımlarımı hızlandırıyorum, zihnim neredeyse binlerce düşünceyle patlıyor.

Daha önce şüphelendiysem, şimdi eminim. Knox için tehlikeliyim.

Eğer ondan uzak , kesinlikle öldürülecek.

Kalbim sıkışıyor, sonra düzensiz bir ritimle yüksek sesle çarpıyor. Ona bir şey olma ihtimali midemin içindekileri kaldırıma kusacakmışım gibi hissedene kadar çalkalıyor.

Bir elimi göğsüme koyarak boğazıma kadar yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum.

Ama daha da kötüleşiyor.

O gün onunla yatmamalıydım.

Bencilce davranıp sahip olmama izin verilmeyen bir şeyi dilememeliydim.

Dahası, onunla tekrar karşılaştığım gün olabildiğince hızlı koşmalıydım. Neden bu kadar ileri gitmesine izin verdim ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ondan ayrılma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta edecek kadar hayatımın önemli bir parçası olmasına neden izin verdim?

"Ne oldu?"

Resepsiyona yaklaşırken sarsılıyorum ve neredeyse kahveyi döküyordum. Tutacağı ölümcül bir şekilde kavradığımı ve omzumun üzerinden bakarken tüm vücudumun gergin olduğunu fark ediyorum.

Aleksander'ı caddenin karşısında bıraktığım yere.

Knox'un bana yaklaştığını fark etmedim bile. Şimdi önümde dikiliyordu, şık gri bir takım elbise giymişti ve elinde deri evrak çantası vardı.

Lauren ve Chris onun birkaç adım gerisinde. Hatırladığım kadarıyla bir duruşmaya gidiyorlardı. Sandra'nın. Bugün katılamayacağımı söyledim, çünkü Adrian ya da Kirill'in orada olacağından eminim. Ya da daha kötüsü, başka biri.

Ve eğer onlardan birini görürsem, epik boyutlarda bir erime yaşarım.

"Jane." Ses tonunda bir uyarı var, sorusuna cevap vermemi istiyor.

Bir yandan, kamusal kişiliğimle ilgili tercihime saygı duyduğu ve bana Anastasia demediği için minnettarım. Ama diğer yandan, bu isimden nefret etmeye başlıyorum.

Sahte olan.

Yanlış olanı.

"Bir şey yok."

Beni dirseğimden tutup koridora, kulak misafiri olanlardan uzağa itiyor.

Sonra üzerimde yükseliyor, boyu ve varlığı dışarıdan gelebilecek her türlü müdahaleyi engelliyor ve midemin sıkışmasına neden oluyor. Yanında kimseyi göremeyecek kadar yakınımda olmasını her zaman sevmişimdir.

Bu pozisyon ne zaman benim favorim oldu?

Bir süre beni izliyor, ölümcül gözleri bir için kısılıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Gerçekten yok-"

"Bu yalanı bitirme." Yüz hatları sertleşiyor ve çenesinde bir kas çalışıyor. İşte o zaman söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini anlıyorum. "Seni toparlanmış ve kaçmaya hazır halde yakaladığımdan beri ürkek ve kaypak tavrını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sana düşünmen için yeterince zaman verdim ve şimdi bir cevaba ihtiyacım var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biri yanımızdan geçerken odağım yana kayıyor. "Bunun ne yeri ne de zamanı. Senin duruşman yok mu?"

"Bana bir şey söyleyene kadar buradan gitmiyorum. Geçen hafta seni takip eden araba hakkında mı?"

, sırtım arkamdaki duvara çarptı. "Ne?"

"Senin dikkatini dağıtacak hiçbir şey benim dikkatimi çevremden uzaklaştıramaz Anastasia. Söyle bana, bununla mı ilgili? Onlar senin geçmişinden insanlar mı?"

"Beni takip ettiklerinden neden bu kadar eminsin? Belki de seni takip ediyorlardı."

"Ben şirketten ayrıldığımda yoktu, ama sen kahve almaya gittiğinde vardı."

Kahretsin.

Fark etmeyeceğine inanmak hüsnükuruntu olurdu.

Ne de olsa Knox bu. Ayrıntılara o kadar dikkat ediyor ki, bazen rahatsız edici oluyor. Ama Adrian'ın keskin nişancısını o bile fark etmedi. Aleksander gibi göz önünde olmak yerine, Adrian ve Kirill daha gizli ama son derece etkili.

Adrian isterse, onu anında öldürebilir.

Bunun üzerine dudaklarım titriyor ve onları zorla kapatıyorum çünkü Knox hâlâ bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

Yutkunuyorum, elimi göğsüme koyma dürtüsüne direniyorum, çünkü bunun gergin bir alışkanlık olduğunu biliyor. "Gerçekten bir şey yok. Yemin ederim."

Yumruğunu başımın yanındaki duvara vuruyor ve bu hareket güçlü ya da şaşırtıcı olmasa da irkiliyorum. Sanırım yüzündeki ifadeden dolayı midemin derinliklerine doğru bir korku dalgası yayılıyor.

Knox sık sık ya da sebepsiz yere sinirlenen bir tip değildir ama şu anda çenesi sıkılaşıyor ve boyun damarlarında bir kas zıplıyor.

Öfkesi çiğ, öfkeli ama yine de sakin. Ve ben şu anda onun tam ortasındayım. Daha da kötüsü, sanırım onun tarafından sürükleneceğim.

"Eğer "hiçbir şey" kelimesini bir kez daha tekrarlarsan, yemin ederim..." devam ediyor, burun delikleri alevleniyor.

"Onu bırakamaz mısın?" "Hayır."

"Knox..."

"Neden aramıza bir duvar örüyorsun Anastasia? Hmm?" "Ben mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hissediyorum ve her geçen saniye daha da uzuyor."

"Belki de o duvarın en başından beri orada olması gerekiyordu. Daha güvenli. İkimiz için de."

"Yani, senin için."

Bilinmeyenin yarattığı tüm endişe ve korku yüzeye fırlıyor ve sayısız kızgın öfke patlaması yaşıyor. "Evet, benim için! Kim olduğum ya da kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Anladığın gün, benimle tanıştığın ana lanet edeceksin. Ben kusurluyum, tamam mı? İnsanlara ne yaptığımı biliyor musun? Onları yok ederim."

"Beni yok edemezsin güzelim. Bu sen gelmeden çok önce yapıldı, o yüzden seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemeye ne dersin?"

"Bana bir şeyin musallat olduğunu nereden biliyorsun?"

"O gece gördüm. Okyanus mavisi gözlerinde. Biraz perili, biraz kırıktılar. Tıpkı benim gibi. Genelde bana benzeyen hisler yayan insanlara yaklaşmam ama sen bir istisnaydın, benim küçük yalancım. Hâlâ da öylesin."

"Bana bir istisna yapmamalıydın." Burnumu çektim. "Senin için kötüyüm."

"Ve ben de senin için kötüyüm. Bu yüzden senden gitmeni istediğimi görmüyorsun. Aslında, bencil olduğum için asla istemeyeceğim. Bir şeye göz diktiğimde, onu saklarım. Onu atmam ve kesinlikle ellerimden kayıp gitmesine izin vermem. Yani bana mahkumsun Anastasia."

"Ya gitmek istersem?"

"Hayır, bilmiyorsun. Sadece kaçıyorsun çünkü iyi olduğun şey bu, ama benimle bu lanet alışkanlığını bırakacaksın. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni tutuyorum. Hoşuna gitse de de." O zaman

anladım. Kararlılığı.

İnatçı kararlılık ve ham sahiplenme.

Ve içimden bir ses bundan sonra daha da kötüleşeceğini söylüyor. Sadece daha fazlasını bilmek istemeyecek, aynı zamanda beni alıkoyacak. İstesem de istemesem de, dediği gibi.

Ne kadar savaşırsam, beni o kadar kendine bağlayacak. Çünkü

beni arzuladığına karar verdi. Beni istiyor.

Kaçmama, kaçmama ya da alternatif bir çözüm aramama izin vermiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve ben kalamam. Eğer Adrian ve Kirill'i
Onu.

Acı verici karar, ezici bir gerçeklikle göğüs kafesime çarpıyor,
beni boş bırakıyor.

"istiyorum" diye fısıldadığımda kelimelerim zar zor duyuluyor.

Çenesinde bir kas çalışıyor ve yumruğu duvarda esniyor. Elini hareket ettireceğini düşünüyorum, boğmak için mi yoksa beni yakalamak için mi, bilmiyorum, ama yapmıyor. Onun yerine orada duruyor, varlığı gibi taş gibi, sanki sabrın özlemini çekiyormuş gibi. "Az önce ne dedin sen?"

"Ben... bunu bitirmek istiyorum. Bu her neyse."

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim manik bir ışık var. "Hmm. Dinlediğini sanmıyorum Anastasia, çünkü az önce sana bunun olmayacağını söyledim."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Senden ayrılıyorum." Ağzımdan çıkan her kelimede kalbim kanıyor ama sakin ses tonum ve içindeki sahte soğukkanlılık için çok minnettarım.

Beynim onu korumanın tek yolunun bu olduğunu fark etti. Onu keskin nişancıların menzilinden uzak tutmanın tek yolu.

Eğer o aradan çıkarsa, Adrian'ın beni tehdit edecek bir şeyi kalmayacak.

Bu kez Knox'un eli boğazımı buluyor, sıkı ve inatçı bir şekilde tutuyor, sanki sözlerini eve götürüyormuş gibi. "Benden istediğin kadar ayrılabilirsin ama hâlâ benimsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Dünden beri ruh halim berbat.

Anastasia ayrılacağımızı söylediğinden beri.

Şirketin koridorundaki o karşılaşmadan beri onu -en azından doğru dürüst- görmedim. O bombayı patlattıktan sonra işten ayrılmakla kalmadı, aramalarıma da cevap vermedi.

Öfkeli bir pisliğe dönüşmeme birkaç saniye kalmıştı. Dan'in sözlerine göre zaten öyleydim.

Beni ve Sebastian'onayladığı birkaç restorandan birine yemeğe davet etti. Kendisi çok lüks düşkünüdür, çok seçici bir yiyicidir ve çok gerekli olmadıkça asla dışarıda yemek yemez.

Sonunda canlarına tak edene ve yemeklerini mahvettiğim için beni kovana kadar bütün yemek boyunca ters ters bakabilirdim.

Dairesine gittiğimde Anastasia çoktan kanepede kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Onu uyandırıp kaldığımız yerden devam etmek istedim ama yüzündeki o narin çatık kaşları görünce yapamadım.

Bu sabah benden daha erken kalktı ve işe gitti.

Sandra'yla yapmam gereken onca hazırlık yüzünden onu bulamadım. Ve sonunda küçük bir mola sırasında şansım olduğunda, IT departmanında değildi. Chris, Gwen'le dışarıda olduğundan bahsetti.

Ben de ona bir mesaj attım.

Ben: İşten sonra buluşalım yoksa yemin ederim bu iş çok çabuk çirkinleşecek. Sinirlerimi zaten bozduğundan daha fazla bozmak istemezsin, benim küçük yalancım.

Cevap vermedi.

Beklediğimden değil.

Bu da zor yolu seçtiği anlamına geliyor. Bugün mahkemeyi bitirdiğimde bedelini ödeyeceği aptalca bir hata.

Şu anda mahkemede sabrımı zor tutuyorum çünkü Sandra'yı hazırlamış olmama rağmen yine yıkılmanın eşiğinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pearce henüz büyük silahlarını çıkarmamıştı bile, ama babasına basit bir bakış attı ve her yeri titremeye başladı.

"Bu tepkiyi vermeye devam edersen, bu sadece onun lehine olur," diye fısıldıyorum ona. "Onun adına davayı kazanmak için burada değilsin, ona bedel ödetmek için buradasın. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor, burnunu çekiyor ve Lauren'la bakıştıktan sonra yavaşça kendine geliyor. Avukat yardımcım duygusal konularda kesinlikle benden daha iyi.

Anastasia da öyle ama bugün orada olmamayı tercih etti ve bu durum itiraf etmek istediğimden daha fazla kafamı kurcalıyor. Belki Sandra da benim gibi onun sessiz desteğine, nazik dokunuşlarına ve doğal yumuşaklığına . Belki o da benim gibi ayaklarının yere basmadığını ve hiçbir yere varamayacağını hissediyordur.

Matt'in karısını sorgulayan Pearce'a ve son on dakikadır üvey kızına fahişe diyen Sandra'nın üvey annesine odaklanmak için başımı içimden sallıyorum.

"Tanığınız." Pearce bana yüzünü manyakça gösteren orantısız bir gülümseme veriyor.

Hem ceza davasını hem de hukuk davasını kazanacağından o kadar emin ki, dayanabileceği tüm doğru koşullara da sahip. Ceza davasından sorumlu savcının yeterince agresif olmaması bir yana, arka planda dönen rüşvetin miktarı da en hafif tabiriyle hayret verici.

Yüzünde sürekli bir sırıtışla rahat bir pozisyonda oturan Matt denen herif, tüm bu maskaralığın sona ermesini bekliyor gibi görünüyor. Ve bir kez bittiğinde, yavaş yavaş kelleşen kafasıyla o koca göbekli piçin Sandra'nın hayatını sadece ona karşı çıktığı için cehenneme çevireceğinden eminim.

Onun gibi piçlerin yaptığı budur; onlara karşı çıktığınızda ya onları öldürmek zorunda kalırsınız ya da kafanızı uçururlar.

İlk kez Teal ile kaçmaya çalıştığımda annem bizi bulmuştu ve derimizi yüzen acımasız kırbaçlara maruz kalmıştık. Sonra bizi bütün bir gün boyunca yiyecek ve tuvalete erişimimiz olmadan bir dolaba kilitledi.

Sadece bir "müşteri" bizi özellikle istediğinde dışarı çıkmamıza izin veriyordu. Sonra bizi yıkadı, pedofilleri için güzel görünmemizi sağladı ve bir daha kaçarsak bizi öldüreceğini ve cesetlerimizi satacağını söyledi.

Bu olaydan sonra Teal daha da kabuğuna çekildi ve neredeyse hiç konuşmadı. ben? Eğer kaçmazsak, o kaltağın Teal'i öldüreceğini biliyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ya da bizi uyuşturucuya alıştırırdı, böylece asla ayrılma şansımız olmazdı.

Bu yüzden bir sonraki girişimimizi iyi planladım. Kahrolası kaltak uyuşturucudan yarı baygın hale gelene kadar bekledim, sonra ona içine uyku tozu koyduğum bir şişe su verdim. Pedofiller geldiğinde içkime koyduğu tozun aynısını, çünkü sekiz yaşıma geldiğimde kavga etmeye başlamıştım ve bu piçlerin hoşuna gitmiyordu.

"Bizi hiç sevdin mi?" Yarı sersemlemiş, bayılmak üzereyken ona sordum.

Beni saçlarımdan sertçe tutup bir kısmını kopardığında yüzünde beliren deli hırıltısını asla unutmayacağım. "Sen salak mısın? Bir insan altın yumurtlayan tavuğunu nasıl sevebilir?"

O zaman güldü ve ben de onu öyle sert ittim ki bayıldı. Bunu ilk kez yapıyordum ve beni adrenalin dalgalarıyla doldurdu.

O kadar ki Teal'in elini tuttum ve oradan ayrıldık. İlk

ve son kez.

Yani hayır, Sandra'nın davası sıradan bir dava değil. Bu onun sonunda Bedava.

Pearce'ın beni kızdırma çabalarını görmezden gelerek ayağa kalktım ve düğmelerimi ilikledim.

Ceket. "Bayan Bell, Sandra'yı Bay Bell'le evlenmeden çok önce tanıdığınızı söylemiştiniz. Bu doğru mu?"

Kırklı yaşlarında, kemikli bir vücut yapısı ve ağarmış saçları olan Karen Bell dudaklarını büküyor ama "Evet" diye cevap veriyor.

"Evlenmeden önce ne kadar süre?"

"Sanırım üç yıl."

"Bay Bell ile Sandra on üç yaşındayken evlendiniz, bu da onu on yaşından beri tanıdığınız anlamına geliyor, doğru mu?"

"Evet."

"Bu da demek oluyor ki hatırı sayılır bir süredir ailenin içindesiniz."

"İtiraz ediyorum." Pearce ayağa kalkıyor. "Avukat soru sormuyor."

"Soracağım."

Orta yaşlı siyah bir adam olan yargıç, "O halde öyle yapın Bay Van Doren," dedi,

diyor.

Tekrar Karen'a odaklanıyorum. "Bayan Bell'de hiç istismar belirtileri görüldü mü?

zaman?"

Karen yine dudaklarını büktü. "Hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Adet dönemi gelmeden önce kanaması için onu kliniğe götürmenizi istediğinde bile mi?"

"İtiraz ediyorum! Söylenti."

Karen hafifçe titreyene kadar onun alanına girerek devam ediyorum. "Sana yalvardığında ve ofisinin önünde diz çöküp ağladığında ve kendi başına yürüyemediği için ona yardım etmeni istediğinde değil mi? Eteğinde ve bacaklarında kan olduğu ve kızlık zarı yırtıldığı için mi? O zaman ne yaptınız Bayan Bell? On yaşında bir çocuk babası tarafından tecavüze uğradığı için kan kaybederken siz ne yaptınız?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Avukat delil olmaksızın asılsız bilgiler aktarıyor."

"Kabul edildi." Yargıç bana ters ters baktı. "İddianızı destekleyecek kanıtınız olmadığı sürece, söylediğiniz her şeyi kayıtlardan çıkaracağım."

"Kanıtım var." Geri çekilip Lauren'ın benim için hazırladığı dosyayı alıyorum ve Sandra'nın Karen'ınkilerle kilitlenen gözlerindeki yaşları görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bayan Karen Bell'in şu anda İsviçre'de yaşayan eski ortağı Dr. Norman Schmidt'in ifadesini kanıt olarak sunmak istiyorum."

Yargıç beni ve Pearce'ı kürsüye çağırdı ve ben de jürinin duymaması için alçak sesle konuşarak dosyayı ona verdim. "Bu, Dr. Schmidt'in, o zamanlar Bayan Rens olan Bayan Bell'in kendisini Bay Bell'in evine vajinasında kanama olan bilinçsiz bir çocuğa bakması için çağırdığında oluşturduğu tıbbi kayıttır. Bayan Rens ona durumu bildirmemesini ve kızı hastaneye götürmenin bir seçenek olmadığını söyledi. Dr. Schmidt kızı acil servise götürmekte ısrar edince Bayan Bell onu kovmuş. Polis merkezinde verdiği ve polis şefinin aynı gün "kaybettiği" söylenen ifadenin bir kopyasını da ekledim. Bir gün sonra, Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza ajanları Dr. Schmidt'in ofisine girerek, birikmiş görevi kötüye kullanma suçlamaları nedeniyle sınır dışı edileceğini bildirdiler; Schmidt, ICE kendisine İsviçre'ye tek yönlü bir dönüş bileti verene kadar böyle bir suçlamanın varlığından bile haberdar değildi."

Yargıç dosyaları okurken Pearce yüzünü buruşturdu. "Bay Norman Schmidt sınır dışı edilmiş ve iki kadına tecavüz ettiği için hakkında görevi kötüye kullanmaktan dava açılmış bir doktor, Sayın Yargıç."

"Dr. Schmidt asla mahkum edilmedi."

Pearce, "İsviçre'de olduğu için çapraz sorguya alınamaz, Sayın Yargıç," diyor.

"Gönderdiği onaylı tıbbi kayıtlar hâlâ mahkemede kullanılabilir." Gülümsüyorum ve Pearce'ın yüzü anında kararıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yargıç ikimizin arasına baktı, sonra orada bulunan herkese "Yeni sunulan kanıtları incelemek için ara vereceğiz" dedi.

Katılımcılar ayrılmak üzere yavaşça ayağa kalkarken, Matt karısına tepeden bakan bir bakış atar ve kadın hemen başını öne eğer, parmakları hâlâ titriyordur.

Hmm. İlginç.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sevgili mafyasından yardım istemek yerine, omuzları kamburlaşırken gözleri büyüyen Sandra'ya doğru yürür. "Büyük bir hata yapıyorsun, seni nankör küçük-"

"Bir kelime daha edersen bunu rapor ederim," diyerek sözünü kestim ve Pearce'a ters ters baktım. "Müvekkilini daha iyi kontrol et, olur mu? Yoksa aldığın her dava gibi bunun da senin için yapılması mı gerekiyor?"

Dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Bu iş daha bitmedi, Van Doren."

"Kesinlikle değil. Çünkü müvekkiliniz yasaklama emrini ihlal etti." Ve böylece, Lauren ve ben Sandra'ya mahkeme salonundan çıkarken eşlik ettik.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor utangaçça.

"Bana henüz teşekkür etme. Daha işimiz bitmedi." Yetkili savcı Gerard ile göz göze geliyorum. Ceza davasıyla yakından bağlantılı olduğu için duruşma sırasında o da hazır bulundu.

Kaşları birbirine kenetlenmiş ve ortaya koyduğum yeni kanıttan pek hoşlanmış görünmüyor. Bunu ona verebilirdim ya da önceden onunla tartışabilirdim ama o Pearce'ın tarafında, benim değil.

İşte bu yüzden mecazi anlamda kolunu büktüm, böylece daha fazla araştıracak ve bir kez olsun Matt'e karşı agresif davranacaktı.

Gözlerini bana dikiyor ve ben de göz kırpıyorum.

Aynen öyle, orospu çocuğu. Ya doğru olanı yaparsınız ya da medya size karşı ayaklanır. Pek çok insani yardım kuruluşu ve kadın derneği bu konuda Sandra'yı destekliyor. Lauren ve ben Sandra'nın geçen yıl gizlice çektiği morarmış cildinin fotoğraflarını nazikçe sızdırınca halk bile onun tarafına geçti.

Başta bunu yapmak istemedi ama Lauren'la konuştuktan sonra Sandra kabul etti.

Kanıt olarak da sunuldu, ancak hala bunu destekleyecek bir tıbbi rapor yok. Sosyal medyadaki bazı şerefsizler onu dövmesi için birine para vermiş olabileceğini bile öne sürdü. Anastasia metodik olarak çeşitli platformlara giriyor ve Sandra görmesin diye bu yorumları siliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu kimseye söylemedi ama bir keresinde uyuduğumu sanırken onu yakaladım.

Bütün günü mahkeme salonunda geçiriyoruz ve bu çok sinir bozucu ve yorucu, ya da belki de sinirli olduğum ve tek yapmak istediğim eve gitmek olduğu içindir.

Hayır, daha çok kısım bu değil.

Evde bulacağım kişi. Her adımında arkasını kollayan ve beni hayatından çıkarmaya karar veren kadın.

bir şey olmayacak.

Hiç.

Arkasındaki gerçek sebebi bana söylemediği sürece olmaz.

Kahretsin, yapsa bile, bunun etrafında çalışacağız. Sonunda bulduğum şeye son vermemin imkanı yok.

Gölgelerimin ışığı.

Elbette, parlak ya da sabit değil. Lanet olsun, karanlıkla da karıştırılabilir. Loş ama orada, muhtemelen onu ilk gördüğüm andan beri imrendiğim ışık.

Onu ilk gördüğüm andan beri. Sadece o

zaman fark etmemiştim.

Lauren, Chris ve ben kısa bir toplantı için şirkete geri dönüyoruz, ama önce onu görmem gerekiyor, bu yüzden onlara bensiz başlamalarını söylüyorum.

Sandra'nın davası için mahkemede geçirdiğim her günün ardından, kanımı kaynatan o tuhaf karanlık ruh haline giriyorum.

Ve onu uzaklaştıran tek kişi Anastasia'dır.

Bana ne kadar sık ayrılmamız gerektiğini söylediği umurumda değil, aklı başına gelene kadar reddedeceğim.

Bilgi işlem bölümüne ulaştığımda orada değildi. Gwen'i görev yerinde uzanmış, milkshake içerken ve muhtemelen Nate'in ona verdiği bir yığın dosyayı okurken buluyorum.

Beni fark ettiğinde ağzındaki pipeti bırakıyor. "Oh, Knox.
Burada ne yapıyorsun?"

"Jane'i gördün mü?" Genelde buralarda mümkün olduğunca az bulunmaya çalışırım, çünkü Anastasia her şeyi sır olarak saklamayı sever.

Ama siktir et, o asla benim küçük kirli sırrım olmadı.

Gwen gözlerini kısar. "Neden?"

"Bilmene gerek yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tabii ki biliyorum. Onun etrafında dolaştığını, gözünü korkutmaya çalıştığını falan fark etmediğimi sanma." Ayağa kalkıyor ve bir elini kalçasına koyuyor, diğer elinde içkisini sıkıca tutuyor. "Ben arkadaşlarımı korurum, bilirsin."

"Ve bunu bir milkshake ile mi yapacaksın? Sanırım korkmuş gibi davranmamın zamanı geldi?"

"Milkshake ile olmaz. Nate'e söylerim, o da seni kovar."

"Beni kovamaz, Gwen. Ben küçük ortağım, bu yüzden önce yönetim kurulunun onayını alması gerekecek."

" zaman bunu yapacaktır."

"Uh-huh."

"Sahip olduğum tek kadın arkadaşıma zorbalık yapmasan olmaz mı?"

Ses tonunda öyle bir çaresizlik var ki, kıçımdan uydurduğum laflara ara veriyorum. Gwen de Anastasia'nın tek arkadaşı olabilir.

O kadar yalnız ve tek başına hareket etmeye alışkın.

"Ona zorbalık yapmıyorum, Gwen." Sesim biraz yumuşadı.

"Nasıl emin olabilirim?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorum."

Bunun üzerine ikimiz de donup kaldık, ben ondan daha çok, çünkü ne diyorum ben?

"Ohhhh." Sırıtıyor. "Şu sinsi Jane bana hiç söylemedi. Bugünlerde birlikte kaldığı arkadaşı sen olmalısın."

Şimdi de lanet bir arkadaş mı oldum?

"Öyleyim. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Dizüstü bilgisayarını aldı ve dördüncü kata çıktı. Görünüşe göre orada odaklanabileceği bir yer varmış. Ben oraya gitmedim ama Jane diyor ki..."

O cümlesini bitiremeden ben dışarı çıkıyorum. "Bir

şey değil!" Gwen arkamdan bağırıyor.

Ona odaklanmıyorum çünkü Anastasia'ya ulaşma görevindeyim. Malzeme odasında olmalı.

Şirketteki odamız.

Bunun beni neden garip bir enerjiyle doldurduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Vardığım anda içeri dalıp kapıda duruyorum. Genelde burada olduğumuz zamanlardan farklı olarak odayı yumuşak bir ışık kaplıyor.

Ve Anastasia'yı birinin bacaklarının arasına oturmuş, gömleğinin düğmelerini açarken bulduğumda bu değişimin nedeni yüzüme çarpıyor.

Birisi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben değil.
Başka biri.
Elini onun koluna koymuş başka bir adam gibi. Adamın adı
Daniel ve benim olana dokunuyor. Gözlerim kıpkırmızı oluyor.
Hiç kadar kırmızı. Daha önce hiç
görmediğim kadar kırmızı.
İçimde bir şey çöküyor, parçalanıyor ve milyonlarca lanet parçaya ayrılıyor.
Kör edici, yakıcı acının ortasında tek bir düşünce kalır.
Can yakma ihtiyacı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

"oluyor lan?"

Sesinde kırpılmış bir kalite var. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. Gerçekliğime ve kabuslarıma musallat olan ses.

Başımı yavaşça kaldırıyorum, boğazım kuruyor ve tenim aniden dondurucu bir soğuğa dönüşüyor. Hava boğucu bir gerginlikle yoğunlaşıyor ve nefeslerim derinleşiyor ama kısalıyor, sanki hiçbiri ciğerlerime ulaşmıyormuş gibi.

Ve bunun sadece havasızlıktan ya da kaba, vahşi sesinden kaynaklandığını sanmıyorum. Tüm varlığıyla ilgili. Omuzlarındaki gerginlik, çenesindeki sıkışma, boynundaki şişkin damarlar.

En çok da altın gözlerinden yavaş ama emin adımlarla ayrılan ışık. Her zaman sığındığım ışık. Yaslanacak bir şeye ihtiyacım olduğunda beni demirleyen ışık.

Artık yok.

Geride kalan şey öfkeden ve hatta kızgınlıktan daha kötüdür.

Hiçlik. Görünürde sonu olmayan dipsiz bir kara delik.

Daniel beni itiyor ve o ayağa kalkarken ben de ayağa fırlıyorum, gömleğinin ilk düğmeleri hala açık.

Dikkatlice Knox'a doğru yürür. "Mate-"

Söyleyeceği her ne ise Knox'un yumruğunu yüzüne öyle bir şiddetle indirmesiyle kesiliyor ki nefesim kesiliyor.

Daniel iki eliyle burnunu tutarak geriye doğru savruluyor. Avuçlarını kontrol ettiğinde, eğilip kan damlacıklarını görünce irkiliyorum. "Ne oluyor Knox? Yüzünü değil, seni lanet olası otuzbirci!"

Sanki söylediği tek kelimeyi duymamış gibi Knox ileri atılıyor, muhtemelen başladığı işi bitirmek üzere. Bunu nasıl yaptığımı, ileri atılacak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum.

Genelde karışmam. Ne emzikçiyimdir ne de bok karıştırıcı. Sadece arka planda kalır, ağzım kapalı izlerim.

Ama sanırım Jane olmaya başladığımda bu kısım içimden temizlendi. Hayatım tanımadığım bir yöne doğru keskin bir dalış yaptığında.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eski Anastasia asla kavgaya karışmazdı ama yeni ben Daniel'ın önüne geçip kollarımı iki yana açarken hiç düşünmüyor.

Knox yumruğunun ortasında durur, yumruğu hâlâ ve burun deliklerinden sert, hatta kontrolsüz bir şekilde nefes alıp vermektedir. "Geri çekil."

"Hayır," diye fısıldadım. "Uzak dur lan."

"Hayır! Daniel'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Burada bana katılmasını isteyen bendim. Ona asılan da bendim, o yüzden birine yumruk atmak istiyorsan bana at."

"Kimse kimsenin üzerine gelmedi..." Daniel başlıyor.

"İstedim. Onu istedim." İçimde bir şeylerin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissetmeme rağmen Knox'un yüzüne kararlılıkla söylüyorum.

Daniel'ı kullandığım ve ona sormadan bu duruma soktuğum için kendimi kötü hissediyorum ama elimdeki tek şans bu.

Knox'un yumruğu elinin arkasındaki damarlar patlayana kadar sıkılıyor ve tam beni yumruklayacağını ya da boğacağını düşündüğüm anda elini yanına bırakıyor.

Hâlâ sıkı sıkı tutuyor olsa bile.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, onun fırlayan adrenalini benimkine sürtünüyor, öfkesi kırılgan duygularımı tırmalıyor.

Beni kolumdan tutuyor, beni kendine doğru çekerken parmakları tenimde morartıcı izler bırakıyor. "Şu anda seninle uğraşmak istemiyorum, o yüzden ortadan kaybol."

"Neden? Daniel'i dövmek için mi?"

"Bu seni ilgilendirmez ve yumruğumu soluk borusuna sokup lanet olası hayatına son vermeden önce benim önümde onun tarafını tutmayı bırak."

"Ah," diyor Daniel arkamdan. "Ve ben hala buradayım, kanamam var, sorduğunuz için çok teşekkürler, millet."

"Sen kapa çeneni. Bir saniye içinde seninle olacağım," diyor Knox gözlerini bana dikmeden önce sıktığı dişlerinin arasından. "Ve sen. Git."

"Hayır. Bunu yapmaya hakkın yok. Senden çoktan ayrıldım."

Arka dişlerini birbirine geçiriyor, sonra uzun bir nefes çekiyor. "Bunu asla kabul etmedim."

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İşte tam olarak bu anlama geliyor." Beni kolumdan tutup sarsıyor, sesi gırtlaktan ve boğucu bir hal alıyor. "Sen benimsin ve benim olana kimse dokunamaz. Kimsenin sana elini sürmesine izin verme yoksa bu onların bir şeye son dokunuşu olur."

Nefesim kesiliyor ve bu sadece ses tonundaki ham ya da sıcaklığının beni neredeyse eritmesinden kaynaklanmıyor. Sözlerini sadece duymak yerine hissediyorum.

Derimin altına sızıyor ve kan dolaşımıma kandan daha hızlı ve daha kalın bir şekilde akıyorlar. Yoğunlukları karşısında nutkum tutuluyor.

Tamamen ve tamamen çaresiz.

Parmakları sanki bir noktaya parmak basar gibi tenime daha da batıyor. "Ciddiyim, bu yüzden beni harekete geçmeye zorlama."

"Ben de ciddiyim. Biz bittik." Sesim sakin ve soğukkanlı çıkıyor, her ne kadar bir savaş uzuvlarımın arasından geçip beni içten dışa doğru yok ediyor olsa da.

"Anastasia..." Sesindeki kalınlık neredeyse beni parçalıyor.

Onun için çok zayıf olduğumu fark ettim. Dünyayı derinliklerinde tutan bu altın gözlerin önünde o kadar çaresizim ki. Kendimi içinde tanıdığım bir dünya. Asla terk etmek istemediğim bir dünya.

Her parçam açıklama yapmamı, kendimi onun kollarına atıp ağlamamı istiyor.

Ama bu sadece onu incitir.

Bana da.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

"Bu lanet hayat boyunca değil."

"Bırak beni, Knox. Bırak gideyim!" Ağlamama, o geldiğinden beri takındığım kırılgan görüntüyü bozmama iki saniye kaldı.

"Öyle bir şey olmayacak."

Daniel yanıma geliyor, hâlâ burnundaki kanı siliyor. "Onu bırakmamı söyledi."

"Seni öldürmeden önce çeneni kapalı tut ve herhangi bir veda mesajı gönder."

"Knox..." Daniel onun kolunu tutup başını sallıyor, yavaşça ama daha önce ondan hiç duymadığım bir sertlikle konuşuyor: "Bırak onu. Ona zarar veriyorsun."

Tepkimi gizlerken bunu nasıl fark etti bilmiyorum ama sözleri Knox'u sersemlemiş halinden çıkardı. Parmaklarının koluma girdiği yere odaklanıyor ve beni bir sarsıntıyla bırakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acıdan değil ama artık bana dokunmadığı için irkiliyorum. Onun dokunuşunu tamamen kaybetmektense acıyı tercih ederim.

Acı onun orada olduğu anlamına gelir, ancak yokluğu terk edilmekten farklı değildir.

Daniel burnunu çekiyor, kan hâlâ burnunu kaplıyor. "Sakinleşmen gerek dostum."

Knox yumruğunu kaldırıp yüzüne vurur ve adam küfür ederek geri çekilir.

"Lanet olsun, Knox. Senin derdin ne lan? Bu yüz gerçek bir mülk!"

Onu tamamen görmezden geliyor, dikkati sadece benim üzerimde. Ela gözleri karanlık ve okunmaz, hatta biraz korkutucu. "Bu iş daha bitmedi."

Bakışma yarışması birkaç saniye, belki de birkaç dakika daha devam ettikten sonra adam dönüp gider.

O kapıdan çıkar çıkmaz ayaklarım titriyor ve neredeyse yere düşüyordum.

Oh, Tanrım.

Bu kadar sefil hissetmem mi gerekiyor? Sanki bir şey içimi parçalıyor ve açıkta bırakıyormuş gibi mi?

Knox gittiğinden beri baktığım kapı, Daniel önümde durduğunda kapanıyor. "İyi misin?"

İçimden başımı sallıyorum ve ona odaklanıyorum. Çenesinden aşağı süzülen, beyaz gömleğine ve ceketinin yakasına damlayan kana. "Bunu sana benim sormam gerekirdi. Çok özür dilerim."

"Ona saldırı davası açtığımda üzülen o olacak." "Lütfen bunu yapmayın."

"Yüzümü mahvettikten sonra hâlâ onu mu savunuyorsun? Milyonlarca dolar değerinde olan ve sayısız derginin kapağında yer alan aynı yüzü mü?"

"Gerçekten çok üzgünüm. Eminim bunu yapmak istememiştir."

"Kalbini açıkça kırdıktan sonra onun adına özür onu gerçekten seviyor olmalısın."

Boğazımda yumruğum büyüklüğünde bir yumak kalınlaşıyor. "Bu... karmaşık."

"Bunu görebiliyorum. Sana Anastasia dedi ve bunun bilmediğim bir rol yapma saplantısı yüzünden olmadığını varsayıyorum. Bu yüzden mi buraya gelmemi istedin? İkimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde bana asılma saçmalığı da neyin nesi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alt dudağımı ısırdım. Knox'un bizi yakalamasını gerçekten istememiştim, ortada bir şey olduğundan değil. Sadece suyumu Daniel'ın üzerine dökmüştüm ve Knox içeri girdiğinde onu silmeye çalışıyordum.

Daniel elinin tersiyle burnunu sildikten sonra dikkatini bana yöneltiyor. "Öyle görünmüyor olabilirim ama kimsenin beni kullanmasına izin vermem, özellikle de konu en iyi arkadaşıma zarar vermekse."

"Seni kullanmıyorum... Sadece yardımını istemek istedim."

"Neyle ilgili?"

"Knox'un güvenliği. Eğer onu önemsiyorsan, bu durumu ona açıklama. Bırak sana asıldığıma inansın."

"Yani senden nefret mi edecek?"

Dudaklarım titriyor. "Evet."

"Bu benden de nefret edeceği anlamına gelir ve ben buna hazır değilim. Bu yüzden bana bu planı devam ettirmem için daha fazla şey vermeniz gerekecek."

Derin bir nefes alıyorum. "Ben gidiyorum."

Elini yana bırakıyor ve sanki sonunda tüm dikkatini bana vermiş gibi başını öne eğiyor. "Neden?"

"Çünkü ben onun hayatı için bir tehlikeyim ve eğer kalırsam, kısa sürede ölür."

Daniel sert tepki vermiyor. Aslında hiç tepki vermiyor, sanırım bir avukattan da bu beklenir. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Daha ayrıntılı açıkla."

"Ve sen de bana yardım edeceksin?"

"Eğer amacın onu korumaksa,
koruyacağım." Tamam.

Bunu yapabilirim.

Knox'u uzak tutmama yardım edebilecek biri varsa, o da Daniel'dır. Bu süreçte ona zarar vermek anlamına gelse bile.

Ancak, hiçbir duygusal acı benimle kalmakta ısrar ederse başına geleceklerle kıyaslanamaz.

Daniel'e "Çünkü babam New York Rus mafyasının lideri ve Knox bu yüzden tehdit altında" diye itiraf ettiğimde şaşırtıcı bir şekilde kelimeler ağır gelmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Şiddet ihtiyacı sistemimi terk etmedi.

Aksine, apartmanımın spor salonundaki kum torbasını öldürme sürecinde olmama rağmen giderek artıyor ve yoğunlaşıyor.

Daniel'ın yüzünü onun yerine hayal ederek vurmaya ediyorum.
Ya da ona elini sürmüş herhangi bir erkeğin yüzünü.

Herh
angi
biri.

Heps
i.

Bu normal değil, değil mi? Yıkımın eşiğinde olmak ve her an patlayacakmış gibi hissetmek. Uzun zaman önce kurtulduğumu sandığım dürtülere sahip olmak normal değil.

Yüksek bir şeyin tepesinde durmak, kollarımı açmak ve sırf etrafımda her taraftan dönen gölgeleri öldürebilmek için aşağı düşmek gibi.

Ya da belki damarlarımı keserek kanamalarını sağlayabilirim, böylece kulaklarıma fısıldamalarını, mırıldanmalarını ve tıslamalarını engelleyebilirim.

Yıllardır böyle düşüncelerim olmadı. Ya da belki de artık yoklarmış gibi davranarak harika bir iş çıkarmışımdır.

İyi olduğumu.

Mükemmel.

Geçmişimi tamamen aştım

Ne de olsa babam haklı. Öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmak imkansız.

Tek bir olay, tek bir an beni kendimin daha kötü bir versiyonuna dönüştürebiliyor.

Teal'i terk edemediğim için atlama ya da damarlarımı kesme dürtüsüne direnen versiyon. Çünkü kız kardeşimden sorumluydum ve onu terk etmek, onu korumak için ettiğim yemine ihanet etmek demekti.

Ama artık benim korumama ihtiyacı yok. Sadece kocası ve oğlu var, aynı zamanda sonunda onun benden daha iyi bir yerde olduğunu kabul edebilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman onun kayası ve dayanağı olduğumu, onun için güçlü olmam gerektiğini düşündüm, ama bu sahte gücün kenarları ne kadar yiyip bitireceğini ve içime sızacağını düşünmeyi bırakmadım.

Şu anda öyle hissediyorum, sanki dışarıdan içeriye doğru eriyormuşum gibi.

Anastasia'nın Daniel'a sarıldığı sahne, durdurma çabalarıma rağmen zihnimin arkasında bir döngü halinde tekrarlanmaya devam ediyor. Dönüp duruyor, tekrar ediyor ve nefes alış verişimi bozuyor.

Ona baktığında ve bacaklarının arasına diz çöktüğünde dudaklarının ayrılma şekli. Sadece benim öpebileceğim dudaklar. Sadece bana gülümseyen dudaklar.

Ama artık değil.

Bitti.

Söylediği buydu ve ben aynı fikirde olmayınca bunu kanıtlamaya devam .

Parmak eklemlerim ve kaslarım acı ve eforla çığlık atana kadar çantaya daha sert vuruyorum. Ta ki görüşüm ter ve kırmızı bir sisle bulanıklaşana kadar.

"Kum torbasını öldürmeyi bitirdiniz mi yoksa bir saat sonra mı geleyim?
biraz?"

Başım yana savruluyor ve Daniel denen herifin rahatça eğildiğini

görüyorum.

duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

Çantayı bırakıp ona doğru ilerliyorum. Tanrı'ya şükür spor salonu boş, çünkü bir suç mahalline dönüşmek üzere.

Kirpiklerimden ve şakaklarımdan ter damlıyor ve torbayı yumruklamanın verdiği yorgunluk, adrenalin ön plana çıktıkça yavaş yavaş azalıyor.

Daniel ellerini kaldırır ve geri . "Whoa, sakin ol, dostum.
Büyük bir hata yapıyorsunuz."

"Bunu olay gerçekleştikten sonra düşüneceğim."

O geri çekilmeye devam ediyor ve ben onun peşindeyim, adımlarım daha uzun ve niyetli.

"Az önce noterden yeni bir vasiyetname onaylattım, eğer gizemli bir şekilde ölürsem beni Knox öldürdü."

"O zaman bunu gerçekleştirebiliriz."

"Şu anda mantıksız bir aptal gibi davranıyorsun."

"Mantıksız aptal ben miyim? Bunun sen olmadığına emin misin? Çünkü... Bilmiyorum. Ona lanet ellerini uzatan *sendin*. Benim dediğim tek kişiye. Nedenini açıklayalım, olur mu? Tam olarak neydi? Kıskançlık mı? Ya da belki de ortaokul aşkından sonra sürekli bir şeyler hissetme ihtiyacın

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbinizi bir çöpmüş gibi ezip geçtiğiniz için mi? İstediğin tek kişi seni asla geri istemediği ve bu da bir yetişkin olarak bile hala mücadele ettiğin sarışınlara karşı bir fobi geliştirmene neden olduğu için mi?"

Geri çekilmeyi bırakır, omuzları gerginleşir ve yüz hatları yavaş yavaş kapanır. Herkese karşı takındığı hoşgörülü maske yavaşça kayboluyor ve gerçek görüntüsünün ortaya çıkmasına izin veriyor.

Kendinden de nefret eden öfkeli, acımasız piç kurusu. Yakınlaştığımızda tek ortak noktamız buydu ve bu gerçeği ne kadar saklamış olursa olsun, bu hala onun kimliğinin büyük bir parçası.

"Kapa çeneni, Knox." Kesik ses tonunda bir uyarı var. Harika.

Şimdi, işe koyuluyoruz.

"Acıtıyor, değil mi? Gerçekle kafana vurulmak. Gerçekten istediğin kadın dışında herhangi bir kadına sahip olabileceğinin hatırlatılması, çünkü o seni sadece kullandı, değil mi? Sen onun için bir hiçtin ve hep öyle kalacaksın."

Yumruklarını iki yanında sıkıyor ve bana yumruk atmasını bekliyorum. İlk hamleyi yapmasını bekliyorum ki onu yere yıkabileyim. Ancak dudakları kıvrılıyor ve sırıtırken yanaklarındaki delikler grotesk görünüyor. "Tıpkı senin Anastasia için bir hiç olduğun gibi mi? Eline geçen ilk fırsatta seni fırlatıp attı. Ve tahmin et kimi seçti? *Beni.*"

Ona doğru hamle yapıyorum ve o yumruğunu kaldırmış bekliyor. Ona ilk yumruğu ben attım ve o da aynı sertlikte karşılık verdi. Torbanın üzerinde çalışan ben olabilirdim ama onun vuruşları da benimkiler kadar adrenalinle besleniyordu.

Sanki içinde biriken tüm enerjiyi serbest bırakmak için bu anı bekliyormuş gibi.

Onu yere yatırıyorum, ama onu yere yatıramadan bizi yuvarlıyor ve taşaklarıma tekme atıyor.

"Orospu çocuğu!" Küfrediyorum, zonklayan bölgeyi tutuyorum ve ona bakıyorum, çünkü ayakta duruyor, nefes nefese, gözleri gölgeli. "Bu tam bir belden aşağı vuruş."

"Tıpkı *onu* yetiştirmek gibi. Bunu bir daha yaparsan sıradaki senin sikin olur." "Önce ben seni öldürmezsem."

"Deneyebilirsin. Ama bu başaracağın anlamına gelmez."

Sürünerek oturma pozisyonuna geldim, taşaklarımdaki acıdan irkildim. Lanet piç beni iyi haklamıştı.

Her ne kadar özelliklerini yeniden düzenlemek ve parça parça satmak istesem de, aletim konusunda ciddi olduğunu biliyorum. O zaman öfkeli bir pislik olabilir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kışkırttım ve bunu kesinlikle onun Aşil topuğundan bahsederek yaptım.

Yani önce ben onun sikini kırmazsam, o benimkinin peşinden gelecek.

Ayrıca, sanki içimde depoladığım tüm yıkıcı enerji yavaş yavaş sönüyor. Elimde kalan tek şey boğazımın arkasında acı bir tat.

Ona dik dik bakıyorum, daha doğrusu ters ters bakıyorum. "Bana nedenini söyle, Daniel.

Neden o?"

"Sebebi yok."

"Ya bana söylersin ya da yemin ederim geçmişindeki sarışını bulup sikerim, sonra da fotoğraflarını sana gönderirim." Söylemezdim, çünkü bu Anastasia'dan başka bir kadına dokunmak anlamına gelirdi ve her ne kadar onu boğmak istesem de, ondan başka bir kadın istemiyorum.

Ancak, sözlerim bana istediğim tepkiyi verdi. Beni gömleğimden yakaladı ve yerden kaldırdı. "Sakın buna cüret etme."

"Neden? Onu unuttuğunu sanıyordum, yoksa bu da mı yalan?"

"Hayatını mahvedeceğim, Knox."

"Ben onu unutulana kadar becermekle meşgulken sen bunu

yap." "Kapa çeneni yoksa Anastasia'yı gerçekten sikerim."

Tam onu yumruklayıp öldürecektim ki, sözleri kafama dank etti. *Gerçekten* dedi, yani böyle bir şey olmadı.

"Onunla hiçbir şey yapmadın, değil mi?" Yavaşça soruyorum, görüşümdeki bulanıklık dağılıyor.

"Hıyarlığı bırakmazsan yarım saat içinde bırakacağım."

"Sanki yapacaksın da." Ayağa kalktım ve onu ittim. "Neden beni bir şey olduğuna inandırdın?"

"Seni bir şey olduğuna inandırmadım. Tüm bu senaryoyu kendin çizdin. Sana özellikle ona asılmadığımı söyledim ama sen beni dinlemedin."

"Neden sana asıldığını söyledi?"

"Alo? Belli ki benim bir av olduğumu fark etmiş."

"Daniel," diye uyarıyorum.

"Neden ona sormuyorsun?"

"Ben sana soruyorum."

"Bir şey bilsem bile neden ağzımdan kaçırayım ki? Lanet olası bir otuzbirci olduğun için daha az brownie puanı alıyorsun. Sadece sana böyle bir şey yapacağıma inanmakla kalmadın, aynı zamanda *onu* da gündeme getirdin. Bunu asla yapmayacağımıza dair anlaşmıştık."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yapmamı bekliyordun? Bana yalan söylüyordun."

"Senin iyiliğin için işbirliği yapıyordum ama siktir git."

"*Benim iyiliğim* mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Bunu senin için yaptığını söyledi."

"Benim için mi?"

"Size söyleyeceklerim bu kadar. Geri kalan her şeyi onu."

Bana gelmek yerine ona gitmesi bile hala yanlış geliyor. Sırf bu yüzden onu yumruklayarak öldürmek istiyorum ama ihtiyacım olan sükûneti sağlamak için derin nefesler alıyorum.

Anastasia'nın hesap vermesi gereken çok şey var ve öğrenmesi gereken çok şey var, mesela benim tarafımdan başka hiçbir erkeğin tarafını tutamayacağı gerçeği gibi. Ya da bana her şeyin bittiğini söyleyemez.

Ne isterse yapabilir ama sadece benimleyken. "Onu en son nerede gördün?" Daniel'a sordum.

"Şirkette, ama oraya ya da onun dairesine bakmazdım."

"Neden?"

Uzun ve derin bir iç çeker. "Çünkü geldiği yere geri döneceğini söyledi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

İki ay önce babamın evinden ayrıldığımda, geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

En azından canlı değil.

Ama işte buradayım. Siyah metal kapının önünde, muhafızların kapıyı açmasını bekliyorum. Beni fark edip etmediklerini merak etmeme gerek yok çünkü sayısız kamera ve insansız hava aracı malikaneyi tarıyor.

Eğer biri *Pakhan*'ın evine izinsiz girmeyi düşünecek kadar aptalsa, gözünü kırpmadan şakaklarına makineli tüfek dayarlar.

Pakhan'ı korumak için özel olarak görevlendirilen muhafızlar sadece teknolojiye güvenmiyor. Bazıları Rusya'dan kaçırılmış, bazıları da silah tüccarlarından aldıkları mallardan oluşan sayısız silaha sahipler.

Silah kasasını sadece bir kez gördüm, o da yeni silahlar yüklenirken oradan geçtiğim için. O şey savaş için bekleyen bir ordunun cephaneliğini andırıyordu.

Söylemeye gerek yok, bir daha yanına bile yaklaşmadım.

Küçük Bayan Devekuşu gibi, bunların hiçbiri önemli değilmiş ve benim bunlarla hiçbir ilgim yokmuş gibi davrandım. Ta ki bu görüntüyü daha fazla sürdüremeyip ayrılmak zorunda kalana kadar.

Ama şimdi geri döndüm.

Şimdi devasa kapının önünde oturmuş, yanıp sönen kameralara bakıyorum. Muhafızlar şimdiye kadar beni görmüş ve babama *Bratva*'dan çalan ve örtbas ettiği kızın geri döndüğünü söylemiş olmalı.

Neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrim yok. Beni tanımadıkları için olamaz.

Saçlarımı açtım ve eski platin sarısına döndürdüm, gözlüklerimi ve lenslerimi de çıkardım. Hatta herkesin beni tanıdığı yumuşak pembe çiçekli bir elbise ve zarif yüksek topuklu ayakkabılar giydim.

Bir anda Jane ortadan kayboldu. Sanki hiç var olmamış gibi onu söndürdüm.

İstifa mektubumu İK'ya bıraktım ve Gwen ile Chris'e iki farklı mektup yazarak gerçekte kim olduğum konusunda dürüst olmadığım için özür diledim ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onlara benimle tanıştıklarını unutmalarının daha iyi olacağını söylüyorum.

Yeni hayatımda ikisinin de olmaması gerekiyordu ama oldu ve ilk kez arkadaş edinebileceğimi fark ettim.

Onlardan ayrılmak acı veriyor ama bu onların

iyiliği için. En iyisi bu.

Her zaman ait olduğum ve aptalca bir şekilde ayrılabileceğimi düşündüğüm yere geri döndüm. Ve en kötüsü de, aptalca davrandığım tek şey bu değil.

Bir de normal bir ilişki yaşayabileceğime dair inancım var.

Onu, Knox'u, bana dünyayı gösteren ama acı bir ihanetle onu terk ettiğim adamı hatırlayınca göğsüm ağrıyor.

Beni Daniel'la yakaladığından ve keşke silebilsem dediğim o kızgın kaşlarını çatarak gittiğinden beri bir gün geçti. Sadece bir gün, ama sanki sonsuzluk gibi geliyor, sanki onu sonsuza dek görmemişim gibi.

Benim hakkımda bu kadar az şey düşünmesi de yarama tuz biber ekiyor ama umarım zamanla bunu neden yaptığımı anladığında beni anlayacaktır.

Anahtar kelime *umarım*.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılırken arkasında iki muhafız belirir. Siyah takım elbise giymişler ve omuzlarına saldırı tüfekleri asmışlar.

Sonra aralarından başka biri geçiyor ama bu bir muhafız değil. Çocukluğumdan beri beni hep korumuş olan uzun boylu, sakallı bir adam.

Onu son gördüğümden bu yana çok kısa süre geçti ama farklı görünüyor, hatta biraz canavar gibi. Hiçbir zaman bir melek olmadı, ama sanırım onu sadece bir ağabey olarak gördüm. Sırf bana dokunduğu için -kazara bile olsa- birinin kolunu kırmaktan, bir başkasının yüzünü parçalamaktan çekinmeyen biri.

Ama bu ona ve kardeşliğe sırtımı dönmeden önceydi. "Merhaba Vladimir," diye fısıldadım, emin değildim.

"Bana merhaba deme." Kalın bir Rus aksanı ve silah olarak kullanılabilecek bir bakışı var. "Nerelerdeydin?"

Bu anlamına gelir herhangi biri Kirill ve hakkında Adrian yapmadı Nerede olduğumu. söyle Bu bana endişelenecek daha az şey veriyor.

"Etrafında."

"Burası bir yer değil."

"Önemli bir yer değildi. Şimdi içeri girebilir miyim yoksa beni burada sorgulamaya devam mı edeceksiniz?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve eminim hala sormak istediği milyonlarca soru var, ama o bile bunun yeri olmadığını anlamış olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni takip et," diye homurdanıyor ve dediğini yapıp yapmayacağımı beklemeden arkasını dönüyor.

Ayaklarım beni içeri taşıyor ve metal kapının yankısı arkamda yankılanırken kalbim daralıyor.

Sanki şeytanla bir tür anlaşma imzalamışım ve asla kaçamayacakmışım gibi nihai bir şey gibi geliyor.

Ana binaya adım attığımızda muhafızlar arkamızdan geliyor. Bakışlarım giriş holündeki dev tabloya takılınca daralma daha da artıyor.

Babamın ve ölmüş amcamın, yani bir önceki Pakhan'ın her ziyaretçinin görmesi için buraya *koyduğu* bir resim.

Melekler ve şeytanların vahşi bir savaşta çarpışması en ince ayrıntısına kadar tasvir edilmiştir. Yakından bakarsanız, parmaklarınızı kaplayan kanı hissedebilir ve ruhunuzun derinliklerindeki acı feryatlarını duyabilirsiniz.

Bu, herkesin kendilerini neyin beklediğini bilmesini sağlayan dolaylı bir mesajdır.

Bratva'nın her müttefikine güven vermek, ancak ihanet etmeyi düşünmeleri durumunda onları korkutmak içindir.

Ve kendimi resmin karanlık tarafında, açık rengin gölgesinde kalan ve kazanamayan tarafta görüyorum.

Ben yerde yatan, göğsünü tutan ve kandan boğulan katledilmiş iblisim.

Vladimir, Papa'nın kardeşlik liderleriyle toplantılarını yaptığı yemek odasının çift altın kapısının önünde durduğunda uğursuz düşüncelerim sona eriyor.

Katılmama asla izin verilmeyen toplantılar.

Nabzım fırlıyor ve her türlü sakinliğim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Bu, babamın benimle herkesin önünde yüzleşeceği anlamına mı geliyor? Adrian ve Kirill de dahil mi?

Kahretsin. Önce Adrian'la konuşmayı umuyordum çünkü emirlerine uymadığımı öğrenirse Knox'la ilgili tehdidini gerçeğe dönüştürmekte tereddüt etmeyecektir.

Hiperventilasyon geçirmeye fırsat bulamadan Vladimir kapıyı açıyor ve donup kalıyorum.

Çünkü aniden bir sarılmayla saldırıya uğradım.

Beni koruyacağına söz verdiği beş yaşımdan beri tanıdığım sıcak, yumuşak bir sarılma.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyük kuzenim, amcamın torunu Rai, sanki savaştan dönen bir askermişim gibi beni kontrol etmek için geri çekiliyor.

Bej rengi bir pantolon giyiyor ve saçlarını zarif bir şekilde toplamış. O da sarışın ama benimkinden biraz daha koyu.

Rai hakkındaki her şey benden daha karanlık. Çocukluğu olsun, bu dünyaya ne kadar dahil olduğu olsun.

"İyi misin? Sana zarar veren oldu mu? Bana sadece bir isim verin ve ben şahsen onların yerlerini bilmelerini sağlayacağım."

Onun aşırı korumacılığına karşı gülümsemeye direniyorum. O her zaman bu dünyaya karşı benim kalkanım gibi davrandı ama ne yazık ki bu hiçbir zaman yeterli olmadı.

"Kimse bana zarar vermedi, Rai."

İlk kez yüzüme odaklanıyor, kaşlarının arasında derinleşen bir çatıklık var. "O zaman neredeydin?"

"Kaybolmadan önce yazdığı o önemsiz notta da belirttiği gibi, kendi isteğiyle gitti." Yaşlı erkeğin sesindeki ilgisizlik kanımı buza çeviriyor.

Rai'nin omzunun üzerinden bakıyorum ve gözlerim benimkilerle aynı olanlarla buluşuyor.

Onunla ilk tanıştığımda güvenli olduğunu düşündüğüm aynı

gözler. Sergei Sokolov.

Onunla parkta ilk karşılaştığımızda gözlerini güvenli bulsam da onunla gitmek istemedim çünkü bu annemi terk etmek anlamına geliyordu.

Ancak aynı gün birisi üvey babama annemi bir adamla gördüğünü ve adamın annemi çok kötü dövdüğünü söyledi, ben de artık yatağın altında saklanmaya devam edemedim.

Cebimi karıştırıp numarasını buldum ve onu aradım. Babamı. Yardım etmesi için yalvardım ve yarım saat içinde geldi.

Ama artık çok geçti.

Çünkü üvey babam sonunda annemi öldüresiye dövmeyi başarmıştı. O gece gördüğüm manzarayı asla unutmayacağım.

Annemin başı yana düşmüştü, masaya kan sıçramıştı ve ağlamaklı gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Üvey babam onun yanında sırt üstü yatıyordu, gözlerinin arasında kanlı bir delik vardı.

Dehşet verici sahnenin ortasında, elinde silahıyla Papa duruyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni görünce silahı sakladı ve elini bana doğru uzattı.
Bu sefer, onu almakta tereddüt etmedim.

Çünkü ondan başka kimsem yoktu. Üvey babamın temsil ettiği kabusu sona erdiren adam, çok geç olsa bile.

Aynı adam şimdi ruhumu buz gibi gözlerle bana bakıyor. O zamankinden çok daha yaşlı. Saçları beyazlamış ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuş.

Ama hiçbir yaşlanma onun içindeki katili çıkaramaz. Hiçbir değişiklik onun ne kadar güçlü olduğunu inkâr edemez.

Sokolov'ların büyük işler yapmak için doğduğunu söylemişti bana gençken, ama yeteneklerimi kardeşlikten çalmak için kullanmayı kastettiğini sanmıyorum.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve herkesin *Pakhan*'ı selamlaması beklendiği gibi elinin arkasını öpmek için eline uzanıyorum, ancak yüzünü açık bir şekilde reddederek benden uzaklaştırıyor.

Titreyen elim yanıma düşüyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Yapman gereken bazı açıklamalar var," diyor sesindeki soğukluğu gizlemeden.

"Büyük amca..." Rai yatıştırıcı bir ses tonuyla başlar. "Daha yeni döndü."

"En başta gitmemesi gerekirken."

Vladimir kapıyı kapatıyor ve kilitliyor, dördümüzü içeride hapsediyor, sonra odayı incelemeye başlıyor, sanırım böcekler için.

Kapsamlı muayenesini bitirip devam etmemiz için başını kadar hepimiz sessiz kalıyoruz.

"V Corp'tan neden para çalıp ortadan kaybolduğunu açıklamak için bir dakikan var" diyen Papa'dır.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, başımı öne eğerek. "Üçünüzün beni koruyacağını düşünmemiştim."

"O zaman ne düşündünüz? Kendi kızımı bir suçlu olarak göstereceğimi ve liderlik pozisyonunu kaybetme riskini alacağımı mı? Sana tek bir adım atmadan önce kim olduğunu düşünmen gerektiğini söyledim mi söylemedim mi? Bu artık sadece seninle ilgili değil. Sokolov ismiyle ilgili. Bu yüzden neden bize ona ihanet etmene neyin sebep olduğunu söylemiyorsun?"

"Ben sana ihanet etmedim..."

"Parayla ve hiçbirimize haber vermeden gittin." Vladimir kollarını kavuşturur. "İhanetin tanımı budur."

"Niyetim bu değildi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman niyetin neydi?" Konuşan Rai, sesi daha yumuşak ama Vladimir'inkinden daha az sert değil. "Söyle bize Ana."

Bir nefes verdim. "*Babushka*'yı korumak istedim."

Rai kaşlarını çattı. "Senin bir büyükannen yok."

"Biliyorum. O benim gerçek büyükannem değil ama beni büyüttü ve korudu. Ama babam onu Rusya'ya, kimsenin ona yardım edemeyeceği bir yere geri gönderdi çünkü kötü örnek olduğunu söyledi. Demans hastası ve acı çekiyor ama onu görmemi yasakladı, ben de bu planı yapmak zorunda kaldım." Babamdan onun yanında üçüncü şahıs olarak bahsetme şeklimi özlemiyorum.

Ona bakamıyorum bile, çünkü gazabıyla başa çıkmanın kolay olmayacağını biliyorum.

"Neden bana söylemedin?" Rai soruyor.

"İstedim ama sen evliliğin ve *Bratva* ile o kadar meşguldün ki daha fazlasını ekleyemezdim. Ayrıca, her zaman sana güvenmek yerine bir kez olsun kendim bir şeyler yapmak istedim."

"Bu aptalcaydı, Anastasia." Vladimir kapıdan adımını atıyor, cüssesi alanın yarısını kaplıyor. "Seni korumamıza ve paraları kendi cebimizden iade etmemize rağmen Adrian yaptıklarını öğrendi ve bu neredeyse babanın mevkisine ve hayatına mal oluyordu. Bizimkine de. Sana zarar vermemesi ya da yaptıklarını açığa çıkarmaması karşılığında *Pakhan*'dan büyük bir iyilik aldı."

Başımı kaldırıyorum. "İşin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Çok özür dilerim."

"Özür dilemek zaten bozuk olan bir şeyi düzeltmez." Babam hâlâ bana bakmıyor, yüzü kapalı ve ifadesi karanlık. "Yeni talimatlar alana kadar evden çıkmayacaksın."

"Ama..."

"Bu son sözümdür."

"Lütfen *Babushka*'ya zarar verme. Lütfen."

"Bu, bundan sonra nasıl davranacağına bağlı." Babam bana bakıyor ve keşke bakmasaydı diyorum. Çok daha yaşlı, çok daha üzgün görünüyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Anastasia."

Ayağa kalkıp gidiyor ve ben de sonunda gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

Evim güzel evim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Babamın evine döneli üç gün oldu ama sanki iki ay olmuş gibi hissediyorum.

Belki iki yıl.

Babushka'nın ve benim kaderimin bilinmezliği beni yavaş yavaş öldürüyor. Rai kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğine söz verdi, ancak Babam işlerin nasıl gideceğine karar verdiğinde onun bile hiçbir söz hakkı yok.

Tahmin ettiğim gibi telefonuma erişimim yok ve Jane olarak kullandığım telefonu attım, bu yüzden kimse onu geri alamaz. Ayrıca, babam tüm bu fonları hackleme yoluyla elde ettiğimi öğrendiğinden, Vladimir dizüstü bilgisayarıma da el koymak zorunda kaldı.

Bu yüzden dünyadan kopmuş durumdayım ama Sandra'nın davasını takip etmenin bir yolunu buldum ve bu da mümkün olan en geleneksel yol.

TELEVIZYON.

Herkes içeri girebileceği için ana salonda izlemek istemiyorum, bu yüzden personelin odasına gizlice giriyorum.

Birçok gardiyanın atıştırmalık ya da yemek için oturduğu mutfaktan Rusça konuşmalar geliyor.

Bitişik odaya geçiyorum ve seslerinin gürültüsünü dinlemeye devam edebilmek için kapıyı aralık bırakıyorum. Konuşmayı kestikleri an gitmem gerektiğini anlayacağım. İsteyeceğim son şey, gizlice dolaştığımı Vladimir'e rapor etmeleri. Ya da daha kötüsü, babama.

Bu sefer beni gerçekten odama kilitleyecekti.

Televizyonu açıyorum ve sesi mümkün olduğunca kısık tutarak yerel haber kanalına geçiyorum.

Bell davasının görüntüleri ekranı doldurduğunda kalbim küt küt atıyor. Sandra muhabirlerin hücumuna uğruyor ama Knox tek başına onları uzaklaştırıyor ve müvekkilinin açıklama yapmayacağını söylüyor.

Bu dünkü duruşma sırasında oldu. Muhabir köşeye sıkıştıklarını ve İsviçre'den önemli bir tanığın ifadesinin reddedilme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylüyor. Bu da Sandra'nın tarafına daha az seçenek bırakıyor ve görevleri imkansız görünmeye başlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayaklarım titriyor ve ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyorum. Biliyorum, sadece *Bratva*'nın bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Benim ayrılmam önemli değil, Kirill ve özellikle Adrian istediklerini elde edene kadar durmayacaklar.

Knox'un, Lauren'la birlikte Sandra'yı kalabalıktan uzaklaştırırken dirseğinden tuttuğunu gösteren fotoğraf karesinde Duraklat tuşuna basıyorum.

Biraz bulanık ama yüzünün her çizgisini ve çenesinin kesikliğini görebiliyorum. Alnındaki çatık kaşları ve gözlerindeki tedirgin bakışı bile görebiliyorum. Titreyen parmaklarım ekrana uzanıyor ve yüzünde gezdiriyorum, yanağında ve ağzında oyalanıyorum.

Tanrım, onu özlüyorum.

Onu daha önce hiç kimseyi özlemediğim kadar özlüyorum ve bu acının asla yok olmayacağı bilgisi göğüs kafesimdeki kemikleri parçalıyor ve kalbime saplıyor.

Ona daha yakından baktığımda bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Gözlerinin ne kadar karanlık olduğundan mı yoksa ne kadar sert göründüğünden mi bilmiyorum, ama orada ve ondan başka bir yere bakamıyorum.

Neyin yanlış olduğunu bulma ve daha iyi hale getirme ihtiyacı beni bunaltıyor.

Ama ev ne yapabilirim ki? "Demek dönme sebebin buydu."

O tanıdık sesle vücudum kaskatı kesildi. Yan odadan gelen muhafızların konuşmaları hâlâ devam ediyordu, bu yüzden güvende olduğumu düşündüm.

Ama Adrian'a karşı asla güvende olamam. Yavaşça ona doğru dönüyorum ve duvara yaslanmış, sanki bir süredir buradaymış gibi beni ve televizyon ekranını izliyor. Belki de buraya ilk geldiğimden beri.

Onu hissetmedim. Denesem bile hissedemezdim, çünkü sessizce hareket ediyor ve aynı gizlilikle harekete geçiyor.

Ama görünüşe bakılırsa korkunun tüm belirtilerini kaybetmişim, çünkü ona doğru adım atıyorum. "Bunun arkasında sen mi varsın?"

"Neyin arkasında?"

"Onu kaybettirmenin."

"Öyleysem ne olmuş? Aslında, son baktığımda Weaver & Shaw'daki casusumuz sen olmalıydın. Bunun yerine bana haber vermeden geri dönmeye karar verdin. Bu çok cesurca değil mi?"

"Beni ona karşı kullanmana izin vermeyeceğim. Asla."

"Bu, kardeşliğin geri kalanının ne yaptığını öğrenmesini umursamayacağın anlamına mı geliyor?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Umurumda değil. Babam zaten beni cezalandırıyor, bu yüzden almam gereken bir tane daha varsa, alacağım. Evet, V Corp'tan çaldım ama sadece *babuşkamı* koruyabilmek için. Beni o büyüttü ve bana kimsenin göstermediği şefkati gösterdi, bu yüzden onu yaşlılığında terk edemezdim."

Gözlerinde bir şey parlıyor; bir parlaklık, bir tanıma ya da belki de bir anlayış. Şimdi düşünüyorum da, Vladimir bir keresinde bana Adrian'ın küçükken üvey annesiyle öz annesinden daha iyi bir ilişkisi olduğunu söylemişti.

Yani sizinle kan bağı olmayan biriyle böyle bir bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu biliyor olmalı. Saldırgan bir yol izlemek yerine bedenimi rahatlamaya zorluyorum. "Adrian... lütfen bunu yapma."

"Ne yapmak?"

"Bir cinsel saldırganın işlediği suçların yanına kâr kalmasına izin verin. Matt'in ticari değeri olsa bile, yine de cezalandırılması gereken bir suç işlemiştir."

"Henüz kanıtlanmadı."

"Olabilir ve olacaktır da. Sizden tek istediğim müdahale etmeyi bırakmanız ve adaletin yerini bulduğunu görmeniz."

"Hâlâ o boş kavrama inanıyor musun?"

"Boş değil."

"Evet, öyle. Sen umutsuz bir hayalperestsin Anastasia ve sana bir tavsiyem var. Bu boş hayalleri ez yoksa sonunda onlar da seni ezecek. Bu dünyada onlara yer yok."

"Buna inanmıyorsun, yoksa Lia ile evlenmezdin."

Karısından bahsedince çenesinde bir kas çalışıyor ama durmuyorum. "O da bir hayalperest, değil mi? Ve sen de onun bu yönünü sevdin, yoksa herkese karşı gelip onu seçmezdin."

"Dur," diye bağırdı. "Karımı konuşmaya dahil etmek sana ekstra puan kazandırmaz. Olsa olsa puanını kırar."

"Peki. Sana yalvarıyormuşum gibi kabul et ve karışmayı bırak Adrian. Lütfen."

"Diyelim ki bunu kabul ettim. Sence baban bu işin peşini bırakır mı? O da adalete benim kadar inanmıyor."

"Evet, öyle. Üvey babamı öldürdü çünkü o annemi öldürdü." "Bu adalet değildi. Soğukkanlı bir intikamdı." Duraklıyor. "Ama Sergei'yi Matt'le ilişkisini kesmeye ikna edersen, ben de geri çekilirim."

"Gerçekten mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Benim için başka bir şey daha yaparsan V Corp'tan çalarak yarattığın tüm karmaşayı da unutabilirim."

Boğazım aniden kurudu ama yine de "Ne tür bir şey?" diye sordum.

"Şu anda aklımda bir şey yok, ama gelecekte bilgisayar korsanlığı hizmetlerinize ihtiyacım olursa, bunları sağlayacaksınız. Soru sormak yok."

Bu hafif bir operasyondan tamamen tehlikeli bir şeye kadar değişebilir ama umurumda değil. En azından Adrian benim yanımda olacak ve o sahip olabileceğim en iyi müttefiklerden biri. Buralardaki en ölümcül kişi de olabilir ve onun tarafını tutma konusunda akıllı davranmalıyım.

"Anlaştık." Elimi uzatıyorum.

Dudaklarını hafifçe kıpırdatarak sallıyor. "Sergei'yi ikna etmekte iyi şanslar."

"Şansa inanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum, ama eğer böyle şey varsa, çok ihtiyacın olacak." Haklı, ihtiyacım olacak.

Ama sadece göz korkusu hissetmek yerine, içimi bir kararlılık duygusu kaplıyor.

Artık Jane ama başını eğen ve akışa bırakan zayıf Anastasia da değilim.

Bu sefer bir değişiklik yapacağım.

Bir şeye KARAR VERMEK ile onu gerçekten yapmak tamamen farklı şeylerdir.

Bütün günü volta atarak ve babamla yüzleşmekten kaçınarak geçirdim.

Yani bir plan yapabilmek için saklanıyorum. Rai çalışıyor, bu yüzden ondan destek bile isteyemiyorum.

Vladimir ortadan kaybolduğum için bana biraz kızgın, onu suçladığımdan değil. Ama öyle olmasaydı bile, babama başkasının ya da benim tarafımı tutamayacak kadar sadık.

Konuyu nasıl açacağımı düşünürken kapım çalınıyor ve irkiliyorum. Babamın kıdemli muhafızının aşılmaz bir duvar gibi orada durduğunu görünce şaşırdım.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Rusça soruyorum çünkü bu evde izin verilen tek dil bu.

"*Pakhan* seni soruyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kontrol altında tuttuğumu sandığım sinirlerim buldozerle yüzeye çıkıyor. Nemli ellerimi çiçekli elbiseme siliyorum ve koridorda nöbetçiyi takip ediyorum.

Son üç gündür bana görünmezmişim gibi davranırken neden beni soruyor? Benimle yemek yemeyi bile reddetti ve ben de bu beni yarmamış gibi davrandım.

Rai bana eninde sonunda yola geleceğini söylemişti ama bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.

Görevli babamın ofisinin kapısını açıyor ve beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Çok geniş ve yerden tavana kadar uzanan uzun kitap rafları var. Bu yer hakkında hep endişeliydim. Burası sadece iş için ve insanların hayatlarını mahvetmek için var.

İçeri girerken hareketlerim dikkatliydi, ellerim daha önce olduğundan daha terliydi. Ancak onları elbiseme silemeden önce, babamın karşısında oturan adam tarafından hazırlıksız yakalandım.

Koyu renk saçları dağınık, sanki bu sabah yataktan kalktığında saçlarını taramayı hiç umursamamış gibi. Sadece bu da değil, beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi de açık. En son ne zaman tam bir takım elbise ya da ceket giydiğini hatırlamıyorum.

Bu şekilde sert, tam bir asi ve son derece değişken. Damien Orlov.

Bratva'ya hükmeden dört kraldan biri, içlerinde en genci ve en şiddet yanlısı olanı.

Şaka yapmıyorum. Çıplak elleriyle bir adamın kafasını omuzlarından ayırdığına dair korku hikayeleri duydum. Ayrıca Rai'nin düğününde "kim daha çok öldürüyor" yarışması yapar gibi öldürme çılgınlığı yaptığına da şahit oldum.

Onun gibi şiddet eğilimleri ve güçlü bir kana susamışlık hissi olanlar vahşi bir karttır. Bu yüzden Vladimir ve Rai kontrolden çıkmaması için onu izliyor.

Papa, *Bratva* için yaptıklarına rağmen onun potansiyeline karşı her zaman temkinli olmuştur. Organizasyon içindeki ve dışındaki herkes ona karanlık at diyor ve bu boş sözler değil.

Onu babamla yalnız bulmak en hafif tabirle sürpriz oldu. Genelde ya Kirill'le didişiyor ya da Rai'yle flört ediyor - en azından etmeye çalışıyor, çünkü Rai'nin gözü sadece kocasında.

Girişe yakın bir yerde durup, "Beni mi çağırdın baba?" diye sordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözlerim üzerine Damien kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden kimse bana döndüğünü söylemedi? Rusya'yı ve lanet soğuğu New York'a tercih ettiğini sanıyordum. Artık durum böyle değil mi, Nastyusha?"

Boğazımı temizleyerek yutkunuyorum. Sadece yakınlarım beni Rusça sevecen versiyonuyla çağırır. Yani *Babushka*, Rai ve Papa.

-Bana kızgın olmadığı zamanlarda. Vladimir bile hiç kullanmadı.

Ama Damien bir keresinde bana Rai'nin yaptığı şeyi yapacağını ve bununla başa çıkmam gerektiğini söylemişti.

"Ait olduğu yere döndü." Başını Damien'ın karşısındaki sandalyeye doğru eğmeden önce ona cevap veren babam oluyor.

Onlara dikkatlice yaklaşıyorum, sonra oturuyorum, daha önce hiç olmadığı halde neden ikimizi de burada tuttuğunu merak ediyorum.

"İyi güzel de, neden sabahın köründe beni çağırdın *Pakhan*? Dün gece beş orospu çocuğunu öldürdükten sonra güzellik uykusuna ihtiyacım var... yoksa on tane miydi? Çığlıkların ve yalvarmaların sayısını unuttum."

"Neredeyse öğleden sonra oldu, sabah değil," diyor Papa.

"Ne olmuş yani? Sahaya çıkmayalı uzun zaman oldu ama sana şunu söyleyeyim, bir sonraki öldürme çılgınlığından önce şarj olmak biraz zaman alır *Pakhan*. O yüzden bana küçük bir iyilik yap ve elini çabuk tut."

Babama bakıyorum ama kızgın görünmüyor. Damien muhtemelen kendi *Pakhan*'ı da dahil olmak üzere herkese karşı küstahça davranmaktan kurtulabilen tek kişi.

Tamam, Kirill hariç herkes. Hep birbirlerini boğazlıyorlar.

"Sadece bir şeyi kabul etmeni istiyorum ve sonra uyumaya devam edebilirsin, Orlov."

Damien kesin bir ifadeyle, "bilin," diyor.

"Güzel. O bir ay içinde kızımla evlenirsin."

İçimden bir ürperti geçiyor ve kalbim göğüs kafesimde büzüşüyor.

Babamın beni *Bratva* içinde evlendirmek istediğini hep biliyordum. Rai bir keresinde benim için suçu üstlendi ve eski düşmanıyla evlendi ama bunu her seferinde yapamazdı. Er ya da geç, babam beni en uygun bulduğu kişiyle evlendirecekti, ayrılmamın bir nedeni de buydu.

Sonsuza kadar bu hayatta, şiddetin, çatışmaların ve ihanetlerin ortasında kalmak istemiyordum.

Ama babama bakarken, kaderimin mühürlendiğini biliyorum, çünkü o çoktan bu evlilikle ilgili bir karar verdi ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak benim aksime, Damien hiç etkilenmedi. Aksine, sıkılmış görünüyor. "Herkesin bana çöpçatanlık yapmasının sebebi ne? Son baktığımda koca olacak biri değildim... Yoksa öyle miyim?"

"Sadece ."

"Yapamam."

"Neden olmasın?" Babam soruyor.

"Çünkü Rai beni bir *Yakuza* prensesiyle eşleştirdi ve ben de babasına bu konuda söz vermiş olabilirim. O sırada çok fazla votka içmiştim, bu yüzden detayları tam olarak hatırlamıyorum ama Abe şimdiden damadıymışım gibi davranmaya başladı."

"Bu evliliği asla kabul etmedim, bu yüzden anlaşmayı geçersiz ve hükümsüz say. Bir Rus'la evleneceksin."

"İyi ama Abe'i benden uzak tutacaksın. Biraz yapışkandır, o yüzden iyi şanslar."

"Bana bırakın. Ben halledeceğim."

"Bekle bir dakika." Damien yüzünü bana dönüyor, ifadesi ciddileşiyor. "Önce sormam gereken çok önemli bir soru var. Votka içer misin?"

"Birazcık."

"Hiç yoktan iyidir. Şimdi, eğer bana ihtiyacın yoksa, ben gidiyorum. Ve *Pakhan*, ikimize de bir iyilik yap ve bundan sonra beni sadece akşamları ara." Gitmeye başladı, sonra eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı: "Seni mahvetmeden önce bu evliliği mahvetmen için sana bir şans vereceğim Nastyusha."

Sonra boyuna göre ayağa kalkıyor ve dev bir kara kedi gibi tembelce kapıdan çıkmadan önce bana sadistçe gülümsüyor.

Kapı Damien'ın arkasından kapanır kapanmaz babam, "Düğün için hazırlanmaya başla," dedi.

"Baba, lütfen. Bana kızgın olduğunu ve affedilemez bir şey yaptığımı biliyorum ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tam tersine, bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Eğer yapsaydım, hırsız ve kalleş olma şansın olmazdı."

"Seni sırtından bıçaklamadım, baba. Ben sadece sen yokken, varlığımdan bile haberin yokken ve bana kemerle vurmasın diye üvey babamdan saklanmak zorunda kaldığımda bana bakan kadını kolluyordum."

"Yani şimdi beni mi suçluyorsun? Seni o hayattan uzaklaştırdığım için ben mi hatalıyım? Sana daha iyi bir hayat sunduğum için mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Daha iyi değil, baba. Yapamam... Her zaman tehlikenin ortasında yaşayamam. Her an saldırıya uğrayabilirim diye tetikte durup dış dünyadan kaçamam. İlk ya da ikinci seferde hayatta kalabilirim ama hayatımın geri kalanı ne olacak? Sen gittiğinde ve ben daha da büyük bir hedef haline geldiğimde ne olacak?"

"Damien'la evlenirsen hedef olmazsın. Herkes ona saldırmayı düşünemeyecek kadar ondan korkuyor."

"İstemiyorum baba. Lütfen."

"O zaman ne istiyorsunuz? Şu anda mahkemede bize karşı olan bir avukatı mı?"

Dudaklarım aralandı. "Onu nasıl... nasıl biliyorsun?"

"Adrian bana her şeyi anlattı."

Tabii ki Adrian iki tarafı da oynayacaktı. Yapmayacağına inanmakla aptallık etmişim.

"Onun kazanmasını istediğini de duydum." İfadesi kapalı bir hal aldı. "Bize karşı."

"O bir fiziksel ve cinsel istismar kurbanını savunuyor baba, tıpkı annem gibi. Eğer o senin için bir şey ifade ediyorsa, eğer *ben* senin için bir şey ifade *ediyorsam*, lütfen müdahale etmeyi bırak. Bir keresinde bir tacizciyi öldürmüştün. Bunun serbest kalmasına izin verme."

"Yani bunu kız için yaptığını düşünmemi istiyorsun, belli biri için değil..." diye devam ediyor ve önündeki dosyaya bakıyor. "Knox Van Doren."

Babamın onun hakkında zaten bir dosyası olduğu düşüncesi içimi parçalıyor. Yine Adrian mıydı? Ya da belki Kirill?

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," diye
mırıldandım. "iyi olur yoksa ikincil hasar
olacak." "Baba, yapma... lütfen."
"O düşündüğün gibi biri değil,
Nastyusha." "Ne demek istiyorsun?"
"Bu dava onun için kişisel."
"Nasıl kişisel olabilir ki? Ne Sandra'yı ne de Matt'i tanıyor." "Hayır, ama
Sandra'nın durumunu çok iyi biliyor.
kendisi de benzer bir şey yaşamış. Üvey babası bu bilgiyi neredeyse gömdüğü için halkım bana bu bilgiyi ulaştırmak için çok uğraştı ama benden saklayamazdı."

"Neden bahsediyorsun baba?" Titrediğimi fark ediyorum, parmaklarım birbirine kenetlenmiş ve ter kaşlarımın arasında toplanıyor. "Ne

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bilgi hakkında mı konuşuyorsun?"

"Annesi bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısıydı."

"Bunu bana zaten söyledi."

"Bedeninin artık bir değeri kalmadığında iki çocuğunu pedofillere pazarladığını da söyledi mi?"

Nefesim kesiliyor, ellerim ağzımı kapatmaya gidiyor. Papa'nın az önce çok rahat bir şekilde açıkladığı bilgi göğüs kafesime çarpıyor ve onu yarıyor.

Reddetme, ona bunun doğru olmadığını söyleme çabalarıma rağmen, bulmacanın birçok yerine oturuyor. Knox'un önden seks yapmaktan hoşlanmaması, Teal'in aşırı korumacılığı ve özellikle Sandra'yla tanıştığından beri sertliği gibi.

Onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm, ama bir şekilde onu tetiklediği için olmalı. Çünkü kızın hikayesi onun geçmişindeki korkunç anıları canlandırdı.

Oh, Tanrım. . Hem de çok.

"O sana göre değil, Anastasia."

Babamın gözlerinin içine bakarken ağzım açık kalıyor. "Ve akşam yemeği için bir köyü öldüren adam öyle mi? Bu nasıl bir mantık baba?"

"Damien seni koruyacaktır."

"Beni koruyacak kadar önemsemeyecek. İleride üvey babamdan bir farkı kalmayabilir. Ancak dosyasını önünüzde adam umursuyor. Ona yalan söylediğimde ve kimliğimi sakladığımda bile tek yaptığı benimle ilgilenmek oldu."

"Dışarıdan biri söz konusu olamaz."

"Rai, Kyle ile evlendi ve o bir İngiliz."

"Kyle İngiltere'de büyümüş olabilir ama o bir yabancı değil. Babası liderlerimizden biri."

"Ama..."

"Kararım kesin. Beni ondan kurtulmaya zorlama." "Baba!"

"Sana söyleneni yap Anastasia. Damien'la evlen ve bu avukatla ilişkini kes, ben de onu bağışlayayım. Matt'i desteklemeyi bile bırakacağım."

Bir damla gözyaşı aşağı süzülüyor çünkü vereceğim karar beni canlı canlı yakacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Ofise girer girmez beni bir alkış tufanı karşılıyor. Lauren ve Chris bile kenara çekilip kutlama töreninde diğerlerine katılıyor.

Tüm kıdemli ve küçük ortakların yanı sıra tüm avukat yardımcıları ve hatta stajyerler de hazır bulunmaktadır.

Nate ve Aspen hepsinin önünde, yüzlerinde gururlu bir ifade var. W&S'in yönetici ortağı bana doğru ilerliyor ve omzumdan tutup hafifçe sıkıyor. "Harika iş çıkardın."

"Sanki kaybetme şansım varmış gibi konuşuyorsun."

"Sen yaptın." Aspen kaşlarını hafifçe kaldırarak konuşuyor. "Aslında, sonunda şansın yaver gitmiş olabilir."

"Savunmanın tanığını onun aleyhine çevirmek şans değildir, Aspen. Zor bir iş." Yine de şansın bunda küçük bir rolü olabilir.

Kanıtımız düşündüğümüz gibi reddedilmedi. Sadece bu da değil, Sandra'nın üvey annesi Karen gece geç saatlerde beni ziyaret ederek hatasını telafi etmek istediğini söyledi.

Yıllar boyunca tanık olduğu onca şey için Sandra'nın lehine tanık olarak kürsüye çıktığında Matt'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Pearce sonunda durumu kurtarmaya bile çalışmadı ve Matt'i kendi haline bıraktı. Tazminat olarak tüm servetini talep ettim ama sadece yüzde altmışını alabildim ve Sandra basına, kendisi gibi insanlara yardım etmek umuduyla servetinin çoğunu kadın ve çocuk kuruluşlarına bağışlayacağını açıkladı.

Şimdi savcı ceza davası için daha da bastırıyor. Matt'e yirmi beş yıl hapis cezası alması için bir anlaşma önerdi, aksi takdirde onu sadece B sınıfı ağır suçla suçlamakla kalmayacak, aynı zamanda her bir fiziksel saldırı davasını ayrı ayrı açacak.

Onunla görüştükten sonra savcıdan bunu talep ettim yoksa onu medyanın önüne sürüklerdim. Onlar benim, Sandra'nın ve Lauren'in hayranları ve #SaveSandra adında bir hareket başlattılar, bu yüzden bir basın toplantısı düzenleyip onu kaytarmakla suçlasaydım büyük tepki alırdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O da doğru olanı yapmaya karar verdi. Lanet olası çürümüş varlığında bir kez olsun.

Hâlâ yirmi beş yıl hapis cezasının Sandra'nın çektiği onca acı için çok az olduğunu düşünüyorum ama alternatiften daha iyi.

hâlâ uzun bir yol olsa da, bu iyi bir başlangıç.

Sonuçtan duyduğum rahatlamaya rağmen, hissedeceğimi düşündüğüm sevinç duygusu mevcut değil. Başımın üzerinde gezinip duran kasvetli bir gölge tarafından bulandırıldı.

kadar büyük ve kalın bir gölge ki içini göremiyorum.

Yine de hiçbir şeyin yüzüme yansımasına izin vermiyorum. Gülümsüyorum ve her zamanki küstahlığımla diğerlerinin tebriklerini kabul ediyorum, oysa tek istediğim buhar olup uçmak.

Nihayet ofisime vardığımda ağırlığımı koltuğa verip gözlerimi kapatıyorum. Ellerim yumruk oluyor, ardından yüksek kalp atışlarımla senkronize bir şekilde kalçamda esniyor.

Bugün kazanmış olabilirim ama bir şeyler ters gidiyor. Ya da daha çok, birkaç şey.

Birincisi, Pearce'ın ilgisizliği. İkincisi, mahkeme salonundaki genel atmosfer. Ve son olarak da hiçbir müdahale olmadan her şeyin yerli yerine oturması.

Sanki Matt mafya tarafından düşürülmüş gibi, bu da kaybetmeden önceki solgun yüzünü açıklıyor. Sanki olacakları önceden sezmiş ve sadece diğer ayakkabının düşmesini beklemiş gibiydi.

Ofisimin kapısı çalındı ve Daniel yürürken gözlerimi açtım.

içinde.

Onu neredeyse öldüresiye dövdüğüm günden bu yana bir hafta geçti.

İkimize de ihtiyacımız olan boşluğu vererek, her gördüğümde yumruklamak istediğim bir diken gibi yanımda durdu.

"Görüyorum ki tebrikler sıraya girmiş." Gülümsüyor ve karşımdaki sandalyeye çöküyor.

"Siktir git."

"Emin misin? Anastasia'nın o gün bana söylediklerini duymak istersin diye düşündüm."

Daha dik oturuyorum, onun adını duyunca vücudumdaki her kemik dikkat kesiliyor. Bu sadece onun adı, ama bir varlık kazanmış, hem de keskin bir varlık ve göğsümü yararak organlarımı mahvediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir hafta boyunca doğru düzgün yaşayamadım. Her nefes alışım onun varlığının boğucu eksikliğiyle dolu. Ve her nefes verişim onun geride bıraktığı boşlukla boğuluyor.

Ne zaman baksam, onun yumuşak gülümsemesinden ve huzurlu varlığından hiçbir iz yok. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Ama öyleydi.

Her santimim onun tatlı kokusunu, narin tenini ve kollarımda ne kadar doğru hissettiğini hatırlıyor. Her santimim onu hatırlıyor, Anastasia ya da Jane olarak fark etmez. O benim için sadece tek bir kişiydi.

Ve ona itiraf etmek istediğimden daha fazla alıştım. Ona o kadar alıştım ki, o gittiğinden beri hayatım işlevsizleşti.

O kadar kötüleşti ki, onun varlığını yeniden yaratmak için sonuçsuz bir girişimde bulunarak geride bıraktığı portakal kokulu şampuanı kokladım.

Söylemeye gerek yok, işe yaramadı ve ondan sonra onu bulmaya çalışırken neredeyse aklımı kaybediyordum.

Onu her yerde aradım. Evini takip ettim ve hatta onu araması için bir özel dedektif tuttum.

Sadece bu da değil, ona yakın oldukları için Chris ve Gwen'in de peşindeydim ama onların bile nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yine de onlara özür dilediği ve iyi dileklerini ilettiği notlar bırakmıştı.

Bana öyle bir not gelmedi.

Ve Chris'e sebepsiz yere çok sert davranmış olabilirim.

Gün.

Yani onu tamamen terk ettikten sonra, ilk defa bir

Kurşun, küçük piç Daniel'dan gelse bile. "Dökül bakalım,"

diyorum.

"Tekrar et ve bir lütfen ekle." "Siktir git,

Dan. Şimdi konuş."

"Sen lanet olası bir aptalsın ve üzgün bir amcıksın. Sadece bunu belirtmek istedim."

"Her an olabilir."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kazanmanızda bir sorun olduğunun siz de farkındasınız, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Davayı yakından izleyen herkes Matt'in artık *Bratva*'nın en sevdiği çocuk olmadığını bilir ve eğer bunun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tesadüfe bakın ki, hedefin çok uzağındasınız. Aslında, beklediğiniz son kişi size yardım etti."

"Kimi ?" "Anastasia."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Tehlikede olduğun için sana söylemememi istedi ama şimdi bunu senden neden saklamam gerektiğini anlamıyorum."

"Neyi saklayayım? Ve şu gerilim saçmalığını da kes."

"O bir mafya prensesi. Daha açık olmak gerekirse, Rus mafyasının New York'taki liderinin kızı."

Bu bilginin beni eksenimden kaydırması gerekirdi ama yapmıyor. Aksine, bulmacanın parçaları yavaş yavaş bir araya geliyor.

Geçmişinden kaçması ve ondan kaçınması ya da ailesi hakkında konuşmak istememesi gibi. Ayrıca makyajı ve ilk gün masum ama tehlikeli görünmesi de var.

Hepsini.

Başından beri yükü olan bir kadındı ve ben bunu biliyordum. Sanırım bir noktada ona kandım.

Yani mafyayla bağlantısı olduğunu öğrenmek çok mantıklı. Onu takip eden gardiyan da mantıklı. Daniel'ın geçmişini araştırdığında onun hakkında bir şey bulamaması da mantıklı. Yüzeysel bir evrak işi yapmış olmalı, ama daha derine inse bile, iskeletlerini gizleme becerisine sahipti.

Ne de olsa o kadının ikili bir hayatı vardı.

"Tehlikedeydim de ne demek?" Daniel'a sordum.

"*Bratva*'nın işlerine burnunu sokuyordun ve ortaklarına zarar veriyordun, bu yüzden üst düzey yöneticiler onu hayatınla tehdit etti. Hatta ona sana ihanet etmesini bile söylediler ama o üçüncü seçeneği seçti."

"Onlara geri dönmek için." Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum, çünkü yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorum.

Daniel olayıyla beni bilerek incitti, böylece onu unutacak ve aramayacaktım.

Lanet olası şaka onun üzerinde çünkü onu asla bırakmayacağım. Onun dünyasına dalmak zorunda kalsam bile.

Daniel omzunu kaldırır. "Bana bunu söylemedi, ama öyle olduğunu varsayıyorum." "Sana başka ne söyledi? Hiçbir şeyi atlama."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana göz kulak olmam gerektiğini, bir pislik olduğunda kızmamam gerektiğini ve iyi niyetli olduğunu." Homurdanıyor. "Sana, senin kendine inandığından daha çok inanıyordu ve sen iyi olduğun sürece kendi iyiliğini umursamıyor gibiydi. Onun gibi birini bulduğun için şanslı bir orospu çocuğu olduğunu söylemeliyim."

Öyleyim.

Öyleyim amına koyayım.

Ve şimdi, onu ait olduğu yere geri götürmeliyim. Benim yanıma.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

37

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Apa bana nişanım için hazırlanmamı ve nişanımın yakında gerçekleşeceğini söylüyor.

Hatta *Bratva* ve müttefikleri tarafından düzenlenen partilere beni de götürüyor.

Bugünkü gibi. İtalyanlarla ilişkimizin yeniden canlanmasını kutlamak için durup dururken bir parti verdi. Adrian'ın, kurnaz kurdun, gerçekleştirdiği bir şey.

Söylemeye gerek yok, evimiz tüm farklı gruplardan misafirlerle ve hatta *Bratva*'nın dost olarak gördüğü iş adamlarıyla dolup taşıyor. Çoğu Rus ama burada her milletten insan var. Kardeşlik küresel müttefikler edinmeye inanıyor çünkü bu sayede istediklerini daha hızlı elde ediyorlar.

İnsanların dolup taşması başımı ağrıtıyor, özellikle de beni sadece stok olarak gördükleri için. Sağdıçla evlendirilecek bir gelin.

Bir ödül.

Bir süre önce Rai ile birlikteydim, ancak karşılaması gereken hissedarları ve yapması gereken turlar var ve ben sadece ayak bağı olacağım. Karnı belirgin bir şekilde büyüyor olsa da, bunun onu müthiş bir iş kadını olmaktan alıkoymasına izin vermiyor. Kyle her adımda onun yanında.

Köşede durmuş içkimi yudumlarken, elini nazikçe ama kararlı bir şekilde kızın sırtına koyuşunu izlemekten kendimi alamıyorum. Kıyafetlerinin üzerinden onu nasıl okşadığını ve içmesi için ona su verdiğini.

Bu manzara karşısında içimi bir ürperti kaplıyor ve bir yalnızlık çukuru mideme saplanıyor. Knox'un beni kendine doğru çektiği ve sanki bundan zevk alıyormuş gibi tenimi okşadığı anı kalbimi acıtıyor ve parçalıyor.

Ve bunu bir daha asla elde düşüncesi boğazımı nefes alamayacak hale gelene kadar tıkıyor.

Babam bir hafta önce o gün ofisinde söylediklerinde ciddiydi ve anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi.

Knox'u yalnız bıraktı ve şimdi ben de aynısını yapmak zorundayım yoksa babamın cevabı kanla yazılacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu partilerle ve beni Damien ile tanıştırarak ne yaptığını biliyorum. Herkesin beni kendi deyimiyle "müstakbel kocamla" görmesini sağlıyor.

Damien'ın sözde müstakbel eşinin babası Abe'in aşırı derecede gücendiği bir şey. Ve biz konuşurken onunla Papa arasında perde arkasında bir kavga olabilir. Vlad, Kirill ve Adrian, Papa, Abe ve *Yakuza*'nın üst düzey yöneticilerini üst kata kadar takip ettiklerinde bunu anlayabildim.

"Senin de olman gerekmiyor mu?" Balkon penceresinin yanında, benden çok uzakta olmayan Aleksander'a soruyorum.

Bir eli diğerinin üzerinde ve genel olarak sakin tavrına rağmen işaret parmağı seğiriyor ki bu şimdiye kadar gösterdiği tek sıkıntı belirtisi olabilir.

"Patron burada kalmamı söyledi," diyor bana bakmadan.

"Burada bu kadar muhafız varken kaçacak değilim. Eğer onun için bu kadar endişeleniyorsanız, yukarı çıkın."

Dudaklarını bir çizgi halinde bastırır. "Onun emrine karşı gelmeyeceğim." "O zaman yaralandığında suçluluk duygusuyla iyi şanslar."

Aleksander bana ölümcül bir bakış fırlatıyor, sanki çocuklarını öldürüp kahvaltıda yemişim gibi. "Ona bir şey olmayacak. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Sesin pek inandırıcı gelmiyor. Bunu düşünüyorsun, değil mi? Bir şeylerin ters gideceğini ve değerli patronunuzu koruyacak kimsenin kalmayacağını."

"Bayan..." Ses tonunda bir uyarı var.

"Ne?"

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

İçkimden bir yudum alıyorum ve votkanın yakıcılığının tadını çıkarıyorum. "Belki de. Beni takip etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdiğiniz için sıkıldım, bu yüzden sefaletinizden biraz zevk almayı seçersem beni affedin."

"Baban da yukarıda."

"O iyi olacak. Eğer bir şey olursa, Kirill'den başlayarak herkes onun için kurşunu yer."

Aleksander'ın dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum ama o bir şey söyleyemeden Damien elinde bir bardak votkayla içeri giriyor ve sakin sakin içiyormuş gibi yapıyor.

"Bu benim müstakbel karım değil mi?" diye alışılmadık derecede neşeli bir ses tonuyla konuşuyor. "Ve güzel çocuk Sasha. Ben de seni Kirill'in gölgesi sanıyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçekten vurulduğunda izlememeye karar verdi." Bunu şaka olarak söyledim ama Aleksander kaskatı kesildi, sonra da tek kelime etmeden merdivenlere doğru fırladı.

"Bu çılgın orospu çocuğunun nesi var?" Damien bir süre onu izledikten sonra onu kovuyor ve bana odaklanıyor. "Onun yanında yaramaz bir kız mıydın yoksa uslu bir kız mı?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Manik bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. "Hmm... ben de seni uysal bir kuzu sanıyordum, Nastyusha'm. Gördün mü, ben kavgayı, koşmayı ve pençelemeyi tercih ederim, kovalama ve kırma sürecini heyecan verici hale getirir."

Yutkunuyorum, kalbim boğazımda güm güm atıyor ama bunu göstermeyi reddediyorum. Ödümü kopardığını, yüzünü her gördüğümde beni karşılayanın yakışıklılığı değil, kılık değiştirmiş bir şeytan olduğunu göstermeyi reddediyorum.

Bu yüzden birkaç saniye daha nefes alıyorum. "Senin onlarla olman gerekmiyor mu? Bütün bu kavga seninle ilgili."

"Hayır. Bu gerçek bir kavga değil, o yüzden ilgilenmiyorum. Bu karmaşayı Sergei başlattı ve kendisi çözebilir."

"Japon kızla evlenmek istediğini sanıyordum." Daha yumuşak bir ses tonuyla ton.

"Hayır, Rai ve o Kirill denen herif diplomatik bir anlaşma için ayarladılar. *Yakuza-Bratva* boku. Umurumda değil."

"Nişanı attığınız için üzülmeyecek mi?" "Neden üzülsün ki?

Daha tanışmadık bile."

Lanet olsun.

Aptalca bir şekilde aralarında bir bağ olmasını, onunla temasa geçip bu nişanı için bir plan yapabilmeyi umdum ama eğer birbirlerine yabancıysalar hiç umudum yok.

Ne düşünüyordum ki? Bu vahşi, kimseye ya da hiçbir şeye bağlanacak bir tip değil.

"Ayrıca, votka içmeyen herkese karşı alerjim var." Sırıtıyor, kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "En azından sen içiyorsun."

"Seni sevmiyorum, Damien," diye mırıldandım yavaşça. "Seninle evlenmek istemiyorum."

"Aşk mı?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Bu da ne demek?"

"Rai ve Kyle'ın sahip olduğu şey." Onlara, sonra da kocasının korumasıyla konuşan Adrian'ın karısına işaret ediyorum, ama onun dikkati kesinlikle

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam ve diğerleriyle birlikte ortadan kayboldu. "Adrian ve Lia'nın sahip olduğu şey." "Evlilik demek istiyorsun."

"Hayır. Aşk ve evlilik farklı şeylerdir. Aşk, karşınızdaki yanınızda olmadığında nefes alamadığınız zamandır. Yaşamak bir angarya haline geldiğinde ve her gün uyanmak bir başarı olduğunda. Onları düşünmeden duramadığınız ve nihayet var olabilmek için onlara ihtiyaç duyduğunuz zamandır."

"Kulağa lanet bir engel gibi geliyor."

"Öyle değil. Damien... lütfen... sevdiğim adamla birlikte olmak istiyorum." "Tamam."

Duraksıyorum, dudaklarım aralanıyor. "Gerçekten mi?"

"Sana söyledim, Nastyusha, bu evliliği gerçekleşmeden önce mahvetmek için zamanın var."

"Ama babama benimle evlenmek istemediğini söylersen..."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bunun için *Pakhan*'ın kötü tarafına geçmeyeceğim. Bu senin . Kendiniz temizleyin."

"Benimle evlenmek istiyor *musun*?"

"Pek sayılmaz. Koca olacak biri olmadığımı söyleyip duruyorum ama herkes bana inanmayı reddediyor, bu yüzden eğer bunu yapmak zorunda kalırsam, bu *Pakhan*'ın hayır duasıyla olacak. Ve ayrıca..."

Bakışları kayboluyor ve bir anlığına, hatta bir anlığına, her zaman ölü olan gözlerinde bir kıvılcım görüyorum. Neredeyse beni yakacak kadar sıcak bir ateş bu ve bana yönelik bile değil.

Görüş alanını takip ediyorum ve muhtemelen benim yaşımda ya da daha genç olan minyon Asyalı bir kıza gözüm takılıyor.

Saçları ve gözleriyle uyumlu, soluk teniyle kontrast oluşturan sade siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyiyor. Elinde bir tabak hamur işi taşırken iki yanında takım elbiseli iki Asyalı adam duruyor.

Bakışları Damien'ınkilerle buluştuğu anda donakalıyor, sanki gözlerindeki ateş bu mesafeden onu yakabilirmiş gibi.

Sonra tabağı masaya koyar, arkasını döner ve tüy gibi bir zarafetle ayrılır. Adamlar kulaklıklarını tıkırdatarak onu takip ediyor.

Çinli çetelerden mi? Ya da belki *Yakuza*?

Bunu daha fazla düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü Damien elindeki votka bardağını boştaki elime doğru itiyor. Bir an önce gözlerinde alevlenen ateş şimdi simsiyah ve daha önce hiç görmediğim kadar karanlık görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnsanları öldürdüğünden bile daha fazla.

"Bunu benim için tut," diyor sakin ama gergin bir ses tonuyla, sonra Asyalı kızın az önce kaybolduğu yöne doğru adım atıyor.

Oh, pekala.

Onun Abe'in kızı olduğunu ve fikrini değiştirdiğini ummak yanlış mı? Kız için üzülüyorum ama Damien'la da evlenemem.

Ölecekmişim gibi hissediyorum.

Biraz hava almayı tercih ederek iki kadeh votkayı en yakın masaya bırakıp balkona çıkıyorum.

Gecenin soğuk havasının üzerime çökmesine izin verdim. Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve ürpermeyi hoş karşılıyorum.

Bugün süslenmekten kaçınmaya çalıştım ama elimdeki tek şey kokteyl elbiseleri ve güzel çiçekli elbiseler olduğu için bu pek mümkün olmadı. Sürekli hayalini kurduğum gözlere uyan diz hizasında bir elbise .

Bir nefes çekip elbisemin cebinden telefonumu alıyorum. Babamın benim için aldığı yeni telefonda sadece onun, Rai'nin, Vladimir'in ve Damien'ın numaraları kayıtlı.

Yine de önemli değil, çünkü sadece onun numarasını değil, muhtemelen ezberlememem gereken diğer iki numarayı da ezberledim.

Onlardan birini yazıyorum. Kaçınılmaz olanın stresinden mi yoksa Knox'u görmediğim bir buçuk hafta boyunca hissettiğim özlemden mi bilmiyorum. En azından doğrudan değil, çünkü onu medyada takip etmeye devam ediyorum.

Ama Çağrı tuşuna basarken bunu düşünmüyorum. Telefonun çalmasını dinlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Telefonu kapatıp bu arama hiç olmamış gibi davranmak için çok mu geç?

Tam bunu yapmak üzereyken, birinin telefonu açma sesi beni karşıladı ve ardından ciddi bir kadın "Alo?" dedi.

"Merhaba. Benim, Teal. Jane."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor, o kadar uzun ki nefesim daralıyor. Bu tepkiyi bekliyordum ama babam onun ve Knox'un geçmişini önüme serdiğinden beri onunla konuşma ihtiyacı hissetmekten kendimi alamadım.

Belki de bunu başından beri hissediyordum, bu yüzden onun ve Elsa'nın telefon numaralarını ezberledim. Bir kez karşılaştığımızda onları değiştirmiştik ve Elsa bunu yapması için Teal'i zorlamış olabilir. Ben telefon numaralarımı değiştirmeden önce, Elsa

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana iyi sabahlar ve merhabalar gönderdi ve bazen sohbet ettik, ama bu Teal ile ilk temasım.

"Bu senin numaran değil," diyor sonunda.

"Değiştirdim."

"Tamam."

Yine yutkunuyorum. Teal hakkında fark ettiğim bir şey varsa, o da saçmalamayan kişiliğidir, bu yüzden hemen konuya girmemi beklerdi.

"Dinle, Teal... Ben... Üzgünüm."

"Ne için?"

"Her şeyi."

"Sana söyledi mi?" Sesinde küçük bir yumuşaklık var.

"Tam olarak değil..."

"Yapacağını
biliyordum." "Biliyor
muydun?"

"Evet. Sana farklı bakıyor. Neredeyse Ronan'ın bana baktığı gibi ve amaçsız kardeşimin yüzünde bu ifadeyi görmeyi hiç beklemiyordum diyelim."

"Teal..."

"Ee, şimdi ne olacak? Bizim için üzülüyor musun?"

"Hayır. Elbette... Anlıyorum ya da umuyorum. Tacizci bir baba tarafından büyütüldüğüm için benim çocukluğum da pek renkli geçmedi." Duraksıyorum ve sonra patlıyorum: "Bu yaşadıklarını küçümsediğim anlamına gelmiyor. Çok daha ciddi olduğunu biliyorum ve siz benden çok daha güçlüsünüz. Ben yardım için biyolojik babamı aradım ama siz bunu kendi başınıza buldunuz ve sanırım söylemeye çalıştığım şey buna saygı duyduğum. Hem de çok."

Daha az savunmacı bir tonda "Yani bize acımıyor musun?" demeden önce bir duraksama oldu.

"Kesinlikle olmaz. Sadece... sadece ona ve sana sarılmak istiyorum... ve ben pek sarılmayı seven biri değilim. Ayrıca, senin de öyle olmadığına dair bir his var içimde. Ama evet, sana acımıyorum."

"Güzel, çünkü kimsenin kardeşimi olduğundan daha az hissettirmesine izin vermem. O daha iyisini hak ediyor." Sesi alçalıyor ve sanırım "İkimizi de savunduğu için dünyayı hak ediyor" dediğinde kırılıyor.

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsunuz. Bilseydiniz bile, bu sadece hikayenin onun tarafından anlatılan kısmı olurdu ve kendi rolünü çok küçük göstermiş olmalıydı."

"Başka bir taraf mı var?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Benim. O zamanlar başımıza gelenler... kötüydü. O kadar kötüydü ki ikimiz de bunu hayatımızın kara delikleri olarak gördük. Ama ben daha genç yaşta bundan kaçabildim. Knox kaçamadı. Onu içine gömdü ve sihirli bir şekilde iyileşeceğini düşündü ki bu asla böyle olmadı. Aksine, yıllar geçtikçe daha da kötüleşecek. Ama kendini ilk kez ne zaman biraz da olsa açtığını biliyor musun? Seninleydi ve ben bunu hissedebiliyordum, bu konuda konuşmasa da, kendini hala benim koruyucum olarak görse ve beni acıdan korumak istese de. Seni pek hoş karşılamadığımı biliyorum ama insanlara ısınmam biraz zaman alıyor, eğer istersen, eğer yapabilirsen, belki bazen buluşabiliriz?"

"Özür dilerim, Teal." Sesim kırılgan, yanlış.

"Ne için?"

"Artık bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. O ve ben... biz farklı dünyalara aitiz."

"Kocamla ilk tanıştığımda ben de böyle düşünmüştüm ama o bana verilen en değerli hediye."

"Aynı şey değil... Ben... benim babam Rus mafyasının lideri," diye fısıldıyorum ve kulaklarımı ısıtan bir utanç duyuyorum.

"Ne olmuş yani?" Teal

diyor ki. "Ha?"

"Eğer ikiniz için de sorun yoksa bunun neden bir sorun olduğunu anlamıyorum."

"Söylediğim tek kelimeyi duydun mu? Hayatım, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

Her yerde her zaman tehlike vardır."

"Şu anda sesinizin ne kadar acı çektiğinden ya da Knox'un son zamanlarda telefonda ne kadar üzgün konuştuğundan daha kötü olamaz."

Adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve telefona daha sıkı sarılıyorum. "Öyle mi?"

"Son derece mutsuzdu ve sonunda nedenini anladım." "Bunu yapmak istemedim. Sadece onu korumak istedim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Anlamıyorsun..."

"Anlamayan sensin. Eğer seni istiyorsa, *gerçekten* istiyorsa, bunun için kan dökecektir, çünkü o böyle biri. Bir savaşçı. Kesinlikle ilk engelde diğer tarafa kaçacak bir korkak değil. O yüzden birbirinize bir şans verin, tamam mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözleri, uzak tuttuğum gözyaşlarımı akıtıyor ve burnumu çekiyorum. "Ama artık çok geç. Evlenmek üzere nişanlandım."

Teal bir şeyler söylüyor ama onu duymuyorum çünkü uzuvlarımdan şiddetli bir telaş geçiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Ve sonra duydum.

Yaşadığım sürece unutamayacağım bir ses. "Siktir
git."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Damarlarımdaki kan kaynıyor ve taşmakla tehdit ediyor.

Kısmen Anastasia'yı uzun bir süre onun hayaletiyle yaşadıktan ve her köşede onu hayal ettikten sonra görüyorum.

Yani onu tam karşımda görmek, gölgelerimin yarattığı duvara çarpmaktan farksız.

Küçüklüğümden beri beni kimsenin erişemeyeceği kalelere hapsetmek için her şeyi denediler.

Ama sonra Anastasia geldi ve anahtarları bile aramadı. Duvarların kendisine yöneldi ve onları teker teker yıktı.

Sonra da sanki o kadar zarar vermemiş gibi çekip gitme cüretini gösterdi.

Sanki ruhuma hiç sahip değilmiş gibi.

Bakışlarım onun görünüşünü tarıyor, zarif elbisesine ve narin kıvrımlarına nasıl oturduğuna takılıyor.

Gözlüklerin ya da farklı bir saç renginin arkasına saklanmıyor. Saçlarının ne kadar sarı olduğunu neredeyse unutuyordum - buz gibi, beyaza yakın, yüzünü bir haleyle çevreliyor. Yumuşak yüz hatları, soluk teni ve o mavi, mavi gözleriyle bir melek gibi.

O zamanlar barda, parlak bir sabah gökyüzünü andırıyorlardı, ama şu anda kasvetli, nemle dolu ve içime işleyen kasvetli bir kenar.

Öfkemi neden kontrol altına alamadığımın, neden kontrolümün sınırında gezindiğinin, onu kırmak ve yoluna çıkan her şeyi mahvetmek üzere olduğunun bir parçası.

Ama en büyük kısmı, az önce telefonda söylediklerine kulak misafiri olduğum şey.

Evlenmek için nişanlandım.

Başka bir herif "nişanlım" diyor ve parmağına bir yüzük takıp onu karısı yapacak.

Bu düşünce göğsümde bir ağırlık oluşturuyor ve düzgün nefes almakta zorlanıyorum. Kendimi kontrol altında tutmak ve yoluma çıkan her şeyi yok etmemek daha da zor.

Ondan başlayarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anastasia'yı benden alabileceğini sanan şerefsiz.

"K-Knox...?" diye kekeliyor, yumuşak sesi emin değil, sanki burada durduğuma inanmıyormuş gibi.

Bir hafta önce ben de buna inanmazdım. Ama Daniel onun hakkındaki şüphelerimi doğruladığından ve bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirdiğimden beri onu tekrar bulmak zorundaydım.

Bazı şeyleri düzeltmek zorundaydım.

"Başka birini mi bekliyordun?" Ses tonumdaki zehri kontrol edemiyorum. "*Nişanlın* olabilir mi?"

"Aman Tanrım, gerçekten buradasın..." Tepkisinden her şeyi beklerdim - ilk şok, utanç, hatta belki de öfke, ama titremeye başladığında ve elindeki telefonu bırakıp yere düşmesine izin verdiğinde, beklediğim son duygu gözlerine sığındı.

Korku.

Derin, çiğ ve kesinlikle yürek parçalayıcı. Sanki en kötü kabusunun gerçekleştiğini görüyor.

Ya da belki çocukluk kabuslarındaki en korkunç hayalet.

Bana doğru hamle yapıyor ve kararsız koluyla kolumu tutuyor. "Gitmek zorundasın. Burada kalamazsın..."

Zahmetsizce onun kurtuluyorum. "Burası tam da olmam gereken yer."

"Hayır..." Başını sallıyor, çılgın bakışları arkamda bir şey ya da birini arıyor, emin değilim.

"Tam tersine, bu lanet bir evet, güzelim."

"Anlamıyorsun..."

Onu ince omuzlarından tutup sarsıyorum. "Gerçekleri anlamıyor gibi görünen sensin. Daniel'la o numarayı yapıp ortadan kaybolmanın seni bırakacağım anlamına geleceğini mi sandın? Dünyanın öbür ucuna kaçabilirsin, yeni bir kimlik, isim ve hayat icat edebilirsin ve ben yine de seni bulurum. Sen benimsin, lanet olası benim, ve bu benden kaçışın olmadığı anlamına geliyor. *Bizden* kaçış yok."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayıyor ve üst dudağına yapışıyor. Eğilip onu yalarken düşünmüyorum, tuzluluğun tadını alırken dilim tenine yapışıyor. Sonra dilimi yanağından yukarı sürüklüyorum, gözyaşını yalıyorum ve gözlerine ulaştığımda kapalı kapağı öpüyorum. İlk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmayan o ruhani mavi gözlerini öpüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tırnakları ön kollarıma batıyor ve onları derinlemesine kazıyor, ama hiçbir şey beni ondan uzaklaştıracak kadar derin değil, bu yüzden gözyaşlarını öpmeye ve tadıyla ziyafet çekmeye devam ediyorum.

"Sana yalan söyledim," diye mırıldanıyor, sesi zar zor

duyuluyor. Geri çekiliyorum ama gitmesine izin

vermiyorum. "Ne hakkında?"

"Kim olduğum hakkında. Nereden . Ailem hakkında. ."

"Yalan söylemedin. Sadece sakladın. Jane'in kimliğinin doğuşunda daha fazlası olduğunu başından beri biliyordum."

"Çünkü ben... Ben... Ben..."

"New York *Bratva*'s *Pakhan*'ın kızı. Biliyorum."

"Ve sen yine de geldin?" İnanmaz bir şekilde bakıyor, daha önceki korkusunun bir kısmı gözlerine geri kayıyor. "Neyin var senin?"

"Sen." Alnımı onunkine yaslayarak kelimeyi içimden geçiriyorum. "Sen benim için yanlış olan her şeysin, güzelim. Bana ait bir şeyi aldın ve onu geri istiyorum."

"Böyle şeyler söylemeyi kes... Knox... lütfen, beni dinle, gitmen gerek. Babam ya da diğerlerinden biri seni görürse-"

"Onlardan korkmuyorum."

Yumruklarıyla göğsümü itiyor ama sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi arkasında hiçbir enerji yok. "Aklı başında olan her insan bunu yapardı. Göz açıp kapayıncaya kadar ve hiç pişmanlık duymadan öldürürler. Sen de onların listesindeki bir başka isimsiz kişi olacaksın."

"Aklım başımda değil Anastasia. Sana az önce söyledim, bana ait bir şeyi aldın. Akıl sağlığım da dahil."

Elimi tutuyor, tutuşu nemli ve hala titriyor, sonra beni balkondan içeri yönlendiriyor, bakışları bir şahin gibi her köşeyi ve köşeyi izliyor.

"Beni nereye götürüyorsun güzelim?"

"Şşş." Bana başını sallıyor, sonra beni ana merdivenden gizlenmiş bazı merdivenlere götürüyor.

Daha önce bir şeyi araştırırken ya da bir dava üzerinde çalışırken mafya liderlerinin evlerinde bulunmuştum. Ancak Rus *Bratva*'nın yerleşkesi, diğer adıyla Sergei Sokolov'un malikanesi, içinde kolayca kaybolabileceğiniz bir milyarderin evine benziyor.

Bu Anastasia'nın gerçek soyadı. Sokolov. Sonunda parlak gözlü ve yumuşak gülümsemeli gizemli kızın tam profiline sahibim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı sürüklüyor ve sonra bir odaya itiyor. Kapıyı kapattığı anda nefesini bırakıyor ama elimi tutuşunu gevşetmiyor.

Odaya hızlıca bir göz attım ve onun olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Köşede üç monitörlü dev bir masa var ama geri kalanı kız gibi. Çarşaflarda kelebek motifi var ve krem rengi duvar kağıdının üzerinde çiçekler var.

O her zaman birbirine zıt şeylerden oluşan bir muamma olmuştur, ancak yine de karakterine çok iyi uyuyorlar.

Hala onu ve kim olduğunu çok iyi anlatıyorlar.

Gizli bir vahşi tarafı olan yumuşak bir kadın.

"Demek bunca zamandır burada yaşıyordun."

Bana ters ters baktı. "Şu anda önemli olan bu değil."

"O zaman ne?" Ona doğru bir adım atıyorum ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Bence her gece şorttan başka bir şey giymeden uyuduğun yeri görmek çok ateşli. Hatta belki çıplak?"

"Kes ." Sesi nefes nefese ama tahrik edici.

Elim öne uzanıyor ve boğazına dolanıyor, yanlarını biraz sıkıyorum. Kısa süreliğine gözlerini kapatıyor, kesik kesik bir nefes veriyor ve ben de elimi daha sıkı tutuyorum. Onu hissetmeye, tekrar nefes alabilmeye ihtiyacım var ama onun da rahatlamış olması? Gözlerini açtığında, benimkiler kadar güçlü bir özlem dalgasıyla dolu olmaları? Bu gerçekler beni neredeyse çıldırtıyor.

Ve onu daha sıkı kavramam, parmaklarımı etine batırmam ve burada olduğundan emin olmam gerekiyor.

Tam burada.

"Knox... Ben..."

"Şşşt." Bir parmağımı ağzına götürüyorum ve boğazını tutarak onu geri itiyorum.

Yatağın kenarına takılıp sırt üstü düştüğünde bir çığlık havada yankılanıyor. Ben de onu takip ediyorum, boştaki elimle kalçasını kavrıyorum.

Ellerini göğsüme vuruyor. "Yapma." "Yapma

mı?"

"Beni yüzüstü çevirme. Sana bakmak istiyorum," diye fısıldıyor, sesi de yüzündeki ifade kadar savunmasız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım kalçalarına gömülüyor ve bunu reddetmek üzereyim, alıştığım gibi yapmak üzereyim ama bir şey beni durduruyor.

Gözlerindeki yalvarış, kırılganlık.

Ayrıca bir parçam da bununla savaşıyor. Onsuz yaşayamayan ve o gittiğinden beri hayatımı cehenneme çeviren parçamla aynı parça.

Avuç içleri göğsümde düzleşiyor ve sesini yumuşatıyor. "Biliyorum Knox... Geçmişini ve neden yakınlaşmakta zorlandığını biliyorum ve anlıyorum, ben-"

"Konuşmayı kes." Daha önceki öfke tekrar ortaya çıkıyor ve bu sefer tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Gölgeler, incitme ihtiyacıyla kalın bir sis içinde kafamın etrafında dönüyor On

u. En başta onları görmemesi gereken kadını susturmak için. Ama bu isteğimi bastırıyorum, parmaklarım onu incitmemek için esniyor.

"Nereden biliyorsun lan?"

"Baba... O herkes hakkında her şeyi öğrenebilir."

"Siktir." Yumruğum sıkıştı ve boğazında olduğunu fark ettim. Hırıltılı nefes alıyor, havasızlıktan yüzü kızarıyor ve onu bir sarsıntıyla bırakıp doğrulmaya başlıyorum, ama yanaklarımdan tutup beni tekrar aşağı çekiyor.

Ağırlığımla onu ezmemek için kollarımı kullanıyorum ama Anastasia bununla yetinmiyor, parmaklarıyla yüzümü okşamaktan ya da göğüslerinin kabaran göğsümden birkaç santim uzakta olmasından vazgeçmiyor.

Gözleri gözlerime takılıyor ve konuşurken sesi biraz titriyor, " , benden saklanmak zorunda değilsin. Başka tarafa bakmak ya da kim olduğundan utanmak zorunda değilsin."

"Fahişe olmama rağmen mi?"

"Değildin." Sesindeki kesinlik ve güç, göğsümün yirmi yıl önce öldüğünü sandığım o lanet yerine saplanıyor. "Sen istismara uğramış bir çocuktun ve bu senin suçun değildi. Onların suçuydu, annenin ve her kimi getirdiyse onun. Tıpkı annemin istismara uğraması ve ölene kadar dövülmesinin üvey babamın suçu olduğu gibi. Kim ne derse desin, asla kurbanın suçu değildir."

Göz kapaklarından kaçan yaşları başparmağımla siliyorum. "Ağlama, bunun için değil."

Başını sallıyor, yanaklarımı sıkıca kavrıyor. "Anlamıyor musun? Geçmişini öğrendiğimden beri geceleri uyuyamıyorum. İstedim ki

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar kaçmak, seni bulmak ve sadece sana sarılmak için. Eğer yapabilseydim, hepsini kendim için alırdım, böylece artık onun tarafından zincirlenmek zorunda kalmazdın. Senin acın benim acım, Knox. Onu kalbimin derinliklerinde hissediyorum ve düşünmeden edemiyorum."

"Yaptım."

"Hayır, yapmadın. Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun ve bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu biliyorum, ancak maskeyi yerinde tutmaktan yorulduysan sorun olmadığını bilmeni istiyorum. Maskeyi bırakıp sadece kendin olmak istiyorsan sorun yok. Başka türlü bakmayacağım. Söz veriyorum."

Elim tekrar boğazını buluyor ve yutkunarak çıkardığı hafif iniltiden zevk alıyorum. "Sen lanet olası bir baş belasısın, bunu biliyor muydun? İçimin en karanlık kısımlarını deşmemen gerekiyor."

"Onlar hâlâ sensin ve tek da bu." Siktir.

Tam da bu kadının kendini derimin altına daha fazla kazıyamayacağını düşündüğüm anda, devam ediyor ve kendine onu asla çıkaramayacağım daha rahat bir köşe kazıyor.

Ve bunun için onu sarsmak istiyorum.

"Ben kendimden nefret ederken sen benim bu yönlerimi sevmemelisin."

"Sende neyi sevdiğimi bana söyleyemezsin."

"Bundan emin misin Anastasia? Çünkü dolabımda senin varlığından bile haberdar olmadığın bir sürü iskelet var. Yaşadığım sürece şeytanlarımla aynı yatakta oldum, dünyanın ne olduğunu hala bilmeyen lanet olası bir çocuk olduğumdan beri. Tuhaf adamlar bana uygunsuz bir şekilde dokunduğundan ve onları durdurup kendimi ya da kız kardeşimi kurtaramayacak kadar güçsüz olduğumdan beri."

"Ama sen yaptın." Sesi alçak ama kararlı, sanki bir noktayı vurgulamak gibi. "Sen kaçtın. Hem kendini hem de kız kardeşini kurtardın. Kimse senin kahramanın olmak için adım atmadığında, sen kendin kahraman oldun. Yani hayır Knox, beni korkutup kaçıramayacaksın. O iskeletler mi? Onları görmek istiyorum. Peki ya o iblisler? Eninde sonunda onları kovalayacağım."

Çenemi sıkmaktan çenem ağrıyor. Ona hayır demek istiyorum, lanet olası iblislerime yaklaşmasına izin vermeyeceğimi, yoksa onu bütünüyle yutacaklarını söylemek istiyorum, ama narin yüz hatlarının her yerinde yazılı olan atılganlığa bakılırsa, fikrini değiştirmemin hiçbir yolu yok.

Ve bu beni çok şaşırtıyor. Beni istemesi, hiçbir parçamdan çekinmemesi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hatta beni görmek istiyor. Her *şeyimi*.

Sadece güzel dış cephe ya da büyüleyici karakter değil, aynı zamanda onlarca yıldır halının altına süpürdüğüm her berbat taraf.

Kanlı *yıllar*.

Yine de her şeyi kısa sürede ortaya çıkarmayı başarıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Hangi parçalarınızı saklayıp hangilerini atacağınızı seçip ayıranlar cehennemin en karanlık çukurunda çürümeli. Çünkü o parçalar? Onlar seni sen yapan şeyler. Yetiştirilme tarzıma karşı çıkmaya ve ailem ya da benden beklenenler için değil, kendim için bir şey yapmaya karar verdiğim gün seni Jersey'e getiren şey onlardı. *Sen* o şeysin, Knox. O gece seksle ilgili olabilirdi ama sonrasında çok daha fazlası oldu. Bana var olduğunu bilmediğim şeyleri gösterdin ve gözlerimi dünyaya açtın. Bana aradığımın farkında olmadığım güvenliği verdin."

"O zaman neden gittin?"

"Sana söyledim. Seni korumak içindi."

Parmaklarımı boynunun kenarına sıkıştırıyorum, sesim gergin çıkıyor. "Yaptığın şeyin beni bıçaklayıp kan kaybından ölmeme izin vermekten farksız olduğunu anlayamıyor musun? Senin canlı varlığına ve inekçe konuşmalarına o kadar alışmıştım ki, şimdi sen yoksun ve dairem bana mezar gibi geliyor. Eskiden o uzun fantastik kitapları içinde anlatmanı dinleyerek uykuya dalardım ama artık uyuyamıyorum. Seni koklayabilmek için lanet bir keş gibi portakallı şampuanını kokluyorum ama yine de geride bıraktığın boşluğu dolduramıyorum. Eğer beni koruman sensiz yaşayacağım anlamına geliyorsa, bunu hiç istemiyorum."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Knox..."

Dudaklarımla onunkileri kesiyorum ve onu aletimi sertleştiren ve taşaklarımı sıkılaştıran bir vahşilikle öpüyorum. Boynunu tutarken onu öpüyorum ve o yanaklarımı kavramaya devam ediyor.

Nefes almakta zorlanana ve dili benimkine o kadar dolanana kadar onu öpüyorum ki, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyorum. Ama o da beni aynı sıcaklıkla öpüyor, Anastasia'm, sanki o da benim kadar bir tat, sahip olduğumuz şeyin bir parçası için beklemiş gibi.

Hâlâ onu öperken, aramıza uzanıp elbisesini beline kadar kaldırıyorum. Akılsızca kemerimi kavrıyor ve pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş sikimi serbest bırakmama yardım ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O gittiğinden beri sürekli bir uyarılma halindeydi ve hiçbir el işi onun sıcaklığının yerini tutamazdı.

Külotunu kenara çekiyorum, ne kadar ıslak olduğunu görünce inliyorum, sonra öpüşmeyi kesmeden içine giriyorum.

Vücudu anında beni karşılıyor, açılıyor ve davetkâr bir şekilde eğiliyor. Sanki ben onu beklediğim sürece o da beni bekliyormuş gibi. Sırtı yataktan kalkıyor ve titriyor, inlerken ağzı benimkinden ayrılıyor.

"Siktir, bebeğim." Parmaklarımı boğazına sokuyorum. "Seni özledim." "Ben de seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki canım acıdı."

Onun muhtaç sözlerini duyunca kontrolümü kaybediyorum, söz konusu o olduğunda hiç kontrolüm yok.

Zahmetsizce beni onsuz hayatta kalamayan lanet bir hayvana dönüştürüyor.

Hızım artıyor ve onu becerdiğim kadar sert öpüyorum, ta ki yataktan kayana ve onu yerinde tutan tek şey boynundaki tutuşum olana kadar.

Onu sert ve kaba bir şekilde becerirken bile bir şey değişmiyor - yüzümü tutarken gözlerimin içine bakma şekli.

Senin için buradayım, diyor o etkileyici maviliklerle. *Ne olursa olsun seni istiyorum.*

Ve bu beni çılgına çeviriyor. Onun içindeyken ona bakmak, kanalı etrafımda sıkılaşırken, beni boğarken ona bakmak beni delirtiyor.

Ama ritmimi yükseltmek yerine, ilk kez yavaştan alıyorum. Kalçalarımı döndürüyorum ve o tekrar titreyene ve duvarları etrafımda bir mengene gibi kapanana kadar ona derinlemesine giriyorum.

Öpücüğüm çılgınca olmaktan çok tutkulu bir hal alıyor, aletim onun daracık amcığına ölçülü hamlelerle vururken dilim onunkiyle oynuyor. Bacaklarını birbirinden ayırıyor, daha fazla erişebilmem için birini biraz yukarı kaldırıyor ve ben de hiç hayal etmediğim uzunluklara çıkıyorum.

Ve titremeye başladığında, duvarları etrafımda kenetlendiğinde ve yüksek sesle inlediğinde, ben de onunla birlikteyim. Omurgam karıncalanıyor ve taşaklarım tükenene kadar uzun fıskiyelerle döllerimi içine boşaltıyorum.

Ağırlığımla onu ezmek üzereydim, bu yüzden üstümde olacak şekilde manevra yapıyorum, buz gibi sarı saçları çenemde. Ama ben onun içinde kalmaya devam ediyorum. Sikim seğiriyor, yavaş ama emin adımlarla yeni bir raunda hazırlanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süre öyle kalıyoruz, ta ki nefesi düzleşene ve uykuya daldığını düşünene kadar. Seksten sonra bu onun alışkanlığı.

Bir elimle sırtını sarmaya devam ederken pantolonumun cebine uzanıp kelebek kolyeyi alıyorum. O gün otel odasında unuttuğundan beri saklıyordum.

Ona her baktığımda, o gece onu ilk gördüğümde siyah kanatlarının solgun sırtında nasıl düzleştiğini hatırladım.

Anı çok uzakta gibi görünüyor ama asla unutamıyorum. Hatta o zamandan beri onu takıntı haline getirmiş olabilirim.

Zinciri yavaşça boğazına doladım. Diğeri mahvolmuştu, ben de ona altın bir zincir aldım.

Kolyenin ağırlığı -ya da soğukluğu- tenine değdiğinde kıpırdanıyor. İlk başta bakışları şaşkın, ama aşağı baktığında gözleri açılıyor. "Kelebeğim."

"Senin için değerli olduğunu söylemiştin, ben de getireyim dedim. Bir zincire taktım, böylece her zaman yanınızda taşıyabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Annemden bana kalan tek şey bu ve benim için anlamı çok büyük."

"O zaman onu bulanın ben olduğuma sevindim."

"Ben de." Parmaklarını siyah kanatların üzerinde gezdiriyor. "Biliyor musun, o zamanlar kendimi ormanın perisi olarak görürdüm ve bunu ağaçlara ve küçük hayvanlara emir vermek için sihirli değneğim olarak kullanırdım."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Seni yaramaz bir peri olarak hayal edebiliyorum."

"Ben... yaramazlık yapmadım."

"Uh-huh. Sen de mi açık saçık kıyafetler giydin?"

"Dur, seni sapık!"

"Ne? Eğer bir rol yapma sapkınlığınız varsa, bunu memnuniyetle yerine getiririm."

"Bilmiyorum." Boğazını temizliyor. "Her neyse, buraya nasıl geldin?"

"Nate'in tanıdığı bir tanıdığı görünüşe göre *Bratva* ortağı ve o da beni buraya onun artı-biri olarak getirdi."

Başını kaldırıp dirseklerini göğsüme yaslayarak gözlerimin içine . "Bir kadın mı?"

"Evet."

A kaşlarını çattı görünür arasında onu kaşlar. "Ve yap sen Biliyorum onu yakından tanıyor musun?"

"Hmm. Belki."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Vay, vay, güzelim, kıskandın mı?"

"Hayır." Boşluğa bakıyor.

"Seninle birlikte olduktan sonra başka bir kadına bakacağımı düşündüğün için çok tatlısın."

Hıçkırıyor ve belli ki istemsiz, çünkü yüzü ve boynu koyu bir kırmızı tonuna bürünüyor. "Ben... diğer erkeklere de bakamıyorum."

Gözlerim kısıldı. "Bu yüzden mi bir *nişanlın* var?"

"Babam onu Rus olduğu ve *Bratva*'nın bir parçası olduğu için seçti. Benim söz hakkım yoktu."

"Bu değişecek." Yavaşça çıkıyorum, sonra ayağa kalkıyorum.

Aletim bir tur daha atmak için can atıyor olsa da, aramızda duran şerefsizle ilgilenmem gerekiyor.

Ancak Anastasya'nın yüzü rahatlığını kaybederek tekrar o korkulu haline geri döner. "Ne yapacaksın?"

Banyosuna gidip aletimi siliyorum, sonra ıslak havlularla geri dönüyorum, ama o çoktan mendillerle kendini temizlemiş ve kıyafetlerini düzeltmiş ve bana o tedirgin bakışla bakıyor, yüzünü bir kez ve sonsuza dek sileceğim bir bakışla.

"Gitmen gerek Knox. Sana kameraların olmadığı bir arka giriş göstereceğim..."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ailenle tanışma vaktim geldi."

Sonra sürekli itirazlarının ortasında onu odadan dışarı çekiyorum. Dışarı adımımızı attığımız anda nefesi kesiliyor, eli elimde titriyor ve bunun sebebinin Anastasia'nın gözlerine tıpatıp benzeyen ama gözlerinde hiç masumiyet olmayan beyaz saçlı, yaşlı bir adamla karşı karşıya olmamız olduğunu anlıyorum.

Korkmuş bir ses tonuyla "Baba" diye fısıldadığında onunla olan ilişkisi doğrulanır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

39

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Uzuvlarımda bir sarsıntı oluyor ve donup kalıyorum.

Knox'u balkonda gördüğümden beri bunun biliyordum.

Biri tarafından yakalanacağını biliyordum. Herhangi biri tarafından. Sadece bunun babamın kendisi olacağını düşünmemiştim.

Pakhan'ın evine, etrafı liderleri ve muhafızlarıyla çevriliyken girip zarar görmeden çıkmayı umamazsınız.

Ama hepsinin *Yakuza* meselesiyle meşgul olmasından dolayı daha fazla zamanımız olduğunu düşünmüştüm. Onlar onu bulmadan önce Knox'un gitmesini sağlayabileceğimi düşündüm.

Kırılganlığımın bir süreliğine beni ele geçirmesine izin vermiş olabilirim. Onu o kadar çok özlemiş olabilirdim ki, bunun yakında uyanacağım zalim rüyalarımdan biri olmadığından emin olmak için ona dokunmak istemiş olabilirdim.

Bu sefer sarsılarak uyanmadım. Her şey gerçekti, beni öpüşü, boğazıma sarılışı ya da beni sikişi.

Hayır, hepsi sevişme değildi. Bir noktada, gözlerimin içine bakarken benimle sevişiyordu.

Bir noktada kalelerini indirdi ve onu görmeme izin verdi. Her şeyiyle. Karizmasıyla herkesi kör edebilen o derli toplu avukatı değil, bir zamanlar olduğu çocuğu. Kimsenin görmesine izin vermediği o kırık, yaralı çocuk.

Ama bana izin verdi. Sadece bana.

Yemin ederim o anda içimde bir şey eridi ve onunla kaynaştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda bile babama, Vladimir'e ve Adrian'a bakarken onu tutuyor.

Bratva'daki en güçlü adamlar.

Yine de bana bakmıyorlar. Şahin gibi dikkatleri Knox ve elimi tutuşu üzerinde. Onu bırakmaya çalışıyorum ama parmaklarımdaki tutuşunu daha da sıkılaştırıyor, kıpırdamayı reddediyor.

"Nedir bu?" Babam beni iliklerime kadar sarsan o sert ses tonuyla soruyor.

Boğazım kurudu ve kelimeler boğazımda düğümlendi ama babamın bakışlarındaki sert ifade beni kelimeleri bulmaya itiyor. "Ben... Ben açıklayabilirim, baba...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

o... o..."

"Ben kızınızı seven bir adamım ve kızınızı almadan gitmeyi reddediyorum. onu."

"Knox!" Alçak sesle tıslıyorum, vahşi bakışlarım babamınkilere doğru uçuyor.

"O zaman gitmeyeceksin. En azından canlı olarak," diyor ve sonra eliyle Knox'a doğru ilerleyen muhafızlarına iki parmağıyla işaret eder.

En kötü senaryo gözümün önünde gerçekleşiyor ve babamın güçlü koruması ona doğru uzanıyor. Knox'un önüne atlayıp kötü niyetlerini engellemeye çalışırken bunu düşünmüyorum bile.

"Baba... lütfen bunu yapma."

"Sana onunla tüm bağlarını koparmanı söyledim Anastasia, ama yapmadın. O yüzden bunu benim yöntemimle yapacağız."

Muhafızlar beni kenara itiyor ve sendeliyorum ama Knox beni ayakta tutmak için kolumdan tutuyor.

Ona bir can simidiymiş gibi tutunuyorum. Knox'a zarar verecekse, ikimize de zarar vermesi gerekecek.

Ancak Knox önüme geçerek beni kısmen babamdan koruyor. Gördüğüm tek şey onun geniş omuzları ve ben bununla teselli buluyorum. Etrafımda dönen kaosun ortasında güvendeyim.

Knox muhafızlara, "Ona dokunmayın," diyor, duruşu sertleşiyor ve sesi ölümcül bir tona bürünüyor.

"Yoksa ne olur?" Vlad kalın ve korkutucu aksanıyla soruyor. "Bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun? Hem de burada, onca yer varken? Sırf bu küstahlığın yüzünden bir saniye içinde kafana bir kurşun sıkabilirim."

Knox, Vladimir'in tehditlerinden en ufak bir rahatsızlık bile duymadan dik duruşunu koruyor. "Olası iş ortaklarına böyle mi davranıyorsun?"

"Ortak mı?" Adrian merakla soruyor.

Knox gözlerini babama diker. "Sana bir teklifim var ama Anastasia'nın güvende olacağına ve onu zorladığın nişandan kurtulacağına dair söz vermezsen bunu yapmayacağım."

"Benim evimde talepte bulunamazsın." Babamın sesi sertleşiyor ve sinirlendiğini anlıyorum. Havadaki kalınlığın tadını alabiliyorum.

Bu yüzden sesimi yumuşattım. "Sadece... onu dinle, baba."

Knox'un ne tür bir plan yaptığına dair hiçbir fikrim yok, ancak bu noktada herhangi bir plan hiç yoktan iyidir.

"Teklifiniz nedir?" Adrian sorar.

"Bana söz verene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Konuş yoksa o kurşunu gözlerinin arasına sıkarım." Vlad beline uzanmıyor ama orada bir silah olduğunu anlamak için belini görmeme gerek yok.

Kırık bir nefes veriyorum ve terli elimi Knox'un elinin üzerinde sıkıyorum, sonra fısıldıyorum, "Sadece ne söylemeye geldiysen onu söyle... lütfen..."

Eğer yapmazsa, babam onu öldürme emrini vermekte tereddüt etmeyecektir. Ve eğer buna şahit olursam, hayatta kalamam.

Knox'un kıpırdamak istemediğini söyleyebilirim ama kardeşliğin liderlerine karşı öfkeli davranmak yapmak isteyeceği son şey. Bu adamlar şiddete alışkın ve bunu ona karşı kullanmaktan çekinmezler.

Elini bir kez daha sıktığımda, "Yasal paravan şirketiniz V Corp aracılığıyla gelirinizin daha fazlasını meşrulaştırmak istediğinizi duydum ve bu konuda yardımcı olabilirim" diyor.

"Nasıl?" Adrian sorar.

"Şu anda babam ve kız kardeşim tarafından yönetilen milyarlarca dolarlık bir imparatorluğun üçte sahibim. İşte böyle."

"Yani V Corp'a yatırım yapacaksınız." Bu bir soru değil. Adrian ayrıntılarla boğuşuyor ve kendi teorilerini oluşturuyor. "Ne kadardan bahsediyoruz?"

"Her kuruşu benim adıma."

Nefes nefese kaldım, sesimi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Az önce tüm parasını aileme vereceğini mi söyledi?

Benim için mi?

Babam Knox'u yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan izliyor ve Vladimir'in yüzünde hâlâ şüphe var.

Adrian sakinliğini korur ve sorgulamasına devam eder. "Baban böyle bir adıma karşı çıkmaz mıydı? Onun gibi başarılı bir iş adamının bizimle bağ kurmak istemeyeceğine inanıyorum."

"Onunla zaten konuştum ve mirasımla ilgili vereceğim hiçbir karara karışmayacak."

Koridorda kısa bir sessizlik oluyor ve ben nefesimi tutmuş beklerken ellerim Knox'un ellerinde daha da sıkılaşıyor. Teoride aynı fikirde olmalılar. Adrian'ın ilk amacı kâr olduğu için kabul ederdi ama Vlad ve Papa çok daha gelenekçi oldukları için olaya bu açıdan bakmazlardı.

O hâlâ bir yabancı ve kesinlikle Rus değil. Babam

Knox'a "Git" dedi.

"Bana söz verene kadar söyledim-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Git buradan," diye sözünü kesiyor Papa, ama onu tekrar tehdit etmiyor. Gitmezse onu öldüreceğini söylemiyor.

Bu da bir konuda fikrini değiştirdiği ya da başka bir seçeneği değerlendirdiği anlamına geliyor.

Göğüs kafesimin altında yeşeren ve tüm vücuduma yayılan umuda engel olamıyorum.

Knox bir şey söylemek üzereydi ama kolunu tutup başımı salladım. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Bu onun teklif edebileceği ateşkese en yakın şey, o yüzden sen git... Ben seni ararım."

"Hayır."

"Knox, lütfen... Bu evden canlı çıkmak için bir şansın daha olmayacak."

"Senden ayrılmak anlamına geliyorsa istemiyorum."

Üzerimize bir gölge düşüyor ve bu Vlad, ikimize de ters ters bakıyor. "Kafan yerindeyken mi gideceksin yoksa önce ben mi koparayım?"

"Yapacak," diyorum kararlılıkla ve sonra Knox'u dürtüyorum, gözlerimle ona akıllıca bir seçim yapması için .

Çenesi geriliyor ve o güzel altın rengi gözleri kararıyor. Bir an için hayır diyeceğini ve başını belaya sokacağını düşünüyorum ama yavaşça çenesini gevşetiyor.

"Eğer bir gün içinde beni aramazsa," diyor babama, "geri döneceğim ve bu sefer beni kovamayacaksın."

Vlad, muhtemelen *Pakhan*'la bu şekilde konuşma küstahlığından dolayı onu tokatlamak için öne ama Papa başını sallar.

Knox beni kendine çekiyor, dudaklarını başımın tepesinde gezdiriyor ve sonra "Geri döneceğim güzelim" diyor.

Ve böylece beni yavaşça bırakıyor ve kendinden emin bir şekilde babamla Adrian'ın arasında yürüyor.

Muhafızlardan hiçbiri onu takip etmeyince büyük bir yudum hava

bırakıyorum. Güvende olmalı.

Şimdilik.

"Adrian, Vladimir," diye başladı babam. "Beni ofisimde bekleyin."

Vlad tereddüt etse de başlarıyla onaylıyorlar. Adrian bana bilmiş bir bakış atıyor, gerçekten anlamıyorum ama nedense bunun iyiye işaret olduğuna inanmak istiyorum.

Babam odama giriyor ve ben de onu takip ediyorum, vücudum ağır ve bitkin, Knox'un beni götürme şekliyle hiçbir ilgisi yok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acımasızca, sonra nazikçe, vücuduma daha önce hiç hissetmediğim şekilde taparak.

Her ne kadar onu düşünmek istesem de, bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için kendimi zorluyorum. Babamın omuzları gerginlikten çökmüşken Knox'u ve seksi hayal etmemeliyim. Masamın yanında duruyor ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi monitörleri izliyor.

Odama nadiren gelir ama kodlamaya ve bilgisayarlara ilk başladığımda bana kurulum setimi alan oydu.

Geri döndüğümde odamdaki elektrik kablolarını keserek onu benden alan da oydu.

"Belki de bilgisayar mühendisliğine girmene izin vermemeliydim," diyor düşmanca bir tavırla, uzun, etli parmaklarını fare altlığında gezdirerek.

Babam yaşlanmış olabilir, ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey ondan yayılan gücü silemez. Amcam daha acımasız, daha gürültülü ve bulaşılmaması gereken bir adamdı. Babam daha cana yakın, bir tür stratejist gibi görünüyordu, ama herkes babamın yüzeyin altında kaynayan ve sadece gerektiğinde ortaya çıkan bir güce sahip olduğunu bilir.

Bratva'daki herkesin ona saygı duyması şans eseri değil. Adrian, Vlad, Kirill ve hatta Damien gibi adamlar onu *Pakhan*'ları olarak görüyor ve bu adamlar öyle herkesin önünde diz çökmüyor.

Kendisinden başka kimseye bağlılığı acımasız bir tetikçi olan Rai'nin kocası Kyle bile babamı lider olarak görüyor. Rai'nin babama olan sevgisi ve hayranlığı bir rol oynuyor ama yine de.

"Eğer , belki de gitmezdiniz," diye devam ediyor.

"Sen *Babushka*'yı Rusya'ya geri gönderdikten sonra onu korumanın bir yolunu bulurdum."

"O senin için iyi değil. O kadın sadece kafanı bizim dünyamızda yeri olmayan çiçekli hayallerle dolduruyor."

"Baba, lütfen ona zarar verme-"

"Ölmekte olan bir kadını incitecek kadar kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Gerçekten ona zarar vermeyecek misin?"

"Hayır."

"Teşekkür , baba."

"Eğer bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, sana söyleneni yap ve İngiliz avukatı unut."

Göğsüm daralıyor. "Bu bana bağlı değil. Ben...yapamam. Beni özel hissettiriyor, sanki varlığımın bir anlamı varmış gibi. Beni senin kızın olarak görmüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ya da *Bratva*'nın korunaklı prensesi, beni ben olarak görüyor. Sadece beni. Ve ben bunu istiyorum baba. Senin ve kardeşliğin gölgesinden kurtulmak istiyorum. Kendim olmak istiyorum."

Kelime kustuktan sonra yutkundum. Karşımda olsaydı bu sözleri söyleyemezdim. Artık büyümüş olsam da, o hâlâ üvey babamın hayatını göz açıp kapayıncaya kadar bitiren o tanrı gibi adam.

Babam yavaşça arkasını dönüyor ve ben öfke bekliyorum ama yüz ifadesi hiç değişmiyor.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama kapı birden açılıyor ve irkiliyorum. Damien o kara kedi havasıyla içeri girdi.

"Özür dilerim patron." Babamın kıdemli koruması içeri bakıyor. "Ona eşlik edeceğim
dışarı."

Damien başını gardiyana doğru eğiyor. "Her şeyden önce, siktir .
İkincisi, ben seni bıçaklamadan siktir git."

Papa kıdemli muhafızına gitmesini işaret ediyor ve Damien'a hırlıyor. "Diğerleriyle birlikte ofisimde bekle, Orlov."

"Sadece bir şey söylemek istiyorum ve sonra yakanızdan ." "Ne?"

diye soruyor babam sabırsızlıkla.

"Nastyusha'yı bir votka aşığı olduğu için ne kadar takdir etsem de, onunla evlenemem."

Dudaklarım aralandı ve kocaman gözlerle Damien'a baktım. En çılgın hayallerimde bile onun geri adım atmasını beklemezdim. Evlilik gibi önemsiz gördüğü bir şey yüzünden babamın kötü tarafına geçmeyeceğini söyledikten sonra olmazdı.

"Neden olmasın?" Babamın sesi sertleşir.

"Abe'e kızıyla evlenme konusunda verdiğim sözü hatırlıyor musun? Her şeye rağmen onu tutacağım."

"Kısa bir süre önce onu kırmakta bir sorun görmüyordun."

Damien'ın dudaklarından karanlık bir gülümseme yükseliyor ve düşmüş bir melek gibi görünüyor. "Bu, müstakbel eşimin kim olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Orlov."

"Evet, değiştirir, *Pakhan*."

"Bir Japon'u bir Rus'a tercih mi ediyorsunuz?"

"Bizim için Japonları seçiyorum. İnan bana, bu lanet şeyle ne yaparsam hoşuna gidecek. Ayrıca, Nastyusha o avukatı seviyor ve ben de bir vatandaşı öldürüp uykumda boğazımı kesmesini tercih etmem." Bana sırıtıyor. "Bana borçlusun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bir melodi mırıldanarak arkasını döner ve gider.

Sırtına bakmaya devam ediyorum ama bu sadece bir saniye sürüyor, ta ki babamın koruması kapıyı kapatana kadar.

Damien'ın söylediklerine daha anlam veremeden babamın kısık sesi bana ulaşıyor. "Kirill ya da Vladimir'le evleneceksin."

"Baba!"

"Birini seç."

"Vlad benim ağabeyim gibidir."

"Kirill o zaman."

"Baba, lütfen, hayır. O Damien'dan bile daha kötü. Sadece kurnaz ve çıkarcı değil, aynı zamanda beni sadece *Pakhan* olmak için kullanacak."

"Öyle olsun."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor. "Senin için olduğum tek şey bu mu? Satranç tahtasındaki bir piyon mu? En uygunu için bir ödül mü?"

Uzun bir nefes vermeden önce bir süre sessiz kalıyor. "Akciğer kanseriyim, Nastyusha."

"Ne?"

"Remisyondayım ama doktorlar her an nüksedebileceğimi ve günlerimi saymaya başlamam gerekebileceğini söylüyorlar."

Oda sallanıyor ama en yakın sandalyeye tutunup onu destek olarak kullanırken bunun ben olduğumu fark ediyorum. Az önce açıkladığı bilgi tenime tekrar tekrar batıyor.

Babam kanser ya da eskiden öyleydi.

"Tanrım, bu yüzden mi o zaman beni evlendirmek istedin ama Rai bunu yapmaya gönüllü oldu? Sen de yeni bir *Pakhan* seçmek istedin."

"Evet. Hastalığımı sadece Rai ve Vladimir biliyor ve bunu bilerek herkesten sakladık. Zamanım dolmadan senin için uygun birini seçmek istedim."

Ona yaklaşırken bunu düşünmüyorum, ta ki teninin ne kadar solgun olduğunu görebileceğim kadar yaklaşana kadar. Şimdi düşünüyorum da, ayrılmadan hemen önce benden uzaklaştığı ve hatta beni görmeyi reddettiği zamanlar oldu. Ve bu bana itiraf ettiğimden daha fazla acı verdi. Onun evinde sadece bir şebboy olmak acı veriyordu.

"Neden bana söylemedin baba?"

"Çünkü seni incitmek istemiyorum."

"Ama ben senin kızınım. Sana göz kulak olmam gerekiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni her zaman güçlü ve kudretli olarak gördün. O serseriyi vurduğum gün bana bir tanrıymışım gibi baktın ve bencilce bana öyle bakmaya devam etmeni istedim. Beni zayıf ve kan kusarken görmeni istemiyorum."

"Umurumda değil... Sadece gençliğimde yanımda olduğun gibi senin de yanında olmak istiyorum."

Bana elini uzatıyor ve ben de gözyaşlarımı tutamayıp burnumu çekerek elini tutuyorum. "Nastyusha... beni dinle. Korunmak için kardeşlik içinde evlenmelisin."

"Hayır, baba, yapamam. Knox'a aşıkken Kirill'le ya da başka biriyle evlenemem. Bu beni yavaş yavaş öldürür."

"Nastyusha..."

"Lütfen ona bir şans ver, baba. *Lütfen*. Beni korumak ve yanımda olmak için neler yapabileceğini görsen şaşırırdın."

"Ya başaramazsa?"

"Başaracak." Hiç şüphem yok.

Çünkü bugün bir şeyin farkına vardım.

Knox ve ben farklı dünyalara ait olabiliriz ama birbirimize aitiz ve ikimiz de aklımıza koyduğumuzda bizi hiçbir şey durduramaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

40

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KNOX

Anastasia'ya söylediklerimde ciddiydim. Eğer bugün beni aramazsa, oraya, korktuğu ve karşı gelmek istemediği adamlara geri döneceğim.

Babası ya onu bana geri vermek zorunda kalacak ya da beni vuracak. Ondan vazgeçmemin tek yolu bu.

Lanet olası ölüm.

Her nöronum gidip onu bulmam için beni zorlasa normal bir şekilde çalışmaya, işleyen bir insanmışım gibi davranmaya çalışıyorum.

Kendime on saat daha diyorum.

On saat sonra onu bulmaya gideceğim.

Bell davaları beni meşhur ettiğinden beri masam davalarla dolup taşıyor - eskisinden daha fazla - bu yüzden onları temsil etmemi isteyen daha fazla insan var. Ayrıntıları gözden geçirip hangilerini üstleneceğime karar vermem gerekecek.

Benim gibi insanların davaları olacağından eminim - istismara uğramış, kırılmış ve hayatları yirmi dört-yedi saat gölgelerle dolu. Her zaman bu tür davaların benim için iyi olmadığını düşündüm; beni tetiklerlerdi, bu yüzden onları geri çevirdim.

Eskiden kendimi ön planda tutar, başkalarının kaderini önemsemezdim. Ancak Sandra'nın davası sayesinde bunun ne kadar yanlış olduğunu anladım. Evet, acı hissetmeye hakkım var ama bu onlarınkini görmezden gelme pahasına olmamalı. Gölgelerim olabilir ama onlarınkini görmezden gelmemeliyim.

Bu sonuca varmam biraz zaman almış olabilir, ancak geç olması hiç olmamasından iyidir.

Ve bunların hepsi onun sayesinde, bana sesi olmayanların sesi olabileceğimi söyleyen kadın sayesinde. Biraz onun gibi, biraz da annesi gibi.

Başlangıçta beni çok az tanımasına rağmen pes etmedi.
Ben kabul edene kadar devam etti.

Anastasia'm bu konuda esnektir.

Ve şimdi, onu düşünmeye geri döndüm, gitmem için bana nasıl yalvardığını, nasıl yalvardığını ve hayal etmekten kendimi alamadığım o gözlerle nasıl ısrar ettiğini.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni sandalyemde oturtup, ellerimi başımın arkasında kavuşturup tavana baktıran şey iş eksikliği değil.

Muhtemelen gün izin alıp silahlı korumaların kafamı koparmamasını umarak evini takip etmeliydim.

Ve dürüst olmak gerekirse? Buna değerdi.

Daniel'a dün geceki planımdan bahsettiğimde bana çılgın bir dedi, bu yüzden beklentileri karşılayabilirim.

Kapı açılıyor ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Lanet olası şeytan konuşuyor.

Ayağıyla kapıyı kapatıyor ve elinde telefonuyla aptal gibi sırıtarak bana doğru fırlıyor.

AirPods'unu çıkarıp yanıma geliyor ve telefonu kaldırıyor. Ekranda evdeki herkes var. Tam olarak değil ama çoğu.

Jonathan King'in evindeki büyük yemek masasında toplanmışlardır. Elsa'nın kayınpederi ve Aiden'ın babası, ki o zavallı amcıktan bile daha kötü.

Jonathan kendisinden çok daha genç eşiyle oturuyor. Elsa ve gölgesi - pardon, kocası - Aiden ve ne yazık ki annesi yerine giderek babasına daha çok benzemeye başlayan oğulları Eli var. Şu yıkıcı Kral genleri yüzünden, yemin ederim.

Ronan ve Teal bana gülümsüyor, bir yandan da kıkırdayarak "Nokth...Nokth..." diye bağıran Remi'yi tutuyorlar.

Ayrıca ortaokuldan arkadaş grubumun geri kalanı, Xander ve karısı Kim ve yüzünü babasının gömleğine saklayan kızları da var.

Seri katil hisleri olan sessiz orospu çocuğu Cole ve onun bu yıkıcı yönünü ehlileştiren kadın Silver.

Ve son olarak, bu arkasındaki neden ve telefonu tutan kişi, Astrid. Daniel'in en iyi arkadaşı ve onu her zaman canlı video görüşmeleri ile evde olan her şeye dahil ediyor.

Kocası Levi, yıkıcı Kings'in bir diğer üyesi, bir yandan onu izliyor, bir yandan da ikiz çocuklarını kucağına alıyor. Doğum günleri olduğunu, üzerinde "Landon" ve "Brandon" yazan kocaman pastadan anlıyorum.

"Böceğime merhaba de, Knox!" Daniel neşeli ses tonuyla söylüyor. "Benim böceğim sensin, Dan!" Astrid itiraz eder.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buna katılıyorum. Böcek olan biri varsa, o da budur." Gülümseyerek T ve Ron'a el sallıyorum, onlar da bana el sallıyor. Kayınbiraderim arsız bir piç gibi şov yapıyor ve hatta oğlunun da katılmasını sağlıyor.

"O senin amcan Remi. Ve onu sevebilirsin ama onun kadar umutsuz olmaya hakkın yok, tamam mı?"

Xan, "Bunu ortaokuldayken karısına binlerce mesaj gönderen kişi söylüyor," diye takılıyor.

Ron ona ters ters bakar. "Hey! Seni ifşa etmeden önce kapa çeneni!"

"Ekran görüntüleri hâlâ bende," diye alay etmeye devam ediyor Xan.

"Ben de öyle." Aiden sırıtıyor, bir eliyle oğlunun saçlarıyla oynarken diğer eliyle de Elsa'nın masanın üzerindeki elini okşuyor. Her zaman bir şekilde ona dokunmak zorunda.

"Ben üçüm," diyor Cole gayet düzgün bir yüz ifadesiyle ve bir elini Silver'ın omzuna doluyor. "Ve yakın zamandaki yapışkan bir konuşmanın da fotoğrafını çekmiş olabilirim."

"Seni lanet-"

Jonathan her zamanki sert tonuyla, "Benim masamda konuş, Astor," dedi.

"Bırakın öyle kalsınlar." Aurora gülerek parmaklarını onunkilere doluyor. "Bu
eğlenceli."

"Sevgili Aurora," diye başlar Ron o sahte dramatik ses tonuyla. "Cole'un bir sonraki özel baskı kitabını yaktığımda sana eğlencenin ne olduğunu göstereceğim."

Cole soğukkanlılıkla, "Hâlâ hayatına ihtiyacın varsa olmaz," diyor.

"Hey." Teal Cole'a bakar. "Onunla uğraşmayı bırak yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın."

"Ne dedi? Ayrıca size duygusal sıkıntıdan dolayı dava açacağım ve sevgili kayınbiraderim davayı kazanacak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oğluna büyümemesini söylediğin kayınbiraderin mi?"

Gülüyor ama biraz zoraki. "Sadece şaka yapıyordum... Dinle Remi, Knox amcan var olanların en iyisi. Kesinlikle onun gibi olabilirsin." Sonra fısıldar, "Olmaz."

"Bunu duydum." Ters ters baktım. "Ve bu davada Cole'u temsil etmeyi düşünüyor olabilirim."

"Hayır," der Ron dramatik bir şekilde. "Sen de mi Knox?"

Masanın etrafında kahkahalar kopuyor, Dan ve ben de gülüyoruz ve Dan bağırıyor: "Mutlu yıllar, Lan ve Bran. En sevdiğiniz amcanız size en iyi dileklerini gönderiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Astrid telefonu aşağı indiriyor, böylece resmin çoğunu kaplıyor. "Onun yerine burada olabilirdin."

"İşim var."

"Daha çok, belli bir sarışınla karşılaşmak istemiyor gibi."

"Kapa şu lanet çeneni." Telefonu kapar ve çıkarken Astrid'le konuşmaya devam eder, kurnazca konuyu değiştirir.

Ama peşinden gidiyorum. Neyi? Zaman öldürmenin en iyi yolu Dan'in sinirlerini bozmaktır.

Bir kolumu omzuna dolayarak sohbete katılıyorum. "O kadar travma geçirmiş ki ne zaman evine sarışın bir fahişe göndersem TSSB atakları geçiriyor."

Diğer uçtan kahkahalar geliyor ve Levi hâlâ çocuklarını tutarak karısının yanına kayıyor. "Sana daha fazlası olduğunu söylemiştim Prenses, ama bana inanmayı reddettin."

Alnında bir kaş çatma belirir. "Bu doğru mu, böcek?"

"Hepsi kaos yaratmayı seven küçük piçler. Onları dinleme." Beni üzerinden itmeye çalışıyor ama Levi ve ben ona destek olurken Astrid onun tarafını tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Kapıya varır varmaz telefonu kapatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Duramaz mısın?"

"Ne?" Sırıtıyorum. "Bir sarışın yüzünden yaşadığın travmadan mı bahsediyorsun?" "Eğer bu otuzbirci davranışını bırakmazsan, seninle iyi."

"Lütfen söyleyin, bunu nasıl yapacaksınız?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama Anastasia ve ben yakınız. Bir yolunu bulacağım."

"Sikerim böyle işi."

"O zaman sik kafalı olmayı bırak." Beni itti. "Ve artık evime fahişe gönderme."

"Nasıl davranacağınıza göre buna karar vereceğim." Ofisimin kapısını açıyorum. "Şimdi gidip Sebastian ya da Nate'i kızdıralım, çünkü sıkıldım."

"İşte ben de bundan bahsediyorum..." diye devam ediyor ve tüm sözleri ve hareketleri durma noktasına geliyor.

Görüş açısını takip ediyorum ve durumunun nedenini bulduğumda gülümsüyorum, sonra omzunu sıkıyorum. "Vay, vay, Dan. Bütün sarışınlardan nefret etmene neden olan sarışın değil mi bu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beklediğim öfke yerine dudakları karanlık bir sırıtışla çekildi. "Tek ve biricik."

W&S'in otoparkına vardığımda, ben de tuvalete gitmeye hazırdım.
Pakhan'ın evine gidip Anastasia'yı kaçırırım.

Evet, sürenin dolmasına daha birkaç saat var ama kendisinden hiçbir haber yok. Çıt bile çıkmadı.

Ve daha fazla bekleyecek sabrım yok.

Arabama yaklaştığımda ayaklarım durdu. Siyah takım elbiseli, uzun boylu, kaslı iki adam önümde duruyor.

İçlerinden biri ceketini kaldırıyor ve bana silahını göstererek benimkinin yanına park etmiş, renkli camlı siyah bir arabayı işaret ediyor.

Kim olduğunu merak etmeme gerek yok. Anastasia'nın babası ya da ona yakın biri olmalı.

Korumalardan biri beni tartaklıyor, çantama el koyuyor, sonra beni pek de nazik olmayan bir şekilde arabaya doğru itiyor ve kapıyı açıyor. Anastasia'nın babası arka koltukta dik bir duruş ve ileriye odaklanmış bir görüşle oturuyor.

"Bana geleceğini söyleseydin, güzel bir restoranda rezervasyon yaptırırdım," diye sakince konuşuyorum.

"İğnelemeyi bırak. Zaten bu konuda mükemmel olan bir İngiliz piçim var. Başka birine ihtiyacım yok."

Doğrulup ona bakıyorum. Bu beni ailesinin bir üyesi olarak kabul edeceği anlamına mı geliyor? Nedense kendimi ona biraz daha kanıtlamam gerektiğini düşünmüştüm.

"Neden kızımla birlikte olmak istiyorsun? Cevap önce iyice düşün."

"Buna ihtiyacım yok. Kızınız hayatıma bir amaç katan kadın ve artık onsuz bir hayat düşünemiyorum-"

"Bu çok bencilce bir sebep."

"Çünkü bitirmeme izin vermedin. Kızınız, kusurları ve her şeyiyle beni tam bir erkek yapan kadın ve gerekirse onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Ya yapamazsan?"

"Yapabilirim." Zihnimde ve ses tonumda sıfır şüphe var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben Rus *Bratva*'sının *Pakhan*'ıyım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Kızım olduğu için sürekli tehdit altında. Bu yüzden kardeşlikten biriyle evlenmesini istiyorum, onu güvende tutmak için tetiği çekmekte tereddüt etmeyecek biriyle."

"Hayatı tehlikede olsaydı bunu yapar mıydım sanıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen kanunun tarafındasın, karşısında değil."

"Klişelerin sizi kandırmasına izin vermeyin. Çoğumuzun yasalar umurunda bile değil. Sadece kullanırız."

"Ya sana onunla birlikte olmanın tek yolunun tamamen kanun kaçağı olman olduğunu söylersem?"

"Çok isterdim ama bu Anastasia'yı nefret ettiği bir hayatın içinde tutmak olur, o yüzden bunu yapamam."

Duraklıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Bunu bana söylemek istediğinden emin misin?"

"Evet ve sen de bunu hissediyorsun. İçten içe, onun sizin dünyanızdan kısmen de olsa uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz."

"Peki ya reddedersem?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "O zaman ya kabul edene ya da... kabul edene kadar seni ikna etmeye devam edeceğim."

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. Küçük ve neredeyse fark edilmiyor ama onunla bir yere varmaya başladığımı biliyorum.

Ciddiyim.

Ya onunla olmama izin verir ya da onu bu ülkeden kaçırırım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

41

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANASTASIA

Apa yerinden kıpırdamıyor.

Beni hâlâ ev hapsinde tutuyor ve etrafım bin bir muhafızla çevrili olmadığı sürece dışarı çıkmama izin vermiyor. Vlad da onun tarafında, bu yüzden güvenliği bir kademe daha artırıyor.

Rai onlarla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı ama ikisi de dinlemiyordu. Bana sabırlı olmamı söyledi ve olayların düşündüğüm gibi olmadığına dair muğlak sözler söyledi.

Ama bu bana pek umut vermedi. Bana bir parça umut veren tek kişi, Kirill'e, *Bratva* ve V Corp'un iyiliği için Knox'un teklifini kabul etmesi için Papa'yı ikna edeceğini söylediğini duyduğum Adrian oldu.

Eğer babamın fikrini değiştirebilecek birini tanıyorsam, o da odur. Ancak, bu konuda biraz ağırdan alıyor gibi görünüyor ve daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Knox'un sanki her hakkı varmış gibi, girişteki korkunç tabloyu ya da bu malikanenin duvarları içindeki daha korkunç insanları daha az umursamıyormuş gibi evimize girmesinin üzerinden bir hafta geçti.

Onun yerinde olsaydım, alıştığım gibi diğer tarafa kaçardım. Ama Knox hiçbir zaman kaçacak bir tip olmadı. Bir süre saklanmış olabilir ama kaçmadı. Gerçekten kaçmadı.

Ertesi gün onunla iletişime geçmediğimde, yine kapıdan içeri dalmasını ve babamdan bir şeyler talep etmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

İşte o zaman içime şüphe düşmeye başladı. Belki de aklı başına geldi ve benim gibi biriyle birlikte olmaması gerektiğini anladı.

Elbette bir sikiş, *Bratva*'nın ellerinde hayatını tehlikeye atmaya değmez. Mantıklı biri onu benimle birlikte olmaması gerektiğine ikna edebilir.

Ayrıldığımdan beri tek istediğim bu olsa da, onu kaybetme düşüncesi göğsüme bir ağırlık bindiriyor. Ve bazen, şimdi olduğu gibi, nefes alamıyorum. Babam bana evime erişimimi geri verdiğinden beri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dizüstü bilgisayar, sağlıklı olması gerekenden daha fazla sistem oluşturdum ve onun ve Dan'in sosyal medya hesaplarını .

Yapılacak en doğru şeyin pes etmek olduğunu biliyorum, onun hayatını parlak bir avukat olarak yaşamasına izin vermek ve benim karanlık aile işimle onu aşağı çekmemek. Uzaktan izlemeli ve babamın isteklerine uymalıyım ama Knox'tan başka bir erkeğin bana dokunduğunu bile boğazıma mide bulantısı getiriyor.

Onu başka bir kadınla hayal etmek daha da kötü. Bu beni canlı canlı yer.

Kapı çalınıyor ve ekranla göz temasını kesmeden "Girin" diye mırıldanıyorum.

"Ana!" Rai'nin alışılmadık derecede neşeli sesi ona bakmama neden oluyor.

Bir eli büyüyen karnının üzerinde kapıda duruyor ve o kadar büyük gülümsüyor ki, başka koşullar altında bulaşıcı olurdu.

"Ne oldu, Rai?"

"Büyük amca yemek odasında seni soruyor."

"Hayır... Rai... lütfen durdur onu. Beni Kirill'le evlendirecek ve onun ne kadar çıkarcı olduğunu biliyorsun. Beni canlı canlı yutacak ve ben yapamam... Kalbimde başka biri varken onunla evlenemem-"

"Hey." Bir saniye içinde yanıma geldi. "O kurnaz tilki Kirill'le evlenmek yok, bunu durdurmak için sırrını ifşa etmek zorunda kalırsam olmaz."

"Ne sırrı?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sadece böyle bir şeyin olmayacağını bil. Ayrıca, büyük amcanın seni istemesinin sebebinin bu olmadığına eminim."

Kaşlarımı çattım. "O zaman ne?"

"Oraya vardığında anlayacaksın." Beni nazikçe ama sertçe kaldırıyor, sonra topuz yaptığı saçlarımı düzeltiyor.

Pijamalarım ve makyajsız yüzümle bok gibi görünüyor olmalıyım, ancak görünüşüm bugünlerde aklımdaki en son şey.

Rai elini benimkiyle birleştiriyor ve beni aşağıya indiriyor. Babamın muhafızı bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ben bunu çirkin görünüşüme bağlıyorum.

Ancak Rai kapıyı açtığında, herkesin tepkisinin ardında yatan neden gözümün önünde canlanıyor.

Babamın sağında, Vlad için ayrılmış olan yerde, yemek masamıza davet edilmesini beklediğim son kişi oturuyor.

Son zamanlarda hayalini kurduğum altın halkalı gözlerinin yoğun ela rengini ortaya çıkaran keskin kahverengi bir takım elbise giyiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu son gördüğümden bu yana çok zaman geçmedi, ama biraz farklı görünüyor - daha geniş, daha keskin ve erkeklik ve çekicilik sızdıran bir yüzle.

Olgunluğun da farkındayım. Bir hafta içinde yaşlanmış ve bilgeleşmiş gibi görünüyor. Ya da belki de yaşlanan benim.

"Knox," diye fısıldıyorum, gözlerime inanamayarak.

Dudakları, asla karşı koyamadığım o karizmatik gülümsemeyle çekildi. "Hey, güzelim."

Önce babamla ona, sonra Rai'ye bakıyorum ve burada kimin olduğunu bildiği halde beni biraz daha şık bir hale getirmediği için içten içe onu suçluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Knox'a soruyorum ama babama bakıyorum, arkasında bir duvar gibi duran kıdemli muhafızına Knox'u indirmesini emredeceğinden biraz korkuyorum.

"Sergei beni davet etti."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Az önce babamın onu davet ettiğini mi söyledi? Ayrıca, lütfen bana ona ilk ismiyle hitap etmediğini söyle. Sadece *Bratva*'nın liderleri bunu yapabilir ve asla yüzüne karşı yapamaz.

Tanrım, Rai'nin tam bir asi olan kocası bile bunu hiç yapmadı.

Dikkatim babama yöneliyor, Knox'u vurmasını bekliyorum, ama o kendi halinde, kırgın görünmüyor bile.

"Onu sen mi davet ettin?" Fısıldıyorum.

"Evet. O artık bir iş ortağı."

Bunu algılayamadığım için şaşkın şaşkın bakıyorum. Bu babamın onu kabul ettiği anlamına mı geliyor?

"Ve?" Knox muzip bir sırıtışla soruyor.

"Muhtemel bir damat," diyor babam.

"Hey, "mümkün" değil. Kesin. Senin ailenle evlenmek zorunda kalacağımı söyleyen sendin."

Babam boğazını temizliyor ve Rai yanımda kıkırdıyor.

Onlar... onlar sadece benim düşündüğüm şeyi , değil mi?

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan babam ayağa kalkıp bana doğru yöneliyor, korumaları da arkasından geliyor.

Dokunma mesafesine geldiğinde elini uzatıp başımı okşuyor. Ve bir anlığına kendimi yeniden o küçük kız gibi hissettim, üvey babamı öldürdüğünde masanın altından çıkan kız gibi. O zaman da bana elini uzatmadan önce başımı okşamıştı ve kanlı olmasına rağmen elini tutmuştum.

Çünkü o benim babam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünya onu ne kadar canavar olarak görürse görsün, o her zaman beni istismar dolu bir hayattan kurtaran Tanrı olarak kalacak.

"Sana sunabileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun, Nastyusha," diyor bana. "Ama seni herhangi bir şekilde incitirse, ona bir ders veririm."

"Baba..." Gözyaşlarımda boğuluyorum, sonra boştaki elini tutup sırtını öpüyorum. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Birkaç saniye daha saçlarımı okşuyor, sonra beni bırakıyor ve korumasıyla birlikte oradan ayrılıyor. Rai onun peşinden koşmadan önce bana göz kırpıyor. "Beni bekle."

Babası onu kolundan tutuyor. "Koşmak yok, yoksa bebeğe zarar verirsin."

Bunun üzerine sırıtıyor ve ben de biraz gülümsüyorum, ancak boynumda sıcak nefesler hissettiğimde kısa sürede düşüyor.

Aniden arkamı dönüyorum ve o altın sarısı ela gözlerle yüz yüze geldiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana doğru uzanıp kapıyı kapatıyor. Yemin ederim göğsümde yankılanan sesini duyabiliyorum.

"Beni özledin mi güzelim?"

"Ne oldu?" Vücudu birkaç santim yanımdayken ve sıcaklığı içime dolmuşken konuşmak bir yana nefes almak zor. "Babam nasıl kabul etti?"

"Beni odanızdan çıkarken yakaladığı ilk andan beri onunla görüşüyorum. Çok ikna etmek gerekti ama ikimizin de istediği bir şey konusunda zorluk çıkarıyordu. Onun dünyasından uzakta yaşamanın senin için daha iyi olacağını ve sana bu hayatı sunabilecek kişinin ben olduğumu biliyor. Bu yüzden evlenmemizi önerdi."

"Bunu sadece babam için yapmak zorunda değilsin. Onunla konuşabilirim-"

"Neden ? Evlenmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?
Sen?"

Dudaklarım aralandı ve kelimeleri bulmakta zorlandım. "musun?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki istiyorum. Senin beynini sikmemle başlamış olabiliriz ama zamanla, onsuz bir hayat düşünemediğim bir kadın haline geldin. Sen *benim* kadınım oldun Anastasia ve ben de seni elimde tutmaya niyetliyim."

Burnumu çekiyorum, duygularım göğsümde sekiyor. "Kimliğimi senden sakladığım halde mi?"

"O zaman bile. İşte o zaman benim olduğunu anladım ve bunu değiştirmenin bir yolu yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama benim ailem-"

"Ailen umurumda bile değil. Önemsediğim tek kişi sensin. Ayrıca, benim de büyük bir ailem var ve seni bir üye olarak kabul etmeye fazlasıyla hazırlar. Biraz çılgın olabiliriz, haberin olsun."

"Oh, Knox... Seni seviyorum."

Duraklıyor, gözlerinin derinliklerinde bir pırıltı parlıyor. "Öyle mi?"

"Evet, sanırım seni ilk gördüğüm andan beri sana aşık oluyorum."

"Ben de uzun zamandır sana takıntılıyım. İlk başta içimde büyüyen bu duyguların doğasını fark etmemiştim ama şimdi fark ediyorum. Aşktan daha güçlüler, güzelim, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden bile daha güçlüler ve onları görmezden gelmek aptallık olur. Bana çirkin yanlarımı görmezden gelmemeyi öğrettin. Hatta onları sevdin ve beni kendimin daha iyi bir versiyonu yaptın."

"Sen de beni kendimin en iyi versiyonu yaptın. Kendi gücümü bulmama yardım ettin ve sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Sen her zaman güçlüydün. Yüzeyin altında kaynıyor olması, orada olmadığı anlamına gelmez."

"Travmatik bir geçmişin olması, bunun üstesinden gelemeyeceğin anlamına gelmez." Yüzünü okşadım. "Yolun her adımında seninle olacağım."

"Kesinlikle olacaksın."

"Gerçekten bana sahip

olacak mısın?"

"Asıl soru şu olmalı, bana sahip olacak *mısın* güzelim?"

"Hayatımın geri kalanı için, Knox."

"Güzel, çünkü hayır cevabını kabul etmeyecektim." Kollarını açtı ve ben de hemen içine daldım.

İstendiğimi, güvende olduğumu ve yaşadığımı hissettiren yere

dalıyorum. Asla terk etmeyeceğim yere.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - KNOX

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana söylüyorum Ana, eskiden onun kıçını tekmelerdik," diyor Ron her zamanki aşırı dramatizasyonuyla ve T başını sallıyor.

Kucağıma sokulmuş olan karım gülüyor. Ron ya da Dan geçmişle ilgili hikayeler anlattığında buna bayılıyor, bu yüzden onlarla çok iyi anlaşıyor ve her fırsatta İngiltere'yi ziyaret etmemizi istiyor.

Ve evet, o artık benim karım. Anastasia Van Doren. Sergei bana yeşil ışık yaktıktan birkaç ay sonra onunla evlendim. Fikrini değiştirmeden önce daha erken yapabilirdim ama *Bratva*'da bir sürü şey oluyordu, o yüzden beklemek zorunda kaldık.

Güzel eşim büyük kuzeni ve huysuz herif Vladimir ile iletişim halinde olsa da, aslında onların iç ve dış savaşlarından izole olmuş durumdayız.

Sergei onun istekleri doğrultusunda onu her şeyden uzak tutmaya özen gösteriyor ama yine de sürekli onu ziyaret ediyor ve sağlığını kontrol ediyor.

Anastasia bunu bilmiyor ama o baştan aşağı bir mafya prensesi. Fırsat buldukça, herhangi bir hack işine ihtiyaç duyduklarında liderlere yardım ediyor ve tehlikede olup olmadıklarını önemsiyor.

Evin dışında olması nereden geldiğini unuttuğu anlamına gelmiyor ve ben onun bu yönünü seviyorum.

Son derece sadık olmasını ve arkadaşlarını, yani Gwen, Sandra ve kız kardeşimi savunmasını seviyorum.

Evet, genelde içine kapanık olan T, Anastasia'yı sormadan bir gün bile geçirmiyor. Telefonu açmadığında Teal beni arıyor ve Ana'ya iletmemi söylüyor - beni sormadan. Hain.

Söylemeye gerek yok, genellikle telefonu kapatıyorum çünkü eşim meşgul bir kadın ve onun boş zamanını başka biriyle paylaşmaya hazır değilim. V Corp da dahil olmak üzere birçok şirketle yakın işbirliği içinde çalışan kendi bilişim şirketini kurdu. Kendisi tam bir dahi, bu yüzden başlangıçta biraz zorlansa da başarılı olacağından hiç şüphem yoktu.

Yeni rutine alışmak biraz zaman aldı, özellikle de zorlu işim ve aldığım vaka sayısı nedeniyle. Bir noktadan sonra

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sayıyı sınırlamak ve çoğunu Lauren'a iletmek için.

Kendisi mükemmel bir avukat ve kendini işine adamış bir aktivist, bu nedenle herhangi bir cinsel veya aile içi istismar mağdurunun onunla emin ellerde olacağını biliyorum - eğer Sandra Bell herhangi bir gösterge ise.

Perili gözleri olan korkmuş genç kadın şimdi başarılı bir iş kadını ve bir aktivist. Duruşmadan birkaç ay sonra Lauren ile bir araya geldi ve o zamandan beri mutlu bir ilişkileri var.

Anastasia ve ben hala fırsat buldukça onlarla görüşüyoruz. Onlar yakın arkadaşlar ve Sandra'nın şirketi eşimin işe başlarken ilk müşterisiydi.

Ayağa kalkması biraz zaman aldı. Ama yolun her adımında onun yanındaydım, tıpkı ona ihtiyacım olduğunda onun benim yanımda olduğu gibi. Ama benim yardımıma pek ihtiyacı olmadı, çünkü bu konuda çok zeki.

Onu paylaşma fikrinden pek hoşlanmasam da, her fırsatta karnını okşamaktan kendimi alamıyorum. Şimdi bile.

Anastasia dört aylık hamile ve onu hiç bu haberi bana duyurduğu andaki coşkulu görmemiştim. *Babuşkası* onu birlikte ziyaret ettikten hemen sonra uykusunda huzur içinde öldükten yaklaşık bir yıl sonraydı.

Anastasia bu bebeğin bir hediye olduğunu çünkü her zaman kendi annesi ve taşıyıcı anneannesi gibi bir anne olmak istediğini söyledi.

Teal ve Elsa haberi duydukları gün New York'a uçtular, bu kez yanlarında kocaları ve çocukları da vardı. Onun tüm dikkatini çaldıkları ve bir türlü susmadıkları için bu çılgınca ve sinir bozucuydu.

Kadınlar kendi işlerini yaparken Aiden, Ronan ve ben somurtmuş olabiliriz, Aiden bana "Hepsi senin suçun, sikik. Onu hamile bırakıp bunu duyurman gerekiyordu."

"Elsa'ya yaptığın gibi demek istiyorsun." "Kimsenin ziyaret etmesine izin vermedim, değil mi?" *Haklı olduğu bir nokta vardı.*

Şimdi o zamanlardan biri, ama sadece Ronan ve T'nin evindeyiz. Aiden oğlunu babası ve Agnus'a bıraktı, sonra da Elsa'yı hiçbirimizin ulaşamayacağı bir yere götürdü.

"Çeneni kapatacak mısın Ron?" Monoloğuna devam ettiğinde soruyorum.

"Ne?" Kanepede arkasına yaslanıp birasından bir yudum alıyor. "Senin ne kadar ezik biri olduğunu öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Etraftaki tek ezik, kız kardeşime çok yapışkan mesajlar gönderen ve görmezden gelinen biri."

"Gerçekten mi?" Remi gözlerini kaçırarak sorar.

Ronan onu kaldırır ve kucağına oturtur. "Şimdi şampiyon, Knox amcanın söylediği her şeye inanmıyoruz, tamam mı?"

"Yine de doğru," diyor Teal poker suratıyla. "*Ma belle*! Benim tarafımı tutman gerekiyordu."

"Yanıldığın zaman değil, tatlım." Bu sefer gülümsüyor ve yüz ifadesinin yumuşadığı anı görebiliyorum ve onu yanına çekip hem ona hem de Remi'ye sarılıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, Anastasia kıpırdanana kadar onu sıkıca kavrıyorum.

"Seni incittim mi?" Fısıldıyorum, hemen tutuşumu gevşetiyorum.

"Hayır." Beni tam karnımdan bıçaklayan o parlak şekilde gülümsüyor.

Hormonlardan mıdır nedir bilinmez ama hamile kaldığından beri karşı konulmaz bir güzelliğe kavuştu. Mavi gözleri daha parlak, buz gibi saçları daha parlak ve bakmaya doyamadığım bir ışıltısı var.

"O zaman ne?" O kıvranmaya devam edince kaşlarımı çatıyorum.

Dudakları kulağımın kabuğuyla buluşuyor ve ben sadece onun hareketleri yüzünden taş gibi sertleşiyorum. "Sana ihtiyacım var."

Lanet olsun.

Böyle şeyler söylemesine bayılıyorum. Anastasia başlangıçta utangaç olabilirdi, ama şimdi benden ne istediğini söylemekten çekinmiyor ve bu en iyi tahrik edici şey.

"Bana nasıl ihtiyacın var?" Alay ediyorum.

"Knox!"

"Ne, güzelim?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor, sonra yutkunuyor ve oğullarıyla oynamakla meşgul olan T ve Ron'a bir bakış atıyor.

"Seni sikmekten fazlasını yapacağım." Kıçını avuçluyorum ve bir iniltiyi bastırıyor.

Sonra onu kollarıma alıp herkesten uzaklaştırıyorum.

Başka. Karıma tekrar tekrar sahip çıkma vakti geldi. O benim, ben de onun, ölüm bizi ayırana dek.

SON

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırada Daniel Sterling'*in* yer aldığı *Nefret İmparatorluğu* adlı .bağımsız bir kitap var

---

Knox'un bu kitapta adı geçen ailesini ve arkadaşlarını merak ediyor musunuz? Onların hikayelerini *Royal Elite Series*'de okuyabilirsiniz.

Anastasia'nın Rus mafya ailesi hakkında daha fazla hikaye için Rai ve kocasının hikayesini *Throne of Power'*ve Adrian Volkov'un hikayesini *Vow of Deception*da.da ' okuyabilirsiniz

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

*Günah İmparatorluğu'*nu okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, Rina Kent'in Spoiler Odası .adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz

Sırada, *Günah İmparatorluğu* ve *Zalim Kral'd*a yardımcı karakter olan Daniel Sterling'i*n* yer alacağı öfkeli, intikam temalı *Nefret İmparatorluğu* kitabı var.

Gwyneth ve Nate'in hikayesini merak ediyorsanız, aşağıda bir önizlemesini okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ARZU İMPARATORLUĞU'NUN ÖN İZLEME

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

T Hırsla ilgili olan şey, durdurulamaz, ölçülemez veya kontrol altına alınamaz olmasıdır.

Her zaman yapacak bir şey ve peşinden gidilecek bir güç vardır. Hangi yöne gidersem gideyim, ulaşmam gereken bir hedef ve fethetmem gereken bir durum var. Ancak hırs kör olmamalı, aksi takdirde yıkıcı olur.

Şu anda bu çizgiyle oynuyorum.

Daha fazlasına duyulan ihtiyaç ve daha azından duyulan korku.

Sürekli enerji darbeleri ve ardından gelen boşluğun çöküşü.

Gerçek şu ki, hırs benim itici gücümdür ve yine de onun kenarında durup karanlık, sisli bir uçuruma nasıl baktığıma dair hiçbir fikrim yok.

Dumanlı dalları etrafımda dönüyor, beni altına çekmek için bekliyor. Bu uçuruma ilk kez bakmıyorum ve o da bana bakıyor. Ne zaman bir yol ayrımına gelsem, buraya nasıl geldiğimi hatırlıyorum.

Bana "ayrıcalıklı" yetiştirilme tarzımı ve bununla birlikte gelen tüm prangaları hatırlattı. Hiçbir değerli faydanın fedakarlık olmadan elde edilemeyeceği söylenmez mi?

Yine de bu tür imgeler ya da düşünceler için uygun bir zaman değil. Ne de olsa bunun neşeli bir olay olması gerekiyor. Anahtar kelime *sözde*.

Kızının on sekizinci yaş gününü kutlamak için arkadaşımın evine gelmek yapmak istediğim son şeydi. Masamda sayısız dava dosyası durmakla kalmıyor, aynı zamanda şirkette yapısal bir planlama toplantım da var. Bununla birlikte, en iyi arkadaşıma/ortağıma küçük prensesin doğum gününe katılmak yerine şirketi tercih ettiğimi söyleseydim, taşaklarımı bir tepsiye koyardı. Prensesin doğum gününün kutlandığı kutsal günde firmanın onun firması olması hiçbir şey ifade etmiyor.

On beş dakika. Arabamdan inip ceketimin düğmelerini iliklerken kendime söylüyorum. *Sadece o kadar süre kalacağım ve sonra gitmek için bir bahane uyduracağım.*

Ortağıma, "kötü" üvey annesini türlü yasal davalarla kovduktan sonra babasından malikane miras kaldı. Bu eski mülkün hiç anlamamıştım. Evet, çok büyük ve iki havuzu var, ama onu yenilemek ve bugünkü haline getirmek için bir servet harcadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ev beyaz renkte olup, renkli egzotik bitkilerle süslenmiş ve doğum günü partisinin yapılacağı geniş bahçeye uzanan sade ve düzgün bir verandaya sahiptir.

Havuzun yanında uzun bir masa var ve etrafı sayısız insanla çevrili. Bazıları bizim şirketten ortaklar ve yardımcılar. Kingsley'in kıçını öpmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar.

Lisedeyken dövüşürken sık sık parmaklarımı kanattığım o serseri piçin kendisi, neredeyse kendisinden daha uzun olan kocaman pembe bir pastayla evden çıkıyor ve *Mutlu Yıllar* şarkısını söylemeye başladığında herkes ona katılıyor.

Evin girişine yakın bir yerde durup tüm bu maskaralığın bitmesini bekliyorum. Evet, lanet olası doğum gününe geldim, ama bu mutlu-şanslı kalabalığın tadını çıkaracağım anlamına gelmiyor.

Mutluluk bana göre değil.

Doğum günleri de öyle. Benimkinin cenaze olması gerekirken değil.

Kingsley'in tek kızı olan Gwyneth, göz kapaklarında yaşlar birikirken genişçe sırıtıyor ve ellerinin tersiyle onları hızla siliyor. Babasınınkine hiç benzemeyen yumuşak bir gülümsemesi var - aslında ona neredeyse hiç benzemiyor. Babasının saçları koyu renk, onunkiler ise kumral ve daha açık telli. Babasının gözleri mavi-gri, onunkiler ise nadir görülen bir heterokromiye sahip; iç kısımları yeşil, dış kısımları ise mavi ve gri karışımı.

Artık büyüdüğüne göre, kızı değil de kız kardeşi gibi görünüyor. Ama yine de, katıldığı tüm fiziksel aktivitelerle neredeyse hiç yaşlanmamış.

King kızına ulaştığında şarkı sona erer ve her ikisi de kızını kucaklamak için çekmeden önce kalabalıktan gelen tezahüratlar ve rastgele "Mutlu yıllar" bağırışları arasında on sekiz mumu üflerler. Uzun süre öyle kalırlar, sonra geri çekilir ve kızını alnından öper.

Eğer biri bana, şampiyon gibi sokak dövüşü yapan acımasız Kral'ın büyüyünce duygusal bir baba olacağını söyleseydi, küfretme yoluna giderdim.

Ama kanıtlar tam önümde. O kızın parmağına dolanmış ve en kötüsü de bunun farkında.

Lise son sınıftayken onu doğurduğu ve çocuk sahibi olmanın anlamı hakkında hiçbir fikri olmadığı için olabilir - hala bazen öyledir. Ya da ona her zaman hayattaki ikinci şansım dediği için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir ağacın yanında durup e-postalarımı kontrol ediyorum, tüm bu sahnenin bitmesini beklerken acil olanları yanıtlıyorum.

On dakikadan fazla sürüyor -kendi kendime dayattığım son tarihten beş dakika uzakta- ve ben daha yüzümü bile göstermedim. Gwyneth nihayet doğum günü dileklerini kabul etmeye gittikten ve King muhtemelen daha fazla içki almak için evin içinde kaybolduktan sonra ona doğru ilerliyorum.

Orada bulunan insanların çoğu ya benim için çalışıyorken ya da eskiden benimle çalışıyorken fark edilmemek çok zor ama pasta ve doğum günü kızının kendisi onları meşgul ediyor. Ben güvendeyim. Şimdilik.

King'i mutfağında, buzdolabındaki bira şişelerini karıştırırken ve yemek servisi yapan personele belirgin, metodik emirler verirken buluyorum. İşte benim tanıdığım King bu. Kesin ve net. Zaten onunla iyi geçinmemin nedenlerinden biri de buydu.

Ne de olsa şeytanlar birbirlerini tanırlar.

Ya da belki de artık eski bir şeytandır, kızı söz konusu olduğunda yaptığı tüm o duygusal şeyleri düşünürsek.

Tezgâha yaslanıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. "Rolünü tamamlamak için sadece bir hizmetçi kıyafetin eksik."

King elinde iki kasa birayla arkasını döner ve ifadesi hemen keskinleşir. Kısa bir süre önce *Mutlu Yıllar* şarkısını söyleyen o yumuşak adam gitmiştir.

Boyunu dikleştiriyor, ama ne kadar üzerime çalışsa da, 1.80'lik boyu hâlâ benden bir santim kısa. Ama daha kaslı.

Eski günlerin hatırına onunla boks yapmak ve biraz yürüyüş yapmak dışında, spora onun kadar takıntılı değilim.

"Gidebilirsiniz." Birayı çalışanlardan birine uzatıyor ve onun emriyle hepsi mutfaktan dışarı fırlıyor.

Buzdolabını kapattıktan sonra cebinden bir Zippo çıkarıyor ve önce açıp sonra kapatıyor. Sigarayı uzun zaman önce, Gwyneth'in doğumundan kısa bir süre sonra bırakmıştı ama o çakmağa olan ihtiyacını hiç kaybetmemişti. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

", değil mi?"

"İyi kurtardın, çünkü kıçını tekmelemeyi planlıyordum."

"Bana karşı kazanamazsın. En azından bu hayatta." "Geçen

haftaki maç aksini söylüyor."

"Geçen haftaki maçta yüzüme havlu atarak hile yaptın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buna sokak dövüşü denir, asil dövüş sanatları değil. Bu hafta kazanmana izin vereceğim."

"Siktir git. Düşerken iyi niyetli davranma." "Bunu göreceğiz.

Şimdi, neden geç kaldın?"

"Bu sadece bir doğum günü, Kral. Bu kadar büyütecek ne

anlamıyorum." "Kızımın doğum günü. Önemli olan bu, Nate."

Ona bunun sadece bir doğum günü olduğunu söyleme isteğime direniyorum çünkü bu sözler kesinlikle yumruk yememe neden olacak. Yüzüm artık bir tür gayrimenkul ve hiçbir şekilde zedelenemez. King'inki de öyle. Bu yüzden kavgalarımızda yüz kırmızı bölgedir.

King çakmağını çakıp kapatıyor, cebine geri koyuyor ve dolaba uzanıyor. Bir şişe The Balvenie 21 Year Old PortWood Finish çıkarıyor ve iki bardak dolduruyor, sonra birini tezgahın üzerinden bana uzatıyor.

"Bu kadar erken mi içiyorsun?" İçindekileri

karıştırıyorum. "Bu özel bir durum."

Yüzümü buruşturmak üzere olan ağzımı saklamak için bir yudum alıyorum. "Doğum günü olduğu için mi yoksa sana annesini hatırlattığı için mi?"

"Annesi gidip kendini becerebilir. Öyle bir kadın ." Bardağın tamamını içiyor.

"Belli ki. Son on sekiz yılda işe aldığınız milyonlarca özel dedektife bakılırsa."

"Birinin düşmanlarının nerede olduğunu bilmesinde hiçbir sakınca yoktur."

"Onu bulduğunuzda hiçbir şey yapmayacağınıza inanmamı mı istiyorsunuz? Gerçekten mi, King?"

Kendine bir içki daha koyarken dudaklarının kenarı sırıtarak kıvrılıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Beni ve şirketi bu karmaşanın dışında tutun."

"Firma, belki. Ama sen, dostum, kesinlikle

Ben."

Benim yanıma geliyor ve tezgâha yaslanıyor. Sessizce içiyoruz,

Lisede kavga ettikten sonraki ritüelimizdi. O zamanlar kanlar içindeydik, yara bere içindeydik ve zar zor nefes alıyorduk ama okulun New York'a bakan çatısında oturup bira içiyorduk. Aynı zamanda bu şehri fethetmeye yemin ettiğimiz zamanlardı.

Neredeyse yirmi yıl sonra, Amerika'nın her yerinde, Londra ve Fransa'da şubelerimiz var.

Ve hala yeterli gelmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiçbir şey yapmaz.

"Çok hızlı büyüyor." King iç çekerek Gwyneth'in yemek personeline yardım edişini izliyor. "Onun benim küçük meleğim olmaya geri dönmesini istiyorum."

"Çocuklar sabit değildir."

"Bilmiyor muyum amına koyayım. Geçen gün arkadaşıyla bekaret konuşması yapıyordu."

"Neden bana kızının bekaretinden bahsediyorsun?
Ya da hiç mi?"

Beni başından savıyor ve devam ediyor: "Bunun olacağını bilmeliydim ama yine de birinin onu nasıl alabileceğine dair karanlık düşüncelerim vardı. Sonra onu korumak için bir katil olma seçeneğini ciddi ciddi düşünmeye başladım."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, avukatın olmayacağım."

"Siktir git, Nate."

"Aptalca bir şey yaptığında seni terk ettiği için mi?"

"Kıskanç bir orospu çocuğu olduğum için, çünkü sadece sokak kavgalarında ve yüksek notlarımla değil, aynı zamanda senden önce bir çocuğum olduğu için de hep ben kazanıyorum."

"Öncelikle, tüm dövüşleri kazanmadınız ve kazandıklarınız da her zaman kirli bir oyunla oldu. İkincisi, notlar özneldir. Ben hala senden daha fazla dava kazanıyorum ve senin gereğinden fazla sorun çıkaran sert ve acımasız yöntemlerinin aksine benim yöntemlerim akıllıca ve etkili. Çocuklara gelince, hayır teşekkürler. Yeğenimi neredeyse ben büyüttüm ve o bir ömür boyu yetecek kadar çocuk." Saatimi kontrol ediyorum. Geldiğimden beri yirmi dakika geçmiş. Kalmayı planladığımdan beş dakika daha fazla. Bardağımı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Ben çıkıyorum."

"Nereye?"

"Bir müşteriyle toplantı."

"Hafta sonu mu?"

"Kötülere rahat yok." Dönüp gitmeye başladım ama sesi beni durdurdu.
Ben
.

"Bekle."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Gwen'e mutlu yıllar dilemedin." "Bunu benim
adıma yap. Hediyeyi sana bırakacağım."

"Sikeyim hayır. Oraya gidip kendin yapacaksın. Görmek istemiyorum
Nate amcasının onu bu özel gününde tamamen görmezden geldiğini öğrendiğinde meleğimin yüzündeki hayal kırıklığı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beş dakika. Daha fazla kalmayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Ben artık resmen bir yetişkinim.

Ya da ben öyle düşünmek istiyorum. Babam kesinlikle beni hala her zaman koruması gereken küçük bir kız olarak görüyor.

Gözden uzakta olsa bile beni izlediğini hissedebiliyorum. Özellikle de onun onaylamadığı bir şey yapmayı planladığım anlarda.

Bir günlükken kapısına geldiğimden beri Kingsley Shaw beni her ne pahasına olursa olsun korumayı kendine görev edinmişti. O zamanlar on yedi yaşında ve liseye gidiyor olması ve bir çocuğu nasıl yetiştireceğine dair hiçbir fikrinin olmaması önemli değildi.

Özellikle de benim gibi yaramaz ve aktif biri için.

Üniversiteye ve ardından hukuk fakültesine gidip baroyu geçerken beni tek başına büyütmeye devam etti. Diyelim ki yürümeye yeni başlayan ben, babamın üniversite hayatını tam olarak kolaylaştırmadı, ama bana hiçbir zaman yokmuş gibi hissettirmedi.

Her zaman sevilen bir kız çocuğu oldum, yalnız olsam da, görünürde hiçbir neden yokken aniden boşalan bir beyne sahiptim. Babamın beni götürdüğü terapist bunun depresyon olduğunu söyledi. Ben buna hiçbir terapistin tedavi edemeyeceği boş bir beyin diyorum ama mesele bu değil. Mesele şu ki, sevildim ama asla şımartılmadım ya da sırf büyükbabam zengin ya da babam hukuk bürosu sahibi diye kraliyet ailesindenmişim gibi davranılmadı.

Hâlâ çok katı ve bana sokağa çıkma yasağı koyuyor - umarım bugün bundan kurtulacağım.

Babamın arkadaşlarına içecek bir şeyler almaya gideceğimi söylüyorum. Kendi arkadaşlarım pek yok, o yüzden babam genelde kendi arkadaşlarını getiriyor. Sınıf arkadaşlarımı davet ettiğimde, orada tüm önemli iş adamları ve siyasi figürlerden çok korkuyorlar, bu yüzden onları ve kendimi telaşlandırmayı bıraktım.

Doğum günümü zaten sevmiyorum. Bana boş beynimin doğduğu günü hatırlatıyor.

Ve onu bana veren kadın.

Her neyse, gülümsemeye zorlayarak kalabalığın arasında yürüyorum. Bunlar benim için doğal değil, babam için olduğu gibi değil. Onun üstün olduğu birçok şey benim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fiziksel aktiviteler, karizma ve eksiksiz bir beyin gibi zayıflıklar sanırım.

Yine de çoklu görevlerde iyiyim, bu yüzden gülümserken ve doğum günü kızı rolümü oynarken - her yıl babam için oynadığım rol - bakışlarımı orada bulunan tüm insanlar üzerinde gezdirmekte sorun yaşamıyorum.

Koyu kırmızı elbisem tenime yapışıyor ama bunun o kadar hareket ettikten sonra terlememle hiçbir ilgisi . Terli ellerimi elbisenin üzerine silme isteğime direniyorum. Sadece tasarım değil, aynı zamanda bir yetişkin gibi görünebilmek için özenle seçtim.

Kıvrımlarıma göre şekilleniyor ve belimi ortaya çıkarıyor, ayrıca derin bir V yakası var, göğüslerimi vurguluyor ve biraz dekolte ile alay ediyor. En sevdiğim beyaz spor ayakkabılarımı bile şu anda zavallı ayaklarımı öldüren siyah yüksek topuklu ayakkabılar için feda ettim.

Ama onu bulamazsam hepsi boşa gider.

Ensem ısınıyor ve uzun saçlarımın telleri boynuma ve şakaklarıma yapışıyor. Mesafe kat ettikçe tırnaklarımı birbirine daha çok geçiriyorum.

Babamın tanıdığı hemen herkes burada, *neredeyse*, çünkü üvey büyükannem babamın sözlerine göre büyükbabamın evinde asla hoş karşılanmıyor.

Ve *onu*.

Hiç hakkım yokken kalabalıkta aramaya başladığım adam.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir zamandan sonra, babamın benim için yaptığı ve çocukken arka bahçedeki ikinci havuzun yanına koyduğu salıncağa ağırlığımı veriyorum. Bakışlarım sudan parlayan ışıklarda kayboluyor ve uzun bir nefes alıyorum.

Bölge fenerler ve ağaçların arasına asılmış sayısız peri ışığıyla aydınlatılmış, ancak evin ön tarafına kıyasla hala loş.

Böyle hissetmek için hiçbir mantıklı nedenim olmamasına rağmen kalbim biraz yaralanmış, ezilmiş gibi hissediyor.

Ama mantık nedir ki zaten? Babam tüm iyi şeylerin biraz yorgun ve kusurlu olduğunu söylüyor.

Mantıksız, hatta.

Uzun zamandır beklediğim on sekizinci doğum günümde sefalet içinde yuvarlanmamam gerekiyordu ama işte buradayım. Göğsümde meydana gelen yıkımın ardından bir ileri bir geri sallanıyorum.

Bugün için harika planlarım vardı. Doğum günlerini sevdiğim için değil, bu özel olduğu için. Bu, resmi olarak artık bir çocuk olmadığım anlamına geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak en önemli planım daha uygulanmadan iptal edildi.

Telefonumu sütyenimden çıkarıp "Anılar" adlı fotoğraf albümüne ilerliyorum. İlk doğum günümden bir fotoğraf buluyorum; Nate Amca beni yakalamaya çalışırken babamın kollarında ciyak ciyak bağırıyordum.

Nate.

Nate Amca değil. O Nate.

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum ve tüm bedenimi saran sarsıntıyla duraklıyorum.

Onu her gördüğümde veya düşündüğümde bu garip zapları hissetmeye başladığımdan beri bir süre geçti. Hatta beni terleten ve ıslatan yaramaz rüyalarda bile görünmeye başladı ve gecenin bir yarısı kendimi rahatlatmak zorunda kaldım.

Bu yüzden artık Nate Amca olamıyor.

Babamın arkadaşı ya da dünyadan daha güçlü bir adam bile değil. Bir senatörün oğlu olabilir ama bundan çok daha fazlası.

Dünyanın yarısına sahip ve geri kalanını kahvaltıda yiyor. "İşte buradasın."

Donup kalıyorum, elim telefonda sıkılaşıyor. Doğum günümde büyücü yetenekleri kazanmış ve onu çağırmış olabilir miyim?

Elbette bu aptalca, çünkü vücudunun her zaman yaydığı sıcaklığı hissedebiliyor ve kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Biraz miskli, biraz baharatlı. Biraz...yanlış.

Onu sadece kokusundan tanımamalı ya da evimizi dolduran onlarca insan arasında onu tanıyamamalıydım. Sadece sert ve ciddi şeyler söylemek için kullanılan sesinin derin ve sert tonunu duydum diye kulaklarım ısınmamalı ve boynum zonklamamalıydı.

Kendime rağmen hayalini kurmaya başladığım bir ses. Ve şimdi, o benim arkamda.

Bu da telefonumu görebileceği anlamına geliyor.

Sarsılıyorum, göğsüme sarılıyorum ve geriye dönüp baktığımda bunun çok kötü bir fikir olduğunu görüyorum, çünkü şimdi onu göğüslerimin arasında düşünüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tepkim o andan itibaren yokuş aşağı gidiyor ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yok. Dudaklarım aralanıyor ve yüz ifadem farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama telefonumdaki fotoğrafına yorum yapmak yerine, salıncağımın önüne geçiyor, lanet bir tanrı gibi üzerimde yükseliyor.

Adonis bakışlı ve heykel kadar soğuk biri.

Dergilerden biri onu buna benzetmiş. Senatör Brian Weaver'ın oğlu için - bu arada adı Nate - en çok aranan bekarlardan biri ve içlerinde en ilgisiz olanı demişler.

Ama hiçbir zaman herkesin bahsettiği gibi soğuk bir muamele görmedim. Benim için her zaman sıcak oldu. Yani, *biraz* sıcak. Çünkü Nate Amca geleneksel anlamda sıcak olamayacak kadar işkoliktir.

Nate. Kendimi azarlıyorum. *Bu Nate.*

"Merak etme. Erkek arkadaşınla konuşmalarına göz atmayacağım."

Kalbim sanki kusacakmışım ya da bayılacakmışım ya da belki ikisi birden olacakmış gibi hissettiren o taklalı şeyi yapıyor.

Gelmeyeceğini düşündüğüm bir anda yanımda olmasıyla bir ilgisi olsa da, daha çok söyledikleriyle ilgili.

Erkek arkadaşım.

Yani, ona baktığımdan beri o benim erkek arkadaşım. Aslında tam olarak bunu kastetmemişti ama benim çarpık beynime göre kesinlikle öyle sayılır.

Onun tamamını görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. Yine de onu içine alabilecek bir resim çerçevesi olduğundan şüpheliyim.

Yüzü keskin hatlardan ve ışığın nereden geldiğine bağlı olarak gölgelenen belirgin elmacık kemiklerinden oluşuyor. En ufak bir seğirme ve en ufak bir hareketle iletişim kuran türden özelliklere sahip. Nate beden dili ve yüz ifadeleri üzerinde her zaman kusursuz bir kontrole sahip olmuştur ve bu her hareketinde kendini gösterir.

Yaşım ilerledikçe onun heybetli, sessiz ve sözden çok eylemleriyle konuşan karakterinin daha çok farkına vardım. Ayrıca babam için neden mükemmel bir ortak olduğunu da anlamaya başladım. Bir bakıma birbirlerine benziyorlar ama Nate'i okumak hala daha zor. Sert tavrı nedeniyle, yüz ifadelerindeki herhangi bir değişikliği deşifre etmek için ekstra dikkatli olmam gerekiyor.

Şu an boş, bu da birçok anlama gelebilir. Kızgın mı, onaylamıyor mu?

Ya da belki de çoğu zaman olduğu gibi kayıtsızdır.

Ona bakmaktan, onu incelemekten, sanki onu bir süre görmeyecekmişim gibi yüzüne doymaktan kendimi alamıyorum. Takım elbisesini nasıl doldurduğu ya da içinde nasıl heybetli göründüğü gibi her şeyi hafızama kazıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalın kaşlarına ve kirpiklerine, çenesini kaplayan hafif kirli sakalına ve her rüzgârda birkaç tutam koyu sarı saçın alnını öpmesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve küçücük bir an için, keşke başıboş bir saç teli ya da hava olsaydım diyorum. İkisi de olurdu.

Ama asıl bakmaktan kendimi alamadığım şey, şu anda neredeyse siyah görünen koyu renk gözleri. O gözlerin, ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, kimsenin öğrenmesine izin verilmeyen kendilerine ait bir dili var.

Bir süredir umutsuzca konuşmaya çalıştığım bir dil.

Telefonu daha sıkı kavrıyorum, "Erkek arkadaşım yok," derken bana verdiği cesarete ihtiyacım var.

"King'in endişeleneceği bir şey daha azaldı."

Alt dudağımı ısırıyorum, söylediklerimi göz göre göre görmezden gelip her şeyi babama yüklemesinin yarattığı hayal kırıklığını gizleyemiyorum.

Dursam daha iyi olacak.

Genelde yapardım.

Nate kimsenin zorlamaktan hoşlanacağı bir adam değil, ben de istisna değilim.

Ama eğer , çabaladığım şeyi nasıl başarabilirdim? Artık bir kadın olduğumu haykırmak için on sekizinci yaş günümü bekledim.

Beni öyle görmesini istediğimi.

Muhtemelen bu yüzden "Sence bir erkek arkadaşım olmalı mı?" diye soruyorum. "Bu beni ilgilendirmez, ufaklık."

"Ben çocuk değilim."

Dudakları seğirdi. "Biri gibi surat astın."

Lanet olsun. Beni hala küçük bir kızmışım gibi düşündüğünü biliyordum. Artık büyüdüğümü göremiyor mu? Ona baktığımı?

Ona bakmadan *duramadığımı* mı?

"Bunu senin işin yapıyorum," diye ısrar ediyorum. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Bir erkek arkadaş bulmalı mıyım?" "Hayır."

Kalbim neredeyse göğüs kafesimi yırtacak ve ayaklarının dibinde dans etmek için dışarı fırlayacak.

Erkek arkadaş edinmemem gerektiğini söyledi. Bu anlamsız olamaz, değil mi?

"Neden olmasın?" Havalı görünmeye çalışıyorum ama sesimin titremesini kontrol edemiyorum.

Bitti.

"Kral bundan hoşlanmazdı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Oh.

Yani yine babama döndük.

Görünüşe göre kana susamışım, çünkü hala reddediyorum. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Bir erkek arkadaşım olsaydı hoşuna gider
miydi?" Duraklıyor, sonra "Tarafsız olurum."
diyor. Doğru.

Tabii ki yapardı.

Ormanın kralı, yanında sayısız dişi aslan varken neden başıboş bir yavruya doğru baksın ki?

Gelmeyeceğini düşündüğümde göğsümde hissettiğim kırılma sesi geri dönüyor ve tarafsız bir görünüm sergilemeye çabalarken telefonumun kenarını göğüs kafesime gömüyorum.

Dolapta saklanırken vanilyalı dondurma ya da milkshake ile karnımı doyurmak için mükemmel bir zaman.

"Mutlu yıllar, Gwyneth." Elini cebine attı ve küçük mavi bir kutu çıkarıp bana doğru fırlattı.

Yakalayabilmek için telefonun kucağıma düşmesine izin veriyorum. Ondan bir hediye almak neredeyse bana onun sözlerini unutturmaya yetiyor. Medyadaki herkesin bahsettiği ilgisizliği.

Neredeyse.

"Açabilir miyim?"

"Tabii."

Diğer hediyelerimi açmadım bile ama Nate'den aldıklarım her zaman listemin ilk sırasında yer alır. Geçmişte bana hep oyuncak ve kitap alırdı. Bu ikisinin de ambalajı değil.

İçinde, zincirinden sarkan bir terazi tılsımı olan altın bir bileklik buluyorum. Parmaklarımın arasında sallanmasına izin veriyorum ve gülümsüyorum. "Bu çok güzel."

"Asistanım seçti."

Bakışlarımı bilezikten ona doğru sürüklüyorum.

Benim için asla böyle bir şey seçmeyeceğini söylüyor, ama her neyse, bunu alan o ve önemli olan da bu.

"Hâlâ çok güzel. Teşekkür ederim."

"King hukuk okumak istediğinizi
söyledi."

"Evet. O benim rol modelim." *Ve sen.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu söylemiyorum, çünkü bir şekilde, saniyeler içinde duvarlar örmüş gibi hissediyorum. Çenesindeki ve yüzündeki gerginlik beni korkutuyor.

Ama görünüşe göre beni yeterince korkutmuyorlar, çünkü "Takmama yardım eder misin?" diye soruyorum.

"Hayır."

Bu beni irkiltecek kadar açık bir ret. Genellikle isteklerimi reddetmez, sık sık yaptığımdan değil. Nate'i hayatım boyunca tanımış olmama rağmen, öyle ya da böyle ondan hep korkmuşumdur.

Sanırım insanlar babamdan korkuyor. "Neden olmasın?"

"Bunu kendi başına yapabilirsin." Yüz ifadesi kapanıyor ve her türlü konuşmayı bitirdiğini ve tüm kapıları yüzüme kapatarak gideceğini biliyorum.

Ve eğer o giderse, bugünkü planım destansı bir başarısızlık olacak. Eğer o giderse, elimde hiçbir şey kalmayacak.

Beni hâlâ bir yetişkin olarak görmüyor. Hâlâ çocuk olduğumu düşünüyor ve eğer bu konuda bir şey yapmazsam, bu asla değişmeyecek.

Eğer konuda bir şey yapmazsam, biliyorum, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum.

Cesaretimin kalıntılarını topladım ve ayağa kalkarken telefonumun ve kutunun salıncağa düşmesine izin verdim.

Babamın genleri sayesinde hiçbir şekilde kısa değilim ama topuklu ayakkabılarla bile Nate'in omuzlarına zar zor ulaşıyorum. Ayrıca onun geniş yapısına ve tonlanmış kaslarına ben çok küçüğüm.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum ve iri göğüslerim neredeyse göğsünü sıyırana kadar yaklaşıyorum. Elbisemin kumaşı onun özel dikim ceketinden sadece birkaç santim ötede olana kadar.

Ona ilk kez bu kadar yakın olmuyorum, ancak bu yeni koşullar altında ve her zaman ana karakteri olduğu tüm sarsıntıların ve rüyaların ortasında ilk kez oluyor.

Beni sırılsıklam eden ve tek bir dokunuşa hasret bırakan rüyalar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesi de vücudu gibi sert ama geri adım atmıyor ya da beni itmiyor.

Her zaman tırmanmak istediğim sağlam bir duvar gibi orada duruyor.

"Bileziği takmama yardım edemez misin?"

"Hayır dedim."

"Bunu yapmanın nesi yanlış?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendi sözlerim karşısında duraksadım.

Yapıyorum.

Ben ve Nate.

Nate ve ben yapıyoruz.

Kahretsin. Zihnimi çamaşır suyuyla yıkamalıyım ve tüm kirli düşüncelerin yok olmasını ummalıyım.

"Partine geri dön, Gwyneth."

Onaylamamak için dudaklarımı büküyorum. Bana asla herkesin benim için kullandığı lakapla hitap etmiyor ve bundan nefret ediyorum.

Gwyneth'in sesi kişiliksiz ve kopuk geliyor.

Aramıza mesafe koymak istediğim son şey, bu yüzden bedenimi ileri itiyorum, onun dünyasının benimkinden ayrıldığı görünmez bir çizgiyle oynuyorum.

O çizgiyi eziyorum, yok ediyorum, yakıp kül ediyorum. Çünkü

artık bir yetişkinim ve bunu yapabilirim.

"Tam burada olmak istiyorum, Nate."

Kalın kaşları ortadan ikiye ayrılıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Nate," diyorum, bu sefer daha alçak sesle, biraz kararsız, biraz korkmuş bir şekilde. Çünkü, lanet olsun, onun derin, sert sesi ve vücudundaki gerginlik korkutucu olabiliyor.

Düşüncelerim, beni iliklerime kadar sarsan bir otoriteyle, "Ben Nate Amca" dediğinde doğrulanıyor.

"Artık sana öyle hitap etmek istemiyorum."

"Karar vermek sana düşmez. Nate Amca, mı?"

Pazarlık kabul etmeyen ses tonu ve sert tavrı karşısında yutkunuyorum. Mahkeme salonunda hesaba katılması gereken bir güç olmasına şaşmamalı. Eğer bir suçlu olsaydım, şu anda dizlerimin üzerine çökmüş olurdum.

Suçlu kısmı olmasaydı bile dizlerimin üzerine çökerdim.

"Cevap ver, Gwyneth."

"Evet. Tamam. Anladım. ."

Bunun üzerine gözlerini kısıyor ve aynı şey için iki ya da üç farklı terim kullanmamdan nefret ettiğini biliyorum. Bir keresinde bana kelimelerimi serbest bırakmadan önce ölçmemi söylemişti ama ben onun kadar disiplinli ya da iddialı değilim. Hiç olmadım ve muhtemelen hiç olmayacağım.

Ama bir yanım öyle olmayı arzuluyor, çünkü öyle olursam beni bir çocuk olarak değil, bir kadın olarak görecek.

Bir kadın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak sözlerime yorum yapmak yerine, "Şimdi doğum günü partine geri dön" dedi.

"İstemiyorum"

"Gwyneth," diye uyarıyor.

"Doğum günü hediyesi

istiyorum." "Ben sana zaten

bir tane verdim."

"Bilezik sayılmaz, çünkü onu asistanınız seçti." Aslında hiç de öyle düşünmüyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

Bir nefes bırakıyor. "Ne istiyorsun?" "Bir şey

alabilir miyim?"

"Mantık çerçevesinde."

"Bir keresinde bana aklın öznel olduğunu söylemiştin. Bu, sizin mantık olarak gördüğünüz şeyin benim gördüğümden tamamen farklı olduğu anlamına gelir."

"Doğru."

"O zaman mantıksız davrandığımı söyleme, tamam mı?"

Düşüncelerini ya da teorilerini oluşturamadan ceketinin yakasını kavrıyorum, göğüslerimi göğsüne yaslıyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum.

Dudaklarım onunkilere değdiği an, varlığından haberdar olmadığım başka bir varoluş seviyesine ulaştığımı düşünüyorum. Çok yumuşak ve sıcaklar ama onun geri kalanı gibi altta yatan bir sertliğe sahipler.

Ağzımı kapalı olana karşı hareket ettiriyorum ve hatta dilimi alt dudağını yalamak için dışarı çıkarıyorum. En iyi ihtimalle tereddütlü ve garip ama durmuyorum.

Yapamam.

Tanrım. Tadı yasak fantezilerimden bile daha güzel.

Ağzını açmıyor ya da beni geri öpmüyor ve tüm vücudu benimkine karşı granite dönüyor.

Babamla sayısız kez boks yaptığına tanık olduğum için çelik gibi bir vücudu olduğunu biliyorum ama karın kaslarının bana karşı kasıldığını hissetmek başlı başına bir deneyim.

Burada bir ömür boyu kalabilecek olsam, hiç düşünmeden kalmayı tercih ederdim.

Bu anı tekrar tekrar yaşayabileceğim anlamına geliyorsa, kaçınılmaz boşluk patlamalarını kabul etmeye hazırım. Yaşamak zorunda olduğum kalan yıllar boyunca burada var olabileceksem.

Ancak, bir avuç saçım tarafından geri çekildiğimde küçük coşku anım durdu.

Sert gözlerine bakarken çekilmesini engellemek için başımı geriye eğiyorum. Gözlerinde parmaklarının sıkılığına uyan vahşi bir karanlık var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

saçlarımda. Siyah, derin bir akıntı ve ben tam ortasında sıkışıp kaldım.

"Bunu bir daha asla yapma. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarım titriyor ve onları yalamaktan kendimi alamıyorum -ve onun tadını. Nate'in gözleri bu harekete odaklanıyor ve sert çenesinde bir kas geriliyor. Bu çok küçük bir hareket ama şu anda çok büyük, çok önemli hissettiriyor.

"Anladığını söyle, Gwyneth," diyor, bakışlarını uyumsuz gözlerime kaydırmadan önce hâlâ dudaklarıma bakıyor.

"Anlıyorum."

Eğer bu sözlerin onu yatıştırmasını bekliyorsam, yatıştırmadı. Çenesi bir kez daha bükülüyor ve saçlarımdaki sıkı, lezzetli tutuşunu bırakarak beni itiyor.

Bana bir kez başını sallıyor, sonra arkasını dönüp gidiyor. Adımları uzun ve emin, ama bu sefer farklı bir şey var; omuzlarındaki gerginlik gibi.

Dudaklarımı yalayarak ve bileziği parmaklayarak arkasını izliyorum ve "Mutlu yıllar bana" diye mırıldanırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Daha fazlasını okumak için Arzu İmparatorluğu'na tek tıkla.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf . Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

Web Sitesi Bülten

Okuyucu Grubu

Tiktok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu Oynatma Listesi

1. Anastasia
2. Anastasia
3. Knox
4. Anastasia
5. Anastasia
6. Knox
7. Anastasia
8. Knox
9. Anastasia
10. Knox
11. Anastasia
12. Knox
13. Anastasia
14. Knox
15. Anastasia
16. Knox
17. Anastasia
18. Knox
19. Anastasia
20. Knox
21. Anastasia
22. Anastasia
23. Knox
24. Anastasia
25. Anastasia
26. Knox
27. Anastasia
28. Anastasia
29. Knox

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30. Anastasia
31. Knox
32. Anastasia
33. Knox
34. Anastasia
35. Anastasia
36. Knox
37. Anastasia
38. Knox
39. Anastasia
40. Knox
41. Anastasia

Epilog - Knox Sırada

Ne Var?

Arzu İmparatorluğu'nun Önizlemesi Nathaniel Gwyneth

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Dedication
Yazar Notu
Blurb
Oynatma
Listesi
1. Anastasia
2. Anastasia
3. Knox
4. Anastasia
5. Anastasia
6. Knox
7. Anastasia
8. Knox
9. Anastasia
10. Knox
11. Anastasia
12. Knox
13. Anastasia
14. Knox
15. Anastasia
16. Knox
17. Anastasia
18. Knox
19. Anastasia
20. Knox
21. Anastasia
22. Anastasia
23. Knox
24. Anastasia
25. Anastasia
26. Knox
27. Anastasia

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28. Anastasia
29. Knox
30. Anastasia
31. Knox
32. Anastasia
33. Knox
34. Anastasia
35. Anastasia
36. Knox
37. Anastasia
38. Knox
39. Anastasia
40. Knox
41. Anastasia
Epilog - Knox
Sırada Ne Var?
Arzu İmparatorluğu'nun Önizlemesi
Nathaniel
Gwyneth
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında
İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️